

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ВИНАГИ НА ВЪРХА

Част 3 от „Ема Харт“

Превод от английски: Иванка Томова, 1992

chitanka.info

ПРОЛОГ

„За да работиш с мен, трябва да си винаги на върха. А за да си винаги на върха, трябва да си с характер.“

Ема Харт в
„Изключителна жена“

Пола тръгна от Пенистоун Ройъл призори.

Беше още тъмно, докато изкарваше колата през високата желязна порта и завиваше наляво, за да поеме към голите хълмове. Но когато излезе на шосето, врязало се в хълмистата верига Пенайн, небето вече започваше да се променя. Неясната маса от антрацитовосиво се обагреше във виолетово, розово и бледозелено, а на хоризонта първите слънчеви лъчи проблясваха като сребърни нишки на тъмния фон на голите хълмове. Тайнствен беше този час, нито ден, нито нощ, и безмълвните, необятни голи хълмове изглеждаха по-пусти и по-усамотени от всякога. Но изведнъж всичко засия и кристалната светлина, толкова типична за северната част на Англия, озари цялото небе — денят най-сетне настъпи.

Пола отвори прозореца, пое дълбоко дъх, облегна се и продължи да кара уверено. Лекият ветреца беше прохладен, но тук, сред „върховете“, той е винаги такъв, независимо от сезона, и по него не може да се съди за времето. Тя знаеше, че и днешният ден ще бъде горещ, и беше доволна, че е тръгнала рано за Феърли.

Беше крайт на август, когато в Йоркшир цъфти пиренът, и дивите, безлюдни хълмове изглеждаха прекрасни. Мрачни и заплашителни през по-голямата част от годината, тази сутрин те бяха неопишимо красиви — море от виолетово и пурпурно, леко накъдрено от вятъра, ширнало се, докъдето поглед стига. Подтикната от внезапен порив, Пола спря колата, слезе и се огледа, наслаждавайки се на красотата. Гледката беше величествена... зашеметяваща. Гърлото ѝ се

сви от вълнение. Любимите хълмове на баба, промълви тя, мислейки за Ема Харт. Обичам ги, както ги обичаше тя... както ги обичат и собствените ми дъщери. Теса и Линет.

Пола стоеше до колата, поглъщайки с очи околността. Слушаше пронизителните трели на чучулигите, които се извисяваха и гмуркаха в облаците, слушаше как в далечината ромоли водата на малкото поточе, подскачащо от скала на скала, вдишваше хладния, прозрачен въздух, примесен с уханието на пирен и боровинки, на диви цветя и орлова папрат. Затвори за миг очи, припомняйки си безброй неща, после вдигна глава и се взря нагоре. Небето, като паница, обърната с дъното нагоре, беше порцелановосиньо, осеяно с кръгли облачета и ярко осветено от слънцето. Началото на красив ден, помисли тя и се усмихна на себе си. Когато времето е прекрасно, няма друго място като голите хълмове никъде по целия свят. Колко отдавна не беше идвала тук. Много отдавна. Корените ми са тук, както и на баба, каза си тя, отдадена изцяло на спомените, които я понесоха назад във времето...

Пола рязко се обърна, качи се в своя „Астън Мартин“ и продължи още цял час по виещото се между голите хълмове шосе, докато накрая се спусна в долината и стигна във Феърли. В този ранен час селото още дремеше. Улиците бяха съвсем пусти. Пола паркира пред старата сивокаменна църква с квадратна норманска кула и прозорци от цветно стъкло, слезе, заобиколи колата и отвори задната врата. От картонената кутия, която бе наместена на пода до седалката, извади вазата с летни цветя и бутна вратата с коляно.

С вазата в ръце, тя мина през портата на църковния двор, която водеше към гробището.

Продължи до края на плочестата пътека, където се гушеше усамотено кътче, обрасло в храсти и потънало в тишина. Тук, близо до старата каменна ограда, покрита с мъх и засенчена от крив бряст, имаше няколко гроба. Известно време Пола стоя, загледана в единия от надгробните камъни.

Върху тъмнозеления мрамор бе издълбано името Ема Харт, а под него годините 1889 — 1970.

Единайсет години оттогава, помисли си Пола. Тя умря на днешния ден преди единайсет години. Възможно ли е да е минало толкова време? Толкова бързо да е отлетяло... сякаш беше вчера,

когато тя, жива и енергична, ръководеше целия бизнес и командваше всички ни, както само тя умееше.

Пола пристъпи до гроба на баба си, наведе се, положи цветята, после се изправи и застана неподвижно, опряла ръка върху надгробния камък, загледана в далечните хълмове. Погледът ѝ се зарея и мислите я погълнаха.

Трябва да направя нещо, бабо, нещо драстично, което ти няма да харесаш. Но съм сигурна, че ще разбереш подбудите ми... искам да създам нещо свое. Ако ти беше на моето място, щеше да направиш съвсем същото. Знам, че щеше да го направиш. Аз ще успея. Трябва. Място за съмнение няма.

Църковната камбана раздра тишината като гръмотевица. Пола се стресна и се отърси от унеса.

Миг по-късно тя отмести поглед от гроба на Ема и очите ѝ обходиха другите надгробни плочи. Спряха се на Дейвид Армори, после се преместиха на Джим Феърли... на баща ѝ... на съпруга ѝ... който лежеше тук от десет години. И двамата бяха умрели много млади. Тъгата, която я прониза, беше толкова остра, че тя изненадано пое дъх и усети как сърцето ѝ се свива от стара, позната болка. Успокои се, обърна се и закрачи по пътеката, потискайки болката и тъгата, които спомените бяха предизвикали. Каза си, че животът е за живите.

Пола забави крачка само веднъж, когато мина край оградения с железни перила парцел близо до църквата. Там бяха гробовете на прадедите на Джим... Адам и Адел... Оливия... Джералд. Тук бяха погребани толкова много хора от рода Феърли, също както и от рода Харт. Съдбите на три поколения от двата рода се преплитаха... свързани в жестока вражда... в любов и омраза, в отмъщение и женитби... и накрая в смъртта. Лежаха тук заедно сред вечен покой под сенките на брулените от вятъра голи хълмове, най-сетне в мир с тази благословена земя...

Когато портата на църковния двор се затвори зад гърба ѝ, Пола вдигна глава, изправи рамене и забърза към колата с уверена походка, с решителен поглед. Предстоеше ѝ толкова много, имаше толкова предизвикателства, толкова неща за довършване.

Качи се в колата и се намести удобно за дългия път, който я чакаше.

Касетата беше на седалката до нея, където я бе сложила рано сутринта, за да ѝ е подръка при пътуването. Постави я в касетофона и усили звука. Музиката на Моцартовата симфония „Юпитер“ изпълни колата... богата, мелодична, преливаща от жизнерадост и бодрост, а според нея и от крилата надежда. Това беше едно от любимите ѝ произведения. Теса ѝ бе подарила касетата преди няколко седмици. Най-новият запис на Херберт фон Караян с Берлинската филхармония. Пола затвори очи и се потопи в музиката, потръпвайки при първите звуци... *allegro vivace*... почувства се... вдъхновена.

Така изминаха няколко минути, докато накрая тя отвори очи, запали колата и се спусна по хълма към шосето за Лийдс-Брадфорд, което щеше да я изведе на юг, на магистралата за Лондон. Половин час по-късно се вля в магистралата и веднага разбра, че движението не е натоварено. Нямаше никакви камиони, само няколко коли. Ако късметът не изневери и пътят остане все така чист, след четири часа щеше да седи на бюрото си в магазина на Харт в Найтсбридж.

Набирайки скорост, Пола се устреми напред, залепила крака си на газта, вперила поглед в пътя.

Симфонията се извиси до кресчендо, притихна, отново избликна, а тя слушаше, покорена от красотата ѝ, запленена от чара ѝ. Почувства прилив на истинско щастие. Мислите ѝ течаха бързо. Тя виждаше съвсем ясно месеците пред себе си, дълбоко в душата си бе сигурна, че е права във всичко, което смяташе да направи.

Пола увеличи скоростта. Колата летеше по магистралата, сякаш имаше криле и се бе отделила от земята. Тя се наслаждаваше на изключителната машина, която се подчиняваше на ръцете ѝ, наслаждаваше се на усещането, че държи под контрол колата, себе си, бъдещето. Беше си изработила план, съвършен план и смяташе да го изпълни колкото може по-скоро. Никой не бе в състояние да го обори. Нямаше как да се провали...

БЛИЗКИ И НЕПОЗНАТИ

„На никого не казвай, че е враг, но не дарявай с любовта си непознат.“

Стела Бенсън

„Не забравяйте гостолубието; понеже чрез него някои, без да знаят, са приели на гости ангели.“

Библия: Послание
към евреите

*„Сърцето си му дадох аз,
той своето ми даде:
с любимия направихме размяна
равностойна.*

*Най-скъпото получи всеки за
награда —
не е възможна сделка по-
достойна.“*

Сър
Филип Сидни

1.

Както обикновено Пола влезе в кабинета си в лондонския магазин бодро и енергично и след като извади няколко папки от чантата за книга, седна пред старинното бюро в ъгъла. И точно в този момент забеляза жълтеникавокафявия плик, подпрян на старинната порцеланова лампа.

На плика, очевидно донесен на ръка, пишеше *лично* и тя веднага позна почерка. Нетърпеливо го взе, отвори го с ножа за писма, изработен от злато и нефрит, и извади сгънатия лист.

Думите бяха уверено написани с писалка.

„Ще се видим в Париж. Тази вечер. Имаш запазено място с полет 902 на Британските авиолинии, в 18 часа. Ще те чакам с нетърпение. На обичайното място. Не ме разочаровай.“

Пола се намръщи. Тонът беше безапелационен, заповеднически, а в думите се съдържаше увереност, че тя ще отиде. Неговата самонадеяност я подразни и помрачи удоволствието, което миг преди това бе изпитала. Разбира се, че няма да отиде. Не може да отиде. Трябва да прекара уикенда с децата си, както бе запланувала, както всъщност искаше.

Все още с бележката в ръка, тя се облегна на стола и се загледа напред, мислейки за него, властен... самоуверен... Това бяха прилагателните, които ѝ дойдоха на ум. И те бяха съвсем подходящи. На устните ѝ трепна бегла усмивка. Тя изведнъж се зарадва на поканата и изпита силното изкушение да я приеме. Трябваше да си признае, че много би искала да прекара уикенда в Париж с него. Но в същото време много би искала да свърши един куп неща, които непрекъснато отлагаше, напомни и един плах вътрешен глас. И тя отново се усмихна, но някак накриво този път и дори с известно съжаление, знаейки, че е човек, който никога не си угажда. Такова

нещо не можеше да ѝ хрумне! Дългът преди всичко. Тази повеля на Ема Харт ѝ бе втълпена още от детските години, но понякога Пола си мислеше, че баба ѝ не би трябвало да е толкова взискателна. Ема Харт обаче я бе подготвила добре, бе я научила, че богатството и привилегиите означават и отговорност, която трябва да се поема хладнокръвно, независимо на каква цена. И тъй като беше на трийсет и шест, почти на трийсет и седем години, едва ли щеше да промени характера си отсега нататък.

Пола се изправи и с тиха въздишка сложи бележката обратно в плика. Една романтична интерлюдия в любимия ѝ град с един изключителен, забележителен мъж я привличаше безкрайно, но трябваше категорично да я отхвърли. Не, нямаше да отиде в Париж, за да прекара там уикенда в любов, задушевност и удоволствия. Щеше да отиде при децата си и да бъде добра майка. Децата ѝ имаха нужда от нея. В края на краищата не ги беше виждала от две седмици. От друга страна, и него не бе виждала...

„По дяволите“ — измърмори тя и си помисли, че щеше да е по-добре, ако не бе изпратил тази бележка. Тя бе нарушила душевното ѝ равновесие, внезапно бе смутила спокойствието ѝ, и то в момент, когато не можеше да си позволи да се разсейва, с каквото и да е. Предстоящите месеци щяха да бъдат изключително сложни и решаващи.

Затова щеше да му се обади по-късно и да му каже, че няма да отиде; трябваше също така да отмени резервацията. А може би най-добре беше да се обади в Британските авиолинии.

В мига, когато посегна към телефона, той зазвъня.

Тя веднага вдигна слушалката, каза „Ало“ и погледна към вратата — секретарката ѝ Джил влизаше забързана с чаша кафе.

— Здравей, Пола, аз съм — стигна до нея гласът на братовчед ѝ Александър. — Потърсих те в магазина в Лийдс и разбрах, че точно този ден, когато аз съм тук, ти си в Лондон.

— О, Санди, скъпи, наистина съжалявам, че сме се разминали — възкликна тя и закри слушалката с ръка, за да благодари на Джил, която остави кафето пред нея, усмихна се и излезе.

— В Йоркшир ли беше снощи? — продължи Пола.

— Да. Пристигнах към шест и половина.

— Бях все още в магазина, Санди. Трябваше да ми се обадиш. Можехме да вечеряме заедно.

— Не, нямаше да можем. Трябваше да отида в Нътън Прайъри час по-скоро. Управителят ми излиза в отпуската днес и трябваше да проверим много неща. — Александър замълча, изкашля се и продължи: — Ходила си на гроба на баба тази сутрин... цветята са от теб, нали, Пола?

— Да — каза тя и гласът ѝ стана по-нежен. — Бях там много рано, преди да тръгна за Лондон.

— Значи съм бил по петите ти — тихо се засмя той. — Изглежда, не ни е било писано да се видим днес. Е... то си остава за моя сметка.

Пола обичаше много братовчед си и затова беше чувствителна към настроенята му. Бе доловила нещо особено в гласа му, някакъв нюанс, който я разтревожи.

— Санди, имаш ли някакви проблеми? — бързо попита тя. — Искаш ли да поговориш с мен за нещо?

Той леко се поколеба, но после категорично заяви:

— Не, не, съвсем не! Просто си помислих, че ще бъде хубаво да обядваме заедно, не съм те виждал толкова седмици. Знам, че си заета... но ми липсват нашите tete-a-tete.

Пола слушаше внимателно, напругайки се да долови особената интонация, която бе различила преди малко, но нея вече я нямаше. Гласът му звучеше съвсем нормално — добре овладян и спокоен, както винаги.

— Да, на мен също ми липсват, Санди — каза тя, — а това лято ми е много напрегнато с тези прескачания до Южна Франция и с надпреварата в бизнеса, където винаги трябва да бъдеш една крачка пред другите. Виж какво, отдавна се каня да ти кажа нещо, затова нека използвам случая, че ми се обаждаш. — Тя пое бързо дъх и продължи с глас, който прозвуча малко по-строго. — Ужасно съм ти ядосана, Александър. Тази година почти не си идвал при нас в Кап Мартен, а това в края на краищата е твоя къща. И наистина мисля, че...

— Ти не си единствената, която работи, за да си изкарва прехраната — рязко я прекъсна той, за да я залее с порой от слова, — както знаеш, и аз си имам достатъчно грижи, затова моля те, Пола, недей да ми опяваш. Емили е овладяла вече това изкуство. И започва да ми играе по нервите.

— Сестра ти смята, че не си почиваш достатъчно. Искан да гледаш по-леко на живота и по-малко да се притесняваш. А аз споделям желанието й. И то от все сърце, бих добавила.

Без да обръща внимание на думите и на укорителния й тон, Александър каза:

— Сигурно отиваш на вилата този уикенд, нали?

— Да. Ще взема самолета за Ница утре сутринта в девет и ще се върна рано в понеделник. Санди! Имам прекрасна идея! Защо не дойдеш с мен? Знаеш, че ще ти бъде приятно, а и децата ще изпаднат във възторг като те видят. Емили — също.

— Аз наистина трябва да бъда в Нътън Прайъри следващите няколко дни. Честна дума, Пола. Много искам да дойда с теб, но трябва да се погрижа за куп неща в имението. Виж какво, хайде да обядваме заедно във вторник. — Гласът му изведнъж прозвуча настоятелно.

— О, господи, не мога — изохка тя. — Във вторник рано сутринта излитам за Ню Йорк, а в края на седмицата продължавам оттам за Сидни. Няма да бъда тук целия септември.

— О. Ясно.

Тя усети толкова остро разочарованието му, че възкликна:

— Защо не се уговорим още отсега да се видим през октомври?

— Докато казваше това, отвори бележника си и прелисти страниците.

— Какво ще кажеш за първата сряда от месеца?

— Сигурен съм, че мога, но нека все пак да си погледна програмата. Изчакай малко, Пола.

Той шумно остави слушалката.

Пола взе чашата си и отпи глътка от горещото кафе. Миг покъсно Санди беше отново на телефона и гласът му прозвуча бодро и весело.

— Свободен съм, скъпа. Значи ще се видим през октомври. Ще чакам с нетърпение.

— О, аз също! Санди...

— Да?

— Пази се.

— Ще се пазя, а и ти също, Пола. И много поздрави на всички във вилата.

След като приключиха разговора. Пола остана да си допие кафето — гледаше намръщено в телефона и мислеше за братовчед си.

Изпита истинско съжаление, че е допуснала лятото да се изниже, без да убеди Александър да отидат заедно на Ривиерата. От друга страна, щеше ли да има някаква полза от нейната настойчивост? По всяка вероятност — не. Та нали Емили не му даваше мира от великден насам, като пускаше в ход целия си репертоар от не съвсем наивни хитрости и правеше всичко по силите си, за да го предума да отиде при тях във вила „Фавиола“. Той им гостува два пъти, но за кратко, и то само за да направи удоволствие на сестра си. И на двете с Емили това им беше съвсем ясно.

И все пак, давайки си сметка, че напоследък не е отделяла време за Александър, тя се чувстваше виновна. С толкова много проблеми трябваше да се справи през изминалата година, толкова много неща трябваше да свърши за сметка на свободното време, че всичко това ѝ пречеше да поддържа приятелството си с разни хора. Санди беше жертва на безмилостната работна етика, която тя си бе наложила да спазва. Горкият Санди, нямам време за него и това е тъжната истина, призна си открито Пола.

Може би затова гласът му звучеше странно. Не, причината съвсем не беше в това. Особената му интонация, която тя знаеше, че не е плод на въображението ѝ, бе израз на напрегнатост, чиста проба напрегнатост. А може би на преумора. Или на тревожност? Да, точно така. Тревожност. И това я накара да бъде нащрек... за неприятности.

Размишлявайки по този въпрос, Пола със свито сърце си каза: Нещо не е наред със Санди.

Обзе я особено чувство на безпокойство. Странно усещане, което я накара да се изправи на стола си и загрижено да се запита какво може да не е наред. Бърчейки чело, тя прехвърли светкавично през ума си всички възможности. В „Харт ентърпрайз“ не можеше да има никакъв провал. Емили щеше да знае и да ѝ каже. Санди беше добре със здравето, финансови проблеми със сигурност нямаше. И макар че не ухажваше определено никого — поне според Емили, която знаеше всичко за всеки член от семейството, — очевидно не страдеше от липса на дамска компания, която можеше да си осигури винаги, щом

пожелае. Не водеше бурен социален живот. Но, изглежда, така предпочиташе и бе избрал да живее точно по този начин.

Сигурно често се чувства самотен, размишляваше тя, съжелявайки за стотен път, че Санди не се ожени повторно.

След смъртта на Маги от снежната лавина в Шамони той дълго остана покрусен и неутешим. След това започна бавно да се съвзема и с цената на много усилия се върна към живота. Но сякаш бе подредил късметата от разбитото си сърце по съвършено нов и различен начин. Оттогава изглеждаше друг човек.

Всички пострадахме от снежната лавина, припомни си Пола, мислейки вече за брат си Филип. Той също беше на ски в планината през онзи ден. Но само той остана жив от роднините ми, единственият оцелял. Майка ми загуби съпруга си. А аз — баща си; децата ми загубиха баща си. Да, снежната лавина нанесе поражения на цялото семейство. Тя ни осакати, тя ни промени, и то завинаги. Оттогава всички се държим някак странно...

Пола тихичко се засмя. И от всички най-странно аз, каза си тя, мъчейки се да се отърси от чувството на безпокойство за братовчед си, което бе изпитала преди малко. Да не би да имам прекалено богато въображение? В края на краищата двамата със Санди бяхме толкова близки като деца и си останахме близки и досега. Ако действително нещо го притеснява, щеше да го сподели с мен по телефона. Изглежда, проявявам необяснима липса на разум, каза си тя и реши да се отърси от тревогите си за Александър.

Очите ѝ отново се насочиха към книгата върху бюрото.

Достатъчно беше да хвърли най-бегъл поглед — видя, че няма нищо особено спешно, и изпита облекчение. Проблемите, които възникваха в петък, обикновено я преследваха през уикендите и ги проваляха. Това нямаше толкова голямо значение през зимата, но през лятото, когато децата се върнеха у дома за по-дълго време от своите училища, те страдаха. Държаша много на уикендите с нея, ревниво ги отстояваха и мразеха, когато някой им я отнемаше — същото изпитваше и тя някога.

След като прочете сутрешната поща и бележките на Джил, в които подробно се описваха предложените структурни промени в „Салона на дизайнерите“, Пола прегледа купчината поръчки от различни клиенти, после се пресегна за телексите. Всичките идваха от

магазина в Ню Йорк и бяха подписани от американската ѝ секретарка Мадилана О'Шей. Бяха се получили късно миналата нощ и само един от тях изискваше отговор.

Придърпвайки един жълт бележник, Пола започна да нахвърля отговора. След като приключи и с това, отвори най-дебелата папка, която бе донесла от Йоркшир, и извади най-горния лист. В момента единствено той я интересуваше. Тук бе написала най-важните точки от свършения си план. Обикновен лист хартия... но в него беше ключът към толкова много неща... ключът към бъдещето.

Само след секунди тя така се потопи в работата, така се увлече да прави допълнителни бележки, че всички мисли за братовчед ѝ Санди отлетяха. Но няколко месеца по-късно Пола щеше да си припомни този ден, и то твърде добре. Щеше да си припомни съвсем ясно и живо безпокойството, което бе изпитала, и дълбоко да съжали, че не бе обърнала по-голямо, внимание на интуицията си. Щеше горчиво да се разкайва, че не е настояла той да сподели с нея тревогите си. Не че щеше да промени плановете си за пътуването. По този начин щеше да му помогне, поне като бъде до него, когато той имаше нужда от нея. Но в тази жарка августовска утрин на 1981 година Пола нямаше как да знае всичко това и със силата на волята си успя да потисне усещането за надвиснала опасност, лошото предчувствие. Освен това и тя, като баба си, притежаваше завидната способност да изтласква всичко от съзнанието си, за да се съсредоточи върху работата. Направи го и сега. Навела глава, приковала очи в листа, тя все повече се задълбочаваше и както винаги така се потопи в работата, че забрави всичко друго.

Двайсет минути по-късно Пола вдигна глава, събра бележките си и ги сложи обратно в папката заедно с листа; после заключи папката в средното чекмедже на бюрото си, за да бъде там на сигурно място за уикенда. Леко усмихната, доволна, че е помислила за всичко и се е подготвила за всякакви случайности, тя поседя още миг с ключа в ръка, преди да го пусне в чантата си.

Сетне Пола отмести стола си назад, стана, протегна се и закрочи напред-назад — изпитваше нужда от движение. Тялото ѝ се бе схванало, чувстваше се вдървена от седенето — първо в колата, после

тук на бюрото. Озова се пред прозореца, дръпна завесите и като погледна надолу към Нйтсбридж, видя, че тази сутрин движението е особено претоварено — но в петъчни дни през летните месеци обикновено е така.

Обръщайки се, Пола обхвана с поглед стаята и на лицето ѝ се изписа одобрение. От най-ранно детство тя обичаше този кабинет и се чувстваше удобно сред неговите стени. Когато го наследи от баба си, не видя причини да променя нещо в него и затова остави всичко непокътнато, както си беше. Не добави нищо, освен няколко лични сувенира и снимките на децата си.

Кабинетът приличаше повече на салон в английска провинциална къща, отколкото на помещение за делова работа и в това се криеше тайната на големия му чар. Атмосферата беше съзнателно търсена и създадена от Ема Харт преди повече от шейсет години, когато, вместо да използва по-прозаична мебелировка, тя бе украсила кабинета с ценни старинни предмети в джорджиански стил и със скъпи маслени картини на английски майстори. За канапетата и столовете, както и за завесите на прозорците бе избрана класическа цветна дамаска, която контрастиреше чудесно с дървената ламперия на стените, а старинните порцеланови лампи и другите красиви предмети придаваха допълнителна елегантност и изисканост. Кабинетът беше просторен и светъл, с красива стара камина, която в студените дни винаги гореше. На Пола никога не ѝ омръзваше да стои в кабинета и се радваше, когато хората, влезли за първи път тук, се смайваха от неговата красота и неповторимост.

И този кабинет, както и всичко останало, сътворено от баба, е прекрасен, каза си Пола, крачейки по протрития, но изключително скъп килим. Тя спря пред украсената с дърворезба камина и загледа окачения над нея портрет на баба си, рисуван, когато Ема е била млада. Пола все още тъгуваше за нея, понякога много силно, но се утешаваше с мисълта, че Ема продължава да живее в нея... в сърцето ѝ и в спомените ѝ.

Докато се взираше в красивото и в същото време решително лице от портрета, Пола изпита безмерно чувство на гордост от изключителните и учудващи постижения на Ема. Баба е започнала от нулата и е създала една от най-големите търговски империи в света... каква невероятна смелост е имала, когато е била на моята възраст. Аз

трябва да бъде смела, силна и решителна като нея. Не трябва да се колебае какво да направя... моят план трябва да успее, както е успял нейният. Мислите на Пола се устремиха към бъдещето, обзе я приятна възбуда, като си представи какво ѝ предстои.

Върна се на бюрото, осъзнала, че трябва да продължи всекидневната си работа.

— Джил... — обади се тя по вътрешния телефон.

— Да, Пола?

— Багажът ми нали е пренесен от колата?

— Да, отдавна, но не исках да те безпокоя. Да го донеса ли сега?

— Ако обичаш.

Само след секунди лъскавата кестенява коса на Джил се появи на вратата и тя влезе забързано с чантата на Пола с горните ѝ дрехи и куфара ѝ. Тя беше висока, добре сложена млада жена със спортна фигура и по всичко личеше, че се справя леко с поставената задача.

— Ще ги занеса в твоята стая — каза тя и тутакси изчезна в съседното помещение.

— Благодаря — отвърна Пола и когато секретарката и се върна в кабинета, продължи: — Моля те, седни за малко, Джил. Искам да обсъдя няколко неща с теб.

Джил Мартън кимна, седна на стола срещу бюрото и загледа Пола с кафявите си умни очи. Джил работеше при Пола от пет години и не спираше да се възхищава и удивлява на изключителната ѝ енергия, издръжливост и упоритост. Жената срещу нея беше източник на сила, освен това беше проникателна, ентусиазирана и често изглеждаше безразсъдна в работата си. Джил никога не бе работила с такъв човек. Онези от служителите в магазина, които познаваха легендарната Ема, казваха, че Пола е достойна внучка на баба си. Джил беше склонна да вярва, че това е така и че онези черти от характера на шефката ѝ, които толкова я възхищаваха, бяха наследени от прочутата създателка на веригата „Харт“. Да, всичко е въпрос на гени, мислеше си Джил, продължавайки крадешком да наблюдава Пола.

— А, ето ги твоите бележки за Салона на дизайнерите — каза Пола, измъквайки листа, който търсеше по бюрото си.

Джил се изправи на стола си и погледна напрегнато Пола.

— Надявам се, че ти звучи смислено — каза тя.

— Да, съвсем смислено. Препоръките ти са чудесни. Нямам какво да добавя. Започвай веднага да правиш промените. Това ще преобрази неузнаваемо салона, Джил.

При този комплимент Джил усети как гъста руменина заляшията и бузите ѝ и пламнала от удоволствие, пое листа, който Пола плъзна по лъскавото бюро.

— Толкова се радвам, че го одобряваш — открито засия тя.

Пола ѝ отвърна с усмивка и продължи:

— Изпрати после този телекс на Мадилана и вземи сутрешната поща... както знаеш, няма нищо съществено. Лесно ще се справиш с нея. Парафирах тези поръчки — почука тя върху купчината с яркочервения си нокът. — Художниците изпратиха ли вече рекламите от миналата седмица?

Джил поклати глава и обясни:

— Ще бъдат на бюрото ти следобед. Говорих с Алисън Уорън преди малко — почти са готови.

— Добре. И понеже става дума за обяд, обади ли се Майкъл Калински да потвърди срещата? Или да каже къде ще се срещнем?

— Обади се доста рано. Не искаше да те безпокои, тъкмо беше дошла. Затова не го свързах. Ще дойде да те вземе в дванайсет и петнайсет.

— О! — възкликна Пола и погледна часовника си. Стана и тръгна към стаята си за преобличане, спря пред вратата и взе да оглежда смачканите си памучни панталони.

— В такъв случай по-добре да се преоблека. Искам да сляза долу и да проверя някои неща, преди Майкъл да е дошъл, затова нямам много време. Нали ще ме извиниш, Джил.

— Разбира се. — Джил събра книжата от бюрото и се запъти към своя кабинет. — Ако имаш нужда от нещо, кажи ми — добави тя.

— Ще ти кажа — отвърна Пола и затвори вратата след себе си. Навремето в стаята за преобличане беше картотеката на Ема, но Пола бе преустроила помещението, обзавеждайки го с вградени гардероби с огледални врати, с отлично осветление и тоалетна масичка. Тя седна пред нея, освежи грима си, среса косата си и свали ризата, панталоните и сандалите, с които бе пътувала от Йоркшир.

За секунди само облече дрехите, които носеше в чантата си: черен костюм от копринен шантунг, ушит специално за нея от

Кристина Краудър — класически семпъл тайор, елегантен, който носеше с бяла копринена блуза без ръкави, тъмни фини чорапи и черни лачени обувки с висок ток. Бижутата, които сложи, бяха не по-малко семпли и ефектни: колие от три реда перли с диамантена закопчалка украсяваше шията ѝ, а на ушите ѝ проблясваха големи перлени обици в пръстен от диаманти.

Пола се изправи пред огледалото и с критичен поглед прецени външността си — хареса се. Костюмът, изискан и официален, но не прекалено строг, ѝ подходеше идеално за магазина; в същото време беше достатъчно шик, за да отиде с него на обяд в елегантен ресторант. А нямаше съмнение, че щяха да отидат точно в такова заведение. Майкъл винаги я водеше в най-хубавите ресторанти.

Асансьорът за персонала я свали за миг на приземния етаж. Пола мина край щандовете с бижута и се запъти към козметиката и парфюмерията, като оглеждаше всичко наоколо. Тази сутрин в магазина имаше много хора.

Всъщност всеки ден беше така — клиентите се трупаха от десет часа, още с отварянето на магазина, до шест, когато го затваряха. С годините той се бе превърнал в една от забележителностите на Лондон и хора от цял свят преминаваха през големите му двери, за да обиколят прочутите зали и просто да погледат, не само за да купуват.

Пола обичаше шума, оживлението, тълпите, кънтящите гласове, много от които бяха чужди, възбудата, която сякаш се носеше във въздуха. Обикновено след отсъствие, колкото и кратко да бе то, тя усещаше, че я пронизва лека тръпка, и днешната сутрин не беше изключение. Магазините в Йоркшир бяха важни брънки във веригата, както и магазините в Париж и Ню Йорк, но лондонският магазин беше водещият и тя го обичаше най-много.

Ема Харт го бе открила през 1921 година.

След три месеца щяха да празнуват шейсетгодишнината му. А какво празненство бе запланувала тя! Щеше да отдаде почит на баба си, една от най-великите бизнес дами, живели на този свят, а също и да отбележи шест десетилетия безупречна търговска дейност, рекорд, какъвто не бе постигнат от никой друг универсален магазин в никой

град, в никоя страна в света. „Харт“ на Найтсбридж беше най-добрият. Единствен по рода си. Легендарен.

Радостта, че отново е на това забележително място, любимото ѝ, я накара да закрачи още по-леко и енергично. Спря сред щандовете за парфюмерия.

Стоеше и както винаги търсеше с орлов поглед дефекти, но не откри нищо. Това я зарадва. Неотдавна този сектор беше преустроен под нейното пряко ръководство и ефектът бе зашеметяващ, не само по собствената ѝ преценка.

Таблата от гравирано стъкло, многобройните огледала, допълненията от хром и сребро, кристалните полилеи и стенните свещници... съчетанието от всичко това създаваше бляскаво великолепие. Дизайнът осигуряваше идеален фон за привличащите погледа артикули на козметиката и парфюмерията. Пищен, сияещ и подкупващ, този сектор бе създаден да изкушава жените да харчат огромни суми и засега изпълняваше отлично предназначението си, а тя бе сигурна в това още докато художниците правеха скиците за него.

Всичко е въпрос на добра стока и добро пласиране, разсъждаваше Пола, докато продължаваше енергичната си обиколка сред коприната на дамското бельо и се насочваше към салона за обувки на „Рейн-Делман“. Наслаждаваше се на сутрешната си разходка из магазина... най-прекрасния универсален магазин в света. Той беше източникът на нейната власт, нейната цитадела, гордост и радост. Фактически той беше всичко за нея.

2.

За втори път тази сутрин портретът на Ема, окачен в кабинета на Пола, бе подложен на внимателно и съсредоточено разглеждане.

Мъжът, застанал неподвижно пред него, беше към четирийсетгодишен, с руса коса, светлосини очи и летен загар. Висок метър и седемдесет и шест, но изглеждаше по-висок заради слабата си елегантна фигура. А и дрехите му допринасяха за това впечатление. Носеше бяла риза с виненочервена копринена връзка, тъмносиният му костюм от най-фина естествена коприна бе скроен толкова изкусно и ушит толкова съвършено, че му стоеше безупречно — очевидно произведение на изкуството от „Савил Роу“.

Казваше се Майкъл Калински. С присвити очи изучаваше очарователното лице, нарисувано в естествена големина с маслени бои, и размишляваше за изключителната Ема Харт.

Хрумна му колко е странно, че за една жена, умряла преди повече от десет години — по-точно преди единайсет години на този ден, — винаги се говори като за жива, и то не само от най-близките и. Ако човек е притежавал очарованието и интелигентността на Ема и е имал толкова силно и ярко влияние приживе, сигурно би трябвало да го включат в списъка на кандидатите за безсмъртие, каза си той. В края на краищата следата, която тя бе оставила на този свят чрез личните си отношения, международния си бизнес и многобройните си благотворителни дейности, беше незаличима.

Майкъл отстъпи крачка назад и наклони глава, опитвайки се да прецени на колко години е била Ема, когато е позирала за портрета. Най-вероятно към четирийсет, реши той. Нямахше никакво съмнение, че като млада е била голяма красавица с тези изваяни черти, с безупречната кожа, с червеникавозлатистата коса и с невероятните си зелени очи.

Нищо чудно, че собственият му дядо е бил лудо влюбен в нея преди толкова години и е бил готов да остави жена си и децата си заради нея; такава поне беше клюката сред фамилията Калински. А според баща му Дейвид Калински не е бил единственият мъж,

запленен от нейния чар. И Блаки О'Нийл като млад очевидно е бил омагьосан от нея.

Тримата мускетари. Така ги е наричала Ема — дядо му, Блаки и себе си. През онези години, в началото на века, те са били неподходяща тройка в очите на хората... евреин, ирландски католик и протестантка. Явно не са обръщали много внимание какво си мислят околните за тях и приятелството им и затова през дългия си живот останаха близки, почти неразделни. И се оказаха ненадмината тройка. Бяха създали три внушителни финансови империи, опасали половината земно кълбо, и три могъщи семейни династии, които с течение на времето затвърждаваха силата си.

Но истинският двигател е била Ема, човекът, който е действал и подтиквал, който е тласкал напред с въображението и прозорливостта си; а двамата мъже са я следвали. Във всеки случай такава поне бе версията на баща му, а Майкъл нямаше основание да не му вярва. Пък и собствените му впечатления от Ема бяха, че тя е изключителна жена. Колкото до по-младите членове на трите фамилии, тя без съмнение бе оставила следа у всеки от тях, включително у него самия. Бе оставила неизличим отпечатък, казваше баща му.

Майкъл лекичко се усмихна, като си припомни как точно изглеждаше Ема преди малко повече от трийсет години... Грабваше всички деца и ги закарваше в Херънс Нест за пролетната и лятната ваканция. Зад гърба ѝ те я наричаха Генерала, а на къщата в Скарбъро бяха дали нежното име военния лагер. Тя подлагаше на проверка способностите им, възпитаваше ги в собствената си житейска философия, учеше ги какво значи достойнство и почтеност, колко важни са колективният дух и умението да играеш по правилата. През всичките тези години, докато растяха, тя ги даряваше щедро с обич, разбиране и приятелство; сега те бяха по-добри, защото някога я бяха познавали.

На лицето му се изписа обич и той докосна с ръка челото си, приветствайки портрета. Тя беше най-добрата... както и внучките ѝ сега са най-добрите. Всички жени от фамилията Харт са на висота, но на върха е Пола.

Шумът от отварящата се врата го накара бързо да се обърне. Като видя Пола, лицето му светна.

— Съжалявам, че съм те накарала да чакаш! — възкликна тя, молейки за извинение, и се устреми към него.

— Не си ме накарала да чакам, аз дойдох по-рано — отвърна той, пресрещайки я в средата на кабинета. Прегърна я силно, после я отдалечи от себе си и се взря в лицето ѝ. — Изглеждаш чудесно — заяви той, погледна през рамо портрета, после пак се обърна към нея. — Започваш още повече да приличаш на тази легендарна дама.

Пола се отдръпна и изохка, преструвайки се на ужасена.

— О, господи, Майкъл, недей и ти! Моля те. Достатъчно хора ме наричат зад гърба ми Копието, така че няма защо и ти да се присъединяваш към тях — поклати глава тя и добави: — Само това ми липсва от един добър приятел...

— Понякога си мисля, че вие всъщност всички сте копия — разсмя се той. — Всичките... И Емили, и Аманда, и ти. — Обърна се с лице към портрета и попита: — Между другото кога е рисуван портретът?

— През 1929-а. Защо?

— Мъчех се да преценя на колко години е била Ема.

— На трийсет и девет. Портретът е започнат и завършен малко преди да стане на четирийсет години.

— Хмм. И аз така предположих. Колко красива е била тогава, нали? — И без да даде възможност на Пола да отговори, продължи леко усмихнат: — Даваш ли си сметка, че ние двамата щяхме да бъдем роднини, ако Дейвид беше оставил баба ми Ребека и беше избягал с Ема?

— Нека да не се връщаме към тази история днес — засмя се закачливо тя, пристъпи пъргаво към бюрото си и като седна, добави: — Така или иначе имам точно такова чувство, а сигурно и ти, че сме роднини.

Настъпи кратка пауза, след което той тихо каза:

— При някои кръвта може вода да става, но не и в нашите три фамилии. Твоята баба и моят дядо са били готови живота си да дадат един за друг и аз мисля, че тяхната вярност се е предала и на нашето поколение, нали?

— Мисля, че да... — не довърши думите си Пола, защото телефонът иззвъня и тя го вдигна. След като разбра кой я търси, тя

закри слушалката с изящната си слаба ръка и обясни: — Управителят на магазина в Хароугейт, извинявай за момент.

Той кимна, облегна се на стола и докато чакаше тя да приключи разговора, безмълвно започна да я изучава, така както само преди няколко минути бе изучавал портрета.

Поради отсъствието си Майкъл Калински не бе виждал Пола цели два месеца и когато тя влезе, смущаващата ѝ прилика с Ема го порази повече от друг път. Разбира се, цветът на косите им беше различен.

Косата на Пола беше черна като смола, а очите и — тъмносини. От Ема обаче бе наследила фините, нежно изваяни черти и предизвикателно щръкналия кичур, който падаше върху челото над големите, раздалечени очи. С течение на времето двете жени сякаш все повече започваха да си приличат, а за него дори образите им вече се сливаха. Може би обяснението за това трябваше да се търси в израза, който напоследък придобиваха очите на Пола, в маниерите ѝ. В енергичността ѝ, в походката — лека и винаги забързана — и в навика ѝ да се надсмива над сполетелите я беди. Тези нейни прояви, както и поведението ѝ в бизнеса, му напомняха за Ема Харт.

Откакто се помнеше, се познаваше с Пола, но колкото и странно да е, беше я опознал истински едва след като и двамата прехвърлиха трийсетте.

Когато бяха деца, той никак не я обичаше, смяташе, че е студена, съдържана и безразлична към всички тях, освен към братовчедка си Емили, закръглена като топчица, с която тя винаги се отнасяше майчински, и към Шейн О'Нийл, разбира се, на когото винаги гледаше да се хареса.

Майкъл тайно я наричаше Скромната девица, защото тя беше точно такава — дете, което сякаш нямаше никакви недостатъци, което винаги беше приласкавано, хвалено и давано за пример от всички родители. И брат му Марк ѝ бе измислил прякор — Чистокръвната добродетел. Двамата с Марк тайно ѝ се подиграваха, присмиваха ѝ се зад гърба, но по онова време те вземаха на подбив всички момичета от трите фамилии, не искаха да играят с тях, а предпочитаха да беснеят с другите момчета. Бяха се съюзили с Филип, Уинстън, Александър, Шейн и Джонатан, и другаруваха с тях.

Едва през последните шест години Майкъл опозна Пола и откри, че тази проникателна, упорита и умна жена е дълбоко емоционална въпреки външното спокойствие и вродената изтънченост. Сдържаното поведение беше само външен израз на нейната стеснителност и естествена скромност — именно тези черти от характера ѝ той не бе проумял като дете.

А когато откри, че Пола е съвсем различна от това, което си бе представял, той преживя нещо като шок. За своя изненада установи, че тя е много, много човечна. Беше уязвима, любяща, ревностно предана и отдадена на семейството и на приятелите си. През последните десет години ѝ се бяха случили ужасни неща, направо съсипващи, които биха покосили, дори смазали повечето хора. Но не и Пола. Тя бе страдала дълбоко, но все пак бе успяла да намери сили в нещастията и бе станала изключително отзивчива.

Откакто работеха заедно, се сближиха още повече, тя беше негов верен поддръжник в бизнеса и съюзник, винаги когато той имаше нужда от съюзник. Сега Майкъл бе сигурен, че ако не беше приятелството на Пола, нямаше да може да се справи с отвратителния развод и с ужасните си лични проблеми. Тя винаги бе готова да изслуша по телефона неволите му или да бъде на разположение да пийне или да хапне с него, когато той наистина изпаднеше в тежко състояние. Бе заела особено място в живота му и той щеше да ѝ бъде вечно благодарен за това.

Въпреки пожънатите успехи и слава, въпреки самоувереността ѝ, у Пола имаше нещо детински гальовно, от което сърцето му примираше и той изпитваше желание да направи нещо за нея, за да я зарадва. Често дори се престараваше, както се случи неотдавна в Ню Йорк. Нямаше търпение безкрайният разговор с магазина в Хароугейт да свърши, за да ѝ съобщи новината.

Най-сетне разговорът приключи.

Пола остави слушалката и направи гримаса.

— Съжалявам — извини се тя и като се облегна на стола, продължи радостно: — Прекрасно е, че те виждам, Майкъл... а как беше в Ню Йорк?

— Страхотно. Побъркващо. Бях затънал до гуша в работа — в момента бизнесът там върви добре, въпреки това успях и да се

позабавлявам, дори прекарах няколко уикенда в Хамптънс. — Той се наведе към бюрото и каза: — Пола...

— Да, Майкъл? — прекъсна го тя и го погледна изпитателно, заинтригувана от настойчивия му глас.

— Мисля, че намерих... онова, което търсеше, в Щатите.

На лицето ѝ се изписа вълнение. Тя леко се приведе напред, без да успее да прикрие нетърпението си:

— Частна или държавна?

— Частна.

— Продава ли се?

— Всичко се продава, стига цената да е добра — каза той закачливо, като я гледаше право в очите.

— О, недей да ме дразниш! — възкликна тя. — Наистина ли се продава?

— Не, не се продава. Но какво значение има това сега, в наши дни, когато собствеността преминава непрекъснато от едни ръце в други? Със собствениците може да се влезе в контакт... нищо не ни струва да го направим.

— Как се казва компанията? Къде се намира? Колко е голяма?

— Ей, по-спокойно — засмя се Майкъл, — не мога да отговоря на всички въпроси едновременно. Компанията се казва „Пийл и Дун“ и е в Средните западни щати. Не е голяма... има само седем магазина... всичките в предградията. В Илинойс и Охайо. Но компанията е стара, Пола, основана е през 20-те години от двама шотландци, които се установили в Щатите и започнали да търгуват с шотландски стоки, вълнен трикотаж, карирани платове, кашмири, нали разбираш? През 40-те и 50-те години разширили асортимента. Но по общо мнение стоката застоява и компанията линее, така смята ръководството. Дадох ми да разбере обаче, че финансовото ѝ състояние е солидно.

— Как научи за „Пийл и Дун“?

— Чрез един приятел адвокат, който работи на Уол Стрийт. Бях го помолил да следи за подходяща верига магазини и той чул за тази компания от свой колега в Чикаго. Моят приятел смята, че са готови за продажба.

— Кой притежава акциите?

— Наследниците на мистър Пийл и мистър Дун.

— Няма гаранции, че ще се съгласят на продажба, Майкъл.

— Правилно. Но, от друга страна, акционерите често не знаят, че искат да продават, докато някой не им го предложи.

— Така е и затова, си струва да проучим по-нататък нещата.

— Разбира се, че е така, и макар веригата да е малка, може да се окаже идеална за теб, Пола.

— Жалко само, че е в глухата провинция — изкриви устни тя и довърши мисълта си: — Повече ми допадат големи градове като Чикаго и Кливланд.

— Виж какво — погледна я остро Майкъл. — С твоя талант и опит лесно можеш да наложиш собствения си стил във всеки магазин, където и да е той, и ти го знаеш. Освен това какво ѝ е лошото на глухата провинция? Оттам може да се извлекат много пари.

— Да, съвсем прав си — отговори бързо тя, давайки си изведнъж сметка, че може би се е показала неблагодарна след всички усилия, които той бе положил заради нея. — Можеш ли да получиш допълнителна информация, Майкъл?

— Ще се обадя на моя приятел в Ню Йорк и ще му кажа да проучи въпроса по-нататък.

— Той знае ли, че се интересува от мое име за верига от магазини?

— Не, но ако искаш, мога да му кажа.

— Не. Мисля, че не — заяви Пола енергично и твърдо, — поне засега, ако нямаш нищо против. По-добре е никой да не знае. При споменаването на моето име цената може много да скочи. Ако изобщо се стигне до цена.

— Разбрах. Засега ще държа Харви в неизвестност.

— Моля те... благодаря ти за труда, Майкъл — усмихна се топло тя и добави: — Наистина правиш толкова много за мен.

— На всичко съм готов за теб, Пола, на всичко — повтори Майкъл и я погледна нежно. После сведе очи към часовника си. — О, става късно. Трябва да тръгваме — заяви той и се изправи. — Надявам се, че нямаш нищо против, моят старец се самопокани на обяда.

— Разбира се, че нямам нищо против — отвърна тя с леко приповдигнат тон. — Знаеш, че обожавам чичо Рони.

— Мога да те уверя, че чувствата са взаимни — развеселено я погледна той. — Старият душата си дава за тебе... смята, че си като слънцето.

Тя взе черната си лачена чанта и прекоси стаята.

— Хайде да вървим тогава. Да не го караме да ни чака.

Майкъл я хвана под ръка и я изведе от кабинета.

Докато слизаха с асансьора, той мислеше за баща си и Пола и за особеното приятелство, което бе възникнало между тях през последните няколко години. Той се отнасяше с нея като с любима дъщеря, а тя благоговееше пред него. Държеше се все едно, че той е най-умният човек на света, което всъщност си беше точно така. Татко е станал неин съветник и заместник на баба й, помисли Майкъл и се поусмихна. Нищо чудно, че някои хора се озадачаваха от това приятелство и проявяваха ревност. Той самият го приветстваше. Пола запълваше една празнота в живота на баща му, както и той в нейния.

3.

Сър Роналд Калински, председател на управителния съвет на „Калински индъстрис“, прекоси със спокойна крачка внушителното мраморно фоайе на „Калински Хаус“.

Беше висок, елегантен мъж с достолепна външност, с черна къдрава коса, силно посребрена, и сурово лице. Бе наследил очите на баща си Дейвид и на баба си Джанеса Калински; техният яркосин цвят на метличина рязко контрастираше със загорялото му лице.

Известен с това, че независимо от обстоятелствата винаги имаше безупречна външност, той и сега беше грижливо сресан и елегантен. Тази сутрин бе облечен със сив костюм с жилетка под самото, безукорно бяла риза и към нея — перленосива копринена връзка. Макар да приближаваше седемдесетте, беше в такова цветущо здраве и толкова енергичен, че изглеждаше много по-млад.

Докато минаваше през огромното фоайе, той кимна любезно на неколцина познати, поспря, за да се полюбува на скулптурата на Хенри Мур, която бе поръчал на великия английски художник, роден и израснал също в Йоркшир. Сър Роналд се гордееше с това, че произхожда от северната провинция на страната и че е потомък на евреи.

След като постоя няколко мига в съзерцание пред внушителната бронзова фигура, той излезе през двукрилата врата на улицата. Не направил и две крачки, рязко се спря, ужасен от връхлетялата го жега. Не си беше дал сметка колко горещ е денят.

Сър Роналд не понасяше горещината. На работното му място, което представляваше редица от красиво мебелирани стаи по протежението на целия последен етаж на гигантската сграда, носеща неговото име, въздухът беше леденостуден благодарение на постоянно включената климатична инсталация и на добре засенчените прозорци. Хората, които работеха с него на етаж, наричаха това място Антарктика. Дорис, негова секретарка от дванайсет години, беше свикнала вече с вледеняващата температура; същото се отнасяше и за другите служители, които работеха в компанията повече от две години

и отдавна бяха престанали да се оплакват. Бореха се със студа, като обличаха дебели жилетки в кабинетите си. Дори през зимата сър Роналд поддържаше в кабинета и в многобройните си къщи много ниска температура и всеки момент рискуваше да предизвика бурните протести на подчинените си, на семейството и приятелите си.

Рано тази сутрин той възнамеряваше да отиде пеша до хотел „Конот“; но сега се зарадва, че бе размислил и поръчал да дойде колата му от гаража. Навън жегата размекваше всичко и действаше потискащо — времето никак не бе подходящо за разходка по оживените улици на Мейфеър.

Шофьорът му го забеляза още щом излезе от сградата, и застана мирно до задната врата.

Сър Роналд наклони почтително глава той и отвори вратата.

— Благодаря, Пирсън — леко се усмихна сър Роналд и се качи в червеникавокафявия ролс-ройс. — Хотел „Конот“, моля.

Колата се отлепи от бордюра, той се настани удобно на седалката и загледа разсеяно пред себе си. С нетърпение очакваше срещата с Пола и Майкъл. Не бе виждал Пола от няколко седмици, а синът му бе прекарал повече от два месеца в Ню Йорк. И двамата му липсваха... по различен начин.

Майкъл беше дясната му ръка, неговото alter ego и негов любимец. Обичаше много и по-малкия си син Марк, но Майкъл заемаше особено място в сърцето му. Не знаеше защо е така. Може ли човек да обясни подобни неща? Понякога си мислеше, че трябва да търси причината в голямата прилика между сина си и собствения си баща. Не че Майкъл приличаше външно на Дейвид Калински — той беше англосаксонски тип, със светла кожа и руса коса. Въпросът беше в сходството на характерите; сър Роналд се радваше на чудесно приятелство с баща си до деня, когато Дейвид умря, а сега се радваше на също такава приятелство със сина си. Така беше открай време, затова напоследък преживяваше болезнено отсъствията на Майкъл и се чувстваше самотен, когато първородният му син трябваше да пътува.

Колкото до Пола, тя му бе като дъщеря, каквато никога не бе имал, или по-точно бе заместила дъщеря му, умряла като дете. Мириам, втората, му рожба, родена след Майкъл и преди Марк, сега щеше да бъде на трийсет и четири, ако не бе умряла от енцефалит на

пет години. Колко много страдаха тогава двамата с Хелън; не можеха да разберат защо детето им бе отнето в такава крехка възраст. „Бог върши необясними неща, за да сътвори чудеса“ — каза тогава майка им, но едва сега, на стари години, той проумя това невероятно твърдение.

Пола беше най-интелигентната жена, която познаваше, с изключение на Ема, и той я уважаваше заради живия ѝ, остър ум, бързите ѝ реакции и находчивостта ѝ. Понякога обаче тя можеше да бъде много женствена и той ценеше женствеността ѝ така, както ценеше собствената си роля на довереник, а в някои случаи и на съветник. Възхищаваше се много от Пола. Тя беше добра майка и отличен администратор. Труден беше нейният път, но тя крачеше по него уверено и рядко се спъваше.

Защо снаха му не беше поне малко практична и земна! Валънтайн живееше в друг свят. Беше лекомислена и вечно недоволна. Все нещо не ѝ достигаше, все нещо не беше така, както трябва, и той разбираше много добре чувствата на Майкъл. С течение на годините разочарованието на сина му толкова се засили, че когато неизбежният разрыв настъпи, Майкъл изпадна в тежка криза. Но той самият не се изненада. Не одобряваше Валънтайн за съпруга на Майкъл не защото не беше еврейка — различието в религиите не означаваше нищо за него, — а защото бе толкова повърхностна, без никакво достойнство. Той знаеше това от самото начало, но как да кажеш такова нещо на един влюбен млад човек? Така или иначе най-сетне разводът бе уреден след ожесточени препирни и прехвърляне на огромни суми. За щастие Майкъл успя да получи каквото искаше — окончателно съдебно решение за разтрогване на брака и право да се грижи за трите си деца: за сина си Джулиан и за двете по-малки момиченца Ариел и Джесика.

При мисълта за малките внучки усмивка смекчи строгото лице на сър Роналд. Ако Хелън бе доживяла да ги види, щеше да бъде много щастлива. Но жена му умря преди осем години. А той не спираше да скърби за нея и когато през 1976-а бе удостоен с благородническа титла от Харолд Уилсън, радостта му бе примесена с тъга, защото Хелън я нямаше вече до него.

Изключителната чест, която му оказаха, го изненада искрено. Никога не бе молил, нито бе искал да получи титла, никога не бе опитвал да си купи титла, правейки щедри дарения за благотворителни

цели. Беше истински филантроп със свои интереси, затова подпомагаше с широка ръка медицински изследвания и всякакви видове изкуство, но го правеше дискретно и без да вдига шум.

Да си в почетния списък на министър-председателя беше ласкателно, особено когато всички знаеха, че признанието е напълно заслужено. „Калински индъстрис“ беше един от най-големите и преуспяващи конгломерати във Великобритания и не само че осигуряваше хиляди работни места, от които имаше крещяща нужда, но беше и основен износител на английски стоки в чужбина. Роналд Калински бе посветил живота си на тази компания, заемаща сега водещо място, и се гордееше с успехите си. Очевидно с тях се гордееше и страната му, тъй като именно поради тази причина той получи титлата.

Сър Роналд беше изключително горд с нея. Той не бе първият йоркширски евреин, удостоен с тази чест; и на други бе засвидетелствана такава почит от страна на признателни министър-председатели... на хора като Монтагю Бъртън и Рудолф Лайънс. Независимо от това обаче той имаше чувството, че е пръв, особено когато разсъждаваше върху историята на семейство Калински и мислеше за дядо си Ейбрахам, избягал през миналия век от Русия и от погромите и заселил се в гетото на Лийдс, където накрая отворил шивачница на „Норт Стрийт“. Тази малка работилница, в която се шиели дрехи за компанията „Джон Барън“ — първите търговци на готови дрехи в Лийдс, след като Сингър изобретил шевната машина, — беше началото, ядрото на свръхмогъщата империя.

Каквото беше „Калински индъстрис“ днес.

В деня на церемонията той съжаляваше единствено за това, че Хелън, Ейбрахам, баща му Дейвид, Ема и Блаки ги няма, за да споделят неговата гордост и щастие. Четиримата ветерани щяха да оценят значимостта на тази церемония в Бъкингамския дворец, защото биха си дали сметка колко високо се е издигнала фамилията Калински, откакто Ейбрахам, младият емигрант от Киев, бе стъпил на английска земя в Хъл през 1880 година.

Ролс-ройсът внезапно спря на „Карлос Плейс“.

Сър Роналд се отърси от мислите си и се наведе към шофьора си: — Ела да ме вземеш в два и половина, Пирсън.

Още преди да изрече тези думи, униформеният портиер пред хотел „Конот“ пристъпи към колата, отвори вратата и му помогна да слезе.

Докато вървеше към залата за обяд, от всички страни чуваше само обръщението „сър Роналд“. Когато накрая седна на масата, запазена от сина му, по лицето му пробягна бегла усмивка. Преди пет години се чудеше как изобщо ще свикне с това обръщение. Но свикна, при това много бързо.

Поръча си сухо шери, отпи от ледената вода, която келнерът постави пред него, и зачака Пола и Майкъл.

Сър Роналд ги видя в последния момент.

Пола и синът му вече бяха влезли в ресторанта и бързаха към него. Приликата на Пола с Ема от младините ѝ бе направо изумителна.

Когато приближиха, той видя, че тя има нова прическа, която подчертаваше и бездруго очебийната прилика с баба ѝ. Тъмната ѝ лъскава коса бе късо подстригана и прилепнала на слепоочията. Прическата беше кокетна и очевидно модна, но все пак напомняше за стила на 30-те години. Той я свързваше с филмовите звезди от младостта си... и с елегантната Ема, която познаваше и на която се възхищаваше като млад.

Той се изправи, пое с две ръце протегнатата ръка на Пола, усмихна ѝ се широко и сърдечно и я целуна по бузата. Размениха си мили думи, настаниха се на масата един до друг и веднага поведоха оживен разговор.

Майкъл седна срещу тях и даде знак на келнера. След като двамата с Пола си поръчаха аперитив, той поиска да види менюто.

— Ти винаги бързаш, затова по-добре да поръчаме... та да можем после да се отпуснем — каза той, обръщайки се към Пола.

— Защо не? — засмя се тя и пое листа с менюто от келнера.

Келнерът се суетеше край масата, като обясняваше какъв е специалитетът на деня и даваше своите препоръки. Хвърляйки бегъл поглед на листа с менюто, Пола и двамата Калински се вслушаха в съветите му. И тримата поръчаха студена варена съомга и салата от краставици, а Майкъл поиска и бутилка „Сансер“.

Докато Пола и Майкъл избираха менюто, келнерът донесе аперитивите и щом се оттегли, сър Роналд вдигна чаша. Погледна Пола в очите и каза:

— Да си спомним за твоята баба.

— За Ема — вдигна тост Майкъл.

— Да, за баба — усмихна се Пола и на двамата. Чукнаха чаши и отпиха.

— Знаех, че ще си спомниш какъв ден е днес, чичо Рони — каза Пола.

— И двамата си спомнихме! — възкликна Майкъл.

— Как може да се забрави такава велика жена — заяви сър Роналд. — Тя щеше толкова много да се гордее с тебе, мила моя. Нито веднъж не си я посрамила, тъкмо напротив, успешно осъществяваш мечтата ѝ.

— Надявам се, чичо Рони... наистина се старая да опазя всичко, което тя е създала... и да го направя още по-могъщо.

— И си го постигнала — отвърна сър Роналд и я погледна с обич. — Ти имаш талант за бизнес, какъвто имаше Ема. През тези години прояви такова въображение, че мога само да те поздравя за всичко, което направи с магазините.

— Благодаря, чичо Рони — усмихна се Пола, доволна от похвалата му.

— Присъединявам се към думите на татко — заяви енергично Майкъл, отпи от своето бяло чинцано и ѝ намигна над чашата.

Виолетово-сините очи на Пола грейнаха.

— Ти си пристрастен, Майкъл — каза тя. — Всъщност и двамата сте пристрастни.

Сър Роналд се намести на стола и каза с поверителен глас:

— Една от причините, поради които се самопоканих на обяд, е, че искам един съвет от теб.

Любопитството на Пола мигновено се разпали и тя бързо попита:

— Но как е възможно аз да ти давам съвети? Та ти си най-мъдрият човек, когото познавам, чичо Рони.

Той не реагира на думите ѝ. Все едно, че не ги бе чул. Лицето му придоби напрегнато изражение; отпи от шерито и я изгледа внимателно.

— Можеш да ми дадеш съвет, Пола. За Александър. Или по-точно можеш да ми кажеш мнението си. — Сър Роналд замълча за миг и попита: — Смяташ ли, че Санди ще продаде „Лейди Хамилтън“ на „Калински индъстрис“?

Пола очакваше да чуе всичко друго, но не и това и остана като гръмната. Погледна сър Роналд, без да може да каже нещо. Накрая, все така смаяна, заяви:

— Съвсем сигурна съм, че няма. Тази компания е твърде важна за „Харт ентърпрайз“. А следователно и за магазините „Харт“.

— Да, разбира се, тя има голяма стойност за Санди и за тебе, тъй като всички дрехи с марка „Лейди Хамилтън“ се правят само за магазините на Ема Харт — каза сър Роналд.

— Той може да поиска да се освободи от нея, Пола — намеси се Майкъл, — ако му се предложи подходяща цена от подходящи хора. Истината е, че Санди е претоварен след онзи семеен разрыв, когато уволни Джонатан и Сара. Дватамата с Емили са затънали до гуша в работа и ръководството на „Харт ентърпрайз“ им коства страхотни усилия.

— О, не знам — прекъсна го бързо тя, — но по всичко личи, че те се справят много добре.

— Във всеки случай ние сме готови да платим най-високата възможна цена за тази компания — добави Майкъл, решен да постави открито въпроса.

— Сигурна съм, че сте готови — отвърна Пола, — но съм сигурна и че Санди изобщо няма да ви изслуша, независимо каква цена му предлагате. — Бързо и с нарастващ интерес тя премести поглед от младия Калински към стария и попита: — Защо искате да купите „Лейди Хамилтън“, чичо Рони?

— Искаме да имаме собствена компания за дамско облекло — обясни сър Роналд. — И да снабдяваме твоите магазини с дамски дрехи по същия начин, по който ги снабдяваме с мъжки, и да продаваме в твоите бутици по хотелите. Освен това искаме да правим солиден износ.

— Разбирам — кимна бавно Пола.

— Естествено, няма да продаваме дамско облекло в страни, където има твои магазини — изтъкна Майкъл. — Смятаме да търгуваме само със страните от Общия пазар...

— Без Франция — прекъсна го сър Роналд, — тъй като в Париж ти имаш магазин.

— Знам, че никога няма да направите нещо, което да навреди на моя бизнес, това е ясно — промълви Пола. — Сега вече виждам смисъла от такава придобивка, чичо Рони.

— Но ти поне знаеш — обърна се тя към Майкъл — колко консервативен и верен на традицията е Санди. Точно поради тези две причини баба му повери „Харт ентърпрайз“. Тя знаеше, че така предприятието ще бъде в сигурни ръце, защото той никога няма да направи нещо, което да отслаби основната му структура. Например да продаде един много, много доходен клон — каза сухо тя и в същия момент на устните ѝ цъфна усмивка.

Двамата мъже се разсмяха.

— Той знае — извика сър Роналд.

— Да, знам много добре какъв човек е Санди — потвърди Майкъл, намествайки се на стола си. — И затова предложих на татко първо да чуем твоето мнение по въпроса.

В този момент келнерът пристигна с обяда и Майкъл смени темата. През следващите няколко минути тримата трябваше да говорят за незначителни неща; след като им сервираха, поднесоха на Майкъл изстуденото бяло вино. Той го опита и кимна одобрително.

— Чудесно е — заяви Майкъл и келнерът, който сервираше напитките, веднага се зае да напълни останалите чаши.

Сър Роналд и Пола отпиха от виното, похвалиха свежия му и приятен вкус, след което сър Роналд остави чашата си на масата.

— Bon appetit — каза той, взе вилицата и насочи вниманието си към варената съомга.

— Bon appetit — отвърнаха почти в един глас Пола и Майкъл.

Известно време се храниха мълчаливо, но в един момент Пола погледна двамата Калински и заинтригувано попита:

— Чичо Рони, Майкъл, защо просто не основете собствена компания за дамско облекло? Разполагате с нужните средства...

— Мислили сме за това, мила моя — призна сър Роналд. — Но, честно казано, предпочитаме да купим една реномирана търговска фирма. Много по-лесно е, нали знаеш. Ще ни спести толкова време и пари, разбира се, за реклама и лансиране на новата стока.

— И сигурно много производители ще подскочат от радост при възможността да продават на „Калински индъстрис“! — възкликна тя.

— Напълно сигурен съм в това — погледна я право в очите сър Роналд. — Но аз проявявам интерес към „Лейди Хамилтън“, защото е основана от Ема и баща ми. Той изпитваше слабост към компанията дълго след като продаде дела си на баба ти, а аз изпитвам същото. — Сър Роналд се усмихна някак накриво и добави: — Трябва да си призная, че заговоря ли по този въпрос, ставам сантиментален.

Пола сложи красивата си, добре поддържана ръка на рамото на сър Роналд и нежно го притисна.

— Но Александър няма никаква причина да продава фирмата... аз поне не виждам такава причина. Сестра му я ръководи успешно вече толкова години. — Извитите ѝ черни вежди леко се сбърчиха. — Освен това какво ще прави тя, ако той продаде „Лейди Хамилтън“? Аманда ще остане без работа, а за Санди това няма да е без значение. Нали знаеш колко се тревожи за нея.

— Не е нужно да остава без работа — побърза да заяви Майкъл. — Аманда е страхотна. Тя може да остане в компанията да върши същото, каквото върши и сега.

Пола не отговори. Взе да рови салатата от краставици пред себе си и изведнъж си призна, че ако някога „Лейди Хамилтън“ бъде обявена за продан, Санди би следвало да я даде на семейство Калински. В известен смисъл те имаха право на това.

Сър Роналд избърса уста със салфетката си и заговори:

— Бих искал да ти поставя един хипотетичен въпрос, Пола.

— Разбира се — погледна го тя внимателно, чудейки се какво ли е намислил.

— Нека предположим — започна той, — че Александър иска да продаде „Лейди Хамилтън“, че всъщност желае да направи това. Но би ли могъл да го направи? Или трябва да получи съгласието и на другите акционери?

— О, не. Само на Емили, но тя ще се съгласи на всичко, което брат и поиска. Винаги се е съгласявала, нали знаеш.

Очите на сър Роналд озадачено проблеснаха и той се облегна на стола си, гледайки замислено Пола. После бавно заговори:

— Само Емили... Но нали преди няколко години ми каза, че Сара и Джонатан все още имат дялове в „Харт ентърпрайз“, въпреки че

са изхвърлени от компанията заради непристойно поведение.

— Точно така, имат дялове. Получават дивиденди, следят отчетите на компанията, балансите, но нямат никаква власт. Както няма и Емили.

Сър Роналд гледеше неразбиращо. Съзнавайки това, Пола каза:

— Нека да ти обясня как стоят нещата, чичо Рони, а и на теб също, Майкъл.

Баща и син кимнаха.

— Да, моля те — подкрепи я сър Роналд.

— Баба ми остави петдесет и два процента от „Харт ентърпрайз“ на Санди. Останалите четирийсет и осем бяха разпределени между Емили, Джонатан и Сара, като всеки от тях получи по шестнайсет процента. Като председател на управителния съвет и акционер с най-голям брой акции той фактически може да прави каквото си пожелае с компанията или за нея. Така го измисли баба. Искаше да осигури и на четиримата доход от компанията и знаеше, че Санди трябва да има неограничена власт, за да се справя с препирните между четиримата братовчеди. Смяташе, че Санди си е извоювал и заслужил най-големия дял акции в частната ѝ компания. Предостави му пълен контрол, защото знаеше, че той винаги се съобразява с желанията ѝ.

— Да, разбирам колко разумно е постъпила баба ти. — Сър Роналд винаги се възхищаваше на отличната стратегия на Ема Харт. — Както винаги Ема е проявила проницателност и изключително благоразумие. Санди изведе „Харт ентърпрайз“ през доста тежки периоди, а през последните няколко години бележи отлични успехи.

— Виж какво, Пола — добави бързо Майкъл, — знаем, че си непреклонна в мнението си, че Санди не иска да продава компанията, и може би си права. Поне що се отнася до намеренията му в момента. Но той може и да размисли и да реши да продаде част от „Харт ентърпрайз“... един ден, след време... — Майкъл замълча. Лицето му доби замислено изражение: — Не е ли така?

Пола не се съдържа и се усмихна на упорството му.

— Значи искаш да говориш с него, независимо от всичко и да му обясниш, че ако някога реши да се отърве от „Лейди Хамилтън“, „Калински индъстрис“ са готови да се притекат на помощ. Това ли искаш да кажеш? — попита тя вече с широка усмивка.

— Точно това — кимна Майкъл. — Нали няма да имаш нищо против, ако татко поговори с него?

— Не, разбира се, че нямам. Не виждам нищо лошо в това Александър да знае, че проявявате интерес към компанията. — Тя се обърна към стария човек и попита: — Ще ходиш ли в Йоркшир този уикенд, чичо Рони?

— Да, ще ходя, мила моя.

— Защо не отидеш тогава в Нътън Прайъри да си поговориш с него? Той е много по-спокоен, когато е в провинцията.

— Сигурно ще го направя — каза сър Роналд. — И много ти благодаря, Пола, за помощта.

Майкъл ѝ отправи подкупваща усмивка и добави:

— Да, благодаря, наистина благодаря за разбирането. — Отпи от виното, но светлосините му очи станаха замислени. След малко попита:

— Между другото, питам просто от любопитство, Сара Лаудър все още ли е омъжена за онзи френски художник? Изобщо знаеш ли нещо за нея?

— Нямам никаква връзка с нея, откакто я изгоних от семейството заедно с Джонатан — отвърна тихо Пола и лицето ѝ веднага помръкна. — Но преди около шест месеца имаше статия за Ив Паскал в едно френско списание... мисля, че беше „Пари мач“. Сред многото снимки имаше и една на Сара с Ив и петгодишната им дъщеря Хлоя. Както изглежда, живеят в Мужен в Алп Маритим. Имат стара селска къща; там му е ателието. Той е известен като *enfant terrible* на френското изкуство, станал е много прочут и страхотно преуспява.

— Всъщност той е много добър художник, макар че картините му не са по моя вкус — каза Майкъл. — Аз съм захранен с френските импресионисти и всички тези ултрамодерни неща просто не могат да ме развълнуват. Моите кумири са Моне, Мане, Сисле и ван Гог — те никога не ми омръзват.

— Точно така — съгласи се Пола.

— Но понеже говорим за Сара, да попитам какво стана с нейния съучастник в престъплението, Джонатан Ейнзли? — Майкъл погледна намръщено Пола. — Още ли се спотайва в Далечния изток?

— Предполагам, но дори Санди не знае със сигурност — отвърна Пола с тих и равен глас. — Приятели на Емили бяха казали, че го

видели в Хонконг, а след това и в Сингапур. Дивидентите на Джонатан и счетоводният баланс на „Харт Ентърпрайз“ се изпращат в една лондонска фирма, която, както изглежда, урежда финансовите му въпроси. — Тя направи кисела гримаса и добави: — Важното е да не се появява в Англия. Както би казала Ема, добре, че се отървахме от този нехранимайко.

— Божичко, точно така! — поклати недоумяващо глава Майкъл. — Така и не можах да разбера защо го направи. Ако питаш мен, такъв глупак, направо загубен човек. Всичко му беше уредено, а той взе, че го провали.

— Може би е смятал, че никога няма да го хванат — позволи си сър Роналд да прекъсне Майкъл. — Обаче не е включил в сметките си един човек. — Той погледна Пола с крайчеца на окото си, потупа я по ръката и смеейки се, добави: — Намери си майстора в твоє лице, мила, няма що.

Пола се опита да се засмее, но усмивката ѝ излезе пресилена и известно време тя не посмя да заговори. Неприятен ѝ беше този разговор за Джонатан Ейнзли, неин братовчед и смъртен враг от много години.

— И значи никой от семейството не знае какво работи той? — продължи да настоява Майкъл.

Пола мрачно загледа Майкъл право в очите. Наблюдава го дълго и свивайки устни — навик, който бе усвоила от баба си преди години, — поясни някак рязко:

— Джонатан Ейнзли няма защо да работи, тъй като получава достатъчно голям доход от „Харт ентърпрайз“. — А след кратка пауза добави: — И никой не си е правил труда да научи нещо нито за личния, нито за служебния му живот... защото никой от нас не се интересува какво е станало с него. — Мръщейки се озадачено, без да отмества живите си сини очи от Майкъл, Пола троснато попита: — Защо е този внезапен интерес към Джонатан?

— Не знам, не съм се сещал за него от години, а сега, не щеш ли, ще се пръсна от любопитство — призна Майкъл с печална усмивка.

— А аз не. — Никога нямаше да забрави последните думи, които Джонатан ѝ бе казал... Ще ти го върна, Пола Феърли. Себастиан и аз ще ти го върнем тъпкано — бе изкрещял той, размахвайки юмрук срещу нея толкова нелепо, сякаш бе злодей от викториански роман. Е,

Себастиан Крос не можеше да ѝ го „върне“, тъй като беше мъртъв. Но Джонатан би го направил, стига да може. Понякога Пола сънуваше кошмари за братовчед си, кошмари, в които той ѝ причиняваше ужасни злини. Беше съвсем сигурна, че той е способен на такова нещо. Способен почти на всичко. Пола го знаеше още от детството си. Веднъж, преди няколко години, сподели страховете си със Санди, но той се изсмя и ѝ каза да избие от главата си Джонатан. Санди ѝ напомни, че Джонатан е грубиян и като всички грубияни е страхливец. Това беше истина, но все пак тя не можеше да заличи от паметта си деня, когато Санди го изхвърли. Помнеше много ясно злобата в очите на Джонатан, омразата, изкривила лицето му, и оттогава инстинктивно знаеше, че той ще остане неин непримириим враг до края на живота си. Не му беше виждала очите от десет години, всъщност никой от семейството не го бе виждал, но въпреки това някъде дълбоко в нея оставаше заровено онова малко зрънце страх.

Тя внезапно осъзна, че баща и син я наблюдават и я чакат да заговори, затова се обърна към Майкъл и заяви с възможно най-спокоен глас:

— Господарят Ейнзли се оказа непрокопсаник, така че колкото по-малко говорим за него, толкова по-добре.

— Точно така, мила моя, точно така! — измърмори сър Роналд. Той бе доловил промяната в поведението ѝ, докато говореха за Ейнзли, и реши, че е по-разумно да сменят темата. Ето защо продължи с искрен ентузиазъм: — Получих поканата ти за вечерята с танци по случай шейсетата годишнина на магазина, Пола, и с огромно нетърпение очаквам събитието. Кажи сега какви други празненства си запланувала.

— О, с удоволствие, чичо Рони. Предстоят няколко наистина особени събития... — Тя прекъсна думите си, тъй като келнерът застана до масата им. — Може би трябва първо да поръчаме десерта — продължи Пола, поемайки листа с менюто.

— Чудесна идея. Аз препоръчвам фрапе — каза сър Роналд. — Освен това е прекалено горещо, за каквото и да е друго, нали?

— И аз мисля така — кимна Пола. — Майкъл, и за теб ли същото?

— За мен само кафе.

Когато келнерът се отдалечи с поръчката им, Майкъл огледа одобрително Пола и като се засмя, подхвърли:

— Ти, изглежда, можеш да ядеш всичко, без да наддадеш нито грам... а аз напоследък трябва да внимавам.

— О, едва ли, достатъчно елегантен си, Майкъл — поклати Пола глава и също се засмя.

Обръщайки се към баща му, тя продължи прекъснатия разговор и се впусна да изброява предстоящите в края на годината събития в магазина на Нйтсбридж.

Облегнат на стола, Майкъл си играеше с чашата за вино. Слушаше много разсеяно Пола.

Мислите му продължаваха да се въртят около идеята за „Лейди Хамилтън“ и за безкрайните възможности, които компанията би им предложила, ако имаха късмет да я купят от „Харт ентърпрайз“. Аманда Линд, доведената сестра на Санди, вече от години измисляше моделите на дрехите и според него тя бе много по-добър дизайнер от Сара Лаудър. Дрехите ѝ бяха семпли и удобни за носене, но притежаваха особена елегантност, защото винаги успяваше да внесе в тях елементи на стила „Харт“. Той беше напълно сигурен, че моделите ѝ ще се продават добре и в други европейски страни, не само във Франция.

Сър Роналд и Пола продължаваха да си приказват за нейните планове във връзка с годишнината на магазина. Гласовете им стигаха до него като тих шепот, едва доловим сред обедния шум на препълнения ресторант.

Келнерът сервира десерта и наля кафето.

Майкъл взе чашата си и продължи да мисли за талантливата Аманда. Ако баща му и той купят „Лейди Хамилтън“, сега или в бъдеще, Аманда трябва да остане като главен дизайнер и административен директор. Това е задължително. Ако все пак не е склонна да остане да работи за тях, той ще трябва да ѝ предложи някакви специални условия...

Внезапният смях на Пола прекъсна мисълта му. Прозвуча плътно и гърлено, някак сладострастно и го накара бързо да вдигне глава.

Погледна я през масата. Тя загребваше с лъжичка от фрапето. Капчица от течността се бе задържала на горната ѝ устна, тя я облиза с върха на езика си и продължи да яде. Той я изгледа очарован и почувства, че физически тя го привлича неудържимо. Това го смути. Остана съвършено неподвижен на стола си, наведе очи и се втренчи в чашата си.

Когато накрая вдигна поглед, тя бе изяла десерта си и бе обърнала лице към баща му, който ѝ говореше нещо. Той премигна, без да може да разбере какво става с него. Сигурно е полудял, щом си мисли за Пола по този начин.

Яркото слънце, което нахлуваше през прозореца точно зад нея, я заливаше с искряща светлина, тя беше сякаш на сцена под прожекторите. Лицето ѝ бе по-живо отвсякога... черната коса, виолетовите очи, безупречно гладката кожа с лек загар като златистия цвят на лятна праскова. В този миг тя бе толкова осезаемо красива... и толкова привлекателна.

Майкъл, който бе изпитвал единствено братска привързаност към Пола, сега бе преизпълнен със страстно желание да я люби. Той овладя толкова внезапно пламналите си чувства и наведе глава от страх, че на лицето му е изписано нещо, че по очите му ще проличи желанието, което го изгаря. Защо — запита се той, — защо искам да бъда с нея в леглото сега, след като я познавам от толкова години? — и впери поглед в малката ваза с цветя в средата на масата, мъчейки се да си придаде непроницаемо изражение, докато се бореше с емоциите си.

— Ще бъда в Париж другия уикенд, Пола, на път за Биариц и ако и ти смяташ да ходиш там, за да видиш как е парижкият магазин, може да обядваме заедно — каза сър Роналд.

— Не, няма да бъда в Париж другия уикенд... — започна Пола, но се сепна. — О, по дяволите! — смръщи се тя и рязко се изправи на стола, сетила се за бележката на бюрото си. Бе забравила да отмени резервацията за Париж.

— Какво има? — попита загрижено сър Роналд.

— Не, не, няма нищо — увери го Пола и си каза, че трябва да се обади в Британските авиолинии веднага щом се върне в кабинета си. — Забравих да свърша нещо предобед, но наистина не е важно, чичо Рони.

Майкъл, който бе успял да прогони еротичните си мисли, свързани с Пола, погледна озадачено баща си.

— Защо ще ходиш в Биариц по това време на годината, татко? Сезонът свърши.

— Да, знам, че е свършил... но отивам да видя едно великденско яйце на Фаберже от царска Русия — заяви сър Роналд с явно задоволство. Усмихна се широко и на двамата и продължи: — Моят посредник в Париж има клиент в Биариц. Една много стара дама. Белогвардейка. Тя, изглежда, най-сетне е решила да продаде обсипаното със скъпоценни камъни яйце, което притежава. И аз, естествено, искам да отида там пръв, преди американският издател Малкълм Форбс или някой друг сериозен колекционер да чуе за това и да го задигне преди мен. Нали знаете колко рядко се намират вече яйца на Фаберже. — Сър Роналд погледна часовника си, цъкна с език и преди Майкъл да успее да каже нещо, продължи: — А сега се сецам, че след петнайсет минути имам уговорена среща при Вартски. Кенет Сноуман се е сдобил неотдавна с една табакера за цигари, която е принадлежала на цар Николай Втори. Изработена е от Перчин, един от най-големите дизайнери на Фаберже, обещах да се отбия да я видя днес следобед...

— Много се радвам за теб, татко, и се надявам, че ще успееш да купиш и двете неща — каза искрено Майкъл, знаейки какво значение отдава баща му на колекциите си от тези красиви предмети. Започнала като неопределено хоби, тази дейност се бе превърнала в голяма страст. Колекцията „Фаберже“ на Калински беше добре известна и често я показваха на изложби заедно с колекцията „Сандрингам“, основана от крал Едуард VII и кралица Александра, сестра на княгиня Мария Фьодоровна, по-късно обогатена от кралица Мери, а сега собственост на кралица Елизабет II.

— Щом бързаш, ще поискам сметката, татко — добави усмихнато Майкъл и даде знак на келнера.

Сър Роналд погледна Пола и ѝ предложи:

— Шофьорът ми може да те върне в магазина, мила, но преди това трябва да ме остави при Вартски.

— Благодаря, чичо Рони, нямам нищо против.

— Майкъл, искаш ли и ти да използваш колата?

— О, не — отвърна Майкъл, който прецени, че този ден не бива да бъде повече с Пола. — Благодаря, татко, но предпочитам да вървя пеша.

4.

В края на краищата тя все пак замина за Париж.

Взе това решение внезапно в три часа, когато се върна в магазина. Вдигна телефона и започна да набира номера на Британските авиолинии, готова да отмени резервацията, но размисли и пусна слушалката.

След това трябваше светкавично да приключи работата за деня, да хвърли няколко копринени рокли в чантата за дрехи и да се добере до „Хийтроу“, за да хване самолета в шест часа. Пристигна в последните десет минути, полетът мина приятно и гладко и точно час и пет минути след излитането самолетът се приземи спокойно на летище „Шарл дьо Гол“.

Багажът ѝ пристигна без особено закъснение, тя мина през митницата бързо и без суетене и ето я седнала удобно на задната седалка в изпратената от него кола, която летеше към Париж за тяхната среща.

За първи път този ден след обяда в хотел „Конот“ с двамата Калински Пола се отпусна. И едва сега си даде сметка, че решението ѝ да дойде тук не беше толкова внезапно... от мига, в който прочете бележката му, знаеше, че ще отиде при него, нали така? Не ставаше ли дума още от самото начало за *fait accompli*? Разбира се, че беше така. Но просто не искаше да си го признае и затова бе изместила въпроса, казвайки си, че има задължения и отговорности.

Пола се облегна в ъгъла на седалката, кръстоса дългите си стройни крака и като си припомни какво бе казала баба ѝ веднъж преди много, много години, по лицето ѝ пробягна усмивка. „Когато любимият мъж даде знак, жената винаги хуква след него, независимо каква е тя, независимо какви задължения има. И бъди сигурна, че един ден и ти ще се хванеш в този капан, както се хванах и аз, когато се запознах с дядо ти. Помни ми думите, Пола“ — бе казала Ема. И, както обикновено, се бе оказала права.

Все така усмихната, Пола обърна глава към прозореца. Между Лондон и Париж имаше един час разлика, сега приближаваше девет и

вече се стъмваше.

Колата излизаше бързо от булевард „Дьо Курсел“, за да поеме по „Етоал“, без да намалява скоростта, и когато профуча със свистене около Триумфалната арка — този величав паметник на храбростта на един народ — Пола се сви на мястото си от страх. Не можеше да си представи как всички тези бързо движещи се автомобили, които сякаш участваха в миниатюрно рали за „Гран При“, ще останат здрави и читави, без да се сблъскат и без да предизвикат огромна катастрофа. Изглеждаше направо невероятно.

Но изведнъж колата се измъкна от уличното задръстване, от дрънчащите калници, от скърцащите гуми и от обезумелите клаксони и навлезе по „Шанз Елизе“; Пола радостно притаи дъх, както всеки път, щом видеше това бляскаво авеню.

Винаги когато пристигаше в Париж, си спомняше своето първо идване тук, както и всички останали посещения, и чувството, което изпитваше към това място, неизменно разцъфтяваше с нова сила. Спомени и носталгия се преплитаха в обичта ѝ към Града на светлината, към любимия и град, към най-красивия град на света. Той бе свързан с миналото и с всички онези, които го бяха направили толкова скъп: баба ѝ, майка ѝ и баща ѝ, а също брат ѝ Филип, Теса и братовчедка ѝ Емили, с които бяха прекарвали толкова хубаво, когато идваха тук като деца.

И той бе свързан със спомените ѝ от Париж; след малко щеше да го види и реши, че няма да проваля уикенда с тревоги за децата и угризения за това, че е променила плановете си, за да бъде с него вместо с тях. Няма да е честно, а и бездруго винаги е смятала, че разкаянията са безсмислени и водят до загуба на ценно време.

Бяха вече на „Рон-Поан“ и в далечината тя виждаше египетския обелиск, построен през царуването на Рамзес II и пренесен от Луксор, за да бъде положен сред осветения от всички страни огромен каменен правоъгълник, наречен „Плас дьо ла Конкорд“. Каква внушителна гледка... толкова вълнуваща, че бе останала завинаги запечатана в съзнанието ѝ. Внезапно я прониза тръпка на задоволство, че пак е тук, и се зарадва, че бе казала на шофьора да следва по-дългия път за хотела.

Само няколко минути по-късно излязоха на „Плас вандом“ — тих, елегантен площад, обкръжен от сгради с идеални пропорции,

построени през царуването на Луи XIV — и спряха пред хотел „Риц“, където Пола слезе, благодари на шофьора и го помоли да пренесе багажа.

Тя закрачи бързо през голямото, изискано фоайе, през безкрайната галерия, осветена от витрините на безброй магазини, към онази част на хотела, която излизаше на улица „Камбон“ и беше известна като cote Cambon, за разлика от другата, известна като cote Vendome, през която тя влезе. Когато стигна до едно по-малко фоайе, Пола взе асансьора за седмия етаж и тичешком по коридора стигна до апартамента. Като спря пред вратата, усети с цялото си същество колко е възбудена. Вратата бе леко отворена в очакване на нейното идване, тя влезе, затвори я безшумно и се облегна на нея, за да поеме дъх.

Той стоеше зад бюрото, без сако, с навити ръкави на бялата си риза, а тъмната вратовръзка бе разхлабена около врата му. Говореше по телефона и вдигна за поздрав загорялата си ръка, а лицето му светна от радост, като я видя. Изслуша внимателно какво му казваха по телефона, после тихо и бързо отговори, „Merci, Jean-Claude, cl demain“, и затвори.

И в същия миг двамата тръгнаха един срещу друг.

Като стигна до малката масичка в стил Луи XV, на която имаше кофичка с шампанско и две кристални чаши, Пола весело завъртя бутилката в леда и закачливо подхвърли:

— Беше сигурен, че ще дойда, нали?

— Разбира се — засмя се той. — Никой не може да ми устои.

— На всичко отгоре си и ужасно скромнен.

Спряха сред стаята и застанаха лице в лице.

— За малко да не дойда... — побърза да каже тя. — Притеснявах се... притеснявах се за децата... те имат нужда от мен...

— Госпожо — отвърна той, — вашият съпруг също има нужда от вас — и я притегли в обятията си. Наведе се и я целуна силно, а тя отвърна на целувката му, притисна се към него и остана дълго вкопчена в прегръдката му.

— О, Шейн, твоя съм — въздъхна накрая тя, опряла глава на гърдите му.

— Да, знам, че си моя — отвърна той. С ликуваща усмивка я отдалечи от себе си, хвана я за раменете и я погледна в лицето. После бавно поклати глава. — Но ти винаги си заобиколена от хора —

продължи той и в мелодичния му глас все още се долавяха ликуващи нотки. — От деца, роднини, секретарки и персонал и аз никога не мога да те имам за дълго или само за себе си. И затова рано тази сутрин, докато летях за Париж да се срещна с Жан-Клод, реших, че ще прекараме този уикенд заедно. Без обичайните усложнения. Ще останем малко насаме, преди да заминеш за Ню Йорк. Имаме право на това, не е ли така?

— Да, разбира се, че имаме — усмихна се някак унило Пола. — Докато пътувах насам от летището, си дадох дума да не споменавам за децата, а ето че съм тук само от няколко минути и вече...

Шейн нежно сложи ръка на устата ѝ:

— Шшт! Знам колко много искаше да видиш децата, преди да заминеш, и ще ги видиш.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя и го погледна озадачено.

— Тази вечер и съботата принадлежат на нас, а в неделя сутринта Кевин ще ни отведе със самолета на Ривиерата, за да прекараме неделя и понеделник на вилата с децата. Ще отидеш в Ню Йорк един ден по-късно, това е всичко. В сряда вместо във вторник? Съгласна ли си?

— О, скъпи, да, разбира се! Чудесна идея, прекрасно е, че си помислил за това, че си помислил как да зарадваш и тях, и нас — възкликна тя.

— Те са и мои деца, нали знаеш — усмихна ѝ се той.

— Но ти се оправяш с тях сам през последните две седмици и сигурно вече ти е дошло много.

— Това е вярно... но само в известен смисъл. От друга страна, те наистина чакат с нетърпение да те видят и не искам да останат разочаровани, нито пък ти да си мислиш, че съм отвратителен егоист. Затова съм готов да ти дам възможност и ти да ги видиш... в края на краищата няма да си при нас пет или шест седмици.

Пола го погледна с любов.

— Да, така е... — Тя замълча, поколеба се и после попита тихо, почти плахо: — Как е Патрик? Добре ли е той, Шейн? — Тъмните ѝ вежди се свиха тревожно, а в ясните ѝ сини очи легна сянката на мрачно предчувствие.

— Чувства се чудесно, Пола, много е весел и играе през цялото време — увери я Шейн. — Моля те, скъпа, не се тревожи толкова. —

Хвана я за брадичката, обърна лицето ѝ към себе си и добави: — Патрик се справя много добре, наистина се справя.

— Съжалявам, Шейн, знам, че много се безпокоя за него, но той е толкова малък и толкова стеснителен... и различен. А другите понякога са толкова буйни, винаги се страхувам да не пострада, когато смени обстановката...

Тя не довърши думите си, защото се боеше да изрече какво може да се случи на първородното им дете. Седемгодишният Патрик беше изоставащо, бавноразвиващо се дете и тя се тревожеше за него винаги, когато не беше пред зоркия ѝ, грижовен поглед.

Шейн беше не по-малко грижовен към сина си, но постоянно напомняше на Пола, макар и твърде деликатно, че прекалено много се тревожи. Дълбоко в себе си тя знаеше, че Шейн е прав, и затова се стараеше да контролира страха си, да се отнася към Патрик така, сякаш е напълно нормален, като петгодишната му сестра Линет и дванайсетгодишните близнаци Лорн и Теса от брака ѝ с Джим Феърли.

Шейн, който я наблюдаваше внимателно и разбираше сложните чувства, които тя изпитва към Патрик, започна с доверителна усмивка:

— Не съм ти казвал досега, но откакто сме на вилата, Линет се държи като истинска майка. Взела е под малкото си, но много любящо крило Патрик, докато теб те няма, и дори е възприела наставнически тон. А нали знаеш как се отнася Лорн към Патрик... той го обожава. Така че всичко е наред, скъпа, и... — Шейн прекъсна думите си, защото някой почука на вратата. Той извика „Entrez“, остави Пола и забърза към вратата, която вече се отваряше.

В стаята влезе добродушен на вид носач с чантата и малкия куфар на Пола. Шейн набързо се разпореди да занесе багажа в спалнята, каза му къде да го остави и му даде бакшиш.

Щом останаха отново сами, Шейн отиде до масичката и започна да маха станиола, с който бе обвита тапата на шампанското.

— Виж какво, стига вече сме говорили за децата — каза той. — Чувстват се прекрасно с Емили и Уинстън.

— Да, разбира се, скъпи.

Мислите на Пола се насочиха към най-малкото ѝ дете, тя взе да се усмихва и очите ѝ радостно се присвиха.

— Значи истинският характер на Линет най-сетне се прояви, така ли? Винаги съм подозирала, че тази наша дъщеря е наследила нещо от

деспотичността на Ема, че у нея има нещо генералско.

Шейн отвори широко очи, направи отчаяна физиономия и впери поглед в тавана.

— Още един генерал в семейството! О, господи, мисля, че няма да мога да го понеса! Добре поне, че всичките ми жени, макар и деспотични, са толкова красиви. — И като ѝ намигна, продължи: — Между другото, Емили ти изпраща най-сърдечни поздравии. Когато ѝ се обадох рано тази вечер да ѝ кажа, че съм те примамил да дойдеш в Париж и затова ще отидем на вилата в неделя, тя изпадна във възторг, че ще прекараме сами уикенда. Смята, че идеята ми е страхотна и че не трябва да се безпокоиш за нищо. Какво ще кажеш сега да пийнем по чаша от това прекрасно шампанско, преди да отидем да вечеряме?

— Чудесно, скъпи.

Още докато той се разплащаше с носача, Пола бе седнала на канапето, бе събула обувките си и сега с подвити крака, удобно облегната, го наблюдаваше.

Независимо дали се бяха разделили само преди четири или четиринайсет дни, тя винаги леко се сепваше, когато отново видеше Шейн, и оставаше като замаяна от физическото му присъствие. До голяма степен това се дължеше на притегателната сила на личността му, на необикновенния му чар, както и на ръста, телосложението му и хубавото му мургаво лице. Преди шестнайсет години на двайсет и четвъртия му рожден ден Ема Харт каза, че Шейн О'Нийл е неудържимо привлекателен мъж, и това сякаш бе още по-вярно днес. Той беше най-привлекателният мъж.

Шейн навърши четирийсет години през юни тази година и не само изглеждаше, но и беше в разцвета на силите си. Беше силен физически, имаше широк гръб и мощни рамене, бе запазил фигурата си стройна и елегантна, а след прекаранияте с децата дни на слънце бе получил хубав тен. Сега слепоочията му бяха леко посивели, но колкото и да бе странно, това не го състаряваше. Напротив, на фона на бронзовия загар посивелите коси сякаш подчертаваха младостта на силното му, мъжествено лице. А за разлика от косата, в мустаците му нямаше нито един сив косъм, бяха както винаги смолисточерни.

Познавам го цял живот и това невероятно чувство, което изпитвам към него, си остава все същото, каза си Пола, продължавайки безмълвно да го наблюдава. Той е единственият мъж, когото някога

съм обичала. Единственият мъж, когото ще желая... до края на живота си... моят съпруг, моят любим, моят най-близък приятел.

— Ей. Дългокрачко — извика той, прекосявайки стаята и обръщайки се към нея с прякора, който ѝ беше измислил като дете. — Къде блуждаеш? — Подаде ѝ чашата с шампанско, седна на канапето до нея и я изгледа насмешливо.

— Размечтах се — каза тя и протегна чашата си към него. Той се наведе към нея и впи очи в лицето ѝ.

— Ема щеше да одобри идеята за този наш уикенд... тя беше заклета романтичка също като мене.

— Да, точно така.

— Мислех си днес за нея по съвсем естествени причини — продължи Шейн — и изведнъж се изумих колко бързо е минало времето, откакто тя умря. Сякаш беше вчера, когато ни командваше всичките...

— Аз си мислих съвсем същото тази сутрин, докато отивах на гробището!

Очите им се срещнаха. Те размениха погледи и разбиращо се усмихнаха. Често се случваше да мислят едно и също, когато са разделени или са заедно, или единият внезапно да сподели чувство, което другият точно се кани да изрази гласно.

Като дете Пола вярваше, че Шейн има способността да чете мислите ѝ и да отгатва намеренията ѝ. И продължаваше да вярва в това. Но вече не се изненадваше; сега бяха прекалено свързани един с друг, тя приемаше близостта им като нещо дадено и смяташе, че е съвсем естествено да са настроени на една и съща вълна.

Без да откъсва поглед от него, със сдържано вълнение тя каза:

— Изглежда невероятно, че през ноември ще се навършат десет години, откакто сме женени, нали?

— Да... — Той вдигна ръка и леко докосна бузата ѝ. — Но е така и всеки ден, през който съм бил твой съпруг, е бил изпълнен със смисъл, затова не бих се отказал от нито един ден, дори от най-лошия. По-добре с теб, независимо от обстоятелствата, отколкото без теб.

— Да, и аз чувствам същото — погледна го тя с очи пълни с дълбока и трайна обич.

Шейн отвърна на предания ѝ поглед — изражението на блестящите му черни очи бе в пълна хармония с нейното. Между тях

настъпи мълчание.

Споделено, разбираемо мълчание, тиха интерлюдия, на която те често се наслаждаваха, когато не бяха нужни думи, за да предадат чувствата си.

Пола се облегна, отпи от шампанското и внезапно се замисли какво би било, ако него го нямаше — ужасена, тя усети как стомахът ѝ се сви. Шейн бе този, който истински осмисляше съществуването ѝ. Той беше същността на живота ѝ, нейна опора, винаги готов да застане до нея, както и тя до него. Пола се радваше, че е осигурил този уикенд, за да бъдат заедно поне малко, преди тя да замине по работа за Щатите и Австралия. Усмихна се сама на себе си, като си помисли колко ловко и гениално е запланувал всичко, и още повече му се възхити.

Шейн, който я наблюдаваше, видя, че напрежението от изминалия ден бавно се отдръпва от лицето ѝ, и душата му се успокои. Той никога не се намесваше. Тя беше като Ема. Ако започнеше да негодува срещу изтощителния ѝ стил на работа, думите му щяха да отидат на вятъра, а тя щеше само да се подразни.

Той отпусна едрото си тяло в синьото кадифено канапе стил Луи XVI и се намести удобно, за да се наслади на питието; най-сетне можеше да се разтовари за първи път, откакто бе тръгнал от вилата тази сутрин. От мига, в който слезе от самолета на фирмата, до пристигането на Пола в хотела, беше ангажиран с Жан-Клод Соасон, директор на „О’Нийл хотел интърнешънъл“ във Франция. Но нямаше никакво намерение да отделя повече време на бизнеса тази вечер, нито пък утре и точно заради това не бяха отседнали в собствения му хотел в Париж. Винаги когато искаше Пола да бъде само негова, да прекара известно време насаме с нея, запазваше един луксозен апартамент в „Риц“, където знаеше, че никой няма да ги безпокои.

И сега, също както бе направила Пола преди малко, той се замисли и си представи предстоящите трийсет и шест часа и радостта, която щяха да изпитат за това, че са заедно и съвсем сами.

Между тях двамата съществуваше много особена връзка.

Тя съществуваше открай време, откакто бяха деца, изразяваше се в тяхното духовно единение, в близостта им, във взаимната им

обвързаност — онова, което бе започнало в детството им, бе разцъфтяло със сексуалното им привличане като зрели хора.

Известно време, докато траеше катастрофалният брак на Пола с Джим Феърли, Шейн бе скаран с нея, но връзката между двамата в действителност никога не бе прекъсвала. Когато възобновиха приятелството си, а след това най-сетне станаха любовници, те бяха потресени от мощната сила на физическата страст, която изпитваха един към друг. И тогава разбраха колко хубаво е това, осъзнаха, че е било предопределено да бъдат заедно по този начин, и за първи път през живота си се почувстваха цялостни и завършени личности.

Шейн си даде сметка, че безбройните му връзки с други жени не представляваха нищо и че без Пола животът му ще бъде безсмислен; Пола най-сетне се убеди, че Шейн е единственият мъж, когото обича, разбра, че бракът ѝ с Джим е бил лишен от съдържание и любов, и призна, че подхранването на тази лъжа е равнозначно на убийство. Прие, че трябва да сложи край на брака си, ако иска да спаси живота си — да запази самоуважението и разсъдъка си.

Макар да бе подготвена, че Джим ще се противопостави, Пола остана смаяна от неговите нападки и от отмъстителния начин, по който той взе да се държи, щом разбра, че тя иска развод. Двата поведоха битка, кръстосаха шпаги и стигнаха до безизходно положение.

По време на една от най-тежките кризи Джим замина за Шамони, за да прекара зимната ваканция с нейните родители в наетата от тях вила. Пола побесня, че той отива да кара ски в толкова съдбоносен момент от живота им. И тогава една лавина, спуснала се от Монблан, го смаза, покосявайки цялото им семейство; вече нямаше нужда да се развежда, тъй като изведнъж се оказа вдовица на двайсет и шест години. Смъртта на Джим легна като сянка между Пола и Шейн и тя, разкъсвана от чувството за дълбока и ужасна вина, се раздели с Шейн. Но в края на краищата успя да се съвземе. Върна се при Шейн, каза му, че иска да бъде с него до края на живота си, и двамата веднага се сдобриха, защото Шейн О'Нийл никога не бе преставал да я обича.

Два месеца по-късно в присъствието на свидетелите Емили и Уинстън Харт те сключиха брак в Какстън Хол в Лондон. Тогава проумяха до най-скритите кътчета на душата си, че са осъществили онова, което съдбата им е била предопределила.

Старинният позлатен часовник върху бялата мраморна камина отмери високо половин час.

Пола и Шейн сепнато погледнаха часовника.

— Мили боже, вече е девет и половина, а аз съм запазил маса в „Еспадон“ за десет без четвърт. Можеш ли да се приготвиш за петнайсет минути, скъпа?

— Да, разбира се — отвърна Пола, остави чашата си и се протегна, прикривайки с ръка прозявката си.

Шейн я изгледа внимателно и се намръщи.

— Ти си ужасно уморена — каза загрижено той. — Не е разумно да слизаме в ресторанта. Трябва да си вземеш една гореща вана, моето момиче, и то веднага. Тази вечер ще поръчаме да ни донесат сандвичи в стаята.

— Не ставай глупав, нищо ми няма — започна Пола и спря, за да потисне следващата прозявка. — Но наистина имах много дълъг ден — призна тя. — Може би си прав, че е по-добре да вечеряме тук, в апартамента.

— Знам, че съм прав.

Докато изричаше тези думи. Шейн стана, пресегна се, хвана я за ръцете и я изправи на крака. Прегърна я през раменете и я поведе към спалнята.

— Трябваше да прекъсна уикенда на Кевин и да го изпратя да те вземе със самолета.

— Добре, че не си го направил! — извика Пола и го погледна укорително. Тя обичаше Кевин Риърдън и съзнаваше, че заради привързаността си към тях пилотът често пренебрегва личния си живот. — От седмици наред Кевин очаква с нетърпение рождения ден на приятелката си утре вечер. Освен това добре си изпълни куриерската роля, нали така? Нали той е предал бележката ти тази сутрин в магазина?

— Да, той — засмя се Шейн и продължи да я побутва към спалнята. — Хайде, съблечи се, вземи си гореща вана и докато си почиваш, аз ще поръчам вечерята. Какво ти се яде?

— О, каквото ти искаш... оставям на теб, скъпи.

— Можем да си направим пикник... с някои от твоите любими неща за ядене? И с още една бутилка шампанско.

— Ако пийна още малко, направо ще припадна — засмя се весело Пола.

— Позволено ти е — бързо отвърна Шейн. — Съпругът ти е тук и ще се погрижи за теб.

— Вярно. При това такъв специален съпруг. — Тя се изправи на пръсти и го целуна по бузата.

Шейн я обгърна с ръце и я притисна силно в прегръдките си, целуна тъмната ѝ коса, после рязко я пусна и отстъпи назад.

— По-добре да внимавам и да отида да поръчам вечерята, защото иначе не се знае какво може да бе случи. В края на краищата цели две седмици съм бил лишен от теб и няма да крия, че ми липсваше до полуда, любов моя...

— О, Шейн, скъпи — тихо откликна тя. — Да... знам какво искаш да кажеш...

Интонацията на гласа и копнежът, който внезапно се изписа на лицето ѝ, го накараха мигновено да пристъпи към нея. Тя протегна ръка. Той я пое.

Сплетоха пръсти и протегнаха ръце за прегръдка. Той наведе лице към нея, търсейки устните ѝ, и усети как бузите ѝ внезапно пламнаха; знаеше, че тя винаги го желае толкова силно, колкото и той я желае, и при тази възбуждаща мисъл сърцето му неравномерно заби. Целувката им бе продължителна и страстно обещаваща — езикът му се плъзна по устата ѝ, тя му отвърна със същото; и когато отлепиха устни, двамата преживяха усещането за най-дълбока интимност.

Пола изведнъж се разтрепери в прегръдките му и двамата се олюляха като пияни — пияни от любов; тръгнаха към леглото, залитайки. Все още прегърнати.

Шейн я разсъблече.

Тя легна и го зачака, без да отмести нито за миг очи от лицето му, докато той си сваляше ризата и панталоните. Наблюдавайки го напрегнато, Пола едва успяваше да се сдържа — толкова силно го желаше, а когато видя колко възбуден е той, усети как по гърба ѝ полазиха тръпки.

Шейн се взря във виолетовите ѝ очи, станали мастиленочерни от копнеж по него, и изпита толкова бурно желание, че сърцето му сякаш щеше да изскочи. Когато легна до Пола, се почувства упоен и замаян. Подпря се на лакът, надвеси се над нея и я погледна в лицето.

Тя вдигна очи към него.

Погледите им се срещнаха в продължителен миг на дълбока и благоговееща взаимност; после той докосна бузата ѝ с два пръста — върховете им се плъзнаха по веждите ѝ, по клепките ѝ, по носа и стигнаха до устните ѝ; бавно ги очертаха и ги разтвориха, за да докоснат езика ѝ. Тя ги засмука и при този неин сладострастен жест пламъкът, който го изгаряше, лумна с нова сила. Шейн веднага притисна устни в нейните. Притисна ги силно и настойчиво, зъбите им изскърцаха, той продължи да я целува с нарастваща страст. Пръстите му се спуснаха към удължената линия на прекрасната ѝ шия. Но не спряха там, а продължиха надолу, милвайки разкошните ѝ гърди, докосвайки леко стегнатия корем, докато накрая се плъзнаха между бедрата ѝ.

Шейн започна да я гали нежно, отмаляло, толкова бавно и ласкаво, сякаш почти не я докосваше. Но усети кадифената мекота на плътта и продължи да я милва, докато върховете на пръстите му се притиснаха в онази безценна част на тялото ѝ, където бе съсредоточена нейната женственост.

Пола мигновено се извърна, прилепайки тялото си към него, протегна красивата си ръка и започна да го гали със същата нежност. Но когато ръката ѝ внезапно забърза, той усети как възбудата му нараства, как кръвта му пулсира при всяко нейно докосване и потисна напирания в гърлото му вик. Хвана здраво китката ѝ, усмири ръката ѝ и притисна още по-силно върховете на пръстите си — тялото до него се изопна от възбуда. Пръстите му продължиха да притискат и когато се плъзнаха дълбоко в кадифените гънки, той чу сподавения ѝ вик.

Надвеси се над атлазено гладките ѝ гърди, изправени и тръпнещи, и опита с уста твърдите зърна, първо едното, после другото. Под опитните му пръсти и любящата му уста тялото ѝ започна бавно да се олюлява, тя въздъхна, промълви тихо името му веднъж и още веднъж. Протегна отново ръце към него, зарови пръсти в гъстата му коса, после рязко го сграбчи за широките рамене, преливаща от възбуда.

Пола изпъна тяло и задиша учестено. Заля я вълна от приятна топлина. Той я докосваше все по-бързо, по-осезателно, по-страстно и тя извика възбудено:

— Шейн, о, Шейн, ти си моят любим съпруг, толкова много те обичам!

Заровил глава в шията ѝ, с глас, пресипнал от желание, той изрече:

— Ти си моята истинска любов, Пола, моята единствена истинска любов. Отдай ми се, скъпа, и аз ще те взема.

Тя пое дъх, впи още по-силно пръсти в раменете му и отвърна:

— Да, о, да.

Тя се разтвори като екзотично цвете, което разлиства меките си пухкави листенца, мълвейки името му и потръпвайки. Шейн имаше чувството, че ще се възпламени, повече не можеше да се сдържа и бързо я облада, изгарящ от същия пламък, който разпалваше и нея.

Цялата му въздържаност рухна, тя също вече не можеше да се владее. С всичка сила го притисна в прегръдките си и го задържа към себе си. Той провря ръце под тялото ѝ и го повдигна, телата им прилепнаха, сляха се в едно цяло.

И докато проникваше все по-дълбоко, докато потъна изцяло в нея и в радостта от нея, Шейн изведнъж си помисли: Искам тази нощ тя да забременее, искам още едно дете.

При тази толкова неочаквана мисъл тръпки разтърсиха тялото му, той бурно се устреми към нея, а в нея лумна неукротим пламък, изгарящ като неговата страст, и двамата бързо влязоха в собствения си ритъм, както ставаше през всичките години на брака им. Но за Шейн тази нощ бе както първия път, когато се любиха, и за миг сякаш годините се стопиха. Той беше пак в Кънектикът и я любеше, както бе копнял да я люби през всичките години, докато тя бе омъжена за друг, и я обичаше, както никога не бе обичал друга жена, както само той и тя можеха да се обичат.

И в този миг Шейн се устреми нагоре... към светлината... светлината го обгръщаше... Пола беше в центъра на светлината... чакаше го... неговата любима от детските му мечти. Сега тя беше негова. Нищо и никой не можеше вече да ги раздели. Бяха заедно завинаги, до края на живота си. Той се чувстваше безпльтен... извисяваше се все по-високо и по-високо... издигаше се сред безкрайната светлина... носеше се сред безкрайността. Заедно с нея, обгърнал света с ръце, повтаряйки името ѝ, както тя повтаряше неговото.

И двамата заедно се носеха на вълните на щастието сред златиста трептяща светлина... тя ги заслепи... накрая отвориха очи... и настъпи блажен покой.

Шейн внезапно се събуди.

Обърна глава към часовника на нощното шкафче. В полумрака видя, че приближава пет.

Пола спеше безшумно до него.

Той се повдигна на лакът, надвеси се над нея, докосна лицето ѝ нежно, но много леко, за да не я събуди от дълбокия сън, и вдигна кичур коса от очите ѝ. После отново легна, изтегна се по гръб и затвори очи, но скоро разбра, че няма да може да заспи толкова лесно, колкото си представяше. Изведнъж се разсъни. Бе спал дълбоко последните няколко часа, както всеки път, когато беше с Пола, сякаш с нея се чувстваше по-доволен и по-спокоен. И естествено беше да се чувства така.

Той се обърна настрани и изви като дъга тялото си около нейното тяло. Пола беше целият му живот и сега, докато лежеше до нея в мрака и мълчаливо я обожаваше, той се запита дали тя ще забременее. Преди седмици бяха решили, че тя няма да взема хапчета.

Той се молеше тази нощ любовта му да разцъфти в едно дете... истинско дете на любовта, заченато в страст и духовно единение. И потисна въздишката си, замисляйки се за Патрик. Обичаше момченцето с дълбока нежност и загриженост, но тъгуваше, че първородното им дете не е нормално. Не искаше Пола да знае за тези негови чувства, защото се боеше, че това ще засили мъката ѝ. Не беше лесно да ги потиска, но все пак успяваше да прикрие страданието си пред нея.

Шейн инстинктивно вдигна дясната си ръка, прегърна Пола, притегли я към себе си и зарови лице в уханната ѝ коса, преизпълнен от любов.

Затвори очи и се унесе. Да, помисли си той, сега е моментът да имаме дете. И докато заспиваше, се запита дали това не е била истинската причина, поради която накара Пола да дойде в Париж.

5.

Вила „Фавиола“ се намираше в градчето Рокбрюн Кап Мартен, почти на еднакво разстояние от Монте Карло и Мантон.

Вилата бе разположена сред малък парк в единия край на малкия полуостров Кап Мартен, заслонена с борове откъм гърба и с множество високи прозорци, обърнати към морето.

Построена в 1920 година, тя представляваше красива стара къща, голяма, просторна и елегантна, с виеща се алея за коли между две редици борове, просторни зелени поляни, които се спускаха от терасата към плувния басейн и продължаваха чак до края на скалистия нос на искрящото Средиземно море.

Отвън стените бяха боядисани в бледожълто, почти пясъчно, а брезентовите щори над прозорците — в по-наситено жълто, което подходеше на капациите в естествено бял цвят.

Широка тераса опасваше къщата откъм морето. Изградена от бял камък и мрамор, тя сякаш леко се полюшваше над пищните градини с ярки цветя и фонтани, които искряха на трептящата слънчева светлина. На терасата бяха пръснати няколко кръгли маси от бял метал под бледожълти чадъри; по белите столове край масите, по люлките със сенници и шезлонгите имаше кремави възглавници. Съчетанието на тези меки тонове напълно хармонираше с бледия цвят на красивата фасада.

Вила „Фавиола“ бе купена от Ема Харт в края на 40-те години, след края на втората световна война, а градините около къщата и наред поляните бяха дело на самата Ема. През последните години Пола увеличи броя и големината на цветните лехи. Засади най-разнообразни дръвчета, храсти и екзотични растения, за да поддържа красотата на целия парк, прочул се с великолепието си по Лазурния бряг.

Слънчевата светлина проникваше през щорите в прохладните, високи стаи на „Фавиола“, обзаведени семпло, но с подчертан вкус. Очарователни старинни френски мебели от тъмно дърво и избелен дъб съжителстваха наред с големи канапета, удобни столове, фотьойли и

отоманки. Върху масичките бяха поставени малки саксии с теменужки, розови и бели циклами и нови списания и книги.

Подовете от бляскав паркет и кремав мрамор с розови жилки бяха голи, само тук-таме покрити със стари килими от „Обюсон“ или с кремави вълнени пътеки. В цялата къща преобладаваха бледите, неутрални цветове. Кремавият, ваниленият и белият цвят налагаха присъствието си чрез стените и се повтаряха в завесите на прозорците и тапицерията на мебелите; тази тоналност се подчертаваше от вариации на бледожълто, оранжево и жълто-кафяво. Имаше и леки оттенъци на меланж — типично френски прекрасен млечнокафяв цвят.

Тази монотонност се оживяваше от романтични, лирични картини на известни съвременни френски художници, като Епко, Торел и Буису, и от огромни кристални вази, препълнени с цветя и зеленина от градините.

Но нито една от стаите не беше прекалено внушителна или величествена, та гостите и децата да се смущават и да се чувстват като в музей. Тъкмо обратното. Ема бе обзавела къщата като място за почивка, където човек може да прекара приятно ваканцията. Вилата имаше неповторимо очарование. В нея винаги цареше радушна, предразполагаща атмосфера — огрените от слънце стаи, привлекателният засенчен от боровете парк и разкошните градини тънеха в тишина и спокойствие.

Собственик на „Фавиола“ беше Александър Баркстоун; той бе наследил от Ема вилата заедно с мебелировката ѝ, но без картините на импресионистите, завещани от баба му на Филип, който живееше в Австралия. Санди обаче рядко идваше тук, тъй като предпочиташе имението си в Йоркшир. Вилата се използваше главно от сестра му Емили и нейното семейство, от братовчедите му Пола О’Нийл и Антъни Дънвейл и техните деца. Понякога майка му Елизабет заедно със съпруга си, французина Марк Дебойн, идваше от Париж, за да прекара уикенда, обикновено след края на сезона.

Но от всички тях Емили най-много обичаше „Фавиола“ — обичаше я с нестихваща страст.

Като дете бе прекарала едни от най-щастливите си дни във вилата с любимата си баба и оттогава възприемаше това място като приказно и вълшебно. Познаваше всеки ъгъл, всяко кътче на всяка стая, на всеки етаж; всеки милиметър от парка, от градината и от

плажа на скалистия нос. След като се омъжи за братовчед си Уинстън Харт през юни 1970 година, двамата прекараха медения си месец на Ривиерата и живяха първите дни от живота си като съпруг и съпруга във вилата. Прекрасните безгрижни часове и романтичните вечери, в които се отдаваха на пълно блаженство, накараха Емили да се привърже още по-силно към „Фавиола“ и оттогава вилата се превърна в нейно убежище, осигуряващо ѝ покой по различно време през пролетта и зимата, когато отиваше там сама или с Уинстън, и през летните месеци, когато водеше и децата си Тоби, Гидиън и Натали. Вилата никога не ѝ омръзваше и никога нямаше да ѝ омръзне; за нея това беше най-прекрасното място на света.

За разлика от нея Санди посещаваше къщата все по-рядко и по-рядко, откакто жена му умря; през 1973 година той предложи на Емили да поеме вилата и да се грижи за нея, защото знаеше колко много обича тя това място. Почувства се облекчен и щастлив, когато Емили прие без колебание и с ентузиазъм.

Естествено, с течение на годините във „Фавиола“ се бе наложил индивидуалният почерк на Емили, но тя не се опита да превърне вилата в копие на английска провинциална къща. Напротив, бе запазила френския дух и дори бе подчертала провансалската атмосфера, внасяйки в нея своя неподражаем стил. Но колкото и силно да се бе обвързала с вилата през последните осем години, Емили не я приемаше като своя собственост и никога не забравяше, че принадлежи на брат ѝ. В известен смисъл обаче тя беше нейна — Емили ѝ посвещаваше толкова време, грижи и любов, че за всички беше *la grande chatelaine* на вила „Фавиола“.

Докато Ема Харт беше жива, всекидневните грижи по къщата бяха поверени на една опитна местна жена от Рокбрюн — мадам Полет Ренар. Наета от Ема през 1950 година, тя се бе настанила в приятната и просторна къщичка на пазача, известна като *la petite maison*, и през следващите двайсет години неизменно бдеше над семейство Харт.

Но след смъртта на Ема през 1970 година мадам Полет реши, че е дошъл моментът да се оттегли, и предаде служебните си задължения и ключовете на дъщеря си Соланж Бриве, която искаше да напусне работата си в един хотел в Болийо. Мадам Полет беше вдовица и семейство Бриве заедно с децата си живееше от години при нея в *la petite maison*, поради което нямаше особени вълнения, нито тъжни

сбогувания. И тъй като до вилата се стигаше съвсем бързо по една пътечка през зеленчуковата градина, мадам Полет бе винаги на разположение да даде професионален съвет или да сподели неизчерпаемия си опит.

През последните единайсет години с поддържането на „Фавиола“ се занимаваше цялото семейство Бриве. Съпругът на Соланж, Марсел, беше готвач, две от трите им дъщери, Силви и Мари, бяха камериерки, а синът им Анри — иконом, или както се изразяваше Емили, „фактотум раг excellence“; племенниците на Марсел — Пиер и Морис, бяха градинари. Всяка сутрин двамата отиваха в Рокбрюн с малкото си рено и довеждаха още един представител на семейство Бриве — братовчедката Одил, която носеше огромна кошница с хляб и кифли от хлебарницата на майка си... пресни кроасани и кифлички, които Марсел поднасяше топли за закуска, и дългите френски хлебчета с хрупкава коричка, които децата толкова много обичаха.

Мадам Соланж, както всички я наричаха, бе обучена в „Отел дьо Пари“ в Монте Карло и действаше в типичния за Ривиерата пищен стил на големите хотели, вършеше всичко експедитивно и с педантична добросъвестност, със същата преданост като майка си. През всичките тези години двете с Емили работеха в пълно разбирателство и никога не си размениха лоша дума.

Нямаше ден, в който Емили да не каже „Добре, че е Соланж“; каза си го тихичко и тази августовска сутрин, когато забързано влезе в кухнята, спря сред помещението, огледа се и кимна доволна.

Предишната вечер дадоха традиционната прощална лятна вечеря, но в голямата, старомодна кухня нямаше и следа от това. Както обикновено тенджерите и тиганите лъщяха, дървените плотове бяха измити до блясък, покритият с плочки под светеше, всичко останало беше безупречно чисто и прибрано на място.

Представям си как се е развилняла Соланж, за да бъде кухнята тип-топ тази сутрин, помисли си Емили и си припомни бъркотията, която цареше предишната вечер, след като и последните гости си тръгнаха. Усмиввайки се, тя извади една чаша от бюфета, наля си минерална вода от хладилника и с чашата в ръка мина през килера, прекоси трапезарията и излезе през френските прозорци на терасата; тракането на сандалите ѝ беше единственият звук сред топлата тишина.

Емили ставаше най-рано от всички и обикаляше къщата, понякога още призори.

Тя ценеше тези мигове на уединение, преди да се събуди семейството и да пристигне персоналът. Обичаше да бъде сама и да се наслаждава на покоя на безмълвната, спяща къща, да поема ранните утринни ухания и да се любува на цветовете на средиземноморския пейзаж.

Това беше и времето, предвидено за писмена работа, която тя неизменно вършеше — пишеше до секретарката си в Лондон, с която освен това говореше по телефона няколко пъти седмично, съставяше менюто за деня и измисляше занимания за децата. Често обаче просто седеше тихо на терасата, доволна, че разполага с няколко минути за уединение и размишление, преди денят да започне шумно и бандата деца да връхлетят, оставяйки хаос навсякъде след себе си.

Когато трябваше да се справя само със собствените си три деца, положението не беше толкова страшно, но когато към тях се присъединяха четирите деца на Пола и трите на Антъни, които от своя страна често си водеха млади гости, Емили имаше чувството, че командва недисциплиниран детски отбор по футбол. Но тя си имаше собствена система за това и успяваше да ги контролира по-добре от всеки друг. Ненапразно зад гърба ѝ децата я наричаха „Капитана“.

Сега, отпивайки от минералната вода, Емили прекоси терасата и се облегна на перилата, загледала в градините и в морето. Морето беше тъмносиньо и бурно, а надвисналото над него облачно сиво небе изглеждаше заплашително.

Тя се надяваше, че времето няма пак да се промени, както се случи миналата седмица, когато мистралът, сухият северен вятър, който идваше от долината на Рона, докара няколко дни лошо време. Децата без изключение станаха нервни, унили и трудни. Соланж веднага каза, че виновен за това е мистралът, и напомни на Емили, че този вятър разстройва всички. Емили се съгласи с нея и двете изпитаха облекчение, когато вятърът най-сетне задуха към морето. Времето се оправи, оправиха се и децата. Те станаха по-спокойни, възвърнаха си предишното настроение, Емили също се поуспокои. Чувстваше се напрегната и раздразнителна през тези мрачни, невероятно ветровити дни. Трябваше да признае, че в думите на Соланж и на местните хора имаше много истина за особеното въздействие на мистрала върху

хората. Тя погледна часовника си. Беше само шест и двайсет. В девет часа небето ще бъде лазурносиньо, а морето гладко като езеро, реши тя — непоправима оптимистка, каквато беше навремето и баба ѝ.

Емили отиде до масата, където бе разположила книгата си, и седна. Що се отнасяше до служебната работа, най-важно беше предстоящото пътуване до Хонконг, където трябваше да купи стока за „Дженерал ритейл трейдинг“, търговската фирма към „Харт ентърпрайз“, която тя ръководеше. Отвори бележника си и провери датите през септември, на които се бе спряла преди няколко седмици. Прехвърли отново страниците напред-назад и внимателно проучи програмата си, после нанесе промените, които искаше да направи; след това написа бележка до Джанис — секретарката ѝ в Лондон, в която очертаваше новия си маршрут.

Няколко минути по-късно Емили направо подскочи от допира на една силна, студена ръка, която се отпусна на рамото ѝ. Тя стреснато се изправи на стола си и рязко обърна глава, отворила широко очи от изненада.

— Боже мой, Уинстън! Защо се вмъкваш така? Толкова безшумно. Знаеш ли как ме уплаши! — извика тя.

— О, съжалявам, скъпа — извини се Уинстън, наведе се и я целуна по бузата. — Добро утро — добави той, отдалечи се от нея, облегна се на перилата и я загледа нежно, след което широко ѝ се усмихна.

— Я ми кажи какво правиш толкова рано? — отвърна Емили на усмивката му. — Обикновено не си подаваш носа навън преди десет часа.

Уинстън вдигна рамене и метна хавлията, която носеше, на перилата.

— Не можах да спя тази сутрин. Винаги така става с мен, нали, Ем? Сякаш искам да се възползвам от всичко през последните няколко дни, които ни остават тук, да се наслажда на всеки миг, също като децата.

— И като мен също.

— Да. Вярно... ти толкова обичаш това място. Но и то те обича, Емили... ти направо цъфтиш.

— Благодаря, любезни господине — отвърна тя.

Той погледна чашата пред нея и попита:

— Предполагам, че пиеш вода... няма ли да направиш кафе?

— Не, Уинстън, няма — отвърна твърдо Емили и поклати глава.

— Защото, ако направя кафе, ще препека и хляб, ще намажа хляба с масло, а отгоре ще сложа конфитюр, после ще го изям, а когато в седем часа дойде Одил с онези разкошни неща от хлебарницата, ще закуся още веднъж, втори път, а ти знаеш много добре, че трябва да внимавам да не напълнея.

— В моите очи изглеждаш страхотно, мисис Харт — каза той и подкупващо ѝ се усмихна. — Разпалваш желанието ми.

— Боже мой, Уинстън, по това време!

— Какво му е на времето? Още е много рано... хайде, скъпа, да си легнем.

— О, не ставай глупав, трябва да свърша хиляди неща тази сутрин.

— Аз също — отвърна безгрижно той и я изгледа продължително със същата подкупваща усмивка. После изражението му изведнъж се промени — на лицето му се изписа задоволство от това, което виждаше.

Емили, на трийсет четири години, беше според него една от най-красивите жени. По-руса от всякога, почерняла от слънцето, с искрящи зелени очи, които по цвят съвпадаха напълно с неговите, припламващи от интелигентност и вътрешна сила. Върху бикините си бе облякла права, памучна рокля в бледозелени и розови цветове; тази сутрин тя изглеждаше скандално млада, свежа и възхитителна.

— Уинстън, защо ме зяпаш така? Толкова е невъзпитано. Какво има?

— Нищо. Просто ти се възхищавам, това е всичко. И си мисля, че приличаш на фантастичен сладолед... много вкусен.

— О, стига глупости! — засмя се Емили, но шията ѝ поруменя, тя наведе глава и съсредоточено взе да разглежда бележника си.

Последва напрегнато мълчание.

Уинстън преглътна усмивката си, развеселен и доволен, че след единайсет години брак все още можеше да я накара да се изчервява, но такава си беше неговата Емили и той я обожаваше заради нейната невинност, женственост и нежност. Странно, каза си той, че в работата си тя е толкова твърда, а в личния си живот — толкова нежна. Като Пола, разбира се, и като леля Ема, когато беше жива. Именно

съчетанието на тези две начала правеше жените от фамилията Харт неповторими. Отдавна го бе разбрал.

Емили вдигна глава и видя замисленото изражение на съпруга си.

— А сега за какво мислиш? — попита тя.

— Чудя се за какво ти е притрябвало всичко това тази сутрин? — измърмори Уинстън и отиде при нея до масата. Отпусна се на стола срещу Емили и я погледна в очите.

— Какво искаш да кажеш? — попита озадачено тя.

— Защо си се разработила толкова много днес, след като в края на седмицата се връщаш в Лондон? Просто не си струва, скъпа.

— Не работя, а се опитвам да уточня датите на пътуването ми до Хонконг и Китай — обясни Емили. — Ако замина на десети септември вместо на шести, както бях запланувала, ще бъда още там, когато Пола си тръгне за Щатите от Сидни. Вчера следобед говорихме за това и решихме, че няма да е лошо да останем няколко дни в Хонконг. Да си починем... да купим подаръци за Коледа... после да се върнем заедно в Ню Йорк, да прекараме там един-два дни и да се приберем у дома в Англия. Ти какво мислиш?

— Мисля, че е хубаво, стига ти да го искаш. Нямам никакви възражения, в Канада трябва да бъда чак в началото на октомври. Ти вероятно ще се върнеш в Англия, преди да съм заминал?

— Да, разбира се, че ще се върна. Съобразила съм всичко с твоето пътуване до Канада.

— Чудесно, скъпа — отвърна Уинстън с усмивка, изправи се и отиде да си вземе хавлията. — След като нямаш милост към нещастния си съпруг и отказваш да му направиш чаша кафе, ще отида да поплувам, преди онази глутница от малки зверчета да нахлуе и да преобърне всичко наопаки.

Емили не можа да се сдържи и се разсмя, като видя гримасата на лицето му.

— О, не са толкова лоши, скъпи — възрази тя, внезапно изпитвайки нужда да защити по-младото поколение.

— Ами, точно такива са! — тросна се той и продължи: — Почти през цялото време се държат отвратително! — на лицето му грейна широка усмивка. — Но трябва да си призная, че ги обичам... особено моите три. — Бързо я целуна и без да каже нито дума повече, забърза

към басейна, като безгрижно размахваше хавлията и весело си подсвиркаше.

Емили се загледа в него, доволна, че изглежда толкова добре физически — лицето и тялото му бяха загорели, а червеникавата му коса бе станала златиста от средиземноморското слънце. Лятото тук му се отразяваше добре. Работеше изключително напрегнато като директор на „Йоркшир консолидейтед нюзпейпър къмпани“ и на нейните филиали в Канада и затова тя непрекъснато му повтаряше да намали темпото. Но той не ѝ обръщаше никакво внимание, просто отговаряше, че всички те работят като побъркани, което, разбира се, беше самата истина. Така ги бе възпитала нейната баба. Ема ненавиждаше безделието; естествено е, че и тя като останалите си беше поставила свръхцели.

Какъв късмет е, че имам Уинстън, замисли се Емили, като се отпусна на стола и се отдаде на спомени — менюто за днешния ден можеше да се отложи за по-късно.

Понякога, когато се върнеше мислено назад, тя си даваше сметка, че е успяла да го спечели в последния момент и че много лесно е могла да го загуби в полза на някоя друга жена.

Емили беше влюбена в Уинстън от шестнайсетгодишна възраст. Двамата бяха трети братовчеди. Дядо му Уинстън Харт, чието име той носеше, беше брат на нейната баба. Макар и с пет години по-голям от нея, като деца двамата бяха много близки приятели. Щом пораснаха обаче, той спря да я забелязва — не я смяташе за достатъчно привлекателно момиче, в което би могъл да се влюби.

Когато отиде в Оксфорд с най-добрия си приятел Шейн, двамата бързо се прославиха като ужасни донжуани. Почти всички бяха скандализирани от безсрамните им лудории. Тя самата се измъчваше от ревност и любов и мечтаеше да е на мястото на някое от момичетата, с които Уинстън се забавляваше и спеше. Само баба ѝ запази хладнокръвие. Ема просто се смееше и казваше, че това са младежки увлечения на две буйни момчета! В очите на Ема Харт нито Уинстън, нито Шейн можеха да направят нещо лошо. Тя имаше особена слабост и към двамата.

И така Емили продължи да боготвори Уинстън отдалеч, надявайки се, че един ден погледът му отново ще попадне на нея. Но това не стана и за неин дълбок ужас той се увлече сериозно по едно

момиче на име Алисън Ридли. В началото на 1969 година плъзна клюката, че ще се сгоди за Алисън. Тогава Емили мислеше, че сърцето ѝ няма да издържи.

След това всичко се промени. Като по чудо Уинстън я забеляза през март същата година на кръщенето на близнаците на Пола и Джим Феърли. И всичко това стана заради един инцидент с Шейн, който бе разстроил баба ѝ. Емили и Уинстън бяха призовани в библиотеката на Пенистоун Ройъл, където Ема взе да ги разпитва за чувствата на Шейн към Пола. След като най-сетне се измъкнаха оттам, двамата тръгнаха да се разходят в градината след тежкото изпитание и тогава под някакъв предлог Уинстън я целуна. Това беше внезапна и неочаквана проява от негова страна. Дори Емили, която толкова много го обичаше, остана зашеметена от силното физическо привличане, което двамата изпитаха, докато седяха прегърнати на пейката край езерото с лилиите. От този момент светът се преобърна шеметно и за двамата.

Уинстън, като типичен представител на фамилията Харт, реши, че не бива да губи никакво време. Веднага прекъсна връзката си с Алисън и скоро след това каза на Ема, че с Емили искат да се сгодят. Ема даде съгласието си, одобрявайки напълно брака на внучката си с Уинстън. Една година по-късно, когато Ема се върна от Австралия, те се ожениха в старата селска църква в Пенистоун. Ема даде разкошен сватбен прием в градините на Пенистоун Ройъл и животът на Емили като съпруга на Уинстън започна... Най-прекрасният живот, за който една жена можеше да мечтае.

Емили въздъхна със задоволство, отърси се от старите спомени, взе химикалката и започна да измисля менюто за обяд. Когато мина на вечерята, рязко спря, защото ѝ хрумна една идея. Тази вечер двамата с Уинстън заедно с Пола и Шейн ще отидат в Болийо и ще вечерят в „Ла Резерв“. Само четиримата. Без домочадието. Ще бъде много по-спокойно. И по-романтично. На Уинстън ще му хареса, каза си тя и многозначително се усмихна.

6.

— Глупак такъв! Невероятен глупак! Погледни какво направи! Напръска красивата ми рисунка и я развали! — крещеше Теса Феърли с пълно гърло и заела гневна поза, мятеше свирепи погледи към Лорн, размахвайки четката във въздуха.

— Това място край басейна едва ли е най-подходящото да си разположиш триножника, за да рисуваш — заяви надменно Лорн, отвърщайки на яростните ѝ обвинения. — Особено когато всички скачат в басейна. Сама си си виновна, че акварелът ти се размаза. И още нещо — не съм глупак.

— Не, ти си кретен — отговори на мига дванайсетгодишната близначка на Лорн и ужасена отвори уста. — Недей, Лорн Феърли! Не си изтръсквай водата така! О! Ама че си гаден. Развали ми и другите картини. О, господи, всичките потекоха. Мамо... Мамо... кажи на Лорн да се махне от картините ми — разплака се тя.

— Тази шапка ми трябва — заяви делово Линет и грабна от шезлонга до триножника голямата жълта шапка на Теса, нахлупи я върху светлите си, червеникави къдрици и щастлива се отдалечи, влачейки след себе си едно гумено пате и намествайки шапката, която непрекъснато се свличаше на очите ѝ.

— Веднага ми върни шапката, непослушно момиче!

Но след като петгодишната ѝ сестра не я удостои с никакво внимание. Теса възкликна сама на себе си:

— Видяхте ли? Взе ми шапката без позволение. Мамо... мамо... Това дете е ужасно разглезено. Вие с татко сте го направили такова. Безнадеждно е да...

— Колко се е възгордяла Теса, също като брат си Лорни, та нали все него гледа, като папагалчето Форлорни — извика подигравателно Гидиън Харт, който се намираше на сравнително безопасно място в басейна.

— Нямам намерение да ти ръкопляскам за това нелепо изказване — изсумтя презрително Лорн, намести се на дюшека, взе Омировата „Илиада“ и зарови лице в книгата.

— Върни ми шапката! — изкрещя Теса и затропа с крака.

— О, за бога, остави я на мира — строго се намеси един тайнствен глас и над водата се показа червеникавозлатистата глава на Тоби Харт. Десетгодишното момче се усмихна на Теса, която беше любимата му братовчедка, и внимателно излезе от водата, за да не намокри картините, тъй като нямаше желание да предизвика гнева ѝ. — В края на краищата тя е просто едно бебе.

— Не съм бебе — обади се приглушен глас изпод голямата шапка.

— И защо държиш толкова много на нея, Тес? Та това е един евтин парцал от пазара в Ница — каза Тоби.

— Не е парцал. И е красива. А освен това дадох за нея всичките си джобни пари за една седмица, да го знаеш това, Тоби Харт!

— Толкова по-зле за тебе — извика осемгодишният Гидиън.

— Ти пък какво разбираш, Гидиън Харт! Ти си кретен като брат ми.

— Това ли е единствената глупава дума, която знаеш, глупачко? — извика Гидиън и ѝ се изплези.

— Лигльо! Лигльо! — разкрещя се Теса. — Точно такъв си!

— О, я млъкнете и двамата — предупреди ги Тоби отегчено. — Ще ми дадеш ли един от твоите албуми на Бийтълс?

— Кой точно — попита Теса и веднага застана нащрек, присвивайки очи на яркото слънце.

— „Сарджънт Пепър“.

— О, не, точно този не мога да ти дам! Той е станал... класика. Когато ми го подари, леля Аманда каза, че един ден ще бъде много, много ценен. Тя го има още отпреди ние да сме се били родили. Но... понеже... понеже ти го искаш, ще направя изключение, така че...

— О, боже, благодаря ти, Теса — прекъсна я Тоби и луничавото му лице грейна.

— ... ако искаш, мога да ти го дам под наем за десет пенса на час — заяви Теса с великодушен тон.

— Десет пенса на час. Това е пладнешки обир! — избухна Тоби. — Не, благодаря, Теса, няма да ти съдействам да станеш капиталист.

— В нашето семейство всички са капиталисти — заяви самодоволно Теса.

— Няма значение, ще си слушам новата плоча на Бий Джийс.

— Както желаш.

— Лельо Пола, лельо Пола... това лято дъщеря ти е станала гадна малка изнудвачка — извика Тоби и с отвращение погледна към Теса.

— Мамо... ще си събуя гащите, целите са мокри — дочу се гласът на Линет изпод шапката за слънце.

— Разбра ли сега, че съм права — захили се Теса. — Не познавам друг човек на пет години, който все още си мокри гащите.

— Не е вярно! Не съм ги намокрила аз, мамо! — чу се високо и ясно гласът на Линет, която отметна шапката и откри кръглото си зачервено лице.

— Лельо Пола, може ли да си взема бисквита с джинджифил? — попита тригодишната Натали Харт и преди да ѝ забранят, взе една бисквита и я ухапа.

— Мамо! Виж я! Виж я как ми влачи разкошната шапка в локвите. Спри, чудовище такова! Спри! Мамо, кажи ѝ да спре. Мамо... ти не ме слушаш. Ако хвърлиш тази шапка в локвата, ще те убия, Линет О'Нийл! Гидиън! Вземи ми шапката! Бързо, че ще потъне!

— Добре, ще я взема, но ще ти струва много.

Теса не обърна внимание на заплахата му.

— Само да ми паднеш, Линет — викаше тя след малката пухкава фигура, която бързо се отдалечаваше към съблекалнята.

— Мамо... Мамо... няма ли най-сетне да кажеш на Теса да спре да опява като някоя вещица? Имам ужасно главоболие — оплака се с провлечен глас Лорн, който лежеше на дюшека и четеше.

— Лельо Пола, Натали изяде всички бисквити — извика възмутено Индия Стандиш и като се обърна към братовчедка си, заяви с възможно най-мрачния тон за едно седемгодишно момиче: — Ще ти стане лошо. Ужасно, ужасно лошо, но така ти се пада, щом си толкова лакома.

— Вземи, Индия — каза Натали с подкупваща усмивка, като извади един нахапан шоколад от джоба на плажната си рокля, издуха го и го предложи на по-голямото момиче, което обожаваше.

— Тъх! Не, благодаря. Много е гаден!

— Лельо Пола, на дъното на басейна има нещо умряло — извика Гидиън и подаде шумно глава изпод водата, размахвайки победоносно намокрената шапка за слънце.

— О, господи! Мамо, тя ми развали скъпата шапка. Мамо, чу ли какво ти казах?

— Къде е умрялото нещо? — попита Патрик, просна се на земята и надвеси глава над водата, за да види какво има на дъното на басейна. — Не го виждам. Гид.

— Ще трябва да се гмурна — обясни Гидиън и се хвърли във водата като игрив делфин.

— Съгласна ли си на пет пенса на час за „Сарджънт Пепър“? — поднови с надежда преговорите Тоби.

— Може би... осем пенса.

— Не, благодаря, госпожице Изнудвачке. Върви по... при рисунките си.

— О, мамо, мамо, гледай! Птичка. Умряла — извика Патрик. — О, горкичката птичка. Ще я погребем. Може ли да я погребем?

— Лельо Пола, моля те, кажи на Гидиън да хвърли това гнусно, отвратително нещо — извика единайсетгодишният Джереми Стандиш. — Ужасно вони и замърсява въздуха.

— Не, не е вярно! — Гидиън изгледа свирепо братовчед си. — Ще го погребем, както иска Патрик, нали, лельо Пола? Лельо Пола, ехо! Лельо Пола, нали може да го погребем?

— Мамо, може ли да погребем птичката?

— Мамо, искам сухи гащи.

— Мамо, виж Линет какво прави. Размахва си гащите във въздуха. Мамо. Мамо! Мамо!

— За бога, Теса, спри да пициш — извика Лорн. — Как мога да се съсредоточа в Омир, като ми крещиш в ушите. Слава богу, че другата седмица се връщам на училище и ще бъда далеч от теб. Ужасна напаст си, дявол да те вземе.

— Ако татко те чуе, ще видиш ти!

— А кой ще му каже, госпожице Клю-клю?

— Никога досега не съм те клеветила, малоумник такъв.

— Щом аз съм малоумник, значи и ти си такава, близначке!

— Не се приближавай с това миризливо отвратително нещо, Гидиън, защото ще ти размажа носа — извика заплашително Джереми.

— Лельо Пола! Лельо Пола! Натали повръща! Знаех си аз — развика се Индия.

— Гидиън Харт, предупреждавам те. Стой надалеч, иначе ще те халосам!

— Лельо Пола, кажи на Тоби да ме пусне! — изкрещя Гидиън. — Боли ме!

— Сега и от мен ще те заболи — заплаши го Джереми със злорада усмивка.

— Мамо, мамо, кажи на момчетата да спрат да се бият — изписка Линет.

Пола захвърли книгата и ядосана скочи.

Взе да се разпорежда на висок глас, но думите ѝ бяха заглушени от неочакваното биене на камбана, чиито звуци отекваха в топлия въздух. Когато ехото отмря, Пола смаяно попита:

— Какво, за бога, е това?

— Гонгът — отговори Линет.

— Гонгът? — повтори озадачено Пола. Веднага ѝ направи впечатление, че децата изведнъж се укротиха.

— Какъв гонг? Чий гонг?

— На леля Емили... тя го купи — обясни Лорн.

— От къщата горе в планината — бързо се намеси Теса и пое инициативата да отговори на обърканите въпроси на майка си. — Старата жена, която живееше там, умря и преди две седмици имаше разпродажба. Всички отидохме с леля Емили, защото тя смяташе, че може да направим някоя изгодна покупка.

— Обаче купихме само гонга — измърмори Джереми.

— Мама ни сигнализира с него — каза Тоби. — Един удар означава, че закуската е готова, два, че е време за обяд, три, че трябва да се прибирате, за да се приготвим за вечеря, а...

— А когато удря, без да спира, както сега, значи, че ще си изпатим — каза поверително Линет и направи изплашена физиономия. — Затова, че сме били лоши. Или че сме направили нещо ужасно.

— Разбирам — отвърна Пола и огледа хитро групата малчугани. Без съмнение, посвоему всяко дете, дори и най-непослушното, бе уплашено. Тя извърна лице, за да прикрие усмивката си, и в същото време си помисли, че Емили е страшно умна.

— Няма да ни се размине — измърмори Лорн и подскачайки, взе да се отдалечава от групата.

— Прав си — съгласи се Тоби. — Хайде всички да се изпаряваме, защото иначе майка ми ще започне да ни възлага глупави задачи или още по-лошо — ще вземе да ни измисля идиотски занимания, за да оползотворим както трябва времето.

Само след секунди по-големите деца се втурнаха след Лорн и Тоби, които както винаги водеха групата, и с главоломна скорост се спуснаха по стълбите към плажа. Край басейна при Пола останаха само Патрик, Линет и Натали.

Най-сетне настъпи тишина.

Пола се отпусна облекчено на стола, доволна, че за първи път тази сутрин може да се наслади на пълен покой. Както винаги бе положила всички усилия да не им обръща внимание, да не се вживява в безкрайните им препирни и се сдържаше до момента, когато Тоби и Гидиън се сбиха и Джереми понечи да се включи в мелето. Това вече бе недопустимо. Най-големият син на Антъни и Сали Дънвейл не се чувстваше добре напоследък и баща му, преди да замине за Ирландия рано тази сутрин, каза, че момчето не бива да се пресилва, докато е на вилата. Пола знаеше, че ако Джереми се върне у дома в Клонлафлин и се разбере, че се е бил с другите момчета, двете с Емили няма да се отърват от майка му. Братовчедка им Сали трепереше над първородния си син, наследник на титлата, земите и богатството на Дънвейл.

Пола пое дълбоко дъх и тъкмо се канеше да изчете една лекция на по-малката си дъщеря за това, че не бива да се разсъблича на обществени места, когато видя Емили, забързана по пътеката през поляните.

— Ехо! Ехо! — извика Емили и замаха с ръка. Пола също й махна.

Миг по-късно Емили спря пред Пола и двете разбиращо се погледнаха. После избухнаха в неудържим смях.

— Знам, че е шумно, но затова пък действа безотказно — каза Емили.

— И още как — съгласи се Пола. — Никога досега не съм ги виждала да се укротяват толкова бързо. Никога. Страхотна покупка си направила.

— Да, така излиза — засмя се Емили. — Господи, такава врява вдигаха, че съм изненадана как още не ти се е пръснала главата. Така и не можах да си събера мислите, докато обсъждах с Марсел менюто за днес.

— Мамо, на мен ми стана лошо — заяви Натали, отиде при Емили и взе да ѝ дърпа роклята. — Избълвах всичко.

— Недей да говориш така, вече си голямо момиче. Казва се „повърнах“ — поправи я Емили. Тя погледна най-малкото си дете, намръщи се и загрижено сложи ръка на челото ѝ. — Добре ли се чувстваш? По-добре ли ти е сега, ангелче?

— Не знам, мамо.

— Това е, защото изяде всички бисквити с джинджифил — каза Линет.

— Стига, Линет, нали знаеш, че е много лошо да се клевети! — скара се Пола и погледна навъсено дъщеря си. — И да не забравяме, че ти беше много непослушна тази сутрин. Първо, хвърли шапката на Теса в басейна, а после си събу гащите пред всички. Много съм ти сърдита, Линет, срамувам се от теб. — Пола поклати глава, стараяйки се да изглежда подобаващо ядосана, и макар че не постигна особен успех, добави: — Много се изложи и единствената причина, поради която все още не си си получила заслуженото, е, че не мога да измисля подходящо наказание.

Линет прехапа устни, направи тъжна физиономия и благоразумно замълча.

Емили погледна първо дъщеря си, после племенницата си и накрая Пола.

— Защо върша такива глупости? — възкликна тя. — Да разреши и на двете бавачки да си вземат едновременно свободния ден, за да отидат в Грас да си купуват парфюми. И то точно днес, когато би могла поне малко да си починеш, преди да тръгнеш в сряда за Ню Йорк. Извинявай, Пола.

— Няма нищо, всичко е наред, скъпа.

Като въздъхна тихичко, Емили хвана за ръката Натали и каза:

— Хайде, ела да отидем вкъщи да ти дам нещо да не те боли коремът. Ела и ти, Линет, да се преобуеш.

— О, благодаря, Емили — промълви Пола и се отпусна на стола си.

— Ще обядваме в един часа — каза Емили, — а за вечеря съм запазила маса в „Ла Резерв“. Само ние четиримата.

— Много се надявам, че наистина ще отидем — засмя се Пола. — Звучи прекрасно. Откога не сме ходили там... а това е едно от любимите ми места.

— Да, знам — отвърна Емили и си тръгна с доволен вид. После спря и каза през рамо на Пола: — Между другото, следобед трябва да отида в Монте Карло да взема от поправка един порцеланов съд. Искаш ли да дойдеш с мен? Имам няколко минути работа с Жул и след това може да се поразходим из града, да пием чай в „Отел дьо Пари“... и да видим малко свят, както правехме едно време с баба.

— Чудесна идея, Емили, ще дойда.

Емили я дари със слънчева усмивка и подкара децата към вилата, като се наведе, за да им каже нещо.

Пола проследи с поглед трите фигури, които се отдалечаваха по пътеката — двете момиченца, хванали Емили за ръка. Линет и Натали много си приличаха и човек лесно можеше да ги вземе за сестри, защото и двете бяха наследили типичните черти на фамилията Харт — червеникавата коса на Ема, както и живите ѝ зелени очи и свежия английски тен. Чудесни деца. Като от картина на Ботичели.

Патрик се приближи до Пола, докосна я по ръката и се взря напрегнато в лицето ѝ.

— Мамо...

— Какво има, скъпи?

— Мамо... горкото птиченце. Гид го взе. Сега няма да има погребение. — Детето тъжно поклати глава.

— Разбира се, че ще има погребение — отвърна нежно Пола, като хвана малката му, изцапана ръка и погледна ангелското му лице. Черните очи, които бе взел от баща си, я гледаха този път ясно и живо, а не безизразно и блуждаещо както друг път. Сърцето ѝ трепна от радост, като видя, че в тях днес има живот.

Усмихна се окуражително на сина си и продължи:

— Сигурна съм, че Гидиън ще донесе птичката, и тогава ще поискаме от мадам Соланж една стара тенекиена кутия от бисквити, ще сложим вътре птичката и като се наобядваме, ще я погребем. Обещавам ти, скъпи.

Патрик наклони глава и внимателно я загледа.

— Ще я погребем в градината? — попита той, като ѝ се усмихна бавно и колебливо.

— Да, точно това ще направим. О, я виж кой идва, скъпи.

Патрик обърна глава и като видя, че Шейн идва към тях, лицето му светна, отскубна ръка от майка си и се затича да посрещне баща си.

— Патрик, внимавай. Да не паднеш — извика разтревожена Пола. Патрик не отговори. Тичаше, колкото го държаха малките му краченца, и викаше:

— Татко! Татко! Татко!

Шейн грабна сина си, подхвърли го високо във въздуха, после го качи на раменете си и двамата със смях заподскачаха към басейна. Патрик не спираше да подвиква:

— Дий, дий, конче, дий.

— Ще отидем да поплуваме. Нали може, скъпа? — извика Шейн. Коленичи и внимателно свали Патрик на земята.

— Да, разбира се — отговори Пола.

Тя се изправи на стола си, за да вижда и двамата по-добре, като засенчи с ръка очите си.

Хванал здраво Патрик, Шейн скочи в плиткия край на басейна и двамата веднага се разлудуваха във водата — не спираха да се смеят и да крещят от радост, лицата им сияеха от възбуда и щастие.

Отстрани синът на Пола изглеждаше напълно нормално седемгодишно дете; проблемът беше, че умствено щеше да остане на това ниво. Тялото му щеше да расте и да се развива, но умствените му способности щяха да останат до края на живота му такива, каквито бяха сега. В това отношение той нямаше да се промени; бяха се примирили. Когато откриха, че Патрик е изоставащо дете, Пола реши, че тя е виновна — беше убедена, че генетично е наследила нещо от дядо си. Пол Макгил имаше син на име Хауард от първата си съпруга в Австралия, Констанс, и момчето, което бе умряло преди много години, беше умствено недоразвито. Пола до такава степен бе убедена, че двата случая са свързани, че не искаше да рискува да има повече деца. Но Шейн, който не прие сериозно опасенията ѝ, настоя да се консултира с професор Чарлс Холингбай, виден специалист по генетика.

Двамата се подложиха на изследвания и резултатите категорично доказаха, че нито тя, нито Шейн са предали някакво заболяване на

сина си. Състоянието на Патрик беше необяснимо, плод на някаква ужасна случайност в природата. Професор Холингбай, който бе проучил родословното дърво и на двамата, изтъкна пред Пола, че синът на дядо ѝ може да е получил увреждания още преди раждането си поради тежкия алкохолизъм на Констанс Макгил по време на бременността ѝ; майката на Пола, Дейзи, многократно бе напомняла този факт. Накрая Пола прие предположенията на професора и на майка си. Естествено, твърденията на професор Холингбай ѝ помогнаха да се успокои. Скоро след това тя отново забременя и Линет се роди напълно нормална.

Пола обичаше еднакво децата си и се стараяше да не проявява предпочитания към нито едно от тях, но много дълбоко в сърцето си съзнаваше, че има специално отношение към Патрик и че той заема особено място в сърцето ѝ. Имаше нещо неудържимо в любовта ѝ към страдащото дете, може би отчасти заради болестта му, която го правеше толкова уязвимо и зависимо.

Сестрите му и брат му също много го обичаха и много се грижеха за него, за което тя им беше благодарна. Често си мислеше колко тъжно би било, ако те го презираха или отбягваха, както се случваше понякога в семейства с умствено недоразвито дете. Но Лорн, Теса и дори малката Линет се отнасяха към Патрик не по-малко грижовно от нея и от Шейн, а същото можеше да се каже и за многобройните му братовчеди. До този момент никое дете от семейството не бе накарало Патрик да се чувства различен от останалите. Трагедия беше, че малкият Патрик не се роди нормално дете, че имаше такива увреждания. Но Пола съзнаваше, че вродената му доброта и любвеобилност заместват толкова много неща, печелят обичта на семейството и подтикват всички да проявяват най-добрите страни от характера си.

Да имаш болно дете е все едно да имаш рана в сърцето — никога не можеш да се отървеш от пронизващата болка, помисли си внезапно Пола. Въздъхна и преглътна, за да потисне тъгата си, докато наблюдаваше как двете тъмни глави подскачат над водата. Нейният съпруг и нейният син. Обичаше ги и двамата с обич, която караше сърцето ѝ понякога да замира.

Драго ѝ ставаше, като гледаше как радостно двамата играят във водата. Шейн можеше да бъде много внимателен и нежен с Патрик, но

в същото време умееше и по мъжки да се боричка с него, както правеше сега, а от ликуващите писъци и щастливи възгласи, които се носеха над басейна, тя знаеше, че детето се чувства прекрасно в компанията на баща си, когото боготвореше. Прилив на щастие изпълни душата ѝ и измести тъгата, която бе изпитала преди малко.

Пола се отпусна на стола и затвори очи, въздъхвайки със задоволство, но в този миг дочу гласа на Уинстън и вдигна глава.

Уинстън идваше към басейна с голям поднос с пластмасови чаши, а зад него послушно подтичваше племенникът му Джайлс Стандиш, вторият син на сестра му Сали, графиня Дънвейл. Джайлс крепеше внимателно с две ръце голяма кана с лимонада.

— Bonjour, tante Paula. Voilà! Ici citron presse pour toi — съобщи деветгодишният Джайлс, демонстрирайки скромните си познания по френски. Той вземаше допълнителни уроци по езика и си бе поставил за цел да го упражнява винаги, когато има възможност за това, макар че останалите деца, които не бяха напреднали като него, много се дразнеха. Но той не обръщаше никакво внимание на вечните им подигравки; по природа беше независим и пет пари не даваше какво си мислят другите, затова продължаваше да говори на френски, когато си пожелае.

Джайлс остави каната на сянка върху една от масите и възпитано отстъпи, за да даде път на чичо си.

— Лимонадата изглежда прекрасна, мили Джайлс — каза Пола. — Точно от такова нещо имам нужда, защото устата ми направо пресъхна от тая жега. Родителите ти заминаха ли благополучно?

— Да, но летището на Ница беше претъпкано, нали, чичо Уинстън? — премина Джайлс на английски.

— Беше ужасно, Пола — потвърди Уинстън, който наля лимонада в една чаша и я поднесе на Пола. — Пълен хаос. Никога не бях виждал толкова много хора. Добре, че Сали и Антъни пътуваха с частния самолет на Шейн, който се оказва истински божи дар. Много се радвам, че ще можем да го използваме с Емили в края на седмицата да приберем по домовете целия орляк. Джайлс, ти искаш ли лимонада?

— Не, благодаря — отвърна Джайлс и се огледа. — Къде са Джереми и Индия, лельо Пола?

— Мисля, че брат ти и сестра ти се изнесоха на плажа. С цялата група.

— О, божичко! Хващам се на бас, че ловят риба. И аз отивам там! — изкрещя нетърпеливо Джайлс. — Моля да ме извините, лельо Пола, чичо Уинстън — каза той и хукна през тревата към стълбите за плажа.

Уинстън се загледа след него, после се обърна към Пола:

— Това дете е най-възпитаното от цялата компания. Ако можеше другите — и по-точно моите собствени — да се държат наполовина толкова възпитано, щях да бъда щастлив. — Той се отпусна на един съседен стол, отпи голяма глътка лимонада и продължи: — Емили ми каза, че преди малко всичките са били пощурели.

— Така беше, Уинстън, положението за малко да стане неудържимо. Но Емили прекрати разприте с този чудесен, вълшебен гонг. — Тя погледна братовчед си с крайчеца на окото и се засмя: — Винаги може да се разчита на Емили, че ще измисли нещо такова. Обаче то действа и трябва да си призная, че и аз бих искала така да се справям с тях.

— Всички искаме — усмихна се Уинстън.

7.

— Обожавам старомодните хотели, особено когато са в стил Belle époque и са величествено пищни — каза Емили на Пола, когато двете се озоваха на „Плас Казино“ в Монте Карло по-късно същия следобед. — Нали разбираш, като „Отел дьо Пари“ тук, „Негреско“ в Ница, „Риц“ в Париж и „Империал“ във Виена.

— Да не говорим за „Гранд Хотел“ в Скарбъро — отвърна, смеейки се, Пола, хващайки приятелски Емили под ръка. — Много добре си спомням колко ти харесваше, когато бяхме малки. Душата ми вадеше да ходим там на следобеден чай и все бързаше да си натъпчеш малките устица със сандвичи с краставици, с пастички и кифли с ягодово сладко и сметана — каза присмехулно тя и я погледна дяволито с виолетовите си очи.

Емили потръпна от този спомен и направи ужасена физиономия.

— Боже мой, а колко бях дебела тогава! Нищо чудно, че оттогава непрекъснато трябва да си следя теглото. Така е, когато едно дете злоупотребява! Не е трябвало да ми позволяваш да ям толкова — усмихна се тя на Пола.

— Че как можех да те спра! Какво ли не опитвах да те държа по-далеч от „Гранд Хотел“, какви ли хитрости не измислях, преструвах се дори, че нямам пари. Но ти винаги намираше отговор на всичко, дори и на това... „Надраскай нещо върху сметката, както прави баба“, така ме учеше. Беше много изобретателно дете.

— Ти също.

Двете едновременно спряха и се спогледаха, припомняйки си безгрижните щастливи дни, когато растяха заедно в Йоркшир и Лондон. След кратка пауза Емили каза:

— Щастливи бяхме, нали, Пола? Имахме прекрасно детство, особено когато бяхме с нашата баба.

— Да, най-прекрасното детство — съгласи се Пола. — И тя беше най-прекрасната.

Тръгнаха отново и потънали в мисли, прекосиха хубавия площад към „Отел дьо Пари“, разположен на отсрещния ъгъл срещу прочутото

Казино на Монте Карло.

Беше чудесен ден, изпъстрен със слънчева светлина и пухкави бели облаци, плуващи по лазурното небе. От морето полъхваше свеж ветрец. Той развяваше летните им рокли, издуваше ги като камбанки на лалета, играеше в белите ветрила на лодките в пристанището и увличаше във весел танц ярките разноцветни флагчета на мачтите.

След семеен обяд на терасата на вилата и след погребението на мъртвата птичка в градината, където за успокоение на Патрик присъстваха всички, двете се качиха на сиво-синия ягуар на Емили, за да дойдат в Монте Карло.

Като пристигнаха в княжество Монако, паркираха колата и отидоха в антикварния магазин „Jules et Oie“, където Емили често купуваше стари порцеланови предмети, за да приберат една чиния от Лимож, която Жул бе поправил. Чаровният възрастен собственик им говори надълго и нашироко за старинен порцелан и стъкло, показва им собствената си колекция от редки предмети и след като се помотаха из магазина, двете тръгнаха по главните улици да позяпат витрините, докато стигнат прочутия хотел за следобедния чай.

— Прекалено импозантен е, дори леко натруфен, но за мен поне е прекрасен — каза Емили, като спря на тротоара пред „Отел дьо Пари“, за да го огледа. Когато заизкачваха стълбите, тя се засмя сама на себе си, но в същия миг смехът ѝ се задави в гърлото и тя сграбчи толкова силно Пола за ръката, че братовчедка ѝ премигна и проследи погледа ѝ.

По стълбите срещу тях слизаше висока жена с пищна яркочервена коса, облечена с безупречна френска елегантност. Към бялата копринена рокля, много изискана и семпла, с черна копринена роза, бодната на едното рамо, тя бе избрала черно-бели обувки на висок ток, подходяща чанта и бели ръкавици. Държеше черна широкопола сламена шапка и водеше за ръка около тригодишно момиченце, също като нея облечено цялото в бяло, със същата естествена яркочервена коса. Жената се бе навела към детето, за да му каже нещо, и не ги забеляза.

— Велики боже! Това е Сара! — прошепна Емили и отново стисна Пола за ръката.

Пола замря, но нямаше никаква възможност да реагира, по какъвто и да е начин, нито да се върне обратно с Емили и бързо да

изчезне.

Само миг по-късно братовчедка им се изравни с тях. Трите жени спряха на едно стъпало, загледаха се изумено и толкова стреснато, че не можеха нито да проговорят, нито да помръднат.

Най-сетне Пола наруши неловката тишина.

— Здравей, Сара — каза тя много тихо и предпазливо. — Изглеждаш добре. — Спря, пое дълбоко дъх и продължи; — А това сигурно е дъщеря ти... Хлоя, нали? — добави тя и като се усмихна насила, погледна детето, обърнало към нея сериозното си, напрегнато от любопитство лице. И когато се взря отблизо в него, Пола разбра, че пред нея стои една истинска потомка на Ема Харт.

Сара бе възвърнала самообладанието си и отправи смъртоносен поглед към Пола.

— Как се осмеляваш да ми говориш! — извика тя, без да си дава труд да прикрие своята враждебност и ненавист. — Как се осмеляваш да проявяваш приятелски жест към мене? — И като се приближи към Пола, изсъска в лицето ѝ: — Страхотно нахалство имаш, Пола О'Нийл, щом след всичко, което ми направи, можеш да се държиш така, сякаш между нас нищо не се е случило, гадна кучко такава!

Като видя неприкритата омраза, изписана по лицето на Сара, и заплашителното ѝ поведение. Пола отстъпи стресната и ужасена.

— Стой надалеч от мен и от детето ми! — избухна Сара и цялото ѝ лице почервения. Беше силно разгневена и говореше с ненужно висок и писклив глас. — И ти, Емили Харт, защото си същата стока — добави насмешливо тя и яркочервените ѝ устни се изкривиха в презрителна гримаса. — Вие двете настроихте баба срещу мен, а после ме лишихте от онова, което по закон ми се полагаше! И двете ме ограбихте. А сега се махайте от пътя ми! И двете!

Хващайки още по-здраво детето си за ръка, Сара изблъска Пола и Емили, като за малко не повали Пола. Тя заслиза величествено по стълбите, без да се обръща назад, а детето, забързано и препъващо се след майка си, повтаряше:

— Maman, maman, attendez!

Студени тръпки полазиха Пола въпреки горещия ден и в стомаха ѝ нещо се преобърна. За миг тя остана като парализирана, безсилна да помръдне. След това изведнъж усети, че Емили я хваща за ръката.

— Пфу! — каза Емили. — Ужасна история! Не се е променила, нали?

— Не, не се е променила — съгласи се Пола, идвайки на себе си. — Нека да влезем вътре, Емили, защото хората ни гледат.

Пола освободи ръката си, изкачи забързано стъпалата на хотела и мина през вратата, скривайки се колкото се може по-скоро от минавачите, станали свидетели на сцената. Чувстваше се унижена и вътрешно продължаваше да трепери.

Емили се затича след нея и я настигна във фоайето, където братовчедка ѝ се опитваше да се успокои. Тя хвана Пола под ръка и я поведе навътре.

— Тези хора, които ни слушаха и зяпаха, не ни познават, скъпа, така че забрави тази случка. Ела да изпием по чаша чай. И на двете ни ще се отрази добре.

След като се настаниха на една уединена маса в големия салон и си поръчаха чай, Емили се отпусна на стола и дълбоко въздъхна.

— Каква отвратителна сцена — каза тя.

— Да. Грозно. И уничително. Просто не можем да повярвам на ушите си, когато се развика като перачка, да не говорим за отвратителните думи, които изрече.

Емили кимна и погледна внимателно Пола.

— Защо изобщо ѝ заговори? — попита я тя.

— Не знаех какво друго да направя. Озовахме се лице в лице. Беше ужасно неловко, нали разбираш, Емили — отговори Пола и замълча. Лицето ѝ стана замислено и тя бавно поклати глава. — Може би винаги ми е било малко жал за Сара. Тя беше пионка на Джонатан и в известен смисъл негова жертва. Той я измами, възползва се от нея и от парите ѝ. Никога не съм смятала, че е злонамерена като Джонатан, просто е доста глупава.

— Съгласна съм с теб, че е глупава, но не изпитвам жал към нея, а и ти също не бива да изпитваш — възкликна Емили. Наведе се над масата и продължи: — Виж какво, Пола, ти си прекалено добра, винаги се стремиш да си справедлива, да проявиш разбиране и да усетиш гледната точка на срещнатата страна. Това е чудесно, когато имаш работа с хора, които заслужават твоето внимание, но според мен Сара не го заслужава. Глупава или не, тя е знаела много добре, че не е

редно да подкрепя Джонатан и да влага пари в частната му компания. Това безспорно беше в ущърб на „Харт ентърпрайз“ и на семейството.

— Да, така беше — съгласи се Пола. — Но все пак мисля, че тя е тъпа и че Джонатан я е заблудил.

— Може и така да е — каза Емили, облегна се на стола, кръстоса крака и продължи: — Не ти ли се вижда странно, че досега не сме срещнали Сара? В края на краищата тя живее от пет години близо до Кан, ако може да се вярва на онова, което четохме в „Пари мач“, а Мужен не е чак толкова далеч.

Пола замълча.

След малко погледна Емили в очите и промълви:

— Другото странно нещо е, че в петък за първи път от толкова години Майкъл Калински заговори за Сара и Джонатан и...

— Защо? — грубо я прекъсна Емили.

— От любопитство, не знам да има друга особена причина. Както ти казах вчера, говорихме за колекцията „Лейди Хамилтън“ и вероятно му се е сторило в реда на нещата да се поинтересува за Сара. Макар че... — Пола замълча и поклати глава.

— Макар че какво? — Попита настоятелно Емили.

— Просто си помислих, че в думите му е имало нещо пророческо — засмя се някак особено и доста нервно Пола, без да отмества поглед от Емили.

— Божичко, наистина! Дано само следващия път не се сблъскаме с Джонатан. Мисля, че няма да мога да преживея толкова хладнокръвно една среща с него, както със Сара.

— Аз съм сигурна, че няма да мога. — Пола инстинктивно потръпна и усети как косъмчетата по врата и по ръцете и се изправят. Намести се на стола си и прехапа устни, ядосана на себе си, че толкова силно се разстройва, щом някой спомене за Джонатан.

За щастие келнерът дойде, натоварен с подноса за чай, и за радост на Пола разговорът се отклони, докато той нареждаше чашите и чинийките на масата пред тях и говореше бързо на френски на Емили, която, изглежда, познаваше. Пола се отказа от многобройните вкусни сладкиши и крадешком погледна Емили, за да види ще устои ли братовчедка ѝ на изкушението.

Емили отправи поглед, изпълнен с копнеж, към сладкишите, но също поклати глава и докато Пола наливаше чая, каза:

— Не си мисли, че не ми се иска да опитам от всичко, защото точно това ми се иска. С удоволствие бих се натъпкала с шоколадови еклери и ванилени сладки, но нали видя каква съпротива оказах. В името на фигурата ми. И в името на Уинстън. Той иска да съм елегантна, затова предложи ли ми някой разни ужасни неща, от които се пълнее, аз проявявам желязна воля. Трябва много да се гордееш с мен — заяви тя, едва потискайки напирания смях.

— Уинстън също — отговори Пола и се разсмя. Внезапно обзелото ги весело настроение поразея неприятния спомен от срещата със Сара, който още владееше мислите им, те се отпуснаха, дойдоха на себе си и почти веднага заговориха как през другия месец ще прекарат няколко дни в Хонконг и как ще подготвят престоя си там.

По едно време между две глътки чай Пола каза:

— Ти и Шейн сте прави, Емили, мисля, че ще взема Мадилана с мен в Австралия.

— О, радвам се, че си съгласна с нас, скъпа. Ако в бутиците наистина цари хаос, нейното присъствие там ще бъде от огромна полза.

— Да, това е вярно и аз мисля, че тя страшно ще се зарадва, ако може да дойде с мен, нали?

— Че кой няма да се зарадва — това е чудесно пътуване, а и тя е толкова привързана към теб.

— Да, така е. Колко умно постъпих преди една година, когато я назначих за моя секретарка. Тя доказа, че е безценна. — Пола погледна часовника си. — Пет часът е... значи единайсет сутринта в Ню Йорк. Ще ѝ се обадя по-късно и ще ѝ обясня, че искам да дойде с мен. Ще ѝ се струпа много работа тази седмица, ако иска да се подготви за събота, затова колкото по-рано разбере, толкова по-добре.

— Можеш да ѝ се обадиш отгук, Пола — каза Емили, която никога не допускаше да се губи време.

— Не, не, няма нужда. Ще ѝ се обадя, като се приберем у дома във „Фавиола“. Шестчасовата разлика във времето ми го позволява.

Емили кимна и след това най-неочаквано изтърси:

— На бас се хващам, че роклята ѝ беше от „Живанши“.

— Изобщо не се съмнявам. Сара винаги се е обличала с вкус.

— Мда — проточи замислено Емили, загледана пред себе си. — Мислиш ли, че поддържа някаква връзка с Джонатан?

— Не мога дори да гадая.

— Чудно какво ли е станало с него? Къде ли живее? — запита тихичко Емили, сякаш мислейки на глас.

— Предпочитам да не знам. И да не говорим за него, ако нямаш нищо против, Емили. Знаеш много добре, че Джонатан Ейнзли не е любимата ми тема за разговор — отвърна рязко Пола.

— О, божичко, извинявай, скъпа — каза Емили и веднага съжали, че отново е заговорила за братовчед им. За да смени темата, тя бързо добави: — Най-добре да платя сметката и да се приберем у дома, за да се обадиш на Мадилана в Ню Йорк.

— Да, хайде да тръгваме — съгласи се Пола.

8.

Тя беше от онези жени, в които мъжете се заглеждат. А също и жените.

Не че Мадилана О'Шей беше много красива. Не беше. Но притежаваше едно качество, което французите наричат *je ne sais quois*, нещо неопределено, което я отличаваше от другите и караше хората да обръщат глава след нея, където и да отидеше.

И тази вечер не беше изключение.

Тя стоеше пред магазина на Харт на „Пето Авеню“ и търпеливо чакаше таксито, което бе поръчала от кабинета си. Беше четвъртък, осем часът вечерта и магазинът още бе отворен. Всички, които влизаха и излизаха, ѝ хвърляха крадешком погледи, явно заинтригувани коя може да е тази жена с толкова изискана, дори някак царствена външност.

Младата жена беше висока метър и седемдесет и седем, имаше стройна, грациозна фигура и дълги, изящни крака. Гъстата ѝ кестенява коса стигаше до раменете и се спускаше свободно около сърцевидното ѝ лице. Заради едрите ѝ кости не можеше да се каже, че е хубава като кукла, но гладкото чело и високите полегати скули ѝ придаваха съвършенство, за което допринасяше и нежно изваяният аристократичен нос, тук-там осеян с лунички. Тя имаше широка ирландска уста с пълна, чувствена долна устна и прекрасна усмивка, която озаряваше лицето ѝ, но очите бяха тези, които пленяваха и приковаваха вниманието. Те бяха големи, раздалечени, с необикновения светлосив цвят на халцедон, чиято чудна прозрачност особено се подсилваше от тъмните, извити като дъга вежди. Тези очи гледаха интелигентно, излъчваха решителност, която понякога можеше да бъде твърда като стомана, но в тях се спотайваше и смях, а често и скрита дързост.

Мадилана се обличаше с вкус и дрехите ѝ стояха добре. Изглеждаше елегантна във всеки тоалет, който носеше по свой неповторим начин; или завързваше по-особено шала си, или пречупваше надолу периферията на шапката си, или увиваше около

кръста си парче ориенталска коприна, както никои друг не можеше, или премяташе на дългата си нежна шия наниз от стари мъниста. Това съчетание на личен почерк и елегантност правеха външността ѝ много привлекателна.

Вечерта бе задушна и влажна, каквато може да бъде само в Ню Йорк в разгара на лятото, и хората изглеждаха изтощени и омаломощени от тежкото време, докато си пробиваха път по „Пето Авеню“ или чакаха на тротоара да хванат такси, или да пресекат платното.

Но не и Мадилана О'Шей. Кремавата ѝ копринена туника със семпло кръгло деколте и три четвърти ръкави върху правата пола от черна коприна бяха запазили безукорния си вид, в който бе отишла с тях на работа сутринта — тя изглеждаше свежа, недокосната от жегата и както винаги елегантна.

Виненочервеното такси спря пред магазина и тя тръгна забързано към него с лекота и грациозност, придобити от уроците по балет и танци още в детството ѝ. Пристъпваше гъвкаво и подвижно като танцьорка, с което още повече привличаше погледите.

Отвори вратата на таксито, сложи на седалката голямата торба с емблемата на „Харт“ и се намести до нея.

— „Двайсет и втора западна“ улица, нали така, мис? — попита шофьорът и веднага потегли по „Пето Авеню“.

— Да, между „Седма“ и „Осма“ улица, по средата.

— Добре, мис.

Мадилана се облегна, отпусна ръце върху черната лачена чанта в скута си, но мислите ѝ продължиха да се надпреварват, както обикновено, независимо къде беше или какво правеше.

От понеделник следобед, когато Пола ѝ се обади от Южна Франция, за да ѝ каже, че двете отиват в Австралия, Мадилана имаше чувството, че участва в маратон. Трябваше да довърши текущата работа, да отмени служебните си срещи за следващите няколко седмици, както и личните ангажменти, които имаше, да подготви доста неща преди продължителното си отсъствие от магазина и да си набави подходящи дрехи и всичко необходимо за пътуването.

В сряда рано сутринта Пола пристигна със самолета в Ню Йорк и дойде направо в магазина. В продължение на два дни двете работиха непрекъснато като побъркани, но направиха чудеса и следващият

работен ден щеше да протече сравнително спокойно, а в събота трябваше да изминат първата отсечка от пътуването. Тази вечер Мадилана щеше да прегледа папките, натъпкани в торбата, и да довърши работата по тях, а утре вечер щеше да си стегне багажа.

Имам аванс, каза си Мадилана с внезапно облекчение и с чувство на удовлетворение кимна сама на себе си. Погледна през прозореца, почти без да забелязва евтиния блясък и мръсотията на „Таймс Скуейър“ с неговите търговци, спекуланти и наркомани, пласьори, тайни агенти и проститутки, всеки от които преследваше собствените си интереси. И докато таксито ловко си пробиваше път в този шумен район на евтини развлечения, за да се спусне към Челси, мислите ѝ се завъртяха около предстоящото пътуване в другата част на света.

Първо щяха да отидат в Сидни, след това в Мелбърн, а може би дори и в Аделаида, преди да се върнат в Сидни, където щяха да бъдат през повечето време. От думите на Пола се разбираше, че ще имат много работа и че ги очакват две-три изтощителни седмици. Но това не я смущаваше. Двете с Пола О'Нийл работеха добре заедно, още от самото начало се разбираха и можеха да действат съгласувано.

Не за първи път я порази мисълта колко е странно, че тя, бедното ирландско-американско момиче, католичка от Южните щати, може да си прилича, и то в много отношения, с една английска аристократка, наследница на едно от най-големите богатства в света, магнат в международния бизнес. Двете бяха отдадени на работата си, притежаваха неизчерпаема енергия, държаха и на най-малката подробност, бяха дисциплинирани, всеотдайни, целенасочени и изключително добре организирани. В резултат на това не си опъваха нервите, не си създаваха взаимно проблеми, винаги бяха в крак. Все едно, че танцуваш с Фред Астер или с Джийн Кели, каза си тя и се усмихна на сравнението.

През тази година като лична секретарка на Пола тя не бе направила нито една погрешна стъпка и не възнамеряваше да направи, особено по време на пътуването в Австралия. Пола беше ключът към нейното бъдеще. А целта на Мадилана беше един ден да стане президент на магазина на Харт в Ню Йорк и с помощта на Пола можеше да го постигне.

Амбиция. Тя беше заредена с амбиция. Знаеше го много добре и беше доволна от себе си. Смяташе, че това е качество, а не недостатък.

То я бе подтиквало и помагало да стигне дотук. Понякога баща ѝ се оплакваше, че е прекалено амбициозна. Но майка ѝ просто му се усмихваше с чаровната си ирландска усмивка, а зад гърба му ѝ намигаше, кимаше одобрително и всеки път майчински я окуражаваше.

Ако можеше само да са живи родителите ѝ. И малката ѝ сестричка Кери на, която бе умряла на четири години. И Джо и Лони. Двамата ѝ братя, убити във Виетнам. Толкова много ѝ липсваха и малката сестричка, и родителите ѝ, че понякога се чувстваше без корени, без опорна точка в живота, след като всички те си бяха отишли. Семейството им беше много задружно и толкова се обичаха. Колко загуби понесох през последните няколко години, помисли си тя с тъга и сърцето ѝ се сви. Но потисна решително болката.

Мадилана пое дълбоко въздух няколко пъти, овладявайки напълно емоциите си — беше се научила на това преди четири години, когато погребаша баща ѝ. Чак след като го положиха в земята, я връхлетя чувството за пълна самота и чак тогава тя истински проумя, че вече няма семейство, с изключение на леля Агнес, сестрата на баща ѝ, която живееше в Калифорния и която тя познаваше съвсем малко.

Таксито спря пред резиденция „Жана д'Арк“. Мадилана взе квитанцията от шофьора, каза лека ноц, грабна торбата и слезе. Изкачи леко стълбите и влезе в сградата.

В мига, в който пристъпи вътре, усети, че се отпуска.

Това място беше толкова познато и гостоприемно... бе живяла три години тук в една от стаите, когато за първи път дойде в Ню Йорк. Все още го възприемаше като свой дом, макар че сега имаше собствен апартамент в района на „Осемдесета източна“ улица.

Прекоси малкото фойе и сви надясно към канцеларията.

— Здравей, сестра Мейрид — каза Мадилана на монахинята, която тази вечер дежуреше в канцеларията. — Как си?

— О, Мадилана, драго ми е, че те виждам, добре съм, много съм добре — отговори монахинята и в гласа ѝ се долови лека ирландска напевност, а на румените ѝ бузи се появиха трапчинки от радостната усмивка. Тя имаше слабост към Мадилана и винаги се радваше, когато видеше тази прекрасна млада жена, която правеше чест на родителите си, бог да успокои душите им, и във всяко отношение беше олицетворение на доброто католическо възпитание.

— Сестра Бронах ме очаква — обясни усмихнато Мадилана, извади от голямата торба едно пакетче и попита: — Може ли да си оставя тук торбата?

— Разбра се, че може, Мадилана. Сестра Бронах каза да отидеш в градината. Тя ще дойде там след малко. Ще ѝ съобщя, че вече си тук. — С грейнало лице сестра Мейрид вдигна слушалката и започна да набира номера.

— Благодаря, сестро — отвърна тихо Мадилана и се запъти към малкия като кутийка асансьор, който щеше да я изкачи на петия етаж, откъдето по стълбите се излизаше на покрива на сградата.

За нейна изненада градината на покрива беше пуста.

Обикновено през лятото, в приятни вечери, някои от момичетата, които живееха в резиденцията, идваха тук да поприказват и да се опознаят помежду си и с монахините, да изпият чаша вино или сок, да почетат или просто да поседят сами.

Очарователната градина беше покрита с бръшлян и с лози, които пълзяха по дървени решетки, имаше също сандъчета с яркочервено и розово мушкато, и саксии с жълти и оранжеви бегонии, а монахините отглеждаха тук и зеленчуци. Разпръснатите столове и няколко малки масички създаваха приятна атмосфера и внушаваха празнично настроение.

Мадилана спря пред статуята на Богородица, отрупана с цветя, както обикновен през лятото, и си припомни колко често подреждаше цветята, когато живееше тук. Винаги възприемаше това кътче като оазис, потънал в красива зеленина в сърцето на бетонните каньони на Манхатън; то и действаше добре и успокояваше душата ѝ.

Тя пристъпи леко към една от масите, сложи на нея увития подарък и чантата си и седна с лице към покривите на града. Точно пред нея сред безразборно стърчащите комини на Челси и на останалите не толкова известни небостъргачи се извисяваха сградите на „Емпайър Стейт“ и на „Крайслер“.

Здрачаваше се и лилаво-сивият цвят на небето отстъпваше пред кобалтовосиньото, което се просмукваше като мастило и поглъщаше по-бледите тонове. Светлините, заливащи кулите на двете внушителни сгради, щяха да очертаят ясно внушителната архитектура едва когато

небето станеше смолисточерно. Тогава кулите щяха да се откроят и да заблещукат с цялото си великолепиe на тъмно кадифения фон на небето, а тази гледка всеки път предизвикваше у нея възторг.

Когато живееше в резиденцията, Мадилана обичаше да идва тук дори през зимата. Облечена с топли дрехи, тя се сгушваше на завет в някой ъгъл и се възхищаваше на тези две неповторими сгради и на небесната шир, която я поразяваше с изключителната си красота.

Сградата на „Крайслер“ с изящно заострената си кула, украсена със слънчеви мотиви в стил Art Deco, бе винаги залята с ясна бяла светлина, която ѝ придаваше първична красота и подчертаваше семплия дизайн, докато „Емпайър Стейт“ променяше цветовете си според сезоните и празниците. В Деня на благодарността двата корпуса и изящната кула над тях бяха облечени с кехлибарена, златиста и оранжева светлина; на Коледа — с червена и зелена. Светлините ставаха сини и бели за еврейски празници, после жълти за великден, зелени за деня на св. Патрик и червени, бели и сини за Четвърти юли. И ако сградата на „Крайслер“ беше наистина по-красивата от двете, „Емпайър Стейт“ беше определено по-ефектна, когато грееше празнично с цветовете на дъгата.

— Добър вечер, Мадилана — извика сестра Бронах, запътила се към масата с две чаши бяло вино.

Мадилана скочи, като чу гласа ѝ.

— Здравей, сестра Бронах. — Усмивната, Мадилана тръгна забързано към нея и пое едната чаша, а после двете жени нежно си стиснаха ръцете и седнаха на масата.

— Изглеждаш изключително добре — каза сестра Бронах, взирайки се в Мадилана в падащия здрач.

— Благодаря, чувствам се добре.

Двете докоснаха чашите си и отпиха от виното.

— Това е за тебе, сестра Бронах — каза след малко Мадилана и плъзна пакетчето по масата.

— За мене? — Очите на монахинята изведнъж заблещукаха весело зад очилата, а лицето ѝ се оживи в широка усмивка.

— Затова дойдох тази вечер... да донеса този подарък и да ти кажа довиждане. Другата седмица няма да мога да дойда на прощалното тържество. Ще бъда в Австралия.

— Австралия! Боже мой, толкова далеч, Мадилана. Но за теб сигурно е вълнуващо. Съжалявам, че няма да бъдеш на тържеството... отсъствието ти ще се забележи. Винаги се е забелязвало, когато не си успявала да дойдеш на някое от нашите малки събирания. Благодаря ти за подаръка, много си внимателна. Може ли да го видя още сега?

— Разбира се — засмя се Мадилана, наслаждавайки се на радостта, която бе доставила с подаръка си.

Сестра Бронах развърза жълтата панделка, махна хартията и вдигна капака на сребристата картонена кутия от магазина на Харт. Изпод пластове тънка хартия се показаха три тоалетни чантички с различни размери от тъмносиня коприна, поръбени със светлосин кант.

— О, колко са красиви! — възкликна сестра Бронах, като извади едната, завъртя я в ръце, отвори ципа и погледна вътре. Дребното ѝ птиче лице разцъфтя от щастие, тя хвана ръката на Мадилана и я стисна. — Много ти благодаря, мила, точно от това имах нужда.

— Радвам се, че ти харесват. Искях да ти подаря нещо красиво, но в същото време полезно — усмихна ѝ се Мадилана. — Нали те познавам... толкова си практична. Във всеки случай мисля, че това е подходящо за пътуване. — Тя подпря лакти на масата и взе да си играе с чашата за вино. — Кога заминаваш за Рим?

— На десети септември. И вече започвам да се вълнувам. Струва ми се, че е много отговорно да си в ръководството на тамошната резиденция. Тя се намира близо до Ватикана, което за мен е двойна радост, толкова близо ще бъде до папския двор. — И леко поруменяла, тя продължи: — Трябва да ти призная, Мадилана, че много се зарадвах, когато сестра Мария-Тереза избра мене.

Мадилана кимна и каза:

— Ще липсваш на всички тук в резиденцията, включително и на мен.

— О, и ти ще ми липсваш, Мадилана, също и другите момичета, които още идват да ме виждат, и тези, които живеят тук сега, и сестрите. — Настъпи кратка пауза. Лека тъга се прокрадна в очите на сестра Бронах, те се навлажниха, тя побърза да се изкашля, поизправи се и придърпа яката на бялата си блуза. Усмихна се топло на Мадилана ѝ продължи: — Разкажи ми за твоето пътуване в Австралия. Не е ли някак неочаквано?

— Да. Заминавам служебно с шефката си, Пола О'Нийл. Заминаваме за Лос Анджелис в събота сутринта и ще преспим там, защото тя смята, че ще бъдем и двете в по-добра форма, ако прекъснем пътуването, вместо да продължим веднага. В неделя вечерта в десет излитаме за Сидни.

— И колко време ще отсъстваш?

— Две-три седмици, а може и четири. Нищо чудно Пола да ме остави да довърша някои неща, след като тя си замине. Отиваме заради бутиците в хотелите. Тя се тревожи, че нещата там не вървят както трябва. Управителката е болна, а помощничката ѝ ту изпада в паника, ту съвсем обърква работата.

— Ти се проявяваш много добре в „Харт“, Мадилана, гордея се с тебе.

— Благодаря. Както знаеш, за мен кариерата е нещо много важно... — Мадилана замълча и докато разглеждаше ръцете си, които бе положила на масата, в държането и се долови колебание. След малко продължи с по-приглушен, замислен глас: — Но усилената работа през последните няколко години ми помагаше да потискам скръбта си и да се примиря със загубата... — Гласът ѝ внезапно заглъхна.

Монахинята се пресегна и хвана ръката на Мадилана, за да ѝ предложи утеха:

— Да, знам, че е така. Но ти е помагала и вярата, Мадилана. Никога не забравяй, че Бог знае какво прави и не отрежда по-тежко бреме, отколкото човек може да понесе.

— Да, много пъти си ми казвала това — стисна силно Мадилана ръката на сестра Бронах. Настъпи кратко мълчание. Мадилана вдигна глава и леко се усмихна на тази предана и добра жена на средна възраст, обградила я със специално внимание и дарила я с толкова топлота и обич, докато живееше тук.

— Трябваше да дойда да те видя, преди да заминеш за Рим, сестра Бронах, за да ти благодаря от цялата си душа, че ми помогна да преодоля болката и мъката, че ме прие толкова сърдечно, когато дойдох тук. Ти ми вдъхна кураж.

— Не, не, Мадилана — отвърна бързо монахинята. — Ти имаше кураж, още тогава го имаше. Както го имаш и сега. И винаги ще го имаш. Ако изобщо нещо съм направила, то е било да ти покажа, че го

имаш, да те накарам да разбереш, че трябва просто да се вгледаш в себе си и да черпиш сили от себе си.

— Да... Но никога няма да мога да ти се отблагодаря за всичко, което направи за мен. За всичко, на което ме научи — особено за това, което научих за себе си.

— Ти винаги си ми била много скъпа, дете мое — отвърна тихо сестра Бронах. — Ако не бях избрала този живот, ако не се бях посветила на Бога и не бях избрала да му служа тук, на този свят, а се бях омъжила и имах дъщеря, щях да искам тя да е като тебе.

— О, сестра Бронах, колко е прекрасно, че казваш това, благодаря ти, много ти благодаря! — Мадилана изведнъж силно се развълнува и усети, че в очите ѝ напират сълзи, но запремига, за да не се разплаче. Осъзна колко много ще ѝ липсва сестра Бронах, когато замине за Рим да поеме новата си служба.

— Вярата ти в мен винаги е била много важна — продължи Мадилана, — защото тя ми напомня за вярата, която майка ми имаше в мен, сестра Бронах. Тя ме окуражаваше също като теб. Ще се постарая никога да не те разочаровам.

Нежна усмивка пробягна по бледите устни на сестра Бронах. И за да подчертае думите си, тя бавно каза:

— Важното е никога да не разочароваш себе си.

9.

Придвижването от резиденция „Жана д'Арк“ до „Осемдесет и четвърта източна“ улица беше дълго и мъчително и когато най-сетне се озова пред жилищната сграда, където живееше, Мадилана усети за първи път през този ден неприятната лепкава жега.

— Здравей, Алекс — поздрави сърдечно тя портиера, който ѝ помогна да слезе от таксито.

Портиерът също я поздрави сърдечно и с възторжен поглед я проследи как прекоси бързо тротоара с обичайната си лека походка. Тя влезе в сградата, преди той да успее да ѝ отвори вратата, и се понесе през фойето, сякаш краката ѝ изобщо не докосваха мраморния под.

Спря да си вземе пощата и след това се качи с асансьора до седемнайсетия етаж. Когато пъкна ключа в ключалката, чу, че вътре телефонът звъни. Тя се разбърза — телефонът продължаваше пронизително да дрънчи сред прохладната тишина на празния апартамент.

Запали лампата в мъничкото антре, стовари шумно нещата си на пода и се втурна да вдигне телефона.

Той беше на бюрото в жълто-бялата всекидневна, в която се влизаше направо от антрето. Но като грабна слушалката и извика „Ало“, тя разбра, че отсреща няма никой. Телефонът даваше свободен сигнал — връзката очевидно бе прекъснала само секунда преди това.

Е, който и да е, ще се обади пак, ако има нещо важно, сви рамене Мадилана, постави слушалката на мястото ѝ, после се поколеба и погледна пак телефона. Дали да не позвъни, може би Пола я търси по служебен въпрос в последната минута. Може би са забравили нещо. Но едва ли е Пола, приближаваше десет часът. Тя се отказа да се обажда на шефката си в апартамента ѝ на „Пето Авеню“. Излишно бе да я безпокои, а и Пола винаги си лягаше рано, когато пристигнеше в Ню Йорк, за да се възстанови след пътуването.

Мадилана потръпна от хладния въздух. Цял ден климатичната инсталация работеше и сега апартаментът беше леденостуден. Но тялото ѝ скоро щеше да привикне към тази температура и прохладата

още сега ѝ подеждва приятно след влажната горещина на задушните, знойни улици на Манхатън.

Тя пренесе нещата си от антрето във всекидневната, седна на канапето от жълто кадифе и се зае да прегледа пощата. Нямаше нищо важно и тя струпа всичко на месинговата масичка, покрита със стъкло, после стана и отиде в спалнята да се преоблече.

След малко се появи боса с дълга розова памучна роба и влезе в кухнята да си приготви лека вечеря, преди да се захване с работата, която бе донесла от магазина.

Кухнята в малкия апартамент беше дълга и тясна и когато Мадилана я видя за първи път точно преди една година, тя ѝ заприлича на стара корабна кухня. Поради тази причина я беше боядисала в различни нюанси на синия цвят, примесени с бяло и яркочервено. По стените висяха морски гравюри на бостънски китоловни кораби, стари параходи, лодки по Мисисипи, презокеански кораби и модерни яхти. Всичките бяха в месингови рамки, които се допълваха с други месингови съдове, закачени над печката и умивалника, и разнообразяваха гамата от червеникави отблясъци.

В единия край, близо до прозореца, бе поставила малка сгъваема маса и два дървени стола, които оформяха идеално място за закуска. На перваза имаше малко сандъче с мека като паяжина папрат; веселата, приятна атмосфера в кухнята се дължеше на нейния усет и вкус, а не на парите, които бе вложила.

Погледът на Мадилана бе привлечен от една цветна гравюра, изобразяваща яхта, и тя се усмихна при мисълта за приятелката си Патси Смит. Патси беше от Бостън, но известно време двете живееха в резиденцията. Преди две години Патси я покани във вилата на семейството си в Нантъкет по случай Четвърти юли. През тези прекрасни четири дни те караха яхта и Мадилана се влюби в морето. За нея това беше ново и вълнуващо преживяване и за своя голяма изненада тя откри, че лодките и морето много я привличат.

Може би един ден ще повтори всичко това, каза си тя, и отвори хладилника, за да извади, оттам продуктите за салата.

Телефонът на стената зад гърба ѝ иззвъня. Тя се пресегна за слушалката:

— Ало?

— Значи най-после се прибра.

— О, Джак, здравей. Да, бях...

— Отмени срещата ни, защото каза, че трябва да работиш — прекъсна я грубо той и в приятния му, плътен глас прозвуча раздражение. — Но не си беше вкъщи, малката, защото аз ти звънях цяла вечер.

Мадилана настръхна от обвинителния му тон и се ядоса, че той всъщност я проверява. Но пое дълбоко дъх и успя да каже спокойно с кротък глас:

— Трябваше да отида в резиденцията. Да се видя със сестра Бронах.

— Не е лошо като оправдание.

— Това е истината и много те моля да не се държиш така с мен. Не ми харесва, Джак.

— Да не би да очакваш да ти повярвам, че наистина си била там? На посещение при някаква монахиня? — изсмя се глухо той. — Хайде, моето момиче...

— Не те лъжа — прекъсна го тя гневно и като повиши тон, недружелюбно добави: — И не ми е приятно да ме обвиняват в такова нещо.

Без да обръща внимание на думите ѝ, той попита:

— Защо не ми кажеш с кого беше тази вечер?

— Със сестра Бронах. — Тя стисна здраво слушалката, за да се овладее. Раздразнението и нарастваше, търпението ѝ се изчерпваше.

Той отново се изсмя, но този път по-ехидно.

— Сестра Бронах — как не! Недей да се правиш на толкова благочестива. Говориш с Джак. С мене, Джак, Джак, твоят любовник, Джак, мъжът в твоя живот. Но дали съм единственият мъж в живота ти. Това е въпросът.

В този момент тя си даде сметка, че той пак е пил, че всъщност е много пиян. Макар говорът му да не бе забавен, тя веднага разбра в какво състояние е. В такива случаи той ставаше саркастичен, свадлив, подозрителен и започваше да проявява всичките си комплекси. Освен това обичаше да я дразни, което още повече я вбесяваше. Джак пиеше много. През последните няколко месеца тя се бе убедила, че единственият начин да се справи с него е да се държи твърдо — ако възприеме позата на строга учителка, може по някакъв начин да му се наложи. Но тя не искаше да се налага на Джак. Искаше равностойно

партньорство, спокойни взаимоотношения, в които никой не манипулира, нито контролира другия.

С отривист и хладен глас Мадилана го отрязва:

— Лека нощ, Джак. Иди да си легнеш. Ще ти се обадя утре сутринта.

На другия край на жицата последва внезапна тишина. Мадилана го чу как поема дъх, сякаш се бе стреснал, че тя ще затвори телефона.

И повтори с много строг и още по-студен глас:

— Лека нощ.

— Ей, чакай малко, Мадилана, какво ще кажеш да вечеряме утре заедно? Да вечеряме кротко и тихо. У нас. У вас. Или някъде в твоя квартал. Нали ще се съгласиш, скъпа — опита се да я предума той, почти разкаян, внезапно отказал се от враждебния тон.

— Знаеш, че не мога, Джак. Още в началото на седмицата ти обясних, че в петък вечерта трябва да си приготвям багажа. В случай, че си забравил, ще ти напомня, че в събота сутринта заминавам за Австралия.

— Точно така! Разбира се! Все забравям, че ти си малкото момиченце, отдало се духом и телом на работата си, за да направи кариера. Или може би голямото момиче. По-подходящо е, нали? Да, наистина, голяма кариера. Голяма служба. Големи амбиции. Кажи ми обаче, скъпа, ще те стопли ли работата, когато си легнеш в леглото в студена вечер? — тихо се изсмя той. — Съмнявам се. Ти нямаш нужда от голяма кариера. Имаш нужда от голям мъж. Като мен. Знаеш ли, дойде ми страхотна идея. Защо не взема да дойда веднага при теб...

— Напил си се, Джак Милър! Пиян си до козирката! — викна тя, използвайки, без да иска, познатия от детинството израз — това ѝ се случваше и друг път, когато биваше ядосана или прекалено възбудена. — Върви да си легнеш — нареди му строго тя. — Ще ти се обадя утре сутринта. — Постави внимателно слушалката на мястото ѝ, макар че ѝ се искаше да я тресне с всичка сила. Беше унижена от неговото отношение, възмутена и ядосана.

Кара ме да се чувствам ужасно тези дни, каза си тя и извади малка метална цедка. Ожесточено накъса листата на салатата, хвърли ги в цедката, закрепена на умивалника, и пусна водата да тече отгоре им.

Загледана мрачно в стената, Мадилана се замисли сериозно за Джак Милър.

Той е луд, каза си тя, но аз съм по-луда, щом продължавам да се виждам с него. От седмици знам, че нещата между нас не вървят. Доникъде няма да стигнем. Не мога да издържам собственическото му отношение към мен и обвиненията му, а пианските сцени, които напоследък разиграва, са нетърпими.

Тя прокара разсеяно ръка през косата си. По-голяма глупачка от мене няма, Дявол да го, вземе, защо трябва да търпя всичко това?

Отвори един шкаф и извади остър нож, но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че го остави от страх да не се пореже. Облегна се на умивалника и се опита да потисне бушуващия гняв.

Всичко е свършено между нас.

Когато тази внезапна мисъл прониза съзнанието ѝ като стрела, попаднала точно в целта, тя почувства, че се успокоява. Постепенно ръцете ѝ спряха да треперят.

Истина беше. Между тях нямаше нищо. Поне от нейна страна. Дори сексуалното ѝ желание към него бе намаляло. Отвратителното му поведение я отблъскваше все по-често. Ще скъсам с него, щом се върна от Австралия, реши тя. Няма никакъв смисъл да си губя времето с такъв човек. Трябва да продължа да живея собствения си живот. Не мога да, бъда бавачка на Джак Милър, каквато съм от няколко месеца. Не, по-добре е да му го кажа още утре. Така е по-почтено, отколкото да чакам, докато се върна. Защо обаче трябва да бъда почтена с него? Този глупак направо ще ме побърка.

Мадилана уморено въздъхна. Напоследък Джак сякаш искаше да я наказва. А може би наказваше някого друго? Може би сестра си? От няколко месеца нямаше работа и това му се отразяваше изключително тежко. Когато работеше, беше друг човек. Свършено различен. Не обикаляше по баровете с приятели и не се докосваше до алкохол.

Горкият Джак, помисли си тя, и гневът ѝ неочаквано се изпари. Той имаше толкова много качества. Хубава външност, чар, талант и дори интелигентност. Но пропиляваше всичко това с помощта на бутилката. Пиенето я тревожеше най-много, то отравяше отношенията им. След всяко пианство Джак неизменно съжаляваше и се

извиняваше, но това не можеше да заличи спомена от поведението му, нито причинената болка.

И тогава ѝ мина през ума, че всъщност той се нуждае от нейното съжаление. Актьор от Бродуей, станал почти звезда, той беше виртуозен изпълнител и би могъл да стигне много далеч, ако бе поискал, ако бе отишъл в Холивуд, ако бе покорил екрана, както бе покорил сцената, която беше неговата „сила“. Класически хубавото лице, посребрената коса и прекрасните сини очи привличаха погледите и го правеха изключително фотогеничен. Той дори имаше чар на филмова звезда, но невинаги го проявяваше. Може да бъде втори Пол Нюман, твърдяха колегите му. Все и беше на устата да попита: „Защо тогава не е?“, но си мълчеше. Да, Джак Милър беше обект на възхищение от страна на приятелите си... актьор на актьорите, казваха те. Най-добрият. От ранга на Ал Пачино и Джак Никълсън. Но според нея нещо му се изплъзваше, имаше нещо в характера му. Ако темпераментът му беше по-различен...

Струваше ѝ се, че Джак няма интереси, че не е достатъчно амбициозен. Може би затова все ѝ натякваше, затова мразеше работата ѝ... тя беше свръхамбициозна, а той нямаше никаква амбиция. Може и да е имал някога, но не и сега.

Проумяла нещо важно, Мадилана се засмя. Джак мразеше работата ѝ, защото дълбоко в себе си не допускаше жените да се изявяват. Колко пъти ѝ го бе казвал по заобиколен начин.

Тя взе ножа, за да нареже един домати, и с удоволствие забеляза, че ръцете ѝ вече не треперят.

По-късно, след като изяде салатата с пилешко месо, Мадилана седна във всекидневната с чаша изстуден чай с лимон и разсеяно загледа някакъв глупав филм по телевизията, без истински да вижда и да чува.

Като се облегна на възглавниците, тя разбра, че се чувства по-добре и че настроението ѝ се е оправило. Усещането, че сърцето я стяга, бе преминало и тя си призна, че изпитва облекчение и успокоение, защото най-сетне е решила да прекрати връзката си с Джак Милър.

Освен това през този половин час бе разбрала, че не е взела това решение толкова бързо или внезапно, както си мислеше. От известно време искаше да скъса нишката, която по някакъв начин ги свързваше, но все не ѝ достигаше смелост да го направи.

Защо ли, запита се тя, да не би през всичките тези месеци да ходя с Джак от страх да не остана отново съвсем сама?

Патси Смит се бе върнала в Бостън, а Мадилана нямаше много близки приятели в Ню Йорк. И понеже работеше толкова много и толкова до късно, почти не ѝ оставаше време да се опознае с онези няколко жени, които ѝ бяха симпатични.

С Джак положението беше друго.

Тъй като работеше в театъра, свободното му време започваше след десет часа, когато свършеше представлението. Свободното време и на двамата съвпадаше по някакъв странен начин.

Няколко дни в седмицата тя оставаше до късно в магазина или си вземаше работа у дома, а после се срещаше с него в единайсет часа, за да вечерят в „Джо Алън“ или „Сарди“. Друг път след представлението той идваше в нейния апартамент, тя готвеше и той преспиваше при нея; обикновено прекарваха заедно неделите в неговия апартамент на „Седемдесет и девета източна“ улица.

Но когато не ходеше на работа, както сега, той искаше да се виждат всяка вечер, без да се съобразява с работата ѝ. Това не беше възможно, тя фанатично спазваше собствената си програма и не се поддаваше на увещанията му, при което започваха неприятностите. Той обичаше страстно професията си; в известна степен актьорството беше смисълът на живота му. Но, изглежда, не можеше да проумее, че нейната работа е не по-малко важна за нея, отколкото неговата за него. Ето какъв беше конфликтът помежду им.

Запозна ги Патси. Оттогава бяха изминали две години; отначало тя го обичаше, той беше единственият човек, към когото истински се бе привързала, откакто живееше в Манхатън. В известен смисъл той ѝ беше като семейство и може би затова тя продължаваше да се държи за него, макар инстинктивно да знаеше, че трябва да бяга и да се спасява.

Семейство, каза си тя, повтаряйки мислено думата, после обърна глава и се загледа в цветната снимка в рамка на масичката до канапето. Всичките бяха на нея... братята ѝ Джо и Лони, тя с малката Кери Ан, седнала на коленете ѝ, майка ѝ и баща ѝ. Колко млади изглеждаха дори

родителите ѝ, каква радост и любов грееше на хубавите им усмихнати лица. Те щяха да харесат Джак Милър, той щеше да им се стори забавен и симпатичен, защото всъщност беше такъв, но нямаше да го одобрят. Не и като неин приятел.

Родителите ѝ заедно с братята и сестра ѝ смятаха, че тя е изключителна, и очакваха много от нея, това важеше особено за майка ѝ, и то откакто се помнеше. „Ти си тази, която ще се издигнеш и ще преуспееш, моето момиче“ — казваше майка ѝ с прекрасния си напевен глас, запазил до края примамливия ирландски акцент. „Ти си умната, Мади, ти си щастливката... дарена с целувка от боговете, разбира се, че е така, скъпа моя. Та ти си момиче, родено с късмет, Мади.“

Мадилана остана неподвижна на канапето, сякаш тялото ѝ се бе вкаменило, тя чуваше гласовете им и те отекваха в главата ѝ — всеки глас беше толкова ясен, отчетлив и характерен... Джо... Лони... Кери Ан... майка ѝ... баща ѝ...

Те бяха мъртви, но въпреки това тя ги чувстваше много близо.

Всеки от тях бе оставил у нея нещо от себе си. Те бяха проникнали така дълбоко в сърцето ѝ, че непрекъснато бяха с нея. Тя хранеше прекрасни спомени от тях, те я поддържаха и ѝ даваха огромна сила.

Известно време Мадилана стоя като унесена, връщайки се мислено назад в миналото, но скоро се опомни и стана. Изключи телевизора, взе китарата и се върна на канапето.

Подвила голите си крака, тя изсвири няколко акорда, за да настрои китарата, и после задърпа леко струните, докато мислеше за семейството си и си припомняше щастливите мигове, които бяха изживели заедно. Всички те бяха музикално надарени и вечер често свиреха на различни инструменти поотделно или заедно и пееха.

И сега тихичко, почти беззвучно Мадилана затананика старата балада, която пееше с братята си, и когато улови настроението и хвана ритъма, който искаше, в тихия апартамент се разля ясният ѝ, чист глас.

*„На снежния Смоуки с любимия бях,
но там го изгубих, обзета от страх:
любовните думи са сладка магия,*

*измама коварна те в себе си крият...
Попаднат ли в плен на тази прокоба,
злочести, девойките стигат до гроба.
На снежня Смоуки с любимия бях,
но там го изгубих, обзета от страх.“*

10.

Тя пристигна в Ню Йорк, разделяйки се с всичко, свързано с Кентъки.

Това се случи през лятото на 1977-а, беше на двацет и три години. Сигурно горчивото ѝ чувство за хумор я накара да охарактеризира себе си като „бедно момиче от провинцията, селянче, което не знае нищо“, което всъщност не отговаряше на истината.

Казваше се Мадилана. Мери Елизабет О’Шей и беше родена през юли 1954 година близо до Лексингтън, в сърцето на Кентъки.

Беше първата дъщеря на Фиона и Джо О’Шей, посрещната с възторг от мига, в който се появи на бял свят. Имаше двама по-големи братя — Джоузеф Франсис Ксавиер младши, кръстен на баща си, който беше на единайсет години, когато тя се роди и Лони Майкъл Пол, който беше на седем години. И двете момчета обичаха страстно красивата си сестричка и тази обич не бе помрачена от нищо през трагично краткия им живот.

Докато беше малка, всички я галеха и глезеха и беше цяло чудо, че Мадилана не се промени и не се разглези, което до голяма степен се дължеше на силния ѝ характер и на добрия ѝ нрав.

Баща ѝ беше трето поколение ирландски американец, роден и израснал в Кентъки, но майка ѝ, родена в Ирландия, бе дошла в Америка през 1940 година на седемнайсетгодишна възраст, Фиона Куин бе изпратена в Лексингтън при свои братовчеди от по-големите си сестра и брат, за да не пострада от войната в Европа. „Аз съм евакуирана от старата родина“ — повтаряше тя с грейнала усмивка и искрящи зелени очи, радвайки се на интереса, който предизвикваше сред братовчедите си и техните приятели.

През 1940 година Джо О’Шей беше на двацет и три години и работеше като инженер в малката строителна фирма на баща си; беше най-добрият приятел на Лиам Куин, братовчеда на Фиона. Джо се запозна с Фиона в дома на Лиам и веднага се влюби във високото, стройно момиче от графство Корк. Смяташе, че тя има най-красивото лице и най-ослепителната усмивка, за каквито би могъл да мечтае.

Започнаха да излизат заедно и за радост на Джо Фиона скоро призна, че споделя чувствата му; през 1941 година двамата се ожениха.

След медения месец в Луисвил те се установиха в Лексингтън, а през 1943 година се роди първият им син — само няколко месеца, след като Джо замина за Англия, за да воюва в Европа.

Джо, който служеше в 1-ви американски пехотен полк, отначало остана в Англия, а след това частта му се присъедини към силите, които на шести юни 1944 година щурмуваха бреговете на Нормандия. Извади късмет и оцеля не само след този десант, но и след други атаки на съюзническите сили на европейския военен театър; върна се здрав и читав у дома в края на 1945-а, гордо закачил на униформата си ордена „Пурпурно сърце“.

Цивилният живот в Кентъки си искаше своето, Джо отново тръгна на работа в малката фирма на баща си и семейство О’Шей пак заживя нормално. През 1947-а се роди Лони, а седем години по-късно Мади и тогава Фиона и Джо решиха, че е най-разумно да нямат повече деца, за да осигурят добре и трите, които бяха родили. Имаха желание двете момчета и Мади да получат образование. Бащата на Джо се бе пенсионира. Джо беше поел семейния бизнес и имаше приличен доход. „Живеем сносно“ — обичаше да казва Джо и винаги добавяше: „Но това не значи, че трябва да се главозамаем или да си развържем кесията.“

Джо О’Шей беше добър съпруг и баща, Фиона — нежна и любяща съпруга и майка, горда с децата си; бяха щастливо семейство, изключително привързани един към друг.

Малките Джо, Лони и Мади бяха неразделни — Фиона ги наричаше „ужасната тройка“.

Като малка Мадилана беше много буйна и палава и искаше да прави всичко, което правеха братята ѝ; плуваше и ловеше риба в рекичките заедно с тях, ходеше на лов и обикаляше хълмовете, едва ги настигаше, но винаги участваше във всичко.

Любимият ѝ спорт беше ездата и в нея превъзхождаше всички. Още от ранна възраст усъвършенства този спорт, защото се хващаше на работа в конюшните около Лексингтън, където се отглеждаха чистокръвни коне и където от време на време баща ѝ получаваше поръчки.

Тя обичаше конете и ги разбираше. Като баща си и братята си проявяваше голям интерес към конните състезания и най-голямото удоволствие за нея бе да отиде с тях в Луисвил в Чърчил Даунс, където всяка година ставаха големите конни състезания. И най-шумно се радваше тя, когато спечелеше някой техен любимец.

От ранна възраст Мади бе решила да не отстъпва по нищо на братята си, а те, които я обожаваха и много се гордееха с нейната хубост, ум, независимост и смелост, винаги я поощряваха. Майка ѝ обаче, която, все клатеше глава, като гледаше сините ѝ джинси и карираните ризи, шумните ѝ момчешки лудории, се опитваше да ѝ внуши, че трябва да се държи като дама.

„Какво ще стане с теб, Мади О’Шей“ — питаше Фиона и тихо се вайкаше: „Погледни се само... като те видят с тези дрехи, хората ще си помислят, че си прислужник в конюшня, а всичките ти приятелки изглеждат толкова хубави и женствени с красивите си рокли. Ако продължаваш така, никой симпатичен младеж няма да иска да те ухажва, няма, моето момиче. Решила съм да те запиша в училището по танци на мис Су Елън, та каквото ще да става, за да се понаучиш как да се държиш и да бъдеш грациозна и женствена. Да знаеш, че ще го направя, Мади О’Шей. Предупреждавам те, моето момиче.“

Мади ѝ отвърщаше със звънлив смях и тръсваше весело кестенявата си коса, защото бе чувала безброй пъти тази закана. После прегръщаше силно майка си, обещаваше ѝ, че ще се поправи, и двете сядоха на масата в кухнята да изпият по чаша горещ, димящ шоколад и да си поприказват от сърце, защото бяха първи приятелки.

Накрая, за да зарадва майка си, Мадилана се записа в училището на мис Су Елън да учи балет и танци. Оказа се, че има дарба да танцува, уроците ѝ харесаха и тя бързо се научи да се движи плавно и елегантно; така придоби леката грациозност на танцьорка, която ѝ остана за цял живот.

След години, когато се връщаше мислено назад, Мадилана се утешаваше с факта, че тя и братята ѝ са имали толкова прекрасно детство. Майка им усърдно ги посвещаваше в католическата религия, а баща им ги учеше на дисциплина, в училище залягаха много, а имаха задължения и вкъщи, и в градината, но това бяха най-щастливите години от живота ѝ и тя дължеше всичко на тях.

Никой не бе изненадан повече от Фиона, когато в края на 1964-а тя усети, че отново е бременна; на четирийсет и една години Фиона роди Кери Ан.

Макар и нечакано, детето бе посрещнато с обич и кръщенето му се превърна в щастливо събитие. Единственото, което леко помрачаваше радостта им този ден, бе предстоящото заминаване на Джо за Виетнам. Той беше редник в американската армия и беше само на двацет и две години.

Понякога бедите връхлитат върху някое семейство една след друга по толкова непонятен и необясним начин, че разумът отказва да го приеме. Така се случи и със семейство О'Шей.

Младият Джо бе убит в Да Нанг през 1966-а, една година след като бе изпратен в Индокитай. Лони, който служеше във военноморските сили също във Виетнам, загина в новогодишната офанзива през 1968-а. Беше на двацет и една години.

После през 1970-а за техен още по-голям ужас и покруса умря, малко преди да навърши пет години, малката Кери Ан от усложнения, получени след вадене на сливиците.

Обезумели от ужас и смазани от мъка, Фиона, Джо и Мади се вкопчиха един в друг и едва успяваха да преглъщат страданието и болката от ужасните и внезапни загуби, връхлетели ги през тези кратки и фатални пет години. Струваше им се, че всеки следващ удар е по-страшен от предишния, и това терзание беше непоносимо.

Фиона не можа да се съвземе и остана до края покрусена и безутешна и въпреки че имаше нужда единственото ѝ живо дете да бъде край нея, настоя Мадилана да продължи образованието си в университета „Лойола“, Ню Орлиънс, щом навърши осемнайсет години.

Мадилана предварително бе решила да отиде там и родителите ѝ одобряваха този малък колеж, ръководен от йезуитски орден. Въпреки това не ѝ се искаше да остави родителите си и особено майка си, която толкова разчиташе на нея, и бе готова да промени плановете си.

Фиона обаче не искаше и да чуе за такова нещо, тъй като нейна стара мечта беше Мадилана да учи в колеж. По това време тя вече знаеше, че е болна от рак, но двамата с Джо старателно криеха този съкрушителен факт от дъщеря си.

Четири години по-късно, преди да настъпи краят, Фиона отслабна толкова много, че стана невъзможно да крият повече истината от Мади, която през последните няколко месеца в колежа се бореше с отчаянието и се опитваше да не се поддава на униятието. Единственото, което я крепеше в този период на мъчително страдание, беше решимостта ѝ да не разочарова майка си.

Фиона доживя да види дипломата на Мади по търговско управление, която дъщеря ѝ получи през лятото на 1976 година. Два месеца по-късно тя почина.

„Кери Ан беше последната светлинка, която угасна в живота на майка ти“ — повтаряше Джо през цялата зима на тази година, докато думите му започнаха да ѝ звучат като ужасяваща молитва.

Или пък сядаше, втрещваше се в Мади и с плувнали в сълзи очи питаше: „Не беше ли достатъчно, че пожертвах един син за родината си? Защо и Лони трябваше да бъде убит? В името на какво?“ — И преди тя да му отговори каквото и да е, той добавяше ядно и горчиво: „В името на нищо, това е, Мади. Джо и Лони умряха напразно.“

Щом заговореше така, Мадилана хващаше ръката му да го утеши, но нямаше отговор на неговите въпроси, както нямаше и на своите. Като повечето американци, и тя не разбираше добре защо се води войната във Виетнам.

След като завърши „Лойола“, Мадилана си намери работа в универсалния магазин „Шилито“ в Лексингтън.

Макар че като дете се увличаше в момчешки игри и занимания и не проявяваше женски наклонности, в юношеските си години тя разви интерес към дрехите, а що се отнася до модата, откри, че просто има дарба в това отношение. Търговията я привличаше и още докато следваше, реши, че иска да прави кариера в тази област.

Работата ѝ в отдела за маркетинг в „Шилито“ се оказа интересна, поддържа ѝ стимулиращо и много я увлече. Работеше всеотдайно и делеше времето си между магазина и родния дом, където продължаваше да живее с баща си.

Тревожеше се много за Джо още от началото на 1977-а година, защото след смъртта на майка ѝ той стана по-мрачен и апатичен отвсякога и за разлика от майка ѝ не можеше да намери утеха в

религията. Продължаваше да повтаря на Мади, че синовете му са умрели напразно, и често се взираше в снимките им на камината във всекидневната, гледаше скръбно и разстроено, а лицето му ставаше все по-болезнено слабо.

Сърцето на Мади се късаше и тя правеше всичко възможно да го разсее и да го убеди в смисъла на живота, но усилията ѝ оставаха без успех.

През пролетта на същата година Джо О'Шей вече бе само сянка от някогашния красив, весел мъж и когато през месец май внезапно умря от инфаркт, Мади, изтерзана от скръб, осъзна, че всъщност не е изненадана от това. Той сякаш бе пожелал да умре, сякаш отчаяно бе искал да легне в гроба до Фиона.

След като погребва баща си. Мади се зае да сложи нещата му в ред, но той се бе погрижил за всичко, така че тази задача се оказа относително лесна.

Малката, строителна компания се развиваше добре от години и Мади продаде машините, материалите и „клиентелата“ на Пийт Андрюс, който беше дясната ръка на баща ѝ и искаше да продължи бизнеса заедно с неколцината стари служители. И колкото и болно да ѝ беше, продаде и къщата, където бе израсла, с почти цялата покъщнина на майка си и се премести в един апартамент в Лексингтън.

Много скоро след това тя започва да разбира колко труден ще ѝ бъде животът в Лексингтън отсега нататък. Кентъки беше част от нея, беше в кръвта ѝ и всеки изминал ден ѝ се отразяваше болезнено. Където и да отидеше, където и да погледнеше, виждаше техните лица... на родителите си, на Кери Ан, на Джо и на Лони. Тя копнееше за тях и за миналото, за живота, който бта водили. Смъртта на баща ѝ разтвори старата рана и скръбта по онези, които бяха умрели преди него, отново я налегна.

Разбра, че трябва да се махне отгук. Един ден може би щеше да се върне и да се отдаде на блажени спомени по миналото. Но сега трябваше да се отдалечи от това място. Загубата беше, много прясна, много осезателна и тъй като не можеше да се пребори с мъката, нямаше как да получи утеха от спомените за близките си.

Само времето щеше да притъпи болката и едва тогава тя щеше да почувства успокоение и да намери утеха в спомените.

И така, Мадилана реши да се премести на Север, да отиде в Ню Йорк и да започне нов живот.

Беше много смела.

Нямаше работа, не познаваше никого, не разчиташе на никакви връзки, имаше само покрив над главата си, когато пристигна в Манхатън. Този въпрос бе уредила, преди да тръгне от Лексингтън.

Сестрите на Божественото провидение, религиозен орден в Кентъки, който си поставяше образователни цели и беше един от първите по рода си, основан в Америка, имаше своя резиденция в Ню Йорк. Там срещу минимален наем се даваха стаи на момичета и млади жени от цял свят, които изповядват католическата религия.

И така, през октомври 1977-а година Мади пристигна в резиденцията „Жана д'Арк“.

Още през първата седмица от престоя на „Двайсет и четвърта западна“ улица Мади започна да се съвзема.

Монахините бяха любезни и услужливи, момичетата — дружелюбни, а самата резиденция се оказа приятна, удобна и добре поддържана. Беше на пет етажа, като всеки етаж разполагаше с душеве и бани. Имаше малка, но много красива черква, където младите жени и монахините се молеха или се отдаваха на размисъл, а до нея бяха общите помещения — библиотеката и салонът с телевизора. Кухнята и столовата се намираха на приземния етаж, заедно с пералнята и шкафчетата, в които се съхраняваха личните вещи.

Първото нещо, което Мади направи, бе да внесе в банка спестяванията си от четирийсет хиляди долара и да си открие чекова книжка. След това постави телефон в стаята си на четвъртия етаж. Препоръча ѝ го Патси Смит, която живееше срещу нея, като ѝ обясни, че по този начин ще си улесни живота.

И едва тогава тръгна да си търси работа.

Откакто бе решила да се занимава с продажби и търговия, идол на Мади бе станала покойната Ема Харт, една от най-големите бизнес дами на всички времена. През последните няколко години прочете всичко, което успя да намери, за прочутата Ема, а нейният магазин в Ню Йорк беше единственото място, където искаше да работи. Но когато отиде да кандидатства там, веднага разбра, че свободни места няма. Направи много добро впечатление на завеждащия отдел „Кадри“

и получи обещание, че ще я потърсят, ако изникне нещо подходящо. Документите и молбата ѝ за работа останаха за допълнителна справка.

В края на третата седмица от престоя в Ню Йорк Мади успя да си намери работа в административния отдел на „Сакс“ на „Пето Авеню“.

Точно една година по-късно в „Харт“ се освободи място и тя веднага го зае, ентузиасирана от възможността да работи там; за шест месеца се наложи със способностите си.

И Пола О'Нийл я забеляза.

Мади ѝ направи впечатление в отдела за маркетинг със своя стил, приятно поведение, работоспособност и жив ум. Оттогава Пола започна постоянно да я наблюдава, възлагаше и най-различни задачи и накрая я премести на по-отговорна работа. Година по-късно, през юли 1980-а, Пола назначи Мади за своя лична секретарка, създавайки тази длъжност специално за нея.

След повишението и значителното увеличение на заплатата Мадилана най-сетне се почувства достатъчно сигурна, за да си потърси собствено жилище. Хареса ѝ един апартамент в района на „Осемдесета източна“ улица и пренесе в него всичко, което бе оставила на съхранение в един склад в Кентъки. Едва тогава напусна резиденцията и изпита болка, когато се сбогува със сестра Кронах и сестра Мейрид.

Една неделя, когато за първи път сготви в новия си апартамент, покани на вечеря Джак и Патси, точно преди Патси да се върне в Бостън.

Прекараха чудесно тази празнична вечер, Джак ги забавляваше и разсмиваше през цялото време. Но накрая двете с Патси малко се разтъжиха, защото щяха да живеят вече в различни градове. Обещаха си тържествено да не се забравят и оттогава доста редовно си пишеха.

С повишението в службата животът на Мадилана се промени в много отношения и пред нея се разкри цял нов свят. Пола я заведе в Лондон, за да види на място как се работи в прочутия магазин на Найтсбридж, а след това я изпрати да обиколи магазините на Харт в Йоркшир и Париж. На два пъти Пола я заведе в Тексас, макар че тези посещения бяха свързани повече с дейността на „Ситекс“, отколкото на „Харт“. Тя откри колко ѝ е приятно да пътуват, да посещава нови места, да се среща с нови хора.

Първата година, през която беше секретарка на Пола, отлетя, изпълнена с много вълнения, трудности и непрестанни успехи, и много бързо Мадди разбра, че е намерила своето място в живота. В магазина на Харт в Ню Йорк тя беше звезда.

11.

Любимите стари балади донесоха очакваната утеха. Най-сетне Мадилана се успокои.

Отначало си мислеше, че Джак Милър ще се обади пак, и направо се ужасяваше от това. Но той не се обади. И сега тя чувстваше, че нищо не може да наруши покоя ѝ. Стана, остави китарата и отиде при бюрото до прозореца.

Папките, които бе донесла вкъщи от магазина, я чакаха наредени накуп. Тя погледна часовника и видя, че приближава полунощ. Но за нея това нямаше значение. Чувстваше се бодра и пълна с енергия. Издръжливостта беше една от силните черти на характера ѝ и тя знаеше, че за два-три часа с лекота ще приключи служебната работа.

Взе писалката, седна на стола и загледана в стената, се замисли за миг.

Закаченото на стената ковчорче, избродирано от майка ѝ, когато Мадилана беше малко момиченце, внезапно задържа вниманието ѝ. То висеше над леглото в стаята ѝ в Лексингтън и тя го взе със себе си, когато се премести да живее в Ню Йорк.

„Ако денят ти е започнал и свършил с молитва, няма да е отминал напразно“, бе избродирала майка ѝ с яркосини вълнени конци върху бежово платно и го бе украсила с дребни весели цветчета.

Мадилана се усмихна, представяйки си прекрасното лице на Фиона. Мисля, че щеше да се гордее с мен, да се гордее как съм подредила живота си и къде се намирам днес. Разбира се, нямаше да одобри Джак. И аз не го одобрявам. Не е за мен. В никакъв случай. Ще му се обадя утре сутринта, ще го поканя на обяд и ще сложа край, добави тя, повтаряйки предишното си решение. Ще постъпя почтено. Не мога да му го кажа по телефона.

Остави писалката и размести папките, за да измъкне една от тях, в която бяха бележките и материалите за модното ревю.

Всички папки съдържаха информация за предстоящите тържества по случай шейсетгодишнината на магазина „Харт“.

Замисълът на Пола бе гениално прост: шейсет години мода — от ерата на джаза до ерата на космоса.

Пола я бе натоварила с празничната програма в нийоркския магазин и Мадилана отговаряше за организирането на всички прояви и чествания, поради което от месеци наред през океана летяха телекси. Едни идеи Пола одобряваше, други отхвърляше, поръчваха се стоки, организираха се кампании, довършваха се рекламните операции, печатаха се брошури и покани. Папките отразяваха безкрайните часове, посветени на работа и размисъл, а тази вечер тя трябваше да довърши последните няколко проекта за предстоящите събития.

Конкретните предложения на Мади включваха Месец на парфюмите, изложба в галерията на магазина на художествени предмети, главно на декоративни в стил Art Deco, и изложба на бижута, накити и украшения от периода на Art Deco до наши дни, в която се представяха най-големите световни дизайнери на бижута. Сред тях бяха Вердюра, Жан Тусен от „Картие“, Рене Пюисан от „Ван Клеф и Арпел“ със своите произведения, създадени преди десетилетия; съвременните дизайнери бяха представени от Ален Бушрон и Дейвид Уеб. Тя бе решила да разшири изложбата с уникални накити и с невероятни имитации на дизайнера Кенет Джей Лейн, както и с една колекция от изкуствени скъпоценни камъни от трийсетте години.

Най-сетне стигна и до папката за модното ревю. Тук имаше подробности за ревюто, което Пола смяташе да организира през пролетта в лондонския магазин. Мади я убеди да направи ревюто и в Ню Йорк в края на лятото на 1982-ра. След като се съгласи, Пола и предложи да разшири изложбата, като включи дрехи на американки, които или са били сред най-добре облечените жени в даден момент, или притежават дрехи, изработени от прочут моделиер, независимо дали той е жив, или не. И тя се бе справила много успешно с тази задача.

Основната част на колекцията бяха дрехи, принадлежали някога на Ема Харт, които Пола пазеше години наред в добро състояние. След представянето им в лондонския магазин на изложбата „Фантазия на модата“ преди десетина години Пола бе поела грижата за тях.

Тоалетите на Ема, участвали в изложбата, бяха от двайсетте години и включваха едно вечерно палто на Пакин от кафяво кадифе с

огромна яка от лисица, къса вечерна рокля с панделка на гърба, дело на Поаре от 1926-а година, а също и дълга вечерна рокля на Вионе със синьо-зелени мъниста. По всичко личеше, че е запазена в изключително добро състояние, защото на снимката, изпратена от лондонския отдел за маркетинг, изглеждаше страхотно. Мадилана смяташе, че изобщо не ѝ е минала модата.

Прехвърляйки другите скици и снимки на Ема, тя видя костюми на Шанел от двайсетте години, една голяма колекция на шапки от френски и английски моделиери, тоалети на Ланвен, Балмен и Баленсиага, две копринени официални рокли на плисета на Форчъни, вечерен тоалет от панталон и жакет на Молино и едно прекрасно скроено палто на Полин Тригер — модел от петдесетте години, което и сега изглеждаше много шик. Имаше и други съвременни тоалети на Диор, Живанши, Ив Сен Лоран, Бил Блас и Харди Еймис.

Мади започна да нахвърля бележки, уточнявайки реда, по който искаше скиците и снимките да се появят в каталога. Художественият отдел бе ангажиран вече с тази работа и оттам настояваха да получат илюстрациите.

Една от любимите рокли на Мади беше вечерна рокля от мек копринен плат на Мейнбоучър. Пола разправяше, че дядо ѝ Пол Макгил я купил на Ема в Ню Йорк през 1935 година. Беше украсена с букетчета цветя от коприна, пришити на раменете като еполети; носеше се с маншон, изработен от същите копринени цветя.

Мадилана взе една снимка на Ема, облечена с тази рокля, и внимателно я разгледа. Господи, колко красива е била, каза си тя и реши, че тази снимка ще бъде първата.

След като приключи с папката за модата, тя се захвана с Месеца на парфюмите, а след това дойде ред на изложбата в стил Art Deco; подробностите за изложбата на бижутата останаха на последно място. Тя продължи да работи напрегнато още час и половина — искаше да е сигурна, че няма да станат никакви грешки, докато е в Австралия.

В два часа сутринта отиде в малката кухня и зачака водата в чайника да заври, за да си направи чаша нес кафе. След малко се върна във всекидневната с кафето и се приготви да работи поне още един час.

Е, щом Ема Харт е могла да работи и денем и нощем, защо и аз да не мога, каза си Мади. В края на краищата тя е мой кумир и ме

вдъхновява от толкова години. Искам да приличам на нея във всичко.

12.

— Как успя да свършиш всичко това? — възкликна Пола, като посочи папките, които току-що бе прочела, и погледна Мадилана.

— Останах да работя до три и половина сутринта.

— О, Мади, не трябваше. Можехме заедно да довършим работата в самолета и да изпратим от Австралия телекс с последни наставления. — Но още докато изричаше тези думи, Пола изпита леко облекчение, че няма да се наложи да се занимават с това.

— Но така е по-добре, нали, Пола? — попита Мадилана. — Няма да мислим за тези неща и ще можем веднага да се захванем с бутиците.

— Съвсем вярно — съгласи се Пола. — И трябва да ти кажа, че работата, която си свършила, е достойна за похвала. — Пола присви виолетовите си очи, наблюдавайки жената срещу себе си, и се разсмя. — Най-забележителното обаче е, че нощният труд не се е отразил на лицето ти.

— Така ли? — засмя се Мадилана, която не само боготвореше и уважаваше шефката си, но истински държеше на нея. — Благодаря, много си мила, че ми го казваш.

— Харесва ми как си успяла да обвържеш толкова много различни изделия и стоки. — Пола почука по папките. — По този начин, като си включила всичко, много добре си осмислила идеята ми. Да ти призная, отначало се боях, че темата за нашата шейсетгодишнина — от епохата на джаза до епохата на космоса — е прекалено обширна и няма да може практически да се осъществи. Но ти доказа, че това не е така, и трябва да ти призная също, че си отишла една крачка по-далеч от лондонския отдел по маркетинг. Това най-много ме зарадва, докато четях бележките ти.

Пола беше твърдо убедена, че когато човек заслужава, трябва да получи похвала, и затова добави:

— Поздравявам те. Някои от нещата, които си измислила, са чудесни. Много съм доволна, че си положила толкова усилия.

Мадилана се усмихна признателно:

— Благодаря, Пола, но нека не забравяме, че темата ти е прекрасна и много примамлива. Всъщност всичко беше налице и само чакаше някой да го извади от документацията и от папките.

— Моята прекрасна тема и твоята умна глава! — възкликна Пола. Взе папката с надпис „Реклама на парфюми“, отвори я и извади най-горния лист.

— Някои от тези неща наистина са страхотни — каза тя, като погледна листа. — Аз например никога не съм знаела, че Шанел е смятала цифрата пет за щастлива цифра и затова е нарекла първия си парфюм „Шанел 5“. Не съм знаела също, че Жан Пату е създал „Джой“ през 1931-ва година, а Жан Ланвен е пуснал на пазара „Арпез“ през 1927-а. Ето ти три от най-прочутите парфюми на света, които продължават да се радват на огромна популярност, а в действителност са на петдесет години.

— Качеството винаги устоява на времето, нали така — кимна Мадилана. — Затова ми се стори, че тези дребни подробности са интересни. Може да ги използваме някъде в рекламните материали.

— Непременно. Това е страхотна идея. Може да кажеш на художествения отдел да изработи рекламни картички с тези артикули за парфюмерийните щандове.

— Добре. Но понеже говорим за рекламни изяви, ще ми отделиш ли една минутка, за да ти покажа какво съм подготвила. Бих искала да го използваме тук в магазина. Ако го одобриш.

— Да отидем да го видим тогава — скочи Пола и последва Мадилана в съседния кабинет.

В ъгъла близо до прозореца, който гледаше на Пето Авеню, бе поставен триножник. Мадилана взе един голям картон, сложи го на триножника и каза:

— Искам да отпечатам нещо върху копирнени знамена, които ще бъдат издигнати из целия магазин. Ще бъде много хубаво, ако можеш сега да кажеш съгласна ли си, или не. Знамената трябва да се поръчат днес или най-късно в понеделник, за да са готови за откриването на тържествата през декември.

— Разбирам. Дай да видим какво е това.

Мадилана смъкна копирната хартия от картоната и отстъпи страни.

Пола се взря в смело изписания надпис, който гласеше: ОТ ЕРАТА НА ДЖАЗА ДО ЕРАТА НА КОСМОСА. 1921–1981. Под този

текст с едри букви имаше подзаглавие с по-дребен шрифт: „Харт — шейсет години стил и елегантност.“

Пола продължаваше да изучава таблото.

Това беше нейното мото, думите, които бе изписала преди повече от година, когато започна да обмисля тържествата и всички събития, свързани с годишнината. Единственото, по което това заглавие се отличаваше от останалите, оформени в лондонския отдел по маркетинг, беше портретът на Ема, който прозираше иззад буквите.

Пола не каза нищо. Очите ѝ добиха замислено изражение.

Стаила дъх. Мадилана я наблюдаваше напрегнато и чакаше нетърпеливо реакцията ѝ. Но Пола продължи да мълчи и тя разтревожено каза:

— Не ти харесва, нали?

— Откровено казано, не съм сигурна — промълви Пола. Закрачи из помещението, оглеждайки таблото от различни ъгли. — Да... да... мисля, че ми харесва — каза най-накрая тя с по-уверен глас. — Но не искам образът на баба ми да бъде навсякъде из магазина. Мисля, че ще бъде проява на лош вкус и преиграване. В никакъв случай не искам да се изсилваме. Но колкото повече го гледам, толкова повече си мисля, че можем да го използваме все пак... в някои от големите зали в лондонския и в парижкия магазин и тук на първия етаж. О, също и в магазина в Лийдс. Там е задължително, понеже всичко е започнало оттам.

— Сигурна ли си? Все още не си убедена.

— Съвсем сигурна съм. Можеш да поръчаш знамената и за другите магазини. Защо да не се изработят всичките в Ню Йорк? После ще ги изпратим със самолет в Лондон и Париж.

— Това е добра идея. Радвам се, че одобряваш замисъла ми. Всички ще бъдат щастливи, че си останала доволна, защото сега ще можем да действаме.

Полуусмихната, Пола каза:

— Е, предполагам, че това е всичко, що се отнася до честванията. Ще дойдеш ли за малко в моя кабинет, защото искам да обсъдим нещо.

— Да — отвърна Мади и забърза след нея, чудейки се за какво става дума. В гласа на Пола внезапно бе доловила тревожна нотка, малко необичайна и поради това смущаваща.

Пола заобиколи бюрото си и седна.

Мадилана седна на крайчеца на стола срещу бюрото и погледна шефката си, като мислено се питаше дали не се задава някаква неприятност.

Пола се облегна, събра пръстите на ръцете си и заразглежда върховете им. Накрая каза:

— Искам да споделя нещо с теб, Мадилана, но трябва да подчертая, че става дума за поверителен разговор. Не съм споменавала за това нито пред Шейн, нито пред Емили, но причината е, че не съм имала възможност да го направя. Тъй като ти работиш пряко с мен, реших, че трябва да знаеш.

— Можеш да ми имаш доверие, Пола. Никога с никого не бих обсъждала служебните ти въпроси.

— Зная, Мадилана.

Пола се облегна, погледна я сериозно и започна предпазливо:

— През последните няколко дни разговарях по телефона с някой си Харви Росън, за което сигурно знаеш, тъй като на два пъти ме свърза с него.

Мадилана кимна.

— Той е адвокат от Уол Стрийт и приятел на Майкъл Калински. Заел се е с някои мои дела. Частно.

— Да не би да имаш юридически проблеми?

— Не, не, Мади. Отдавна искам да осъществя една програма за разширяване на нашите пазари в Съединените щати... искам да открия магазини на Харт в цялата страна и търся да купя готова верига от магазини. Майкъл знае за това и преди известно време започна да проучва възможностите, без да споменава името ми, разбира се. Миналата седмица чрез Харви Росън чул за някаква малка провинциална верига от магазини. Преди да замина за Ню Йорк, се обадох на Майкъл и му казах да обясни на Харви, че аз съм заинтересованата страна и че той трябва да се свърже направо с мен.

— Значи Харви Росън всъщност те представлява в покупката — заяви Мадилана, която седеше съвсем изправена на стола и не отместваше очи от шефката си.

— Все още не става дума за купуване. Но той ме представлява, доколкото осъществява връзката с веригата магазини, без обаче да казва, че аз се интересувам.

— Да, разбирам. Цената би се покачила, и то много, ако узнаят, че точно ти проявяваш интерес. Но мисля, че идеята ти е прекрасна и че действаш много далновидно, Пола. — Възбудата на Мадилана бе изписана на лицето ѝ и тя нетърпеливо се размърда на стола си. — Как се казва веригата? Къде се намират магазините?

— Веригата се казва „Пийл и Дун“, магазините са общо седем в Илинойс и Охайо — обясни Пола. — Първоначално имах предвид друг тип верига — предпочитам магазините ми да са в големи градове. Но „Пийл и Дун“ може да бъде само едно начало.

— Каква е компанията?

— Частна. Другата седмица Харви ще научи дали акционерите се интересуват от продажба и тогава ще можем да действаме. Той ще държи връзка с мен и с Майкъл, и двамата знаят маршрута ни в Австралия, поне онази част от него, която е предварително запланувана — завърши тя и се отпусна на стола си.

Мадилана разбра, че Пола е приключила разговора, стана и каза:

— Благодаря, че ми разкри плановете си, Пола, и че ги сподели с мен. Чувствам се поласкана и очаквам с нетърпение да работим за осъществяването на американската програма.

— Чудесно. Надявах се, че точно така ще реагираш. Искам да работим заедно, Мади. — Пола се изправи. Вдигна купчината папки от бюрото си и ги подаде на Мадилана.

Двете жени прекосиха стаята, спряха пред вратата на кабинета на Мадилана и се обърнаха една срещу друга.

— По всичко личи, че си приключила с работата — каза Пола, — затова не виждам смисъл да идваш следобед. Няма да имам нужда от теб до довечера, а съм сигурна, че имаш да свършиш много неща до утре сутринта.

— О, благодаря, много си мила, Пола, но сигурно ще се върна, защото освен всичко друго искам да си избира два комплекта от спортните щандове. Нали ми каза, че само така може да се издържи на пътуването? Имам предвид до Австралия.

— Така е — засмя се Пола. — Не е много елегантно, но е много практично. Не забравяй да си вземеш чифт маратонки или обувки за

тенис. Полетът от Лос Анджелис до Сидни е тринайсет-четиринайсет часа в зависимост от вятъра и цялото ти тяло сякаш подпухва. Освен това съм установила, че спя много по-удобно, когато съм със спортен екип.

— Значи ще трябва да се екипирам както трябва, след обяда с Джак... — Мадилана замълча и лицето ѝ веднага се промени, стана напрегнато и тревожно.

Пола забеляза това. Намръщи се ѝ загрижено попита с тих глас:

— Нещо лошо ли има?

Мади поклати глава.

— Не, няма — започна тя и отново рязко замълча. Между двете жени съществуваше близост и те винаги разговаряха открито и пряко. — Всъщност не е така, Пола, това не е истина. Отношенията ми с Джак никак не вървят и ще скъсам с него. Искам да приключа, преди да замина. Затова отивам на обяд с него.

— Съжалявам — промълви Пола, като ѝ се усмихна съчувствено и я докосна леко по ръката. — Мислех, че всичко е наред. Поне останах с такова впечатление последния път в Лондон, когато говорихме за него.

— Тогава беше така, в много отношения той е симпатичен. Но между нас има много сериозен конфликт. Мисля, че напоследък ме мрази, мрази работата ми — поклати глава Мадилана. — Не виждам бъдеще в тази връзка.

Пола замълча, припомняйки си думите на Ема, изречени в момент, когато самата тя се намираше в положението на Мадилана. После каза:

— Преди много години, когато имах сериозни трудности в първия си брак, баба ми даде един съвет, който никога няма да забравя. Каза ми така: „Ако нещо не върви, не се страхувай да сложиш край, докато си още млада и можеш да започнеш отново и да намериш щастие с някого другиго.“ Баба беше много мъдра жена. Аз мога само да повтора думите ѝ, Мади, и да добавя, че трябва да се довериш, на собствените си инстинкти. Доколкото те познавам, досега не са те подвеждали. — Пола спря, хвърли ѝ бърз и изпитателен поглед и продължи: — Аз лично смятам, че ще постъпиш правилно. И ще направиш онова, което е най-добро за теб.

— Знам, че е така. Благодаря ти за вниманието, Пола. Ще скъсам днес с Джек, окончателно и завинаги. А след това искам да се посветя на работата си.

13.

Тя се издигаше на фона на лазурното небе като огромен монолитен блок, внушителна, непоклатима конструкция от черно стъкло и стомана. Символ на богатство и привилегии, престиж и власт, тя представляваше бляскав паметник на създателите на една гигантска бизнес империя.

Името на кулата, която властваше в небето над Сидни, беше „Макгил“.

Човекът, замислил и построил тази изключителна и красива сграда, обитаваше кулата, както подобава на един истински магнат — от своя елегантен съвременен команден пост той контролираше изцяло нещата, наблюдаваше и ръководеше всичко, което притежаваше, при това с учудваща за годините си далновидност, мъдрост и честност.

Кулата от черно стъкло беше неговото истинско царство.

Той работеше тук от ранна утрин до късна вечер и през седмицата често оставаше да ноцува. Работните кабинети и апартаментът му бяха разположени един над друг и заемаха двата последни етажа на сградата.

В понеделник, в късния следобеден час, мъжът стоеше с гръб към огромната остъклена стена на кабинета си, от която се разкриваше панорамен изглед към пристанището на Сидни и целия град. Наклонил глава и присвил съсредоточено очи, той слушаше внимателно своя посетител — млад американски бизнесмен.

Най-красивият от внуците на Ема Харт, трийсет и пет годишният Филип Макгил Еймъри, беше в разцвета на силите си и в пълен подъем. Чаровен и загадъчен, той покоряваше международните бизнес среди и журналистите и за много хора беше енигматична личност. Като майка си и сестра си бе наследил външността на Пол Макгил. Косата му беше лъскавочерна, а очите — необикновено сини, почти виолетови; притежаваше същата онази енергия, мъжественост и внушителен ръст, които навремето правеха дядо му толкова привлекателен.

Днес носеше сив габардинен костюм, скроен по последна мода — беше безукорно облечен от яката на синята си риза до върховете на

тъмнокафявите мокасина, които блестяха като стъкло.

— Така че това е историята — каза посетителят. — Но преди да вложа няколко милиона долара — имам предвид американски долари, — реших, че е най-добре веднага да дойда тук и да се посъветвам с вас. Преди да тръгна от Лондон, Шейн ми каза, че ако искам, мога да дойда и да поговоря с вас, защото вие сте най-добрият познавач в тази област — добива на опали.

Филип непринудено се засмя:

— Не е точно така, мистър Карлсън. Страхувам се, че зет ми малко преувеличава, макар действително да имам известни познания в тази област. От години се занимаваме с добив на скъпоценни камъни и по-специално на опали. Един от нашите филиали — „Макгил майнинг“ — е основан от прадядо ми през 1906 година след откриването на прочутото находище на опали в Лайтнинг Ридж през 1903 година. Но да се върнем на вашия въпрос — от това, което ми казахте досега, смятам, че не сте се насочили към най-подходящите хора. На ваше място бих действал предпазливо и бих обмислил добре нещата, преди да вложа парите си в компанията, за която ми казвате.

Стив Карлсън се изправи на канапето и погледна въпросително Филип.

— Да не би да смятате, че може да ме измамят? — попита той нервно и очите му светнаха тревожно.

— Не, не, съвсем не — поклати Филип глава, отговаряйки бързо и категорично. — Имаме впечатления от Джарвис Ланър и можем да твърдим, че той е почтен човек, но едва ли би могъл да ви бъде полезен със съвети за добива на опали.

— Но той се представя точно за такъв.

— Може би, но, ей богу, Джарвис Ланър си остава млад и зелен каубой.

— Млад и зелен каубой? Какво значи това? — погледна смутено Карлсън.

Филип направи неуспешен опит да потисне смеха си.

— Извинявайте, не бива да ви обърквам с тези австралийски изрази. Исках да кажа наивен английски емигрант.

— О, разбирам — кимна Карлсън и продължи: — Направи ми впечатление преди няколко дни, че Джарвис Ланър не е такъв познавач, за какъвто се представя, и затова всъщност дойдох при вас.

Филип не отговори. Отиде зад бюрото си и погледна младия човек със съжаление. По-голям наивник не бе виждал. И тъй като искаше да му помогне и в същото време да приключи разговора, каза:

— Мисля, че най-полезното, което мога да направя за вас, мистър Карлсън, е да ви свържа с някои признати специалисти в областта на минното дело и с водещи геолози. Те ще ви посъветват как да действате. Искате ли да го направя?

— О, божичко, разбира се, наистина съм ви много благодарен, че отделихте от времето си и ме приехте. Но просто от любопитство искам да ви попитам какво е вашето мнение за Куинсланд, що се отнася до добива на опали. Смятате ли, че възможностите са такива, каквито ми бяха представени?

— Не, не бих казал.

Филип седна, придърпа един бележник към себе си и се пресегна за златната си писалка.

— Много златотърсачи и рудокопачи ще ви кажат, че находищата на Куинсланд все още са богати и в известен смисъл сигурно е така. Но се съмнявам, че там ще намерите ценни опали. Те се срещат много рядко. В Куинсланд ще намерите големи количества обикновени опали. Джарвис Ланър не ви е излъгал, като ви е казал това. Но аз подчертавам — обикновени опали. А вие ми казахте, че се интересувате от качествени скъпоценни камъни.

— Да. — Карлсън стана от канапето, запъти се към бюрото и седна на стола срещу него. — Къде смятате, че трябва да търся, мистър Еймъри?

— На много места — отвърна Филип и сви рамене, защото не искаше да поема отговорност, като препоръча на младия Карлсън нещо, което можеше да се окаже неподходящо. Но в същото време искаше да бъде любезен, затова каза: — Нашата компания все още действа в Лейтнинг Ридж в Нови Южен Уейлс, а също и в Кубър Педи. Там всъщност са най-големите опалови залежи в Австралия, откъдето добиваме изящните светли опали. Не забравяйте и Минтабай в Южна Австралия. Там от 1976-а година много успешно се добиват опали.

— Значи това е ново находище.

— Не, открито е през 1931-ва година, но поради липсата на вода, суровите условия и ужасното оборудване е било много трудно да се извличат опали. Днешната модерна техника улеснява много нещата.

Във всеки случай нека да ви запиша имената и телефоните на специалистите, за които ви споменах. Поговорете с тях. Сигурен съм, че ще ви насочат правилно. И също така ще ви кажат дали да влагате пари в компанията, която Ланър ви е препоръчал.

— Смятате ли, че компанията е благонадеждна?

— Никога не съм казал нищо лошо за компанията, просто ви посъветвах да помислите добре, преди да си вложите парите в нея — побърза да напомни Филип на младия човек. — И освен това изразих мнение, че Ланър не е човекът, който може да ви даде най-добрия съвет. — Филип леко се усмихна и без да даде възможност на Карлсън да каже нещо, промълви: — Извинявайте — посегна за втори път към златната писалка и започна да пише бързо и четливо.

— Разбира се — каза Стив Карлсън с известно закъснение и като се облегна на стола, внимателно загледа Филип. Този човек, който се съгласи да го приеме толкова бързо и без всякакви усложнения, му правеше силно впечатление. Вярно, че Стив разполагаше с чудесни препоръки. Но, от друга страна, човек трудно получаваше достъп до бизнесмени от ранга на Еймъри, дори когато роднини ходатайстваха за това. Обикновено те бяха прекалено заети, затънали до шия във финансови въпроси и счетоводни баланси и не можеха да отделят време за съвети на непознати хора. За тази цел всички те без изключение разполагаха със секретарки. Но този каубой беше различен, държеше се като нормален човек, естествено и без преструвки. Когато се запозна с него преди час, Стив остана поразен. Филип Макгил Еймъри беше толкова хубав, че трябваше да стои пред кинокамера в Холивуд, а не зад бюро. Човек трябваше да види красивото лице, омайващите сини очи, блестящите зъби и прекрасния тен, за да повярва на очите си. А какво да кажем за чудесния костюм и за ушитата по поръчка муселинена риза, ами за сапфирените копчета на ръкавелите? Човекът срещу него сякаш не беше от този свят, приличаше по-скоро на суперзвезда, отколкото на бизнесмен. Стив Карлсън не предполагаше обаче, че Еймъри е с мустаци. Макар че в това имаше нещо предизвикателно, те придаваха на могъщия магнат вид на комарджия... не, на пират.

Стив Карлсън потисна напирания в гърлото му смях, като си каза, че напоследък са се навъдили много пирати, които порят водите на Големия бизнес. Но Еймъри не се ползваше с репутацията на

хищник, на някой от онези съвременни агресори, които със замах присвояват други компании и ги подчиняват на собствените си цели. Еймъри нямаше защо да присвоява компании. Та той притежаваше огромната „Макгил корпорейшън“, с която се занимаваше и запълваше времето си. Тя струваше не милиони, а милиарди.

Карлсън се намести на стола си и замислено изгледа Филип. Хващам се на бас, че този каубой добре си живее и развлечения не му липсват, каза си младият американец, изпълнен едновременно със завист и възхищение. С тази външност, с тази власт и толкова пари, жените сигурно припадат след него. О, господи, какво ли не бих дал само една вечер да обуя ръчно изработените му италиански мокасини.

— Маги? — вдигна Филип телефона.

— Да?

— Мистър Карлсън си тръгва. Давам му един списък с имена. Моля те, добави към тях телефонните номера.

— Разбира се.

Филип стана и заобиколи бюрото.

Карлсън скочи, взе листа, който той му подаде, и двамата се запътиха към вратата.

Филип стисна силно ръката на младия човек и каза:

— Желая ви късмет, мистър Карлсън. Сигурен съм, че всичко ще се уреди.

— Благодаря, мистър Еймъри. Наистина съм ви признателен, че отделихте време и ми дадохте съвет.

— За мен беше удоволствие — отвърна Филип и даде знак на секретарката си, която стоеше права до бюрото. — Нали ще се погрижиш за мистър Карлсън, Маги? — добави той, преди да се оттегли в своята светая светих и да затвори плътно вратата зад себе си.

Доволен, че най-сетне е останал сам, Филип тръгна бавно към остъклената стена и се загледа в пристанището. Пролетта настъпваше и през целия ден времето беше прекрасно. Безброй яхти се надбягваха с вятъра в огряното от слънцето море, издули разноцветните си триъгълни ветрила, опънали широко грошове, улавящи всеки полъх на вятъра.

Каква прекрасна гледка... напред, в далечината, се открояваше величественият Сидни Харбър Бридж, белите състезателни яхти с техните разноцветни ветрила, блестящото, огряно от слънце море, а

встрани Операта със своя забележителен покрив с дъгообразни бели кубета, които оттук изглеждаха като гигантски ветрила на галеон, застинал на ръба на морето и сиво-синьото небе.

Очите на Филип светнаха в усмивка. От малък обичаше този град и за него нямаше друго място на света като пристанището на Сидни. Всеки път, когато го видеше, изпитваше удоволствие, особено когато го гледаше от тази височина.

Той се отдалечи от прозореца и си каза, че трябва да провери в какво състояние се намира спинакерът на собствената му състезателна яхта. Големият парашут бе изработен от тънък като паяжина найлон — време беше да го огледа заедно с другите ветрила. Той се усмихна някак накриво. Ветроходството е скъпо хоби. Пълен комплект ветрила, от най-леките до най-тежките, изработени от кевлар, струваха близо един милион австралийски долара.

На вратата се почука. Бари Грейвс, личният секретар на Филип, подаде глава и се усмихна:

— Може ли да вляза?

— Разбира се — отвърна Филип и тръгна към бюрото си.

— И този луд ли смята, че ще събира опали като круши от дърветата? — попита Бари, повдигайки красноречиво вежди.

Двамата мъже се спогледнаха разбиращо и се разсмяха.

— Не, момчето си е наред — каза Филип. — Просто е младо и неопитно. Сърбят го ръцете за приключения. Изглежда, е чул някъде, че в Австралия се добиват деветдесет и пет процента от опалите в целия свят, и е решил да дойде тук и да си опита късмета, като вложи наследството си в опали.

— Поредният наивен емигрант — въздъхна Бари. — Горкият. Но какво да правиш, сигурно всяка минута се ражда по един като него. Какво общо има с Шейн?

— Нищо. Зетят на Карлсън е един от висшите служители в „О’Нийл интърнешънъл“ в Ню Йорк и Шейн иска просто да послужи на момчето. Когато отишъл при него в Лондон, Шейн му казал да се посъветва с мен, преди да свърши някоя глупост.

— И добре е направил. — Бари застана до бюрото и бързо продължи: — Дойдох да ти кажа лека нощ Филип. Ако нямаш повече нужда от мен, ще потеглям. Тази вечер комитетът се събира в тенис клуба.

— Тръгвай, Бари.

— Благодаря. Само още нещо — искаш ли утре сутринта да изпратя кола да вземе Пола от летището?

— Не, благодаря ти, няма нужда. Майка ми е поела грижата за това.

— Добре тогава. — Бари се запъти към вратата, но преди да излезе, спря и се обърна към Филип. — Недей да стоиш до късно тази вечер.

— Няма. След малко тръгвам с колата за Роуз Бей, за да вечерям с майка ми.

— Поздрави Дейзи от мене.

— Непременно.

— Ще се видим утре, Филип.

Филип кимна, върна се към книжата на бюрото и се залови за работа. Малко преди шест часа звънна на Маги и ѝ каза да си отива.

— Благодаря, Филип.

— О, Маги, обади се, моля те, в гаража и кажи на Кен да изкара колата в седем часа.

— Добре. Лека нощ.

— Лека нощ, Маги. — Той затвори телефона и продължи да работи все така старателно и всеотдайно, както го бе учила баба му преди години.

Още щом се появи на бял свят през юни 1946-а година, родителите му и всички останали членове на семейството решиха, че Филип Макгил Еймъри ще бъде обучен и подготвен да оглави „Макгил корпорейшън“ в Австралия.

Преди да сложи край на живота си през 1939-а година, след като остана частично парализиран в резултат на тежка автомобилна катастрофа, Пол Макгил направи ново завещание. В него той оставяше всичко, което притежаваше, на Ема Харт, с която бе сключил граждански брак шестнайсет години по-рано.

Огромното му лично богатство, недвижимите имоти и всичко останало, което притежаваше в Австралия, Англия и Америка, бе приписано на Ема, за да разполага тя с него, както желае. Но бизнес империята в Австралия и основният дял акции в „Ситекс ойл“ в

Америка оставаха под попечителството на Ема за Дейзи, единственото им общо дете, и за нейното бъдещо потомство.

От 1939-а до 1969-а година Ема управляваше сама „Макгил корпорейшън“ тук, в Сидни, или от разстояние в Лондон. Справяше се успешно с това благодарение на доверени служители, някои от които бяха работили с Пол Макгил до смъртта му. Тези хора, главно директори на различните компании, влизащи в състава на корпорацията, изпълняваха нарежданията и отговаряха за продукцията в своите отрасли. А те бяха най-разнообразни — като се започне от добив на опали и минерали и се мине през каменовъглени басейни, строителни обекти и недвижима собственост, та се стигне до семейната овцевъдна ферма в Кунамбъл.

Огромният бизнес на фамилията Макгил, който сега се ръководеше от Филип, бе започнал с тази овцевъдна ферма, една от най-големите в Нови Южен Уейлс. Тя се казваше Дънун и бе създадена в 1852-ра година от прапрадядото на Филип, шотландец Андрю Макгил, морски капитан, заселил се на Антиподите^[1]. „Макгил корпорейшън“ бе създадена от працядо му Брус Макгил, а дядо му Пол я бе превърнал в една от най-преуспяващите компании в света.

Филип беше съвсем малък, когато Ема започна да му разказва за Австралия, за чудесата, красотите и богатствата на тази необикновена страна. Разправяше истории за дядо му, пълни с приключения, говореше за Пол толкова картинно и образно и с такава обич, че за малкото дете този човек се превърна в жив герой. Понякога Филип имаше чувството, че действително познава дядо си.

Когато порасна, Ема му обясни, че един ден могъщата империя на Пол, която толкова често я призоваваше да пътува до Австралия, ще принадлежи на него и на Пола, но той ще я ръководи, както я ръководеше тя от името на тях двамата и на майка им.

Филип беше на шест години, когато Ема за първи път го заведе в Сидни заедно с родителите му Дейзи и Дейвид Еймъри и със сестра му, и той се влюби в страната още щом кракът му стъпи на австралийска земя. Тази любов не го напускате и досега.

Филип учеше в Англия в старото училище на дядо си, „Уейдингтън“, но на седемнайсет години се разбунтува и каза на Ема и на родителите си, че не иска да ходи повече на училище и че няма

намерение да се записва в университет. Даде им ясно да разберат, че е дошло време да изучи бизнеса, който един ден ще трябва да ръководи.

Накрая баща му вдигна ръце и прие философски положението, давайки си сметка, че не може да се наложи.

Реакцията на Ема беше горе-долу същата. Тя взе Филип на работа при себе си, прикривайки усмивката си през първия ден, защото знаеше, че внукът ѝ няма ни най-малко представа какво го очаква. Това беше началото — безпощадната образователна програма на Ема, която изискваше пълна всеотдайност. Тя беше строга, възискателна и непрекъснато му възлагаше работа. Настояваше всичко да се изпипа, да се работи старателно и съсредоточено — животът му премина изцяло в нейни ръце, докато не възприе основните правила на нейната професионална етика.

Ема действаше безпогрешно и в края на краищата Филип разбра, че неумолимите изисквания, които баба му предявява към него, към сестра му и братовчедите му, са израз на нейния стремеж да ги подготви за самостоятелен живот, когато един ден тя няма да бъде край тях, за да ги насочва и предпазва.

През тези години Филип пътуваше непрекъснато до Австралия с Ема и понякога прекарваше там ваканциите си, но всеки път отиваше в Дънун в Кунамбъл, защото искаше да научи колкото се може повече за тяхната ферма. Понякога и Ема отиваше с него и тогава беше още по-приятно, защото тя се връщаше към спомените, свързани с Пол, а нейните разкази бяха толкова увлекателни.

През 1966-а, когато Филип навърши двацет години, Ема го изпрати да живее постоянно в Австралия.

Искаше той да се запознае на място с бизнес империята, която щеше да управлява и ръководи като главен администратор и директор на управителния съвет.

В края на третата година Филип доказа, че може да му бъде гласувано доверие.

Ема не се изненада, тъй като знаеше, че е наследил нейната проницателност и йоркширска предпазливост, инстинкта ѝ да печели пари и умението ѝ да извлича полза от всяка ситуация. Освен това Ема

си даваше сметка, че Филип не само е одрал кожата на дядо си, но и че е надарен с неговата находчивост и финансов гений.

Филип скоро намери своето професионално и социално място в Сидни и заживя спокойно в Австралия. Земята на прадедите му от рода Макгил, която толкова го привличаше и очароваше в детските години, стана негов истински дом. Нямахше ни най-малкото желание да живее, където и да е другаде по света.

Двама от служителите на Ема, Нийл Кларк и Том Патерсън, бяха натоварени с обучението на Филип в Австралия. И двамата спечелиха неговото искрено уважение и привързаност. Но изпаднеше ли в затруднение, Филип обикновено се обръщаше за напътствие към Ема. След смъртта на баба му през 1970-а година нейната роля пое баща му, когото той търсеше за съвет по въпроси извън бизнеса. Ненавременната смърт на Дейвид Еймъри, причинена от лавината в Шамони през януари 1971-ва година, лиши Филип не само от любим баща, но и от мъдър съветник и наставник.

Когато през март същата година се върна в Сидни, възстановил се напълно от леките наранявания, получени в планината в онзи съдбовен ден, двацет и пет годишният Филип се чувстваше много объркан. Тъгуваше за баща си и изпитваше тревога и загриженост за бъдещето. Трябваше да ръководи една могъща корпорация и да поема огромни отговорности, а беше съвсем сам след смъртта на Ема и баща си.

Пола, както винаги вярна и всеотдайна, трябваше да се справя със собствените си проблеми и той не можеше да я натоварва и със своите тревоги.

Майка му Дейзи, която по настояване на Пола се бе върнала в Австралия при него, бе смазана от скръб след загубата на съпруга си. Макар че „Макгил корпорейшън“ беше нейна, тя фактически никога не се бе занимавала с бизнес и той знаеше, че изобщо не може да му бъде от полза. Тъкмо обратното, даваше си сметка, че тя търси от него сила и подкрепа.

Освен с тези проблеми в този момент от живота си Филип трябваше да се пребори и с още един — чувството на вина, че е оцелял.

Малцина са онези, които остават вътрешно незасегнати, след като се спасят от лавина, погубила други членове на семейството им. В

това отношение Филип не бе изключение. Той се луташе, губеше самообладание. Защо точно той трябваше да живее, а другите да умрат? Този въпрос владееше мислите му и изтласкваше всичко от съзнанието му.

Готов отговор нямаше.

Но постепенно разбра, че трябва да преодолее болезненото преживяване, да приеме, че то принадлежи на миналото, и ако е възможно, да извлече нещо положително от него. Майка му и сестра му се нуждаеха от него, той трябваше да управлява корпорацията — това бяха двете неща, които непрекъснато си повтаряше през тези месеци. Филип съсредоточи вниманието си върху бъдещето, надявайки се, че един ден ще разбере каква е причината и целта на оцеляването му.

Ненапразно в жилите му течеше кръвта на Ема Харт и Пол Макгил — Филип се залови сериозно и всеотдайно с работа и след като успя да поуталожи силната си скръб, насочи цялата си енергия към „Макгил корпорейшън“. Работата изтласка проблемите и тревогите му и се оказа най-смисленият начин на живот, както и средство, което запълваше дните и нощите му.

И така към 1981-ва година Филип Макгил Еймъри стана един от водещите индустриалци на Австралия, важна личност, с когото хората трябваше да се съобразяват.

През тези единайсет години след смъртта на Ема корпорацията също изпита превратностите на съдбата. Но той държеше здраво кормилото. Все в права посока, и караше напред. Освободи се от губещите компании. Вложи капитали в нови предприятия, закупи компании, които се занимаваха с добив на желязна руда и други природни богатства, стигна чак до средствата за масова информация, като стана собственик на вестници, списания, радио и телевизионни канали.

Под ръководството на Филип компанията, основана и преуспяла по времето на прадедите му и силно укрепнала под попечителството на Ема, навлезе в 80-те години с по-голям авторитет и по-голяма финансова мощ отвсякога.

Телефонът на бюрото на Филип извънтя няколко пъти. Той вдигна слушалката.

— Да — каза Филип и погледна часовника си.

— Кен се обажда, мистър Еймъри. Колата е готова.

— Благодаря, Кен, веднага слизам. — Филип затвори телефона, сложи купчина финансови отчети, други документи и един брой на „Ейшън Уол Стрийт джърнъл“ в чантата си, затвори я и излезе от кабинета си.

Виненочервеният ролс-ройс го чакаше пред „Макгил Тауър“ на „Бридж Стрийт“, а Кен, негов шофьор от пет години, стоеше облегнат на колата.

— Добър вечер, мистър Еймъри — посрещна го Кен, като се изправи и отвори задната врата.

— Здравей, Кен — отвърна Филип и влезе. Миг по-късно колата се отдели от бордюра и Филип добави: — Роуз Бей, Кен. Домът на мисис Рикардс.

— Добре, сър.

Филип се намести на меката седалка, тапицирана с бежова кожа, и се опита да забрави служебните проблеми.

Затвори очи, отпусна се и почувства как се разтоварва от напрежението. Представи си Пола и изпита прилив на щастие при мисълта, че утре сутринта тя ще бъде в Сидни. Пола му липсваше. Липсваше и на майка им. Мислите на Филип веднага се насочиха към Дейзи. Не беше я виждал през изминалата седмица, тъй като тя беше в Пърт при съпруга си Джейсън Рикардс и се бе върнала късно снощи. Но той знаеше, че тя изгаря от нетърпение по-скоро да види Пола.

Филип съзнаваше, че единствената сянка, която помрачава щастието на майка му тези дни, е разстоянието, което я дели от дъщеря ѝ и внуците ѝ. Но тя имаше Джейсън и Филип беше много благодарен за това.

В живота е изключително важно да улучиш момента, внезапно си помисли Филип. Той запозна майка си с индустриалеца от Пърт през 1975-а година, когато Джейсън най-сетне се бе поправил след отвратителния развод отпреди три години и когато майка му най-накрая бе готова да започне връзка с друг мъж. Въпреки безбройните си задължения, и Дейзи и Джейсън се чувстваха самотни и с радост приеха да бъдат представени един на друг. А след това, о, чудо, за

всеобща изненада, но не и негова, двамата се влюбиха и една година по-късно се ожениха.

По всичко личеше, че бракът е сполучлив. Усмивката не слизаше от суровото лице на Джейсън, а майка му, след като бе преодоляла скръбта си, изглеждаше направо лъчезарна. Но майка му беше мъдра жена.

В годините непосредствено след смъртта на баща му тя положи всички усилия, за да осмисли новия си живот в Австралия. Изпълняваше ролята на домакиня на Филип, търсеше си занимания и накрая се залови с благотворителна дейност, влагайки много страст и всеотдайност в избраната кауза — благополучието на децата. Това ѝ доставяше огромно задоволство и ѝ осигуряваше цел в живота.

Като единствено дете на Пол Макгил — един от най-богатите хора в Австралия, наследница на неговото огромно богатство и като половин австралийка, Дейзи смяташе, че неин дълг, дълг на богатите и привилегировани хора като нея, е да върши добри дела. Тя основа фондацията „Макгил“, даряваше милиони за медицински изследвания, детски болници и образование. Да, Сидни се оказа добро място за майка му, както и тя се оказа добра за Сидни.

А Джейсън Рикардс се яви като допълнителен подарък в живота ѝ, всъщност в живота на всички тях. Всички го харесаха и посрещнаха като член на семейството. Бездетният Джейсън прие от сърце и душа ролята на дядо и децата на Пола го обожаваха.

Да, бяха улучили момента, каза си Филип. И освен това имаха късмет... голям късмет.

Филип отвори очи, поизправи се и печално се усмихна. Той самият никога не можеше да улучи момента и никога нямаше късмет, що се отнася до жените. Точно обратното. Но това всъщност не го тревожеше. Нямаше желание да се жени, предпочиташе ергенския живот. В края на краищата имаше и много по-тежки съдби от неговата.

[1] Група скалисти необитаеми острови, намиращи се в Тихия океан, почти противоположно на Гринуич, — Б.пр. ↑

14.

Свежият вечерен въздух довяваше през отворените френски прозорци букет от ухания... дяволски нокът, глициния, рози и евкалипт, а вътре в стаята се долавяше любимият парфюм на Дейзи — „Джой“, който неизменно я съпътстваше.

От стереоуредбата в дъното тихо звучеше един от Шопеновите етюди, а лампите с копринени абажури меко осветяваха елегантната гостна, където преобладаваха тъмнорозовият, белият и бледозеленият цвят — цареше приятна, спокойна атмосфера.

Филип седеше срещу майка си пред старинна китайска масичка за кафе, ръчно изработена от слонова кост, и с наслада отпиваше от коняка след прекрасната вечеря. Фернандо, Филипинският готвач, бе приготвил любимата му риба барамунди, а Дейзи бе направила любимия му от детските години английски сладкиш с бишкоти и крем. Сега той се чувстваше доволен и сит след вкусните ястия и отбрано вино; седеше отпуснат в удобното канапе като разглезено дете.

Филип вдигна кръглата чаша с коняк, за да усети силния, доста рязък аромат на алкохола. Отпи с наслада от пиетието и се облегна назад, като въртеше чашата в ръцете си и от време на време кимаше, слушайки с цялото си внимание тихия и мелодичен глас.

— И тъй като Джейсън ще се върне от Пърт във вторник, мисля, че няма да е лошо да заведем Пола в Дънун за уикенда. Ти какво ще кажеш, скъпи? Нали ще дойдеш с нас?

Филип остави чашата си на масичката и се намръщи.

— Наистина ли смяташ, че тя ще се втурне да пътува още щом пристигне, след като е прелетяла от единия край на света до другия? — Филип поклати глава. — Съмнявам се, мамо — добави той и намръщеното му лице внезапно се озари от усмивка. — Ако достатъчно добре познавам сестра си, която е твоя дъщеря, тя ще се залови за работа още в събота, за да сложи ред в бутика на „Сидни О’Нийл“. Не забравяй, че идва тук заради това.

— Е да, но и за да ни види! — възрази тя и остро го погледна. Понякога Дейзи се чудеше дали децата ѝ могат да мислят за нещо

друго, освен за работа. Дълбоко се съмняваше. Те приличаха на майка ѝ.

Изречението на Дейзи се промени, тя се замисли и след малко каза:

— Може би си прав, Филип. Доста прибързано ще бъде. Но защо да не отидем във фермата през уикенда?

— Да, защо не, мамо — съгласи се той, за да ѝ угоди.

В живите сини очи на Дейзи отново проблесна усмивка, а лицето ѝ светна от ентузиазъм и нетърпение, когато се наклони към сина си:

— Ние с Джейсън решихме да прекараме един месец повече в Англия, Филип. Вместо през декември, ще заминем в началото на ноември и ще се върнем чак през януари. Три месеца... с такова нетърпение чакам да отида в Лондон, в Пенистоун Ройъл. Истинско блаженство за мен ще бъде да прекарам Коледа в Йоркшир с Пола, Шейн, с децата и с цялото семейство. Ще бъде както някога... когато мама беше жива.

— Да — каза Филип и като вдигна вежди, попита: — Джейсън може ли да си позволи да отсъства толкова дълго?

— Разбира се. И точно затова остана в Пърт тези няколко седмици — иска да се увери, че в негово отсъствие работата ще върви гладко. Във всеки случай той има доверие на персонала си, също както и ти — усмихна му се тя. — Нали и ти ще дойдеш в Англия, за Коледа.

— Ами... не съм сигурен — започна той, но спря, като видя изражението на майка си. Лицето и бе помръкнало.

— Надявам се, че ще мога, скъпа — каза той, без да се обвързва, тъй като нямаше желание да взема решение за Коледа толкова отдалеч, нито да ѝ дава обещания. Тя щеше да разчита на тях.

— О, Филип, трябва да дойдеш! Ти обеща на Пола! Нали не си забравил за шейсетата годишнина на „Харт“? Трябва да присъстваш на вечерята с танци, която тя дава на Нова година. Всички ще бъдат там и ако тебе те няма, ще изглежда просто ужасно.

— Ще направя всичко възможно, мамо, обещавам ти.

— Да, добре — отвърна тихо тя и се облегна на големите възглавници на канапето, като приглади копринената си рокля и въздъхна. След малко Дейзи вдигна очи и загледа Филип, опитвайки се да прецени настроението му, за да реши дали да спомене за последната

му приятелка. Понякога той беше докачлив, особено когато станеше дума за личния му живот.

Дейзи реши да рискува и каза с тих, равен глас:

— Ако дойдеш в Англия, мисля, че ще бъде хубаво да вземеш и Вероника. Тя е толкова симпатична.

Филип се разсмя и погледна особено майка си. На лицето ѝ се изписа недоумение:

— Какво има?

Като си пое дъх, Филип най-сетне успя да каже през смях:

— Мамо, ама ти наистина изоставаш от събитията. С Вероника Марсдън приключих преди няколко седмици. Край... свършено... точка.

— Не си ми казал — укори го Дейзи. Тя беше дълбоко смутена. — О, скъпи, наистина съжалявам. Според мен тя е много симпатична и, ако трябва да бъда откровена, смятах, че двамата имате сериозни намерения. Но няма значение, ти сигурно знаеш най-добре, Пип — промълви тя, използвайки умалителното име от детските му години. Но когато се осмели да зададе следващия въпрос, лицето ѝ доби иронично изражение: — Тогава може би ще доведеш новата избраница?

— Няма нова избраница, мамо. И моля те, спри с тези опити да ме ожениш! — възкликна ядосано той. Но като видя обидата, помрачила очите ѝ, смекчи резкия тон и разсмяно добави: — Искаш да ми наденеш хомота, за да се сдобиеш и в Австралия с много внуци, за които да се грижиш.

— Да, в това има известна истина — призна Дейзи.

Вдигна чашата си, отпи глътка лимонов чай и замълча, отдадена на мислите си. Чудеше се защо синът ѝ всеки път прекъсва връзките си с подходящи млади жени в най-важния момент от отношенията си с тях. Спомни си за Селина, приятелката му преди Вероника, която дойде да я види, след като се разделиха с Филип миналата година. Селина сподели, че Филип изпитва необходимост да прекрати всяка връзка, щом усети, че тя става сериозна, или по-точно заплашителна, както се изрази Селина. Сега Дейзи се чудеше дали момичето не е право. И потисна още една въздишка. Синът ѝ я смущаваше така, както смущаваше много други хора. Някои казваха, че е енигматична личност, и може би това беше самата истина.

Филип, който я наблюдаваше внимателно, запита:

— Ей, мамо, какво кроиш сега? Просто виждам как мислите ти се надпреварват.

— Нищо, нищо, скъпи. — Дейзи тихо се засмя и поверително каза: — Чудех се всъщност дали някога ще се ожениш.

— Ползвам се с репутацията на най-големия плейбой в Западния свят. И смятам да си запазя тази титла. — При тези думи той вдигна чашата към устните си и дяволито ѝ намигна.

— Така, както работиш, Филип, не си никакъв плейбой. Това е силно преувеличено мнение, вестниците са ти лепнали този етикет, защото си много добра партия за женитба.

Дейзи се намести на канапето, кръстоса дългите си крака и продължи да говори, но в гласа ѝ се долови сериозна нотка:

— Не мога да си представя обаче, че един ден ще останеш сам в живота, Филип. Това би била ужасна перспектива за теб, а и за мен не е никак утешителна. Не ми се ще да се превърнеш в свадлив стар ерген. — Дейзи замълча и го изгледа изпитателно, надявайки се, че думите ѝ са стигнали до него. — Като Джон Крофорд — завърши тя, мислейки за адвокатата си в Лондон. Той я харесваше и искаше да се ожени за нея след смъртта на Дейвид. Но тя изпитваше само приятелски чувства към Джон и нищо повече.

— Да, наистина, горкият Джон — съгласи се с нея Филип. — Жалка картинка е той напоследък. Подозирам, че страда по тебе, мамо. Но аз да стана свадлив? Никога. Жените ще ме подмладяват и развеселяват и на стари години. — Той ѝ се усмихна предизвикателно и продължи: — Нали знаеш какво разправят хората... разнообразието е най-добрият стимул за живот, затова дори и когато съвсем остарея, край мен все ще има едно красиво момиче.

— Не се съмнявам — разсмя се примирено Дейзи. Но вътрешно продължи да се съмнява дали тези мимолетни връзки с безброй жени в края на краищата ще се окажат достатъчни за сина ѝ. Ако Филип действително искаше това, тогава може би получаваше достатъчно. Но, от друга страна, губеше толкова много, като не се женеше. Много ѝ се искаше да продължи разговора в тази насока, да поговори сериозно с него за личния му живот, за бъдещето му, за бъдещето на „Макгил корпорейшън“, ако той остане без наследници. Но инстинктът и разумът ѝ подсказваха, че трябва да замълчи. В края на краищата

Филип беше на трийсет и пет години, не дължеше никому обяснения и можеше да се подразни от въпросите ѝ.

Телефонът в библиотеката иззвъня и след миг Рао, Филипинският иконом на Дейзи, се появи на сводестата врата на всекидневната.

— Извинете, мадам, мистър Рикардс се обажда.

— Благодаря, Рао — каза Дейзи и погледна сина си. — Няма да се бавя, скъпи.

Дейзи стана. Разнесе се лекото шумолене на коприна и уханието на „Джой“.

Филип я проследи с поглед.

Нямаше как да не забележи колко млада изглежда майка му тази вечер. През май тя навърши петдесет и шест години, но имаше вид на много по-млада. Фигурата ѝ беше елегантна, почти момичешка, лицето ѝ нямаше никакви бръчки и понеже през целия си живот бе стояла далеч от слънцето, бе запазила безупречния си английски тен. У нея все още имаше нещо свежо, младежко и дори няколкото сиви косъма в черната ѝ коса изобщо не я състаряваха. Тя беше забележителна жена, но нали и Ема беше такава.

Филип допиваше коняка си, когато Дейзи се върна във всекидневната.

— Много поздрави от Джейсън, Пип — каза тя. — Той, изглежда, е съгласен с теб, че няма да е много подходящо да водим Пола в Кунамбъл. Може би в събота ще се съберем на вечеря в нейна чест. Как ти се струва? Нали ще дойдеш?

— Разбира се! Може ли да изпусна този случай да се видя с Дългокрачка. Виж какво, мамо, много ми се иска да хвърлиш един поглед на финансовите отчети и на счетоводните баланси, които съм донесъл. Искам да ги видим...

— Знаеш много добре, че е излишно, Филип — прекъсна го Дейзи. — Нищо не разбирам от сметки, а ти непрекъснато ми ги тикаш.

— Но „Макгил корпорейшън“ е твоя собственост, мамо.

— О, глупости, Филип, тя е твоя и на Пола, само се води на мое име и ти го знаеш. Нима не си личи, че ти имам пълно доверие. Боже мой, та майка ми посвети толкова години, за да те обучи в бизнеса,

скъпи. Тя имаше безкрайна вяра в преценките ти и в професионалните ти умения и аз споделям нейната вяра.

— Благодаря, че ми гласуваш пълно доверие, мамо, но настоявам да видиш документацията. Сега ще донеса всичко. — С тези думи той излезе от стаята и бързо се върна с чантата.

Дейзи неохотно пое книгата и само за да достави удоволствие на сина си, започна бавно да ги чете.

През това време Филип мълчаливо я наблюдаваше, като си мислеше колко прекрасно изглежда тя с тази копринена рокля. Цветът беше синкаво пурпурен като на глициниите в градината и подчертаваше сините ѝ очи. Подчертаваха ги и сапфирите на ушите и на шията ѝ, подарени неотдавна от Джейсън, както му обясни тя, докато вечеряха. Джейсън Рикардс е човек с късмет, каза си Филип, а когато майка му вдигна тъмнокосата си глава и го погледна, той ѝ се усмихна и ѝ подаде втория свитък документи.

— О, господи, стига толкова — изохка Дейзи и направи гримаса. — Това е безсмислено упражнение, знаеш много добре, че нищо не разбирам от тези работи.

Филип само се усмихна. От години вече двамата спазваха този ритуал.

— Чакай, ще ти обясня — каза той и седна до нея на канапето. В продължение на половин час я запозна внимателно със счетоводните баланси, стараяйки се да обясни всичко с най-прости думи, както много пъти досега.

Тази вечер той не се върна в града.

Отиде в къщата си в Пойнт Пайпър. Обади се на икономката, за да я предупреди, но ѝ каза да не го чака. Когато слезе от колата в единайсет часа, икономката и останалите прислужници бяха вече по стаите си.

Той отиде направо в кабинета си, остави чантата на канапето, отиде на бара и си наля коняк. Излезе на терасата с чаша в ръка, облегна се на парапета и загледан в океана, черен като смола под безлунното небе, отпи от чашата.

Думите на майка му кънтяха в главата му.

Тя настояваше той да се ожени, защото не искаше един ден да бъде самотен. Ама че смешка. Женитбата не беше гаранция срещу самотата. Понякога тя дори допринасяше за самотата. Никога не беше

се женил, но в един момент от живота си бе живял с една жена и си даваше ясна сметка, че присъствието на друг човек не променя по никакъв начин нищо. И не прогонва злите духове.

От години той водеше свой живот, без да се съобразява, с каквото и да е. Дейзи се тревожеше и той разбираше защо. Но не можеше да направи нищо, за да го промени. Филип въздъхна. Твърде много жени за твърде кратко време, твърде много дори за мен, каза си той и изпита внезапно отвращение.

Замисляйки се за тази страна от живота си, той разбра, че съществуването му е безплодно като Голямата пясъчна пустиня. Досега не бе имал пълноценна връзка с жена. И сигурно никога нямаше да има. Но нима е важно? Отдавна бе решил, че е по-просто да се ограничи само със секс. Сексуалните връзки са значително по-прости. А и той е самотник по природа. Чувстваше се удобно насаме със себе си.

Филип Макгил Еймъри изпи последната глътка коняк, обърна се и влезе в къщата. В този момент той нямаше откъде да знае, че животът му предстои да се промени — за добро и за лошо. Завинаги.

15.

— Искам да продам акциите на „Ситекс“.

Ефектът от тези думи на Пола можеше да се сравни с избухнала бомба, разтърсила покоя в красивата гостна на майка ѝ, и тя самата се изненада от тях не по-малко от майка си и брат си.

Дейзи и Филип останаха слисани и безмълвни; само я изгледаха продължително.

Пола местеше погледа си от единия на другия. Нямаше намерение да им го съобщава тази вечер, нито да го казва направо, но след като не можеше да си вземе думите назад, по-добре беше да довърши, щом веднъж бе започнала.

Тя пое дълбоко въздух, но преди да продължи, майка ѝ наруши краткото неловко мълчание.

— Не разбирам, Пола — каза Дейзи. — Защо изведнъж си решила да продадеш акциите?

— По ред причини, мамо, но главно поради голямото спадане на цените на петрола; тъй като на световния пазар напоследък се наблюдава излишък от петрол, смятам, че цените ще паднат още повече. А освен това „Ситекс“ от години ми създава само неприятности, затова ми се струва, че веднъж завинаги трябва да се отървем от компанията. Да продадем четирийсетте процента и да приключим.

— Разбирам — промълви Дейзи, бърчейки вежди. Тя се обърна към Филип.

Филип отвърна на въпросителния поглед на майка си, но не каза нищо.

Изправи се, закрачи из стаята и спря пред френските прозорци, загледан към Роуз Бей и светлините на Сидни, проблясващи в далечината. „Макгил Тауър“, извисила се в осеяното със звезди небе, господстваше над града дори нощем.

Внезапното изявление на Пола го смути и той се зачуди какво всъщност се крие зад него. Обърна се и докато се връщаше на мястото си, я изгледа внимателно. Въпреки тена сестра му беше измъчена и

уморена и той си каза, че тя трябва да си легне, а не да обсъжда служебни въпроси в този час. Но все пак погледът ѝ говореше, че тя очаква да чуе нещо от него.

— Ситуацията ще се промени, Пола, обикновено така става — каза най-накрая Филип. — Цените на петрола винаги са се колебаели, понякога дори много сериозно и според мен, ако ще продаваме, трябва да го направим в много по-благоприятен момент от този, за да продадем най-изгодно акциите, не мислиш ли така? Например, когато петролът се котира най-високо и цените му скочат.

— И кога ще стане това, Филип? Нали ти казах, че в момента в света има свръхпроизводство на петрол, и ти знаеш това не по-зле от мен. — Пола въздъхна и уморено поклати глава. — Стотици хиляди барели чакат на склад, а търсенето на петрол в света е паднало с петнайсет процента — така е от 1979-а година, когато изкуствено бяха наложени високите цени. Аз съм убедена, че търсенето на петрол ще продължи да спада все повече и повече. И тази тенденция ще се задържи още няколко години... по моя преценка до 1985-а година.

— Е, скъпа, много ти е мрачна прогнозата — засмя се Филип.

Пола не отговори. Облегна се на канапето и разтри врата си. Чувстваше се много уморена и за пореден път съжали, че е започнала този разговор.

Дейзи, чиито сини очи все още гледаха тревожно, се обърна към дъщеря си:

— Но аз обещах на майка си, че никога няма да продам нашите акции в „Ситекс“, Пола, както тя от своя страна бе обещала това на Пол преди толкова години. Баща ми ѝ казваше, че трябва да ги задържи, настояваше никога да не се отказва от тях, независимо от всичко, и...

— Времената се менят, мамо — тихо я прекъсна Пола.

— Да, така е и аз никога не го забравям. Но, от друга страна, ще се чувствам някак особено, ако продадем акциите си в „Ситекс“. Ще се чувствам направо неловко.

Пола решително погледна Дейзи и потискайки прозявката си, заяви:

— Сигурна съм, че ако сега баба беше жива, щеше да се съгласи с мен. — Беше замаяна, направо зашеметена, стаята внезапно се заклати пред очите ѝ и тя си помисли, че ако не легне, ще припадне на

розовото канапе. Но Филип бе започнал да говори нещо друго и тя се помъчи да се съсредоточи, да чуе думите му.

— Какво значение има, ако през следващите една-две или дори три-четири години дивидентите са по-ниски? Мама няма нужда от допълнителен доход.

— Съвсем вярно, нямам нужда — подкрепи го Дейзи. — Във всеки случай, Пола, смятам, че не бива да обсъждаме този въпрос точно сега. Изглеждаш толкова изтощена, че всеки момент ще паднеш. И никак не съм изненадана — откакто си пристигнала вчера, работиш непрекъснато — смъмри я кротко тя.

Пола премигна и отстъпи:

— Права си, мамо, а и умората от пътуването обикновено ме наляга втората вечер, нали си забелязала? — Тя се мъчеше да отблъсква връхлитащите я вълни на изтощение и да държи очите си отворени. — Мисля, че трябва да си легна. И то веднага. Много съжалявам, не трябваше да повдигам този въпрос... ще довършим разговора за „Ситекс“ друг път.

Като се изправи на крака, Пола отиде при майка си и я целуна за лека нощ.

Филип, който бе станал едновременно с нея, я прегърна през раменете и я придружи през гостната.

Двамата спряха пред стълбите.

— Да ти помогна ли да се качиш, Дългокрачко? — попита той и я погледна нежно, с очи преливащи от братска обич.

— Не се занасяй, Пип — поклати глава Пола. — Не съм чак толкова грохнала, та да не мога да се кача в стаята си. — Закри устата си с ръка и се прозя няколко пъти, после се хвана здраво за перилото и сложи крак върху първото стъпало. — О, господи, мисля, че ще мога да стигна до стаята си... не трябваше да пия вино на вечеря.

— Но то така хубаво ще те приспи.

— Божичко, нямам нужда от никакво приспивателно — промълви тя, наведе се, целуна го по бузата и добави: — Лека нощ, скъпи.

— Лека нощ, Пола. Хайде да обядваме утре заедно. Ще те чакам в дванайсет и половина в Залата с орхидеите. Съгласна ли си?

— Разчитай на мен, братко.

Пола се добра до стаята си смъртно уморена и едва събра сили да се съблече и да свали грима си. Нахлузи една копринена нощница и блажено се отпусна в леглото.

Докато наместваше глава на възглавницата, тя си призна, че бе направила тактическа грешка, бе избрала неподходящ момент да повдигне въпроса за „Ситекс“. И изведнъж разбра, че майка ѝ никога няма да се съгласи да продаде акциите, независимо от доводите на Пола, а това щеше да обърка изцяло плановите ѝ.

А може би няма да ги обърка? Последната ѝ мисъл, преди да заспи, беше за баба ѝ. „Има много начини да се разреши един проблем“ — обичаше да казва Ема. Припомняйки си тези думи, Пола се усмихна в тъмнината, затвори очи и заспа.

Тишина цареше на другата сутрин в офиса на „Харт бутик“ в хотел „Сидни О’Нийл“.

Пола и Мадилана седяха една срещу друга на голямото бюро и навели глави, проверяваха две счетоводни книги. Първа вдигна поглед Мадилана.

— Не мога да си представя как Кали Ривърс е успяла да забърка такава каша — каза тя на Пола, клатейки глава, и на лицето ѝ се изписа пълно недоумение. — Човек трябва да е обладан от някакъв зъл гений, за да създаде толкова голям безпорядък.

Пола вдигна очи към Мадилана и направи гримаса:

— Или е напълно невежа и аз съм била луда, когато съм я назначила, или болестта ѝ се е влошила до такава степен, че през последните месеци просто не е знаела какво върши.

— Причината сигурно е в болестта ѝ, а не у теб, Пола. Ти си достатъчно интелигентна, за да разбереш веднага кой човек е калпав — каза уверено Мадилана и решително затвори счетоводната книга. — Три пъти проверих сметките... два пъти с калкулатор и веднъж на ръка. Страхувам се, че си права. На червено сме... и то много.

Пола пое дълбоко дъх и замислено закрочи из стаята. После се върна при бюрото, взе папките, сложи ги в шкафа, заключи го и пусна ключа в джоба на сивото си ленено сако.

— Хайде, Мадди, ела да отидем в склада и да видим какво е положението там.

— Това е добра идея — отвърна Мадилана, стана веднага и се запъти с Пола към централната част на триетажния бутик.

— Слизаме долу, Мейвис — каза Пола на помощник-управителката и без да спира, продължи към тежките остъклени врати, които извеждаха във фоайето на хотела.

— Да, мисис О'Нийл — отвърна тихо Мейвис, загледана след Пола с мрачно лице, на което бе изписана тревога.

Мадилана само кимна на младата жена.

Но щом се озоваха във фоайето от тъмнозелен мрамор, тя каза:

— Аз мисля, че Мейвис е свестен човек, Пола. Просто това не е било по силите ѝ. Кали Ривърс не е трябвало да я прави своя заместничка. Тя няма качества да ръководи бутик с такива размери и освен това и липсва въображение. Но е честна, а това според мен не е никак малко.

— Точно така — съгласи се Пола, като влезе бързо в празния асансьор, щом вратата му се отвори, и натисна копчето за приземния етаж. — Сега си давам сметка, че тя не е знаела как да оправи този хаос, който Кали ѝ е оставила. — Пола погледна Мадилана и продължи: — Нали разбираш, аз не държа Мейвис отговорна за това. Просто съжалявам, че не проявила достатъчно здрав разум да ми каже всичко. Много добре е знаела, че може да ми се обади по телефона или да ми изпрати телекс, когато пожелае.

Като излязоха от асансьора, Пола добави:

— Истината е, че ако преди няколко седмици управителят на хотела не беше споменал за това по телефона на Шейн, аз и досега нищо нямаше да знам.

— Да, добре, че е разбрал, че има проблеми и че Мейвис изпада в паника и обезумява, мисля, че дойдохме навреме да предотвратим истинска катастрофа.

— Дано да е така — промълви Пола.

Складът на „Харт бутик“ се намиреше на мецанина на хотела и представляваше серия от помещения. Едното беше канцелария с шкафове, бюро, столове и телефони непосредствено до входа, а зад него — същинските складове. Тук се съхраняваха върху лавици дрехи и сандъци с различни стоки, като се започне от бижута от нескъпоценни материали, шалове, шапки и колани, до чанти и обувки.

Мадилана направи гримаса, докато двете с Пола крачеха между препълнените лавици и оглеждаха стоката за втори път, откакто бяха пристигнали, но едва сега можеха да преценят точно положението. Тя изпъшка и погледна шефката си:

— Голяма мъка ще бъде, докато се оправим тук. Работата е лоша, отколкото ми се стори вчера.

— Да не мислиш, че не знам — отвърна мрачно Пола. — Тръпки ме побиват, като си помисля какви ужасни тайни се крият в онези сандъци. — Тя поклати глава и за пореден път даде израз на раздразнението и тревогата си. — Това отчасти е моя грешка. Не трябваше да допусна Кали да ме убеди да продаваме и по-евтини дрехи наред с дрехите на „Лейди Хамилтън“. Но тя ме увери, че познавала тукашния пазар по-добре от мен, и аз като последна глупачка ѝ казах да действа. И ето го резултатът — купувала е дрехи от други производители, които до ден-днешен не са мръднали оттук.

— Мисля, че наистина трябва да направим разпродажба, както ти предложи вчера — предложи Мадилана.

— Да. Трябва да се отървем от старата стока, включително и от миналогодишните модели на „Лейди Хамилтън“. Единственото, което можем да направим, е да разчистим всичко и да започнем от нулата. Следобед ще пусна телекс на Аманда да изпрати от „Лейди Хамилтън“ всичко, с което разполага. Може да го прати като самолетен товар. Трябват ни пролетно-летни облекла, разбира се, тъй като Австралия навлиза в този сезон. — Тя замълча, загледана в окачените дрехи, и на лицето ѝ се изписа тревога.

— Какво има? — попита Мадилана, която веднага долавяше всяка промяна в поведението на Пола.

— Надявам се, че ще можем да включим тези дрехи в разпродажба и да изкараме поне нещичко от тях, колкото и малко да е то.

— О, сигурна съм, че ще можем, Пола — възкликна Мадилана, — аз дори имам идея... защо да не обявим Голяма Разпродажба. Главно Г, главно Р, и да я свържем с рекламата за разпродажбата в „Харт“ на Найтсбридж. Това е най-известната разпродажба в света, затова нека заложим на нея. Сигурна съм, че агенцията тук, в Сидни, ще измисли нещо хитро за реклама във вестниците. — Мади замълча, а след това ентусиазирано продължи: — Мисля, че трябва да внушим

на купувачите нещо такова... Не е нужно да ходите чак до Лондон, за да посетите тазгодишната най-голяма разпродажба на „Харт“. Тази разпродажба става пред дома ви. А, какво ще кажеш?

За първи път тази сутрин устата на Пола се разтвори в истинска усмивка.

— Чудесно, Мади. Ще се обадя следобед в рекламната агенция и ще кажа на Джанет Шиф да измисли нещо закачливо. А сега дай да видим какво можем да отделим от тези дрехи за разпродажбата.

Мадилана нямаше нужда от подканване. Втурна се към една от лавиците и започна безмилостно да подбира и отхвърля.

Залата с орхидеите в „Сидни О’Нийл“ минаваше за едно от най-красивите места за обеда и вечери в града. Там хората ходеха, за да бъдат забелязани, така че заведението се ползваше с особена репутация сред местното общество.

Ресторантът се намирал на върха на хотела и две от стените му бяха изцяло остъклени, от пода до тавана — създаваше се илюзията, че залата виси между синьото небе и морето под него, и се разкриваше грандиозен панорамен изглед.

Другите две стени бяха покрити с гигантски стенописи, изрисувани в бели, жълти, розови и вишненочервени орхидеи, а живи орхидеи имаше навсякъде... във високи цилиндрични стъкленни вази, в съдове от китайски порцелан, както и букети на всяка маса.

Пола се гордееше особено много с тази зала, тъй като идеята принадлежеше на Шейн, който взе активно участие в оформянето ѝ заедно с архитектите още докато хотелът бе в строеж. За оформлението на фойетата, баровете и ресторантите на своите хотели в чужбина той обичаше да използва мотиви с животни, птици или цветя, характерни за всяка страна, и тъй като орхидеите растяха в такава изобилие в горите, по полята и хълмовете на Австралия, те се оказали подходящи за тази цел. Освен това разнообразието във формата и големината на орхидеите, техните красиви, живи цветове даваха възможност за най-различни художествени ефекти и оригинални теми.

Пола седеше в елегантния, огрян от слънцето ресторант, отпиваше от минералната вода, преди да сервират обяда, и се

любуваше на обстановката, давайки си сметка, че е забравила колко разкошни са истинските орхидеи и колко хубаво са подредени в залата, така че цялата им красота е изложена на показ. И макар да минаваше за специалист в областта на градинарството, тя си каза, че едва ли ще може да отгледа тези екзотични цветя в Англия.

— Какво си се замислила? — попита Филип, втренчил поглед в нея.

— О, извинявай, нямах намерение да се отвличам така... просто размишлявах за възможността да отглеждам орхидеи в Пенистоун Ройъл, но това едва ли е осъществимо.

— Разбира се, че е осъществимо. Можеш да ги отгледаш в парник... нали знаеш, като домати. — Той се засмя и в ясните му сини очи лумна закачливо пламъче. — В края на краищата имаш толкова свободно време напоследък.

— Де да беше така — усмихна му се Пола. — Но градинарството ми действа много успокояващо. И защо не парник? Това е много хубава идея.

— О, господи, какво направих? — изохка брат й, преструвайки се на ужасен. — Шейн ще ме убие!

— Не, няма, на него му е приятно, когато аз се занимавам с градината, и все ми подарява каталози с цветя, пакетчета със семена, луковици и други подобни. Ще му кажа, че искам за Коледа парник за орхидеи. Как ти се струва? — попита тя през смях с развеселени като на брат си очи.

— Ако той не иска, аз ще ти го подаря. — Филип се изправи на стола си и продължи: — Между другото, мама ми се обади точно преди да тръгне. Страшно се радва, че ще прекараш уикенда в Дънун. Само че това твое решение ме опровергава.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато разбрах, че мама иска да отидеш в Дънун, аз й казах, че няма да приемеш, след като си пътувала четиринайсет часа от Лос Анджелис. — Той се вгледа в Пола. — И трябва да призная, че съм леко изненадан. При това си се съгласила веднага, както каза тя. А аз смятах, че цяла събота няма да можеш да си вдигнеш главата от работа в бутика. Само не ми казвай, че вече си успяла да сложиш ред в хаоса. — Тези думи прозвучаха като въпрос и той вдигна вежди.

— Не съвсем, Филип, но съм на път да го направя.

— Браво на теб! Хайде разказвай, Дългокрачко.

Пола го осведоми набързо, а после обясни:

— След разпродажбата другата седмица ще подредя нови витрини с дрехи на „Лейди Хамилтън“, които съм поръчала спешно от Лондон; те ще бъдат съпроводени от нова рекламна кампания. Тъй като пролетно-летният сезон още не е започнал, смятам, че ще мога да преобразя бутика за сравнително кратко време.

— Страхотна си — кимна Филип. — Ти ако не можеш да го направиш, кой друг ще може, скъпа. А какво ще стане с твоята управителка? Нали няма да я задържиш?

— Не мога, Филип, макар и да съм сигурна, че голяма част от грешките ѝ се дължат на лошото здравословно състояние. Просто съм изгубила вяра в нея и ако пак поверя нещата в нейни ръце, няма да бъда никак спокойна.

— Не те обвинявам. А какво става в бутиците в Мелбърн и Аделаида? Те не са пострадали, нали?

— За щастие, не. Там, изглежда, всичко е наред, като съдя по вчерашния разговор с управителите. Слава богу, че Кали не се е разпореждала с тях. Ако си спомняш, преди известно време предоставих автономност на всички управители, така че сега те се отчитат само на мен. Но тъй като и бездруго съм в Австралия, ще ги посетя в края на другата седмица, за да се уверя, че всичко е наред.

— Това е добра идея. А колкото до бутика в Сидни, няма да имаш много проблеми да намериш нов управител. Тук има чудесни хора.

— Да, и аз така разбрах. Надявам се, че от понеделник ще започна да се срещам с кандидатите, а ако не попадна на подходящ човек през тези две седмици, докато съм тук, Мадилана О'Шей ще продължи вместо мен. Така или иначе тя ще остане известно време да поработи с рекламната агенция и да види как ще потръгне бутикът в Сидни. Разчитам изцяло на нея и ѝ имам пълно доверие.

— И друг път си ми казвала. Очаквам с нетърпение да се запозная някой път с нея.

— Това ще стане този уикенд, Пип. Поканих я в Кунамбъл. С нас ли ще летиш утре вечер?

— Не, не мога. Вие с мама ще вземете самолета на Джейсън, а аз ще дойда в събота сутринта. Радвам се, че ще прекараме заедно

уикенда — ще ти се отрази добре. Цели два дни пълна почивка и много свеж въздух.

Пола леко се усмихна, наведе се над масата и впи поглед в брат си. Когато зададе въпроса, в гласа ѝ се долови нов нюанс:

— Смяташ ли, че мама ще размисли за акциите на „Ситекс“?

— Мисля, че не — бързо отговори Филип. — Отношението на мама към тези акции е изцяло свързано с нейните чувства към баща ѝ. Знаеш не по-зле от мен, че тя го боготвореше и просто не може да пренебрегне желанията му. А ако продаде акциите, смята, че точно това ще направи. Може и да звучи пресилено, но истината е такава.

— Боже мой, тези желаня на Пол са отпреди четирийсет години! — извика разпалено Пола. — Днес щеше да гледа съвсем различно на ситуацията, както и баба.

— Може и така да е, но мама няма да отстъпи. — Филип изгледа изпитателно Пола. — Впрочем защо искаш тя да продаде акциите? Защо държиш толкова много на това?

За миг Пола се поколеба, чудейки се дали да каже истината на брат си, но се отказа.

— Снощи ти изтъкнах причините — каза тя с равен глас. — Макар че трябва да призная и нещо друго — омръзнали са ми Мариот Уотсън и неговите приятели от управителния съвет. Правят всичко възможно, за да ми пречат и да ми усложняват живота.

Филип я изгледа странно.

— Но, Пола, те винаги са били такива, в това няма нищо ново, нали? И винаги са били на нож с баба. — Той намръщено замълча, разтривайки с ръка брадичката си, и се замисли. — Все пак, ако толкова много те дразнят, може би трябва да обясня на мама и...

— Не, не, недей — бързо го прекъсна Пола. — Хайде да забравим за продажбата на акциите на „Ситекс“. Ще се оправя с Мариот Уотсън и със съвета.

— Да, знам, че ще се справиш — отвърна Филип. — Винаги си се оправяла. Приличаш много на мен. Няма начин да не изпълниш дълга си, това ти е в кръвта. — Той нежно ѝ се усмихна и добави: — Хайде сега да поръчаме обяда.

16.

Слънчевата светлина, проникваща през щорите на прозорците, събуди Мадилана.

Премигвайки, тя рязко се изправи в старинното легло с табли, стресната и обърквана, без да разбира къде се намира. След това очите ѝ свикнаха с меката, неясна светлина. Огледа се, забеляза всички подробности в красивата стая и си спомни, че се намира в Дънун, във фермата на Макгил близо до Кунамбъл.

Обърна глава, погледна малкия будилник на масичката до леглото с покривчица на карета и видя, че е рано — беше шест часът. Но това нямаше значение; бе свикнала да става с изгрева на слънцето. А и снощи Дейзи ѝ каза, че може да стане, когато пожелае, че трябва да се чувства като у дома си, и обясни, че икономката ще бъде в кухнята в шест и петнайсет. От този момент нататък щеше да намери в трапезарията пресни плодови сокове, кафе, чай, препечен хляб и плодове; освен това Дейзи каза, че след седем часа, когато пристигне една от двете готвачки, ако иска, може да си поръча топла закуска.

Мадилана отхвърли завивката, скочи от леглото и забърза към банята да си вземе душ.

Десет минути по-късно тя се появи, загърната в бялата си хавлия, и отиде до прозорците. Вдигна щорите и се загледа в градините. Те бяха яркозелени, с пищни цветя, засадени в сложни фигури и в огромни лехи сред лъкатушни поляни. Денят беше лъчезарен, слънчев, с яркосиньо небе, по което се гонеха облачета, пухкави като захарен памук.

Отново я обзе същата онази възбуда и приятно предчувствие, което изпита снощи, когато пристигнаха; нямаше търпение да излезе навън и да се огледа. Най-много ѝ се искаше да се разходи из прекрасните градини, в чието създаване преди няколко години Пола имаше дял.

Мадилана седна пред извитата тоалетка, разположена между двата високи прозореца и започна да разресва гъстата си кестенява коса, преди да си сложи грим; докато размахваше четката, тя се

замисли за това изключително място, където бе дошла да прекара уикенда с Пола, Дейзи и Джейсън Рикардс.

Мадилана никога не бе очаквала, нито си бе представяла нещо подобно на Дънун.

Имението се намираше на около петстотин и седемдесет километра от Сидни, в Северозападните равнини на Нови Южен Уейлс, и полетът с частния самолет на Джейсън Рикардс мина бързо и леко. Излетяха от Сидни в пет часа следобед и малко след шест кацнаха на частното летище в Дънун.

Посрещна ги управителят на имението Тим Уилън, който радостно ги поздрави, а после със смях и закачки помогна на пилота и на стюарда да натоварят багажа им в една кола, доста остарял модел.

Десет минути по-късно, докато се отдалечаваха от летището, Мадилана с изненада видя няколко различни самолета в огромните хангари, край които минаха, както и два хеликоптера на близката площадка за излитане.

Тя изрази учудването си и Дейзи обясни, че за да се обиколи Дънун, по-лесно е да се използват самолети, особено ако възникнат спешни случаи. В самолета Дейзи ѝ бе казала, че действащата с пълен капацитет ферма обхваща хиляди акра земя; гледана отвисоко, тя приличаше на малко царство. Сега, като видя самолетите и хеликоптерите, Мадилана си представи колко необятно трябва да е това имение.

Къщата беше на пет мили от летището и докато пътуваха към нея, Мадилана седеше, залепила нос на прозореца, и не спираше да се изумява от това, което виждаше. Дейзи изпълняваше ролята на гид и сочеше всичко по-интересно, край което минаваше колата по широкото асфалтирано шосе, прорязващо и опасващо огромното имение.

Минаха край няколко постройки, които приличаха на малко селце, и Мадилана разбра от домакинята, че това са навеси, където се стрижат овцете, складовете, където се съхранява вълната на мериносовите овце, отглеждани в Дънун, кошари, ковачница, малка кланица за добитък, с чието месо се изхранват хората във фермата, малка хладилна инсталация за замразяване на агнешкото, овнешкото и говеждото месо и пет-шест големи хранилища за фураж, слама и зърно. Малко встрани беше водната станция, която снабдяваше с електричество имението.

Недалеч от тези сгради имаше няколко оградени площи, засенчени от красиви брястове и върби. Тук в тучната трева пасяха спокойно крави, говеда и коне, а над пасторалната поляна на един склон сред брястове и кичести стари дъбове бе разположено малко селище с красиви къщи.

Тим намали, за да може Мадилана да разгледа всичко, и каза, че той самият живее в селцето с жена си, с работниците от фермата и с някои от прислужниците в дома на Макгил; селището имаше тенис кортове и плувен басейн за нуждите на персонала и техните семейства.

Продължиха надолу по шосето и минаха край закрити и открити манежи за тренировка на коне, с разположени до тях големи конюшни.

Тези сгради очароваха Мадилана. Ниски, разпръснати, с вид на селски къщи, те бяха построени от тъмносив и черен камък, на места покрити с бръшлян. Сториха ѝ се много стари и тя каза това на Дейзи, която обясни, че конюшните са построени през 20-те години от баща ѝ Пол Макгил.

Докато пътуваха от летището към къщата, пейзажът направи силно впечатление на Мадилана. Тя не предполагаше, че тази страна е толкова тучнозелена. Все си представяше, че континентът е сух и безводен и че ако не се смятат големите крайбрежни градове, всичко останало е пустинно голо.

Но Дънун беше разкошно място сред красиви вълнообразни хълмове, чиито меки склонове се спускаха към златни долини, обширни поляни и гористи местности. Сред този истински пасторален пейзаж с плодородни земи, където всичко сякаш цъфтеше, течеше река Касълрей.

Алеята към къщата, която наричаха имението, беше дълга половин миля и щом навлязоха в нея, Дейзи отвори единия прозорец. В автомобила нахлу уханието на лимон.

— Това е *Eucalyptus citriodora* — обясни Дейзи и посочи дърветата, издигащи се от двете страни на алеята. — Стигат чак до къщата и са много ароматични.

А Пола добави:

— Доловя ли уханието на лимони, независимо в коя част на света се намирам, веднага се сецам за Дънун.

— Сега разбирам защо — промълви Мадилана и кимна, вдишвайки силното цитрусово ухание.

Имението ги посрещна цялото осветено в падащия сумрак и когато Мадилана слезе от автомобила и вдигна глава към къщата, за миг остана като зашеметена и мислено се озова в родния Кентъки. Завладяна от носталгия и от нахлулите спомени, тя усети, че нещо стиска гърлото ѝ, и премигна, за да преглътне напирещите сълзи. Имението в Дънун, построено в класически стил, наподобяваше именията в големите плантации на Американския юг с тяхната предвоенна атмосфера и беше прекрасно.

Предната фасада беше от боядисано в бяло дърво, което се редуваше с тъмночервени тухли. Широки веранди я опасваха и от четирите страни, като през лятото засенчваха стените, а през зимните месеци пропускаха слънцето. Предната веранда служеше за основа на осем красиви бели колони, по четири от двете страни на входната врата от лъскав махагон. Колоните бяха високи, внушителни, издигаха се над втория етаж и подпираха терасата, опасваща целия трети етаж.

Зелените листа на глициниите, плъзнали по белите стени на къщата, подсилваха усещането за прохлада и спокойствие заедно с разлистените дървета, които хвърляха сянка откъм задната страна на елегантната къща. От двете страни на чакълестата алея се спускаха поляни, оградени с големи храсти розови и бели азалии, а отвъд тази безбрежна зеленина се простираха цветните градини.

Когато влезе в къщата, Мадилана се убеди, че вътрешността съответства напълно на външния вид. Стаите бяха украсени с превъзходни антични предмети, кристални полилеи, красиви стари килими и прекрасни картини, много от които на френски импресионисти. След това тя научи, че колекцията е на Ема Харт и съдържа творби на Моне, ван Гог, Гоген, Сезан и Дега.

Пола я доведе в тази чаровна стая на горния етаж, където беше и нейната стая. Тук преобладаваха нежните нюанси на тъмнорозово, светлозелено и бледосиньо, стаята беше голяма и просторна, с висок таван, с бяла мраморна камина и акварели със сцени от Дънун по стените. Старинното легло с табли заемаше централно място, а пред камината бяха разположени малко канапе и два стола.

Навсякъде имаше вази със свежи цветя, чийто аромат се смесваше с уханието на градините. Тази сутрин цветята миришеха много силно, но на Мадилана това ѝ беше приятно.

Тя огледа лицето си в огледалото на тоалетката, приглади отново косата си с четката, а после извади от гардероба чифт сиви панталони от мек вълнен плат, бяла копринена блуза и синкавосива жилетка от мохер, плетена на ръка.

След като се облече, тя обу кафяви кожени мокасини, сложи златния си часовник и златни обици от „Тифани“ и излезе от стаята.

Минаваше шест и половина, когато Мадилана отвори вратата на трапезарията и надникна вътре.

Икономката, мисис Кар, с която се бе запознала предишната вечер, я нямаше, но възбуждащите миризми на кафе, топъл хляб и пресни плодове бяха главозамайващи. Тя забеляза, че всичко е поставено върху масата до стената в дъното на стаята под една картина с цирков клоун. Кръглата маса посред осмоъгълното помещение бе застлана с тънка бяла муселинова покривка и наредена за четирима с красиви порцеланови съдове на цветя.

Мадилана си наля чаша черно кафе и се загледа в картината с клоуна. О, та това е Пикасо, каза си тя и се отдръпна, без изобщо да се изненада. Нищо в Дънун не можеше вече да я изненада. Това беше вълшебно място.

Тя излезе навън с чашата, седна на стъпалата на задната веранда и бавно отпи от кафето, наслаждавайки се на мириса на трева и буйна растителност, на острия дъх на евкалиптовите дървета, носещ се във въздуха, и на покоя, който цареше сред природата. Тишината се нарушаваше само от чуруликането на малките птички и лекото шумолене на листата, раздвижвани от слабия ветреца.

Какъв покой! Той можеше да се почувства само сред природата, а тя бе забравила за нейното съществуване. Какъв разкош, помисли си Мадилана, затвори очи и се потопи в тишината — почувства я с цялото си същество и изпита пълно успокоение. И внезапно си даде сметка, че подобно нещо не ѝ се бе случвало от детските години.

Малко по-късно Мадилана се върна в къщата, остави чашата и чинийката в трапезарията и излезе на главния вход. Още докато се обличаше в стаята си, тя бе решила да се разходи из градините пред къщата, но сега се поколеба.

Страничната врата в коридора водеше към галерията. Пола ѝ я показва предишната вечер, когато се качваха по стълбите, но нямаха време да я разгледат, тъй като бързаха да се преоблекат за вечеря. Докато двете изкачваха внушителната вита стълба, Пола каза:

— В галерията са окачени портретите на нашите прадеди от рода Макгил, но има и един изключителен портрет на Ема. Непременно трябва да го видиш, Мади, докато си в Дънун.

Любопитството ѝ от снощи се разпали и Мадилана реши да види портрета на Ема, а след това да се разходи.

Галерията беше много по-дълга, отколкото си представяше, с висок таван и огромен прозорец в единия край. Лъснатият дървен под беше гол, стените — боядисани в бяло, а по средата имаше тежка дъбова маса. Върху нея бе поставена доста голяма фигура на кон от китайски порцелан и в очите на Мадилана това беше още едно безценно произведение на изкуството.

Тя тръгна забързано през галерията, почти без да поглежда портретите на фамилията Макгил, нетърпелива да открие портрета на Ема Харт.

Когато най-сетне спря пред него, дъхът ѝ секна. Пола бе права — той беше изключителен, по-истински и по-добър от онези, които бе виждала в магазините на Харт, превъзхождаше дори портрета в Пенистоун Ройъл в Йоркшир.

Тя остана дълго пред камината, възхищавайки се на ярките цветове и на изключителния рисунък. Портретът явно бе рисуван през 30-те години — вечерната рокля на Ема от бял атлас бе от този период и Мадилана имаше чувството, че ако протегне ръка и я докосне, пръстите ѝ ще се плъзнат по истинската материя. Смарагди проблясваха на шията на Ема, на ушите и на китките ѝ, а на лявата ѝ ръка имаше пръстен с голям смарагд — камъните хармонираха с цветя на сияещите ѝ очи.

Какви малки ръце има, каза си Мадилана и пристъпи напред, вглеждайки се отблизо в портрета. Толкова са малки, сякаш са на дете.

Портретът, който висеше до портрета на Ема, беше на мургав, красив мъж, елегантно облечен във фрак с бяла вратовръзка. Имаше пронизателни сини очи, каквито досега тя не бе виждала, изсечено, внушително лице, черни мустаци и дълбока трапчинка на брадичката.

Кларк Гейбъл, помисли си Мади и се засмя, съзнавайки, че това не е покойната филмова звезда. Без съмнение това беше Пол Макгил.

Наклонила глава, тя внимателно разглеждаше портрета, гадаейки какъв човек е бил той. Без съмнение достоен за Ема Харт.

Филип се спусна тичешком по стълбите в момента, когато големият часовник в преддверието отмерваше седем часа.

Прекосявайки обширното антре, което водеше към трапезарията, той забеляза, че двойната махагонова врата на галерията е леко отворена. Запъти се към нея да я затвори и съзря младата жена. Тя бе застанала в дъното и гледаше внимателно портрета на дядо му; помисли си, че трябва да е американската секретарка на Пола.

Сякаш усетила присъствието му, тя бързо се обърна. Когато го видя на вратата, очите ѝ широко се отвориха и на лицето ѝ се изписа изненада. Тя напрегнато се взря в него. Той си даде сметка, че ѝ отвърща със същото.

И в този миг животът му се промени.

Струваше му се, че всичко около нея е светлина. Не само ярката слънчева светлина, която нахлуваше през големия прозорец, но и светлината, която струеше от самата нея. Тя беше същество, което трептеше като пламък.

В същия миг той разбра, че я иска и че ще я има. Не можеше да си обясни откъде знае това, но мисълта проряза като светкавица съзнанието му и той я възприе като неоспорима истина.

Бавно закрачи към нея, а ботушите му за езда потракваха силно по дървения под, шумът го оглушаваше, струваше му се, че това е ужасно посегателство към тишината, която я обгражда. Тя стоеше, без да помръдва, и го чакаше, не отместваше поглед от него, сякаш не дишаше. Очите му не слизаха от лицето ѝ.

Тя беше непозната и в същото време много близка и когато най-сетне спря пред нея, той почувства, че съдбата му е предопределена.

Вдигайки очи към лицето му, тя се усмихна бавно и колебливо и той усети, че с него се случва нещо изключително, но това, което го изненада най-много, беше, че то става тук, в собствения му дом, в единственото място на света, което истински обичаше. Тя продължи да

му се усмихва и той усети, че от плещите му пада бреме, че всички огорчения изчезват и че отвсякъде го обгръща покой.

Неясно, сякаш отдалеч, той чу собствения си глас:

— Аз съм Филип, братът на Пола — каза той и се изненада, че гласът му звучи нормално.

— Аз съм Мадилана О'Шей.

— Така и предположих.

Тя му подаде ръка и той силно я стисна, защото знаеше, че цял живот я бе чакал.

17.

Струваше му голямо усилие да пусне ръката на Мадилана, но най-сетне го стори.

Мадилана бързо пъкна ръка в джоба си. Усещаше силните му пръсти, сякаш допирът им се бе отпечатал завинаги върху нейните. Тя пристъпи на място и отмести поглед. Филип Макгил Еймъри я смущаваше.

Наблюдавайки я внимателно, Филип каза:

— Ти, изглежда, се изненада, когато се появих на вратата. Съжалявам, ако съм те стреснал.

— Помислих си, че Пол Макгил изведнъж е оживял...

Силният му смях прекъсна думите ѝ и отекна в тихата галерия; той погледна портрета с крайчеца на окото си, но не каза нищо.

— И освен това — продължи тя — Пола каза, че ще дойдеш от Сидни днес по обяд.

— Размислих и реших да пътувам снощи. Пристигнах в единайсет и половина, но всички вече си бяха легнали.

Тя кимна, без да каже нищо, и го изгледа.

— Видях, че много внимателно изучаваш портрета на дядо ми — усмихна ѝ се весело той, а в ярките му сини очи трепнаха закачливи пламъчета. — Успя ли да направиш някакви разкрития? Например да научиш някои тайни на характера му?

— Мисля, че е бил изключителен, истински мъж, щом е спечелил Ема Харт и се е оженил за нея.

— От това, което баба ми е разказвала за него, можем да съдим, че Пол Макгил е бил точно такъв, какъвто ти и аз си го представяме, дори повече от това — каза Филип. След като помълча малко, той продължи с по-тих глас: — Но те всъщност никога не са били женени... съпругата му отказала да му даде развод. Затова те постъпили, както смятали за добре, пренебрегнали всички условности и живели заедно шестнайсет или седемнайсет години. Всъщност до смъртта му през 1939-а година. Предполагам, че поведението им е било твърде скандално за онези времена, но това не ги е интересувало

— сви рамене Филип. — Били са лудо влюбени, безумно щастливи и очевидно не са имали никакъв повод да съжаляват за нищо. Естествено, обожавали са единственото си дете — моята майка. — Филип отново замълча и добави: — Тя, разбира се, е незаконородена.

Мадилана се изненада.

— Не знаех нищо за тези неща. Пола никога нищо не е споменавала за личния живот на баба си. А онова, което съм чувала или чела, е било свързано само с професионалните ѝ постижения.

— Да, пожънала е големи успехи, нали? Колко много е изпреварила времето. Била е много умна и истински еманципирана жена, разкрила на много други жени пътя... към големия бизнес и големите корпорации. И аз се радвам, че го е направила. Аз лично не знам как щях да се справям, ако не бяха жените в нашата компания.

Филип се засмя и сякаш изведнъж се развесели.

— Сигурен съм обаче, че вече никой не си спомня за частния живот на Ема. В края на краищата това е било толкова отдавна. А тя самата се е превърнала в митична фигура. В легенда. Тази представа се поддържа от доста хора в семейството и извън него... хора, които не допускат нещо да засенчи нейния образ. — Той сви устни и поклати глава. — Колкото до мен, аз смятам, че нищо не може да хвърли сянка върху образа на Ема, а най-малко пък това, че без да сключи църковен брак, е живяла с човек, когото е обичала истински и с цялото си сърце.

— Съгласна съм. Но защо тя не е пожелала да се разведе? Съпругата му, искам да кажа.

— Намесила е религията си и, според мен, доста изгодно. Констанс Макгил е била католичка и смятам, че просто е използвала църквата за прикритие, за да тормози Пол. Не е искала Пол, но не го е давала и на друг. А това, че не е искала той да бъде щастлив, е съвсем сигурно. Въвлякла е в брачните им истории цял куп свещеници и невероятни религиозни глупости, за да отклони, според мен, вниманието от основния проблем.

— Ооо...

Тъй като усещаше силно присъствието на Мадилана, Филип веднага забеляза странния израз в очите ѝ. Чувствителен, надарен с истинска интуиция, той веднага разбра, че е направил грешка.

— Аз те обидих... ти си католичка, нали?

— Да, но не си ме обидил. Честна дума.

— Извинявай много.

— Няма нищо, Филип... — Гласът ѝ замря. Тя го погледна.

Очите им се срещнаха. Двамата не можеха да отместят погледи един от друг. Тишината между тях се задълбочи.

И като се взря в светлите ѝ, сребристи, необикновено прозрачни очи, Филип разбра, че всичко е наред. Мадилана бе казала това, което мисли, и винаги щеше да мисли така. В нея нямаше притворство. Тя беше открита и искрена и той се зарадва. За втори път изпита странното чувство, че му е близка. Сякаш отдавна я познаваше, но бе живял разделен от нея и сега отново я бе намерил. Чувствуваше се естествено с нея, непринудено, както с никоя друга жена и беше съвсем спокоен. Искам я, каза си той за втори път тази сутрин. И ще я имам. Само че полека, полека, предупреди го един вътрешен глас.

Пред неговите хипнотични сини очи Мадилана също изпитваше странни чувства — подобно нещо до този момент не ѝ се бе случвало. Усети, че гърлото ѝ се свива и пресъхва, че силна болка прорязва гърдите ѝ и че вътрешно цялата трепери. Филип я привличаше силно физически и емоционално, както никой друг през целия ѝ живот, дори Джек Милър. Вярно, че за пръв път срещаше човек като Филип Макгил Еймъри. Беше толкова мъжествен, толкова силен и чаровен, фатално чаровен. Действаше ѝ смуцаващо. Нещо повече, плашеше я.

Неизвестно защо, Мадилана си помисли, че ще избухне в сълзи.

Извърна бързо глава и избегна погледа му. Бе започнала да трепери и тъй като се страхуваше, че той ще забележи това, мина на отсрещната страна на галерията.

Изкашля се и попита, без да се обръща към него:

— А този праядо кой е?

Филип прекоси пътеката.

Застана точно зад Мадилана, вдишвайки аромата на косата и на парфюма ѝ. Уханието беше остро, силно и му подежда възбуждащо. Внезапно той изпита желание да я прегърне и с голямо усилие на волята се въздържа.

С подчертано равен глас той каза:

— О, това е Андрю, шотландският морски капитан, който се заселил в Австралия през 1852-ра година, а на съседния портрет е жена му Теса. Андрю е основоположникът — дошъл по тези земи, започнал

да отглежда овце и положил основите на тази къща, която нарекъл Дънун по името на родното си място в Шотландия.

— Къщата е много красива — хрипливо промълви Мадилана, усещайки толкова остро близостта на Филип, че едвам изговаряше думите.

— Благодаря... и аз така мисля. Но в действителност Брус, синът на Андрю и мой прапрадядо е придал този стил на къщата — Американският стар юг от началото на трийсетте години — след едно пътуване до Америка. На него се дължат новата фасада, колоните и приликата с плантацияте в Джорджия и Вирджиния.

— И Кентъки... на мен ми напомня за родния дом.

Филип я заобиколи, за да може да види лицето ѝ, и вдигна изненадано тъмните си вежди.

— Значи си от Кентъки?

Мадилана кимна.

— Но ти изобщо не говориш като южнячка.

— И ти не говориш като австралиец — отвърна тя, като се засмя за първи път, откакто го бе видяла тази сутрин, и усети как спада напрежението, което бе започнало да се трупа в нея. — Аз съм родена и израснала в Лексингтън.

— Тогава си израснала сред коне. Прав съм, нали? И можеш да яздиш, нали?

— Да.

Очите му светнаха и той възкликна спонтанно с радостен глас:

— Ела да пояздиш с мен! Сега. Искам да ти покажа земята, да те разведа из имението... снощи сигурно не си видяла много, особено в здрача. — Той огледа дрехите ѝ. — Сигурен съм, че ще намерим брич и ботуши, които да ти станат.

— Аз си нося дрехи за езда — каза Мадилана и побърза да обясни: — Преди да тръгнем от Ню Йорк, Пола ме предупреди, че сигурно ще дойдем тук за уикенда, и аз се подготвих. Всъщност тя ми каза точно какви дрехи да си взема.

— Умно момиче е сестра ми — каза той и закачлива усмивка отново плъзна по устните му. — Хайде тогава, какво чакаме още!

Филип я хвана за ръка и бързо я изведе от галерията, като добави:

— Докато се преобличаш, ще изпия набързо чаша кафе в трапезарията. Ще те чакам там.

— Трябват ми само няколко минути — отвърна тихо тя, зашеметена от силата и обаянието на този мъж.

Вярна на думите си, тя се появи в трапезарията след по-малко от десет минути.

Когато я видя толкова скоро, Филип приятно се изненада. Жени, които се суетяха, докато се сресват или си слагат грим, които се бавеха и го караха да чака, винаги го дразнеха. Той харесваше жените от фамилията Харт, които никога не губеха време да се разкрасяват, но винаги изглеждаха елегантни, и остана доволен, че Мадилана е като тях.

Когато стана и тръгна към нея, очите му радостно светнаха. Хареса му как се е облякла. По всичко личеше, че тя е истинска ездачка, а не любителка, която само кокетничи, без да приема ездата за сериозно занимание. Облеклото ѝ доказваше това. Вълнената риза на червени и пурпурни карета и кремавите бричове бяха в добро състояние, но в никакъв случай не бяха нови, а черните ботуши, лъснати до блясък като неговите, бяха добре запазени и явно употребявани няколко години.

Широко усмихнат, той я хвана под ръка и я поведе през задния двор към гаража.

Като стигнаха до покрития изход, където стояха наредени старите модели коли, той попита:

— По кой път минахте снощи от летището до къщата?

— Тим Уилън ни доведе по главния път — отговори Мадилана. — Успях да видя доста голяма част от имението — кошарите, навесите за стригане на овцете, стопанските сгради и селището.

— Добре... тогава ще излезем веднага на открито, за да можем наистина да пояздим. Вместо да се мотаем просто така — заяви той и ѝ помогна да се качи в тъмносиния мазерати.

Докато тя се преобличаше, Филип се бе обадил по телефона в конюшните и когато спряха пред старите постройки, които тя толкова много хареса предишната вечер, конете им вече бяха оседлани.

Конярят ги чакаше и след като Филип ги запозна, Мат я заведе в конюшната.

— Това е Джилда — каза той, като отвори вратата и изведе дорестата кобила. Подавайки юздите на Мадилана, той добави: — Ваша е. Ще видите, че е кротка, но в същото време не е лишена от темперамент, така че няма да ви доскучае с нея.

Филип отстъпи встрани, борейки се с изкушението да помогне на Мадилана да се качи на коня.

— Благодаря, много е красива — каза Мадилана, оглеждайки одобрително кобилата. Взе да я гали, да милва носа и главата на младото животно, да търка носа си в нейния, после ѝ зашепна в ухото, за да се сприятелят, както я бяха учили да се държи с непознати коне конярите в Кентъки преди толкова години. След като си поиграха така няколко минути, Мадилана прецени, че вече се познават достатъчно добре, сложи левия си крак на стремето и се метна на седлото.

Филип наблюдаваше със скрита усмивка ритуала с Джилда, доволен, че Мадилана е толкова опитна. Той яхна Черния Опал — лъскавия, черен като абанос жребец, излезе от покрития с калдъръм двор и като прекоси шосето, пое по един черен път, който се спускаше към малка горичка.

Продължиха в тръс по тясната пътека с надвиснали над нея брястове и върби и скоро излязоха на широка поляна, чиято зелена трева се къдреше от лекия ветреца. Известно време яздиха един до друг, след това Филип изведнъж препусна в галоп, като пришпори Черния Опал и остави Мадилана зад себе си.

— Хайде, Джилда, хайде, моето момиче — пошепна ѝ Мадилана, като се наведе към шията на кобилата и леко се надигна от седлото, устремявайки се в галоп след Филип.

Тя го настигна и двамата продължиха със същата скорост през поляни и огради, препускаха редом един до друг, докато накрая Филип забави ход и задържа Черния Опал.

Мадилана веднага направи същото, защото знаеше, че трябва да го следва, тъй като не познаваше мястото.

Поеха си дъх и се погледнаха.

— Беше прекрасно. Ти си страхотна — каза Филип. — Но сега трябва да яздим бавно, защото приближаваме пасищата.

— Да, разбирам — отвърна тя.

Прекосиха спокойно красивата пасторална местност, минаха край, изкараните на паша стада крави и овце, пръснати по поляните и по-ниските хълмове. Заобиколиха горички от брястове и евкалипти, спуснаха се през една дълбока и прекрасна долина, следвайки известно време лъкатушната сребриста нишка на река Касълрей, и накрая бавно заизкачваха зелените хълмове на Дънун.

Говореха малко.

Мадилана задаваше по някой въпрос, понякога Филип сам ѝ обясняваше нещо, но повечето време мълчаха.

На Филип това му беше приятно. Невинаги беше в настроение да говори, често беше затворен и замислен и се дразнеше от жени, които не спираха да бърборят. Мълчанието на Мадилана му действаше успокоително, не дразнеше вродената му склонност към уединение, между тях нямаше неловкост, поне що се отнасяше до него. Точно обратното, докато яздеше редом с нея, той не помнеше да се е чувствал по-спокоен и по-щастлив.

Мадилана изпитваше чувства, подобни на неговите. Тревожността и напрежението, които я бяха завладели в галерията, намаляха докато се преобличаше в стаята си, а откакто бе излязла с него на открито, те почти изчезнаха.

Макар че Нови Южен Уейлс се намираще възможно най-далеч от Кентъки, тя за първи път, откакто бе напуснала родното място преди четири години, се чувстваше толкова близо до дома си. Тишината на градините, която я бе поразила толкова силно тази сутрин, се усещаше още повече тук, сред необятната природа, и я изпълваше с покой. И като се отпусна, тя изведнъж се почувства добре в присъствието на Филип.

Близо два часа двамата яздиха през тази местност.

Най-сетне стигнаха там, закъдето Филип се бе запътил, откакто излязоха от конюшнията. Това беше най-високата точка на Дънун и той пое по стръмния склон. Като изкачи върха, скочи от Черния Опал и зачака Мадилана, която идваше след него.

Тя направляваше коня спокойно, като опитна ездачка. Въпреки това той искаше да ѝ помогне да слезе, но отново се въздържа. Страхуваше се да я докосне.

Когато тя скочи леко на тревата, той се запъти към огромния дъб, разперил старите си клони над хълма като гигантски слънчобран от зелена дантела.

Мадилана отиде при него и той каза:

— Този дъб е посаден преди повече от сто години от моя прапрадядо и това е любимото ми място. Когато бях малък, Ема ме доведе тук за първи път — тя също обичаше това място. Оттук се вижда на километри далеч. Погледни! — извика той и посочи с широк жест пред себе си. После засенчи очи с ръка, загледа се в хълмистия терен и заговори с гордост и обич в гласа: — Няма друго такова място на света, поне за мен.

— Изумително красиво е — отвърна Мадилана и думите ѝ бяха напълно искрени. Всичко в Дънун сега изглеждаше по-ярко... небето беше по-синьо, облаците — по-бели, тревата и дърветата — по-зелени, цветята — по-пъстри. Когато язدهа през долината, той каза, че тук е райт, и беше прав. Тя пое дълбоко въздух. Той беше кристалночист, свеж и ободрителен.

Филип свали широкополата си шапка, хвърли я на земята и прокара пръсти през гъстата си черна коса.

— Да си починем, преди да тръгнем обратно — предложи той и седна на земята.

Мадилана кимна и също седна, наслаждавайки се на тъмнозелената прохлада под сенчестото дърво след дългата езда.

Известно време двамата седяха мълчаливо, после Филип каза:

— Сигурно е прекрасно да се чувстваш така, както са се чувствали те, не мислиш ли?

— Да — отвърна Мадилана, която веднага разбра, че той говори за Пол и Ема.

— Била ли си влюбена някога така? — попита Филип.

— Не, а ти?

— Не. — Той пак замълча, отдаден на мислите си, и Мадилана не каза нищо повече.

— Омъжена ли си? — изведнъж попита той.

— Не, не съм... и никога не съм била.

Филип я изгледа косо. Искаше да я попита има ли връзка с някого, но не посмя. Разговорът и бездруго бе станал недопустимо интимен, противно на намеренията му.

Сякаш съзнавайки, че той скришом я изучава, тя го изгледа продължително със спокойните си непоколебими сиви очи.

Той ѝ се усмихна.

Тя отвърна на усмивката му. След това сви крака, опря брадичка на коленете и замечтано се загледа в синьо-бялата омара на небето.

Филип се излегна и подпря глава на сухото стъбло на дървото. Интуитивно разбра, че тя знае за славата му на плейбой. И потисна въздишката си. Никога по-рано това не го бе притеснявало. Сега обаче го тревожеше.

18.

Вечерта времето изведнъж захладя, откъм хълмовете на Дънун задуха силен вятър, който развя пердетата и силно ги изду; в стаята нахлу студен въздух.

Пола потръпна, стана от тоалетката и отиде да затвори прозорците.

Като се върна на мястото си, тя си сложи перлената огърлица, перлените обици с диаманти, после се облегна и се огледа в огледалото. Не изглеждам зле за една претоварена от работа жена и измъчена съпруга и майка на четири деца, която приближава трийсет и седем, помисли си тя.

Обърна глава и погледна цветната снимка на тоалетката. Емили ги бе снимала на терасата на Пенистоун Ройъл през пролетта — Шейн и нея с Лорн, Теса, Патрик и Линет. Като си помисли за двете най-малки деца, сърцето ѝ леко се сви; и двамата по свой начин бяха толкова беззащитни и тя им беше толкова необходима.

Сутринта, когато се обади на Шейн по телефона, децата бяха в леглата и вече спяха. Поради разликата във времето между Австралия и Англия Пола беше с един ден напред, а когато се свърза с Шейн в Пенистоун Ройъл, там беше петък и приближаваше полунощ. Той току-що се бе върнал от вечеря с Уинстън в „Бек Хаус“; Емили бе заминала вече за Хонконг да купува стоки за „Дженерал ритейл трейдинг“ и двамата първи приятели явно бяха използвали рядката възможност да си устроят една ергенска вечеря.

Беше прекрасно, когато чу нежния му, успокояващ глас и разбра, че всичко вкъщи е наред. Лорн и Теса се бяха върнали всеки в своето училище, а бавачката Пат, след едноседмична ваканция в Лейк Дистрикт, отново бе поела командването на детската стая с нейните двама малки обитатели.

— Никакви проблеми, скъпа — каза Шейн и гласът му прозвуча толкова близо, сякаш говореше от съседната стая. — Аз ще прекарам уикенда тук с децата и в неделя вечер поемам за Лондон. Знаеш ли какво, ангел мой, днес говорих с татко. Той ми се обади и ми каза, че

двамата с мама идват със сигурност за Коледа, така че ще видим и Лаура, а Мери и Елиът също приеха поканата. Очертава се в Йоркшир да се събере доста голяма тумба... Ще бъде както едно време, когато Блаки и Ема бяха живи. Ще прекараме чудесно.

Тези новини я зарадваха и двамата продължиха да си говорят още половин час за коледните празници, за децата, по други семейни въпроси и накрая Шейн обеща, че ще ѝ се обади след два дни. Когато приключиха разговора, тя се почувства много по-добре. Децата много ѝ липсваха, когато пътуваше, и далеч от семейството си тя никога не беше спокойна. Опитваше се да не се тревожи, но не успяваше и смяташе, че в това отношение никога няма да се промени. Такава си беше и толкова.

Пола погледна часовника си и видя, че има още десет минути, докато слезе долу да пийне нещо преди вечеря. Стана, приглади полата на копринената вечерна рокля и отиде при бюрото да подреди разхвърляните книжа. Сред тях беше и коледният списък, който бе започнала да съставя в Сидни в началото на седмицата. За семейството на Шейн бяха предвидени големи подаръци, но не и чорапи, натъпкани с лакомства и дребни подаръчета под елхата. Сега, щом и неговите родители щяха да бъдат в Йоркшир, трябваше да добави техните имена и да измисли още изненади, защото смяташе да купи всички подаръци след десетина дни в Хонконг, когато се срещне там с Емили.

Наведена над бюрото, Пола се замисли за родителите на Шейн и взе бързо да си прави бележки. Тя истински се радваше, че Брайън и Джералдин ще дойдат в Англия през декември; седмици наред не бяха сигурни ще могат ли да пътуват. От пет години насам, откакто се разбра, че Брайън има слабо сърце, те живееха в Барбадос. Брайън следеше работата на останалите хотели от веригата „О’Нийл“ на Карибските острови, но напоследък гледаше да не се преуморява и по настояване на Шейн се бе оттеглил от активна работа.

На Пола ѝ беше мъчно за тях — откакто родителите на Шейн живееха в чужбина, в живота на всички тях се отвори празнина. Мъчно ѝ беше и за Миранда. Със сестрата на Шейн бяха приятелки от малки и макар че успяваха от време на време да се видят в Ню Йорк, и двете вечно се оплакваха, че все не им остава време да се съберат. Като шеф на „О’Нийл хотелс интърнешънъл“, Мери беше заета жена, а и след като се омъжи за известния американски архитект Елиът Джеймс, тя

гледаше да прекарва свободното си време с него в Манхатън или в Кънектикът, където имаха къщи. Така че Мери отдавна не бе идвала в Англия, а и служебните ѝ посещения бяха кратки. „Ту тук, ту там“ — обичаше да се шегува Мери.

Този път всички членове на фамилията О'Нийл и Харт щяха да се съберат под един покрив. Сър Роналд и Майкъл Калински също бяха приели поканата за коледната вечеря, така че за първи път от толкова години и трите рода щяха да бъдат представени. При тази мисъл Пола доволно се усмихна.

Тя събра листовите и ги сложи в чантата. По-късно тази вечер или утре сутринта, ако ѝ останеше пак малко време, щеше да добави някои подробности, да разпредели спалните в Пенистоун Ройъл, да състави менюто за празничните дни, да подготви списъка на другите гости, които щеше да покани. До Коледа имаше три месеца, но времето не беше чак толкова много, като се имаше предвид нейната програма и всичко останало, което трябваше да свърши. Тя успяваше да се справя благодарение на това, че винаги действаше целенасочено и организирано. Така я беше научила баба ѝ и понякога Пола се чудеше дали наистина това не е тайната на успеха ѝ.

Няколко минути по-късно, когато застана на вратата на всекидневната, Пола помисли, че е слязла първа. Стаята беше някак смълчана и притихнала.

Но в този миг Джейсън Рикардс влезе от верандата, затвори плътно френските прозорци и се обърна. Като я видя, загорялото му, грубоватото лице светна.

— Здравей, скъпа — каза той и тръгна към нея.

Сух и висок, с тъмна коса, посребрена на слепоочията, Джейсън имаше походка на човек, прекарал години наред на кон, а обветреното му лице говореше, че прекарва много време на открито. Беше прехвърлил шейсетте, но изглеждаше по-млад. Тази вечер носеше тъмносино кашмирено сако и тъмносиви панталони с бяла риза и синя вратовръзка. Както винаги външността му беше безупречна, но на Пола все ѝ се струваше, че той не се чувства удобно, когато трябва да се облича за вечеря. Официалните дрехи сякаш го притесняваха и тя

беше сигурна, че Джейсън предпочита да ходи с джинси, ботуши и спортна риза.

Той спря пред нея, хвана я за ръката и я завъртя пред себе си.

— Божичко, колко си красива, Пола. А червеният цвят ти отива, както на майка ти.

— Благодаря, Джейсън — усмихна му се Пола, хвана го под ръка и тръгна с него към камината. — Впрочем къде е мама?

— Горещо, облича се. Ще слезе след малко. Сега, скъпа, хайде да пийнем нещо двамата. Какво предпочиташ?

— Ако онова, което съзирам в сребърната кофичка, е шампанско от него, моля.

— Правилно. — Той се спусна към масичката, върху която бяха наредени алкохолни напитки, чаши, кофичка с лед и бутилка шампанско, и се зае да отваря виното марка „Луи Рьодерер Кристал“.

Пола го наблюдаваше с ласкав поглед. Тя напълно одобряваше Джейсън, беше се привързала много към него и се възхищаваше на трезвото му отношение към живота. Изпитваше огромно уважение към него не само защото беше отличен бизнесмен, но и заради личните му качества. Беше добър и внимателен. Като Филип и тя се радваше много, че майка ѝ се омъжи за него. Въпреки различния им произход двамата се разбираха чудесно и той беше всеотдаен съпруг. Джейсън се бе издигнал сам в живота и се бе оженил късно, но на седмата година съпругата му бе починала от рак; вторият му брак, продължил кратко, се бе оказал пълен провал. Напоследък любимият му израз беше: „Третият път — късметлия“. Той обожаваше Дейзи, както и тя него. Понякога двамата напомняха на Пола за млада влюбена двойка и това ѝ харесваше.

Джейсън наля шампанското във висока кристална чаша, после наля за себе си уиски със сода и каза:

— Ужасно ветровито е тази вечер, Пола. На бас се хващам, че в Сидни е излязла страшна буря.

— Надявам се, че няма да стигне дотук — отговори тя и пое чашата от него.

— Съмнявам се, но дори и да стигне, бързо ще отmine. Нали знаеш, през пролетта тук винаги вали. А утре ще бъде слънчев ден, не се тревожи. Наздраве, скъпа — вдигна той чашата си.

— Наздраве, Джейсън.

Двамата стояха пред камината спокойни, изпълнени с взаимна симпатия.

Джейсън я погледна замислено и внезапно се засмя:

— Ех, Пола, как кротко се усмихваш и колко доволна от себе си изглеждаш. Както казва майка ти, ни лук яла, ни лук мирисала.

Пола не се сдържа и се разсмя. Джейсън бе възприел много от изразите на майка ѝ, които Дейзи бе научила от своята майка, но те звучаха много различно, лишени от смисъла, който влагаше в тях Ема.

— Много се радвам за коледните празници, Джейсън... това е всичко — каза Пола. — За първи път от години насам ще се съберем всички, понеже ще дойдат родителите и сестрите на Шейн.

— Майка ти се тревожи, че...

— За какво се тревожа? — попита Дейзи от вратата и пристъпи към всекидневната, следвана от ухання облак, който оставяше след нея парфюмът ѝ, и от шумоленето на пурпурна коприна.

— Любима, изглеждаш великолепно! — извика Джейсън и тъмнокафявите му очи грейнаха от любов и възхищение. Той отиде бързо при Дейзи, хвана я под ръка и я заведе при камината. — Какво да ти наля, любима? Шампанско или водка с тоник?

— Шампанско, скъпи Джейсън.

— Джейсън е прав, тази вечер наистина изглеждаш страхотно, мамо — каза Пола. — От години не съм те виждала в пурпурно. Този цвят много ти отива, изглежда прекрасно с тези изящни опали. Нови ли са?

— Благодаря, мила, да, нови са. Джейсън ми ги подари в четвъртък вечерта. От неговата мина в Кубър Педи.

— Лайтнинг Ридж — поправи я усмихнат Джейсън и ѝ поднесе чашата. — Това са много редки черни опали, Пола.

— Благодаря — каза Дейзи и пое чашата. — Та за какво се тревожа аз, Джейсън? — повтори въпроса си тя.

— За Филип.

Дейзи се намръщи, седна на канапето и вдигна чашата си:

— Наздраве.

— Наздраве — отвърнаха в един глас Пола и Джейсън.

Дейзи отпи от шампанското и погледна шеговито съпруга си над чашата.

— И защо се тревожа за него?

— Защото толкова трудно ще склони да... дойде с нас в Англия за Коледа — обясни Джейсън. — Пола точно разправяше колко се радва, че цялото семейство ще се събере, и аз точно щях да ѝ кажа, че брат ѝ още не е сигурен какви планове ще има.

— О, мисля, че сега вече ще дойде — самоуверено се усмихна Дейзи.

— Така ли? — изненада се Джейсън и я изгледа продължително. — Какво се е случило, та си променила мнението си, скъпа? Беше толкова сигурна в четвъртък вечер, когато се върнах от Пърт, а това беше само преди два дни.

— Днес на обяд Пола покани Мадилана да отиде в Лондон за юбилейната вечеря с танци по случай шейсетгодишнината на „Харт“ и освен това я покани за Коледа в Йоркшир заедно с нас. И Мадилана прие, нали, Пола?

— Да, прие, мамо. — Пола изглеждаше леко озадачена и се намръщи. — Но какво общо има всичко това?

Дейзи се облегна и лъчезарно се усмихна първо на дъщеря си, после на съпруга си.

— Има общо с това, че Филип ще дойде в Англия през декември.

Джейсън и Пола я погледнаха изненадано, но и двамата не пророниха нито дума.

— Не сте ли забелязали как Филип гледа Мадилана? — попита тихичко Дейзи. — Когато, разбира се, мисли, че никой не го вижда. Не забелязахте ли как се въртеше днес около нея... при басейна, на обяд, на чая? Беше толкова внимателен. А цялата сутрин двамата бяха на езда, нали разбираш, Пола. Около четири часа.

— О, мамо, как може да си толкова романтична! — възкликна Пола. — Той просто се държи като любезен домакин. В края на краищата ти си го научила на добри обноски. Нали е джентълмен — засмя се Пола пренебрежително. — Та той я познава само от един ден! Дори по-малко, за бога!

— Какво от това? — каза Дейзи и отпи от шампанското.

Пола погледна намръщено майка си, после се обърна към Джейсън, вдигнала вежди.

Джейсън весело се разсмя и каза:

— Аз познавах майка ти от един час, когато си дадох сметка, че искам да се ожения за нея, и бях твърдо решен, че ще го направя, Пола,

така да знаеш. Мисля, че един мъж и една жена разбират веднага кога между тях нещо пламва, разбират какво наистина изпитват един към друг. Това е нещо... как да ти кажа, нещо инстинктивно. И в такъв смисъл времето няма никакво значение. Може да познаваш един човек години наред и въпреки това да не го опознаеш, да не изпиташ нищо към него. А може и да се запознаеш с някого и изведнъж, хоп! Ето това е!... — погледна той към Дейзи. — Как беше на френски, скъпа?

— *Coup de foudre*... гръм, неочакван трясък... което значи любов от пръв поглед — обясни Дейзи. — Съвсем прав си, Джейсън, напълно съм съгласна с теб — усмихна му се нежно тя.

— Мадилана и Филип — промълви Пола. — О, не! — Сърцето ѝ се сви. Тя обожаваше брат си, но в никакъв случай не искаше той да се обвързва с Мадилана. Заради Мадилана. Не искаше тя да страда. Освен това си имаше собствени планове за бъдещето на своята секретарка.

— Може и да проявява интерес към нея, мамо, но ти знаеш какъв е той с жените — каза бавно Пола. — Пет пари не дава за тях. Толкова пъти ми го е казвал, а и ти самата най-добре знаеш, че прекъсва всяка връзка, щом нещата започнат да стават по-сериозни. — Тя поклати глава и добави: — Неприятно ми е, че трябва да го кажа, но Филип се интересува само от мимолетни истории.

— Пола, как може да говориш така! Та той имаше връзка с Вероника Марсдън цели три месеца — възкликна бурно Дейзи, макар и с приглушен глас.

Пола уморено въздъхна и каза:

— Да, горе-долу такава е продължителността на неговите любовни афери, нали? Три месеца. Искрено се надявам, че няма да се обвърже с Мади, защото ще ѝ причини само мъка, а аз няма да мога да понеса това. Предостатъчно е страдала в живота си. Моля те, не го поощрявай, мамо. Обещай ми.

Лицето на Дейзи помръкна.

— Да, сигурно си права, Пола, както обикновено — въздъхна тежко тя. — О, господи, а аз толкова я харесвам, толкова щастлива бях днес, като гледах колко е увлечен... — гласът ѝ постепенно заглъхна.

— Мамо, моля те, обеща ми, че няма да поощряваш Филип. Говоря съвсем сериозно — настоя Пола.

— Няма, мила, няма — кимна бързо Дейзи. Тя веднага забележа строгия, почти заплашителен израз на Пола и добави: — Обещавам. —

Дейзи си даде сметка, че дъщеря ѝ просто изрича онова, което самата тя си мислеше в началото на седмицата, и в душата ѝ настъпи смут. Мисълта, че синът ѝ е обречен цял живот да бъде плейбой, ѝ беше непоносима. Какво празно и безсмислено съществуване е това.

— Смятам, че веднага трябва да прекратим тази тема — каза Джейсън. — Сигурен съм, че и двамата всеки момент ще дойдат.

— Разбира се, Джейсън — побърза да се съгласи Дейзи. — Никак не е хубаво да ги одумваме така, нали?

— Не, не е — промълви Пола, все още смутена и изненадана, че не е забелязала как Филип се държи с Мадилана и какво внимание ѝ оказва. Известна в семейството като човек с орлов поглед, от чиито очи нищо не убягва, тя изведнъж се зачуди дали не е започнала да губи способностите си.

Джейсън отиде до масичката, напълни отново чашата си и каза:

— Между другото, кога смяташ да тръгнеш за Хонконг, Пола?

— Не по-рано от десет дни. Всичко зависи от това, какво е положението в Мелбърн и Аделаида. С Мадилана ще летим в сряда, веднага след като бутикът в Сидни е готов за разпродажбата. Защо питаш, Джейсън?

— Един от моите служители, Дон Меткалф, също заминава за колонията по това време. Мина ми през ум, че може да използвате самолета на компанията.

— Господи, Джейсън, това е чудесно — възкликна Пола и му се усмихна. — Ако, разбира се, датите на пътуването ни съвпадат.

— Дон може да тръгне на двацет и първи, на двацет и втори или дори на двацет и трети септември в зависимост от това, кога на теб ти е удобно, скъпа.

— Много ти благодаря, ще ти съобщя допълнително датата.

— Ти така и не каза какво ще правиш в Хонконг, мила — промълви Дейзи и погледна въпросително Пола.

— Ще се срещна с Емили, мамо. Тя е там сега по работа заради „Дженерал ритейл трейдинг“ и двете решихме да прекараме няколко дни заедно, да си починем и да купим коледните подаръци. После ще продължим за Ню Йорк, ще изкараме там един-два дни и ще се върнем в Лондон.

Дейзи се усмихна някак унило и каза:

— Не мога да разбера, Пола, как е възможно да пазаруваш в Хонконг, след като оглавяваш един от най-големите универсални магазини в света. — Тя поклати глава леко озадачена и добави: — Не мога да схвана какъв е смисълът.

— Толкова по-забавно е да пазаруваш от непознати места... — засмя се Пола — тя не довърши изречението си, защото на вратата се появи Мадилана. — Ето те и тебе, Мади! Точно се чудех къде може да си. Вече мислех да пратя хора да те издирват — пошегува се Пола и ласкаво я погледна.

В резултат на неотдавнашния разговор три чифта зорки и любопитни очи се впериха машинално в Мадилана, която пристъпи с обичайната си изящна походка и красивата рокля обви плавно дългите ѝ крака.

— Съжалявам, че толкова закъснях — извини се Мадилана. — Реших да си почина малко и съм заспала. Сигурно е от чистия въздух... и от ездата. Не съм се качвала на кон от сума години.

— Тогава утре ще го почувстваш — предупреди я Джейсън. — Ще имаш страхотна мускулна треска. Тази вечер си вземи гореща вана с английска сол, ще видиш, че ще ти помогне. Знам, че мисис Кар има много английска сол в кухнята. Ще ти взема от нея, преди да си легнеш. А сега какво ще пиеш? Чаша шампанско?

— Благодаря, Джейсън, но в момента предпочитам минерална вода — отговори тихо Мадилана и отиде при Пола пред камината.

Пола огледа вечерната рокля на Мадилана. Разкошен тоалет от кадифе и шифон в светлосиво, което подчертаваше сребристите отблясъци на очите ѝ.

— Тази рокля ти стои идеално, Мади. На „Тригер“ е, нали? — каза Пола.

— Да, благодаря — усмихна се Мадилана на шефката си — И ти си много елегантна... това е „Кристина Краудър“.

— Да, една стара рокля, която оставих тук преди две години. Но изобщо не е демоде, нали? Дрехите на Кристина, както и на Полин Тригер, имат прекрасното качество, че са за всички времена.

Дейзи, която се усмихваше одобрително на Мадилана, също се обади:

— Пола просто ми взе думите от устата, Мади. Тази вечер наистина изглеждаш особено красива. — И като потупа канапето, тя

добави: — Ела да седнеш при мен, мила.

Мадилана седна до нея и двете веднага поведоха разговор за дрехи и за достойнствата на големите моделиери в Ню Йорк, Париж и Лондон.

Пола остана пред камината, но не следеше внимателно разговора между Дейзи и Мади. Имаше ясното чувство, че майка ѝ ще поощри Филип, ако той наистина проявява интерес към Мадилана, въпреки че ѝ обеща да не го прави. Дейзи желаше от все сърце той да се ожени и беше съвършено ясно, че за нея Мадилана е идеалната кандидатка за снаха.

Джейсън подаде на Мадилана минералната вода, хванал в другата си ръка бутилката с шампанско. Допълни чашата на Пола, после на Дейзи и като се върна при масичката, каза през рамо:

— Филип закъснява, Пола. Надявам се, че в имението всичко е наред. Вятърът е много силен, мен ако питаш, това си е буря.

— Сигурна съм, че всичко е наред, Джейсън — отвърна Пола. — А, ето го и него.

В този момент Филип пристъпи във всекидневната със спокоен и безгрижен вид. Извини се, че е закъснял, и добави:

— Тим Уилън ме задържа на телефона по-дълго, отколкото предполагам.

— Някакви проблеми във връзка с времето? — попита Джейсън.

— Никакви — увери го Филип. — Ще налееш ли сега едно уиски с лед на приятеля си, Джейсън, тъй като и бездруго бутилката е до теб?

19.

Предпазливият вътрешен глас предупреждаваше Филип да бъде внимателен с Мадилана. Но тази вечер, десет дни след като се бе запознал с нея в Дънун, той си задаваше въпроса, дали не е действал прекалено внимателно.

Прекоси всекидневната на жилището си на върха на „Макгил Тауър“ и се загледа разсеяно през прозореца, без да забелязва този път прекрасния изглед към пристанището, което толкова обичаше. Беше изцяло отдаден на душевните си терзания.

Инстинктът му подсказваше, че не бива да прибързва с Мадилана, защото бе разбрал, че тя знае за репутацията му на донжуан и ѝ трябва време да приеме това. Ако се усъмнеше, че е поредното момиче за флирт, веднага щеше да се оттегли. А той мислеше за нея почти през цялото време. Тя бе завладяла изцяло ума му, а желанието му да я опознае по-добре създаваше такова вътрешно напрежение у него, че на моменти имаше чувството, че ще се пръсне.

Трябваше да направи нещо досега, разсъждаваше мрачно той, като си даваше горчива сметка колко много се е забавил и колко малко време му остава. Тя скоро щеше да се върне в Щатите. От друга страна, дори да беше решил да побърза, едва ли щеше да постигне нещо в присъствието на Пола.

Сестра му доброволно бе поела ролята на компаньонка на младата жена през уикенда в Дънун. В неделя не ги остави нито за миг сами. Където и да отиде, тя също отиваше с тях, а след това откъсна Мадилана за цяла седмица в Мелбърн и Аделаида, откъдето двете се върнаха едва в петък вечерта.

Докато ги нямаше, той реши, че трябва да разведе Мадилана из Сидни, като смяташе, че ще я опознае по-добре, макар и не така, както би желал. Но Пола ги придружаваше в обиколките из града и въпреки че беше приятно, той не можа да осъществи първоначалния си замисъл. Нямаше намерение да прелъстява Мадилана, но смяташе чрез лек флирт да изпробва почвата. Но при положение, че бяха трима, това се оказа невъзможно.

Припомняйки си последните няколко дни, Филип горчиво се усмихна. Докато Пола полагаше всички усилия да не ги оставя сами, майка му използваше всичките си способности да го тласка към Мадилана. Без, разбира се, да показва това външно. Но той бе схванал дискретните опити на Дейзи. За жалост нито един от тях не успя поради бдителността на Пола.

Най-сетне тази сутрин сестра му замина за Хонконг.

Той я закара с колата на летището и по пътя ѝ каза, че смята да покани Мадилана на вечеря.

— Да, подозирах... — отвърна Пола.

Последва кратко мълчание и той възкликна:

— Тя е зряла жена на двацет и седем години, Пола. Да не говорим, че е изключително интелигентна и способна да взема сама решения. Няма защо ти да мислиш вместо нея... не е честно нито спрямо нея, нито спрямо мен. И е толкова необичайно за теб, скъпа.

Сестра му веднага се извини, призна, че е напълно прав, и се опита да обясни поведението си.

— Аз държа на Мадилана — каза Пола. — Тя е една от най-прекрасните жени, които познавам, и няма да го понеса, ако точно ти ѝ причиниш мъка. — И продължи да му разказва за миналото на Мадилана, за трагедиите, сполетели семейството ѝ, за непрежалимите загуби. Филип остана дълбоко развълнуван. Обеща на Пола, че няма да направи нищо лошо на секретарката ѝ, и реши да спази обещанието си.

Филип погледна часовника си. Осем без двацет. Беше време да тръгва. Като се отдалечи от прозореца, който заемаше цялата стена от пода до тавана, той забързано прекоси огромната, модерна всекидневна, мебелирана изцяло в различни нюанси на бялото и кремавото, и със същата бърза крачка мина през мраморното фоайе. Най-сетне щеше да остане насаме с Мадилана и нямаше търпение да отиде при нея.

Докато слизаше с личния си асансьор, изведнъж му хрумна, че няма представа дали Мадилана се интересува от него. Поведението ѝ не издаваше нито мислите, нито чувствата ѝ; спокойните ѝ сиви очи не му говореха нищо. Всъщност сигурно бе само едно — чувството, което той изпитваше към нея. Напълно възможно беше неговите опити за сближаване да ѝ се сторят неприятни и тя да го отблъсне.

В решителните му сини очи проблесна същата горчива усмивка. Скоро щеше да разбере какво отношение има тя към него... ако изобщо има някакво отношение.

Апартаментът на Мадилана в хотел „Сидни О’Нийл“ се намираше на тринайсетия етаж. Беше ъглов и Г-образните огромни прозорци на всекидневната предлагаха панорамен изглед.

Тя стоеше пред единия прозорец, който гледаше към Операта на Бенелонг Пойнт чак до Сидни Харбър Бридж. Наближаваше осем часът и вечерното небе грееше от звездите и от безбройните светлини на града.

Внушителната гледка вече ѝ бе позната и тя се чувстваше добре тук — беше очарована от Сидни и от хората. Много бързо австралийците ѝ станаха симпатични, тя установи, че са трезвомислещи, открити и приятелски настроени, а с помощта на Филип разбра, че язвителното им чувство за хумор е просто една защита срещу всичко превзето и претенциозно. „Това се корени в миналото, в първите заселници, и по-точно в кореняците лондончани“, обясни ѝ той.

Мадилана се отдалечи от прозореца и седна на канапето. Върху масичката за кафе бяха разпръснати снимките, направени миналия уикенд, когато обикаляха града. Тя взе да ги разглежда и да избира най-хубавите за албума, който си бе купила следобед.

Докато си припомняше уикенда, по лицето ѝ се разля усмивка. Ето ги двете с Пола в зоопарка „Таронга“. Бяха застанали до едно кенгуру, чиято рожба се подаваше от торбата му; отново я поразиха приликата между кенгуруто и сърнатата с техните издължени, напрегнати лица и тъжни очи. Преди да отиде в зоопарка в събота сутринта, тя нямаше представа, че тези животни са толкова кротки. Снимката беше хубава и тя я отдели настрана, за да я сложи после в албума.

На следващата снимка бяха Филип и Пола — Мадилана ги бе снимала в резервата за птици в „Таронга“ и сега отново се възхити на яркоцветните папагали и на другите шарени, екзотични птици. И тази снимка непременно трябваше да отиде в албума. След това тя посегна към малката купчинка снимки, направени на „Сарабанд“, яхтата на

Филип. Той имаше две яхти. Едната, която се казваше „Дънун“, по името на фермата, се използваше само за състезания; „Сарабанд“ беше предназначена за пътуване и забавление. Великолепно обзаведена и поддържана, с постоянен екипаж, тя можеше да приеме шест души на борда си.

За Мадилана най-хубавият ден от уикенда беше неделя. Разходката по крайбрежието, до къщата на Филип в Пойнт Пайпър и къщата на Дейзи и Джейсън в Роуз Бей, беше истинска наслада. За човек като нея, който толкова много обича морето, екскурзията беше прекрасна. Тя реши, че пътуването с яхтата трябва да заеме достойно място в албума, подбра няколко снимки, направени на „Сарабанд“, и ги разтвори като ветрило пред очите си.

Една снимка на Филип привлече погледа ѝ, тя я отдели и се загледа в нея.

Пола не ѝ беше казала почти нищо за него, преди да тръгнат от Ню Йорк, и малкото, което Мадилана знаеше, бе измъкнато от разни списания, където от време на време поместваха и негови снимки. Сега, взирайки се в снимката, тя осъзна, че нищо не е могло да я подготви за Филип Макгил Еймъри. Присъствието му беше завладяващо. Имаше нещо у него, което ѝ въздействаше и я разтърсваше така, както никой досега не бе успял да го стори. От първия миг, в който го видя в Дънун, реакцията ѝ към него бе много силна. В негово присъствие тя се чувстваше несигурна и задъхана, сякаш някой я бе ударил в корема.

Гледайки отблизо снимката, тя си мислеше колко непринуден и енергичен изглежда той, застанал на палубата на красивата „Сарабанд“. Белите дрехи подчертаваха тена и загорялото му лице. Неделя беше ветровит ден и черната му коса беше разрошена, а смеещите се сини очи — присвити срещу ослепителното слънце и блестящото море. Може ли някой да устои на такъв човек?

Той силно я привличаше, а това я смущаваше и тревожеше по ред причини. Беше брат на шефката ѝ, но извън това едва ли проявяваше интерес към нея. Разполагаше с огромна власт и богатство, беше главозамайващо привлекателен и можеше да притежава, която жена пожелае. Репутацията му на плейбой само потвърждаваше този факт. Момиче като нея, което искаше да направи кариера в работата си и не принадлежеше към международните светски кръгове, в които той се движеше, едва ли бе подходяща кандидатура за неговите

романтични интерлюдии. А и те не я интересуваха. Мимолетните авантюри бяха последното, което желаше. Краткотрайните връзки не ѝ допадаха. Не, Филип Макгил Еймъри не е мъж, с когото жена като нея трябва да се обвързва. Той е прекалено опасен и оставя след себе си само попарени надежди и разбити сърца.

Не ми трябва новите проблеми с красиви, трудни мъже, каза си тя, като си припомни неотдавнашните преживявания с Джек Милър. Сега на първо място поставям кариерата. Все едно, след десет дни заминавам от Сидни и край. За щастие предишния ден с Пола успяха да намерят управител на бутика. Младата жена, на която се спряха, отговаряше на всички изисквания на Пола и започна да работи първата седмица пробно. Ако всичко върви добре, тя скоро щеше да потегли обратно за Ню Йорк... далеч, далеч от мистър Еймъри.

Телефонът на бюрото иззвъня и тя отиде да го вдигне.

— Ало?

— Филип е — каза той. — Във фоайето съм.

— Слизам веднага — отговори тя и затвори. Взе си чантата, копирения шал, ключа от вратата и излезе.

Докато слизаше с асансьора, мислеше как ще премине вечерята. Прие поканата на Филип, без да послуша гласа на разума си, само защото той беше много внимателен и не прекалено настоятелен по телефона тази сутрин. Освен това той не беше кой да е и тя не искаше да го обиди. Но откакто ходиха на езда в имението, двамата не бяха оставали насаме и сега внезапно я обзе нервност.

Видя го в мига, в който излезе от асансьора.

Беше в тъмносин блейзер, бледосиня риза и връзка, сиви панталони. Сякаш изпълваше цялото фоайе с ръста си, с поразителната си външност, с вроденото си самочувствие и излъчващата се от цялата му фигура сила.

Като я видя, той вдигна ръка за поздрав и тръгна към нея.

Нервите ѝ веднага се изопнаха, както стана първия път, когато го видя в галерията, и за малко не се препъна, докато крачеше по мраморния под. После се стегна, успя да се усмихне и когато застана срещу него сред фоайето и протегна ръка, щастливата усмивка все още грееше на лицето ѝ.

Филип пое ръката ѝ, стисна я леко и бързо я пусна. Отвърна на усмивката ѝ и каза:

— Радвам се, че те виждам, Мадилана, както винаги ти си прекрасна. — И огледа одобрително набраната черна вълнена пола и бялата копринена блуза.

— Благодаря! Нали каза, че не трябва да съм официална.

— Да — промълви той, докато я съпровождаше през фоайето и обясни: — Запазил съм маса в „Дойл“... това е ресторант за риба на брега на морето. Непретенциозно място, много приятно, сервират най-хубавата риба с пържени картофи в Сидни, да не говорим за това, че предлагат най-прекрасния изглед към града.

— Звучи страхотно.

Излязоха на улицата. Виненият ролс-ройс беше паркиран точно пред хотела, Филип ѝ помогна да влезе, после заобиколи откъм страната на шофьора, седна, включи мотора и се отдели от бордюра.

— „Дойл“ се намира на Уотсън Бей — обясни той. — Дотам има около половин час. Затова облегни се, отпусни се и послушай музика. — Докато говореше, пусна касетофона и в колата се разнесе гласът на Мел Торм, който пееше „Лунна светлина във Върмонт“.

Мадилана се опита да направи точно това, което той каза, дори не понечи да завърже разговор. Не ѝ идваше наум какво да му каже. Неочаквано я обзе паника и гърлото ѝ пресъхна. Страхуваше се, че няма да успее да се справи с положението тази вечер. Седнала толкова близо до него, тя изпита някакъв ужас и горещо съжали, че е приела поканата му.

— Отпусни се — каза той, сякаш четеше мислите ѝ.

Тя го погледна с крайчеца на окото си и нервно се засмя.

— Отпуснала съм се.

— Не, мисля, че не си.

Тя замълча. Само прехапа устни.

Сега беше негов ред да се засмее, но и неговият смях прозвуча не по-малко нервно.

Накрая той тихо каза:

— Знам, че и двамата работим много и че днешният ден е бил много напрегнат и за теб, и за мен. Човек не може да се отпусне изведнъж... трябваше да проявя по-голяма съобразителност. Трябваше първо да пийнем нещо в бара на хотела.

— Не, аз се чувствам добре — отвърна Мадилана и си даде сметка, че отчасти това е така. Паниката полека я напускаше. В края на

краищата тя се държеше глупаво. Филип нямаше как да знае колко силно я привлича. И слава богу. През последните няколко дни тя си бе наложила да ходи с безизразно лице и непроницаемо изражение, особено когато разговаряше с него. А той очевидно проявяваше само любезност и внимание към нея заради Пола. Без съмнение шефката ѝ го бе помолила да я заведе на ресторант тази вечер. Пола бе толкова внимателна и грижлива към нея.

Фасадата на „Дойл“ напомняше по много приятен начин за викторианска постройка. Горните балкони на двуетажното заведение от червени тухли и бежов камък бяха украсени с красиви дървени бордюри в бяло, същият мотив се повтаряше и на портала. Вътре помещенията бяха светли и приветливи, семпло мебелирани и всичко това създаваше непретенциозна атмосфера.

Когато влязоха, имаше много посетители, но Филип бързо бе насочен към една маса в тих, остъклен ъгъл с изглед към плажа и тъмното море, чезнещо в мъглявия хоризонт. Той настоя Мадилана да седне на стола, който гледаше към града — беше прав, че изгледът към Сидни от Уотсън Бей с „Макгил Тауър“, извисена в небето, беше възхитителен.

Той поръча бутилка „Pouilly Fuisse“ — сухо, студено и освежаващо вино, и докато отпиваха, я попита за новата управителка на бутика и за Голямата Разпродажба. Говорейки за работата, тя се почувства в свои води, двамата продължиха да си приказват и тя усети, че се отпуска още повече; същото се отнасяше и за него. Той отговори на въпросите ѝ за опаловите мини в Кубър Педи и Лайтнинг Ридж, разказа ѝ как се добиват опали и се впусна да ѝ обяснява подробно от кои компании се състои гигантският конгломерат, който той управлява. „Макгил корпорейшън“ я изумяваше и тя го слушаше много внимателно, заинтригувана, както винаги, от големия бизнес. Така, неусетно и за двамата, измина цял час.

— Мисля, че трябва да поръчаме — напомни Филип, когато сервитьорката се появи за трети път край масата им.

— За мен — каквото поръчаш за себе си — каза Мадилана, като хвърли бърз поглед на листа с менюто.

— Пържена риба и пържени картофи... как ти звучи? — засмя се той.

— Съвсем добре. Благодаря.

След като поръча вечерята, той я попита какво точно работи в нюйоркския магазин на Харт и тя му разказа за работата си, за това, как е подготвила и организирала най-различни изяви по случай шейсетгодишнината на магазините.

Когато тя свърши, той се разсмя и поклати глава:

— А аз си мислех, че Пола работи като луда! Боже мой, ти си била по-зле и от нея!

— Сигурно е така — съгласи се Мадилана и също се засмя, радостна, че е насаме с него; първоначалните ѝ опасения бяха изчезнали.

— Кажи ми тогава как успяваш да имаш личен живот, след като работиш така? Приятелят ти не се ли сърди?

— Нямам приятел.

— Ооо — вдигна той черните си вежди. — Момиче като теб... толкова красиво... толкова умно... — И не довърши думите си, а само внимателно я изгледа.

Без да обръща внимание на комплиментите му, тя тихо каза:

— Просто прекъснах връзката с един човек.

— Съжалявам.

— Не е нужно. Така е по-добре... бях преценила грешно някои неща.

— В какъв смисъл? — смръщи той черните си вежди.

— Смятах, че външността отговаря на характера.

— О, ясно — каза той, доволен от точния ѝ отговор. Но изведнъж, изпита силно любопитство да разбере какъв е този човек, с когото тя до неотдавна е била свързана, и не се сдържа да попита. — С какво се занимава той? Искам да кажа как си изкарва прехраната?

— Актьор е. При това доста добър. Играе на Бродуей.

— Известен ли е? Аз дали го знам?

— Вероятно... възможно е, Джак Милър.

— О, разбира се, гледал съм го преди две години, когато бях в Ню Йорк. Мисля, че в една пиеса на Юджийн О'Нийл.

Мадилана кимна.

— И защо не вървяха нещата помежду ви?

Мадилана прехапа устна и отмести поглед встрани. Но след малко обърна очи към него и леко се усмихна.

— Баща ми разправяше, че алкохолът най-лесно може да убие любовта и да излекува една жена от илюзиите, които е хранела към някой красавец. Мисля, че по-верни думи от тези никой не е изричал.

Филип се усмихна, много му хареса внезапно появилата се южняшка интонация в гласа ѝ. Думите прозвучаха меко, примамливо, много женствено.

— Сега наистина се разбира, че си от Кентъки — каза той. — И трябва да призная, че съм съгласен с баща ти... по въпроса за мъжете, които пият.

— Не беше само алкохолът — додаде тя този път с нийоркския си глас. — Джак се държеше някак странно с мен... искам да кажа по отношение на работата ми. По негово признание той е собственически настроен към жените и мрази работата им. Във всеки случай...

В този момент се появи сервитьорката с вечерята им, Мадилана смени темата и заговори за състезания с яхти. Тъй като това беше любимият спорт на Филип и единственото му истинско хоби, той ентусиазирано се впусна да говори за яхти. Когато накрая замълча, тя му каза колко много обича морето и как за първи път е карала ветроход в Нантъкет със семейство Смит.

— Запознах се с Патси първия ден, когато пристигнах в резиденцията, и веднага се сприятелихме. И макар че тя се върна в Бостън, още сме близки приятелки.

— Каква е тази резиденция? — попита Филип между две хапки риба. Тя му разказа за сестра Бронах, за другите монахини и за живота резиденцията след пристигането ѝ в Ню Йорк.

Филип слушаше внимателно, кимаше и от време на време се смееше на нейните истории. Но не я прекъсна нито веднъж. За първи път тази вечер тя се разкриваше пред него и споделяше много неща и той искаше да я насърчи. Трябваше да знае всичко за нея. Тя бе влязла под кожата му.

По-късно, докато пиеха кафе, Филип изведнъж каза:

— Искаш ли да дойдеш в Дънун за уикенда, Мадилана? Ще ти се отрази добре след това търчане с Пола и след всичката работа. Няма да

имаш друга възможност, тъй като заминаваш в края на другата седмица. Така ли е?

— Да, така е. — Тя вдигна чашата и отпи глътка кафе.

Той изчака малко и настойчиво продължи:

— Кажй, че ще дойдеш, Мадилана. Толкова много искам да дойдеш! — Нещо в интонацията му я накара да го погледне повнимателно и тя забеляза някакъв особен израз в очите му, който не можеше да разгадае. Тогава инстинктивно разбра, че той проявява интерес към нея, и внезапно усети, че сърцето я стяга. Нямаше сили да заговори. Гърлото ѝ отново се сви и пресъхна. Веднага разбра, че отиването в Дънун означава игра с огъня. Затова трябваше да отхвърли поканата. За да се предпази. Това беше единственото разумно решение.

— Да, с удоволствие ще дойда. Много ти благодаря, Филип — каза тя и още докато изричаше тези думи, се облегна на стола си, изненадана от себе си и от собствената си непоследователност.

— Може да вземеш самолета утре следобед — засия Филип.

— Не, не, не мога утре — бързо изрече тя. — Трябва да бъда в бутика. Преди събота е невъзможно.

— Петък — настоя той, без да откъства очи от нея. — Можеш да дойдеш в петък сутринта. В бутика всичко ще бъде наред. Не се тревожи толкова много.

Тя с мъка преглътна, чудейки се защо изобщо прие.

— Трябва да престоя поне два часа в бутика — опита се да постигне компромис тя.

— Добре, щом така искаш — съгласи се Филип. — Но Кен ще те вземе оттам в единайсет и ще те закара на летището. Самолетът ще те чака и ако тръгнеш от Сидни към дванайсет, ще бъдеш там за обяд. — Филип искрено ѝ се усмихна, протегна двете си ръце и хвана ръката ѝ.

Мадилана кимна, без да смее да проговори.

20.

Филип съблече прогизналата от вода жилетка и риза и ги захвърли. Пъхна обувалката в десния ботуш и го изхлузи, после събу и левия, съблече останалите дрехи и влезе бързо в банята, зъзнец от студ.

Взе горещ душ; остави водата да се стича по тялото му няколко минути, докато кръвта му пламна и тялото му се затопли. Излезе от душа, избърса се, облече си хавлията и отиде при умивалника. Застана пред огледалото, среса мократа си коса, сложи си одеколон и през цялото време не спря да мисли за Мадилана.

Колко жалко, че преди час внезапно се разрази буря. Трябваше да прекратят ездата. Бяха се изкачили на хълмовете над Дънун и сред покоя на природата той бе доловил как Мадилана бавно се разтоварва от натрупаното напрежение. Днес изглеждаше по-спокойна с него. Вчера по обяд, когато пристигна тук, беше много мълчалива и толкова напрегната, че в един момент той се уплаши, да не би да изпадне в някаква криза; тя остана в това състояние до края на деня. Вечерта обаче изглеждаше по-добре, компанията на Тим и Ан Уилън очевидно и беше приятна.

Следобед, когато излязоха на езда, тя изглеждаше весела, дори радостна, отпусна се пред него и той разбра, че печели доверието ѝ. И тъкмо когато се канеше да ѝ каже колко силни чувства изпитва към нея, времето рязко се развали. Небето се заоблачи и притъмня. Заваля проливен дъжд, те се метнаха на конете и се понесоха към конюшнията. Пристигнаха там след двацет минути. Мат и още един от конярите ги чакаха, за да поемат веднага Джилда и Черния Опал, а той докара Мадилана вкъщи със своето мазерати и двамата се прибраха мокри до кости и треперещи. Тя бе преbledняла, зъбите ѝ неудържимо тракаха и Филип, който вече беше в спалнята си, се молеше тя да не се е простудила.

Той остана няколко минути пред камината да се стопли, после прекоси стаята и отиде при черния шкаф от японски лак, който представляваше малък, но добре зареден бар. Наля коняк в две малки

чаши, изпи на един дъх едната, после облече дебел вълнен пуловер, чорапи и меки сиви панталони. Нахлузи чифт кафяви мокасина, взе чашата с коняка и излезе от стаята.

Миг по-късно спря пред вратата на Мадилана. Понечи да почука, но се поколеба за секунда, чудейки се дали вече е успяла да свали мокрите си дрехи за езда, да си вземе душ и да се преоблече. След като реши, че е имала достатъчно време за това, леко почука.

— Влез — извика тя.

Той пристъпи и застана на прага.

Тя седеше свита на пода пред камината, с гръб към канапето, облечена с анцуг и дебели чорапи, и отпиваше от чая, който той бе помолил мисис Кар да ѝ занесе.

— Реших, че сигурно ще искаш да пийнеш това — каза той и протегна чашата с коняка. — Ще те загрее.

— Благодаря. — Тя остави чашата, която държеше, върху чинийката на масата. — Да, искам, Филип — каза тя и замълча. После добави: — Благодаря ти.

Той затвори вратата с крак, отиде при нея и ѝ подаде чашата. Мадилана я пое и в този миг пръстите им се докоснаха. Тя леко трепна, сякаш от изненада, отдръпна се и се притисна към канапето. После вдигна очи към него.

Навън още валеше и беше мрачно, а тя не бе запалила лампите и сред сенките на полутъмната стая, на светлината на пламтящия огън, изглеждаше безплътна. Лицето ѝ трептеше, озарено от нежна красота, а очите ѝ — огромни и прозрачни — блестяха.

Той не можеше да отмести поглед от нея.

Двамата се взряха един в друг. За миг Филип си помисли, че прониква дълбоко в душата ѝ. Най-сетне извърна очи. Когато беше с нея, той нямаше доверие на себе си, затова се обърна, без да каже дума, и тръгна към вратата с намерението да я остави сама, докато дойде време за вечеря. Но не издържа и преди да излезе, я погледна пак — очите му отново се впиха в нея.

Тя отвърна на дългия му, изпитателен поглед непоколебимо и сериозно. Лицето ѝ беше напълно спокойно. Не направи никакво движение, не каза нито дума. Между тях легна приглушена тишина.

Филип направи крачка към нея, после още една.

— Искам да съм с теб — каза той с внезапно пресипнал глас. — Моля те, не ме отпращай.

— Нямам такова намерение.

Отначало той помисли, че не е разбрал правилно, и я погледна бързо, с присвити очи.

Тя остави чашата с коняка, вдигна ръка и я протегна към него.

Той бързо отиде при нея, хвана нежната ѝ ръка, вдигна я към устните си и докосна дългите ѝ пръсти. После коленичи на пода до нея.

— О, Мади — за първи път изрече той умалителното име. — О, Мади.

— Филип — прошепна тя толкова тихо, че гласът ѝ едва се чу. Той я притегли към себе си. Тя беше в обятията му и притисната до него, повтаряше името му, а той я прегръщаше все по-силно. С едната си ръка погали косата ѝ. Устните му намериха нейните устни и той я целуна силно, пламенно и страстно, желаше го още от първия ден, сякаш за да докаже, че я притежава. Тя отвърна на целувките му, езикът ѝ докосна неговия език и той разбра, че тя също изгаря от страст. Тръпка прониза тялото му.

Той разбра, че нищо вече не може да ги спре. Трябваше да се любят веднага, сега, тук, на килима пред камината. Не биваше да губят време... бяха загубили вече прекалено много време. Той я привлече към себе си, мушна ръка под широката горна част на анцуга. Когато пръстите докоснаха едната ѝ гърда, от устните ѝ се отрони дълга въздишка; той леко я погали, докосна с върховете на пръстите си зърното на гърдата ѝ и нежно я помилва. Веднага усети как тя се втвърдява и това още повече го възпламени. Задърпа горнището, за да го изхлузи през главата ѝ.

Тя се изправи и го съблече. Той също свали дрехите си и ги захвърли настрани. Сега и двамата лежаха голи един до друг на килима. Отново се целунаха страстно и още по-настойтелно, ръцете им не знаеха покой. Жадно и страстно те се протягаха да докоснат, опипат, погаят, възбудят. Нетърпението им нарастваше и се засилваше.

Той изпитваше непреодолимо желание към нея и усещаше, че тя е обзета от същите бурни емоции. Тя го желаше със същата безразсъдна страст и не го криеше. Той се вряза в нея. Усети как тя се изпъва, поема дъх, после се отпуска...

Хвана я здраво с ръце, надигна се и я погледна в лицето. То преливаше от копнеж и желание, необузданото чувство, което излъчваха очите ѝ, беше напълно споделено от него, дъхът му секна в гърлото от почуда и щастие.

Много бавно и внимателно Филип започна да се движи, а тя устреми тяло към него, притискайки се в обятията му.

Забързаният ритъм ги накара да забравят всичко и те се устремиха към шеметни висини, все по-високо и по-високо двамата заедно, прекрачили всички граници. Дни наред той бе мечтал за нея. Сега мечтата беше действителност и той не можеше да я възпира повече. Вля се в нея, отдаде ѝ се, притисна устни в нейните, сякаш искаше цялата да я погълне. А тя заедно с него се устремяваше в този шеметен полет, после внезапно извика името му, изопна се и двамата започнаха да се спускат бавно в изгарящата белота.

Ръцете и нозете ѝ се бяха вплели в тялото му, притискайки го в своята копринена прегръдка. Той се бе слял с нея, бе станал част от нея, а тя част от него и това беше чудото — двамата бяха едно...

Напълно изтощени, те лежаха неподвижно в обятията си. Не се чуваше друго, освен учестеното им дишане, прашенето на огъня и далечното тиктакане на часовник.

Филип пръв се раздвижи. Зарови лице в гъстата ѝ кестенява коса и промълви, долепил устни в изящната шия:

— Искях те още първия път, когато те видях долу в галерията, Мади.

Тя не отговори и той попита:

— Не знаеше ли?

— Не, не знаех — прошепна тя и леко усмихната, призна: — Аз също те исках...

— Много умело си го прикривала — изрече тихо той.

— Ти също — каза тя.

И двамата се засмяха, но бързо се умълчаха, преследвани от собствените си мисли. След малко Филип се освободи от прегръдката ѝ, стана, хвана я за ръце и я изправи на крака. Прегърна я с една ръка и двамата застанаха пред огъня, втренчени един в друг като омагьосани. Той вдигна брадичката ѝ, наведе се, целуна я по устата леко и нежно и

се пресегна за чашата с коняка. Подаде ѝ я. Тя поклати глава. Той отпи няколко глътки, остави я на масичката и като я поведе към голямото таблено легло, каза:

— Дано само не си помислиш, че и аз съм пияница...

Мадилана се засмя, не каза нищо и се пъхна под завивките. Филип я последва и я обгърна с ръце. Тя изви тялото си към него и отпусна рамене на широките му гърди, обзета от неописуема радост. Тя се дължеше на удоволствието, което бе доставила на Филип, и в същото време на удовлетворението и насладата, които бе изпитала от него. Трупалото се дни наред напрежение бе изчезнало. Сякаш се бе отпуснала на вълните на покоя, задоволството и щастие. И знаеше, че всичко това е благодарение на него и на онова, което той олицетворяваше.

Филип продължаваше да я държи здраво в обятията си, гушейки лице във врата ѝ, в косата ѝ, между плешките ѝ. Изненадан, усети, че пак се възбужда. Отхвърли завивките, подпря се на лакът и я погледна.

Мадилана му се усмихна. Лицето ѝ сияеше.

Той също ѝ се усмихна, вдигна ръка и я погали по бузата, с очи, преливащи от вълнение. Истината беше, че я обичаше. Беше се влюбил в нея още първия ден. Радваше се, че това се случи в Дънун, че за първи път я любеше тук. Смяташе, че такова важно нещо е редно да стане точно в дома му. И знаеше, че винаги ще я обича. Това не беше мимолетна история. В живота му вече нямаше място за други жени. Никога вече!

— Изглеждаш замислен — каза тя и го погледна въпросително.

Той се надвеси над нея и тихо отвърна:

— Стана много бързо, Мади. Съжалявам... мисля, че бях много нетърпелив. — Засмя се леко и натъжено и добави: — Но дни наред страдах за теб... мечтаех за теб.

— Ти беше прекрасен.

— Може би ти беше нужно още време.

Той докосна с устни гърдите ѝ, започна да ги целува, като галеше тялото ѝ с двете си ръце. Струваше му се, че кожата ѝ е от кадифе, върху което огънат хвърля чудни розови отблясъци. Удивляваше се на грациозното ѝ тяло, толкова нежно, толкова изящно, на дългите ѝ крака, на тежките, пищни гърди, толкова чувствителни при допира на ръцете му.

Като повдигна главата ѝ, той впи устни в нейните устни, целуна я страстно, прокара пръст по корема ѝ и ръката му се отпусна между бедрата ѝ. Погали я леко, внимателно, тя също се протегна към него и започна да го гали. Той усети как тя потръпва и се изопва, отмести ръката ѝ, облада я и двамата мигновено се отдадоха на силната си, непреодолима страст един към друг.

Дълго време лежаха заедно, накрая той стана от леглото. Отиде при камината, където бе захвърлил дрехите си, и започна да се облича.

Тя го наблюдаваше, докато той се движеше пред огъня, и си мислеше колко е красив. Имаше прекрасно тяло. Беше висок над метър и осемдесет, широкоплещест, със силно развит гръден кош, без никаква тлъсти на по тялото, загорял от слънцето.

Мадилана имаше странното чувство, че го познава отдавна... У него имаше нещо толкова познато, че тя се плашеше. Все пак те бяха непознати... макар и вече интимни непознати.

Той отиде при нея, седна на края на леглото и отмахна кичур коса от очите ѝ. Надвеси се над нея, целуна я леко и каза:

— Това е само началото, скъпа Мади.

— Това е началото на края... — Тя рязко замълча и го изгледа с разширени от учудване очи при тези си думи.

— Как можеш да говориш такива странни неща — намръщи се той. — Какво искаш да кажеш?

— Не знам — възкликна тя. — Тази мисъл просто ми мина през главата и я изрекох, без да мисля.

— Нямам намерение да разговарям за края, на каквото и да е — засмя се той нехайно, притегли я в обятията си и силно я прегърна. После я пусна и се изправи. — Ще се видим след малко долу. Няма защо да се обличаш официално, скъпа, ще бъдем само двамата.

— Да — отвърна тя.

Мадилана остана да лежи известно време, след като той излезе. На възглавницата до нея, на мястото на главата му, имаше вдлъбнатина, тя протегна ръка и я докосна, премести се на неговата страна на леглото и зарови лице във възглавницата. Тя миришеше на него... на неговата коса и на неговия одеколон. Мадилана се разплака.

Обзе я силно чувство за загуба и изпита страх.

21.

Хонконг беше целият в блясък. В него се преплитаха цветове, светлини, движения и шумове.

От мига, в който частният самолет на Джейсън Рикардс изтрещя по пистата на летище Кай Так преди пет дни и Пола слезе от него, очарованието на британската колония изцяло я завладя.

Не бе идвала тук от четиринайсет години и бе забравила как изглежда Хонконг. Той въздействаше непреодолимо...

Външно ѝ напомняше за Манхатън с извисяващите се небостъргачи, с търговските центрове с климатични инсталации, с бутиците, банките и фирмите, с изисканите ресторанти и елегантни хотели. И въпреки това Хонконг имаше свой собствен ритъм, бърз, пулсиращ, преливащ от оживление и шум.

Навсякъде около себе си Пола усещаше движение. Където и да се обърнеше, нямаше покой. Големи реактивни самолети излитаха в мъглявото синьо небе над Виктория Пийк; ветроходки и сампани, яhti и плоскодънни (китайски) лодки, корабчета на подводни крила и фериботи браздяха водите на оживеното пристанище около Сентръл и Коулун; автомобили, трамваи, автобуси и рикши се разминаваха по улиците; навсякъде гъмжеше от хора, които се блъскаха, всички забързани по своята си работа. Градът беше пренаселен. Всяко свободно кътче на суша и във водата струваше скъпо, наоколо кипеше живот, шумът беше оглушителен и Пола започна леко да се уморява от всичко това.

Пълната противоположност, която представляваха красивите малки долини, сякаш притихнали в мир и покой, силно я изненада... тихите хълмове на Новите територии, земеделски район между Коулун и Китай... храмовете и светилищата... дори онова място край Стар Фери Пиър, където всяка сутрин група китайци извършваха бавните, съзерцателни движения на тай чи.

Това, което остави най-дълбоко впечатление у Пола и силно я порази, бяха многобройните контрасти.

Никъде другаде по света безмерните богатства и жестоката бедност не съжителстваха толкова близко, никъде другаде изумителната красота не се докосваше така до отвратителната мизерия. Живот, богат на лукс и разкош, опасно се противопоставяше на живот, обречен на падение. Благородни, стари фамилии живееха в непосредствена близост с отчаяни бежанци. Хонконг, британско владение повече от сто и четирийсет години, богато на колониални традиции, беше център на стари пари и на тайпани, на ново натрупани богатства, на главоломни успехи и умопомрачително доходни предприятия. Славеше се и с най-високия процент самоубийства в света.

Пола беше пленена от Хонконг и съзнаваше изключителната притегателна сила, която това място оказваше върху своите жители и върху туристите.

До пристигането на Пола Емили живееше в „Тсимшатсуи“ на полуостров Коулун. Когато идваше тук по служба, тя неизменно отсядаше в този хотел. Беше удобен заради търговските сделки с Китай, тъй като оттук имаше пряк достъп до фабриките, произвеждащи най-различни стоки, които тя купуваше за „Дженерал ритейл трейдинг“. Вечерта, когато Пола пристигна със самолета на „Рикардс интърнешънъл“, придружена от Дон Меткалф, Емили се премести „откъм страната на Хонконг“. Настани се в просторен, красив апартамент на прочутия хотел „Мандарин“ в сърцето на Централния район.

— Свършила съм всичката служебна работа, а този хотел е много по-удобен за целта, която сме си поставили — обясни Емили на Пола, която току-що бе пристигнала. — Това е търговският център на Азия и освен това смятам, че е много по-интересно да отседнеш на самия остров Хонконг.

— Както кажеш, Емили. Ти решаваеш — съгласи се Пола.

Програмата, която Емили бе съставила, не предвиждаше нито минутка отдых. Независимо от това Пола прие ентузиазирано всички предложения и с огромна енергия се впусна в екскурзии, пазарувания, посещения на ресторанти и други елегантни хотели, да не говорим за обиколката из нощните заведения на ванчай.

Първата вечер Емили я заведе на вечеря в „Гади“. Това беше най-изисканият европейски ресторант в Хонконг, а Ролф Хайнигер,

прочутият оберкелнер, заслужил репутацията си с познанията, които имаше, и внимателното обслужване, което осигуряваше, им предложи най-отбрани ястия и най-прекрасни вина.

На другата сутрин излязоха да се разходят и да пазаруват в любимите на Емили бутици, магазини, пазари и галерии.

— Не забравяй, че съм вряла и кипяла в тези места — призна тя усмихната на Пола. — Довери ми се и ще видиш колко изгодни покупки ще направиш. Добро качество на сносни цени.

— О, изцяло ти се доверявам, Емили — разсмя се Пола и възкликна: — Ти още от дете имаш набито око. Мисля, че точно заради това баба ти остави да ръководиш „Дженерал ритейл трейдинг“.

В продължение на няколко трескави дни те купиха всички по-важни подаръци, дребни изненади за Коледа и подаръци, които щяха да сложат под елхата. Закупиха перли, бижута от нефрит, копчета за ръкавели за мъжете в семейството, коприни и брокати, китайски вечерни жакети и кимона, мънистени официални чантички, оригинални дървени играчки, сувенири, инкрустирани с емайл, спално бельо с бродерия, дреболии и украшения.

Емили предложи да посетят „Холивуд Роуд“, точно над Централния район, и обясни, че такова нещо не бива да се изпуска, в което Пола много скоро се убеди. Тук се намираха най-хубавите антикварни магазини и художествени галерии и докато ги обикаляха, Пола изпадна във възторг от изложените предмети на изкуството. Тя купи една старинна ваза от нефрит за Джейсън, който колекционираше ориенталско изкуство, и красив старинен гердан от нефрит за майка си.

Но освен експедициите по магазините и всевъзможните екзотични обеда и вечери в уникални ресторанти, Емили бе организирала и няколко други екскурзии. Тя заведе Пола в Абърдийн Харбър, където хиляди бежанци, добрали се тук по море, живееха и работеха в лодки и сампани; разгледаха Новите територии откъм Коулун; качиха се с кола до върха на мъглявия Виктория Пийк, за да видят оттам прекрасната гледка; обиколиха много храмове и светилища.

Дон Меткалф, който придружи Пола в самолета от Сидни, бе казал, че иска да ги заведе с Емили на вечеря, преди двете да заминат за Ню Йорк. Това се осъществи предишната вечер. Отидоха с корабче до Макао, португалско владение на устието на Пърл Ривър, на петдесет

минути път, където вечеряха в един претенциозен ресторант, след което обиколиха няколко известни игрални домове. Прекараха незабравима вечер. И на двете им беше много приятно в компанията на Дон, който през цялото време ги размиваше и забавляваше; Емили беше особено доволна от пътуването до Макао, където никога не бе ходила, но винаги бе мечтала да види това място.

В ранните утринни часове, когато най-сетне се добра изтощена в леглото, Пола изведнъж си помисли, че за тези няколко дни те направиха много повече, отколкото тя смяташе, че е възможно. Всеки миг от престоя в Хонконг беше приятен, а присъствието на Емили беше допълнително удоволствие. Тези дни ѝ напомняха за пътуванията, които двете предприемаха като момичета, и тя отново се почувства млада, весела, почти безгрижна.

Днес беше последният им ден в Хонконг; щяха да вземат нощния самолет за Ню Йорк. Емили бе решила да ѝ покаже красивия хотел „Риджънт“ в Коулун и неповторимата гледка, която се разкриваше от това място към остров Хонконг. Затова отидоха там да обядват. Пола стана много рано, за да си приготви багажа, но си струваше да направи това усилие. Дълго щеше да пази спомена за обяда и за изгледа.

Веднага след това се върнаха с ферибота в Централния район. Емили се отправи към хотела, за да да нареди куфарите си, а Пола се върна в магазинчето за бижута, където бе видяла чифт красиви обици, който искаше да купи на Емили за коледен подарък.

В магазинчето Пола започна да се пазари така, както правеше Емили през тези последни няколко дни. За своя изненада и голяма радост тя взе обиците на много по-ниска цена, отколкото предполагаше. И сега, докато изминаваше краткото разстояние до хотела, тя изпита чувство на задоволство от този малък успех.

Прекосявайки забързано фоайето на хотел „Мандарин“, Пола си даде сметка, че идва двайсет минути по-късно да пие чай с братовчедка си. Затова се запъти право към мястото на срещата им — „Клипър Лаундж“, заведението, надвесило се като балкон над фоайето на мецанина — и пъргаво изкачи стъпалата.

Емили я видя и вдигна ръка за поздрав.

Пола ѝ махна.

Миг по-късно тя вече седеше на удобния стол срещу Емили.

— Извинявай, че закъснях. Не разбрах как мина времето — каза Пола и виновно се усмихна.

— Няма нищо. Аз току-що дойдох, а много обичам това място. Все едно, че се намирам в лодка с тези месингови украшения и този махагон. О, чакай да не забравя... — Емили отвори чантата си, порови вътре, подаде на Пола два малки плика и добави: — Намерих ги в апартамента, като се върнах от обяд.

— О, телекси! Благодаря, скъпа. — Пола ги взе, отвори първия, хвърли бърз поглед, после зачете втория и сви разочаровано устни. Единият телекс беше от Майкъл Калински в Лондон, а другият от Харви Росън в Ню Йорк — и двата съобщаваха едно и също нещо: „Пийл и Дун“, малката верига от магазини в Средния запад, беше продадена под носа им на друг купувач. Колко жалко, помисли си тя, тези магазини щяха да бъдат хубаво начало за моята експанзия. От друга страна, за разлика от Майкъл, тя така и не можа да се ентусиазира от месторазположението на магазините. Тази мисъл малко я утеши:

Емили, която я наблюдаваше внимателно, попита:

— Да не би да се е случило нещо вкъщи?

— Не, не, няма такова нещо — побърза да я успокои Пола. — Служебни въпроси...

— О, От кого са? — както винаги из любопитства Емили.

— Единият е от Майкъл, а другият — от един адвокат от Уол Стрийт, който уреждаше нещо за мен. — Пола леко се усмихна. — Една сделка, която искахме да сключим, се е провалила. Хайде да поръчаме нещо сега. Мисля, че ще пия пак чай от черници. Имам слабост към него.

— Да, и аз ще си поръчам същото. — Емили извърна русата си глава, улови погледа на сервитъора и му даде знак.

Щом приключи с него, тя се наведе над масата и впери интелигентните си зелени очи в братовчедка си.

— Каква сделка се е провалила? — Тъй като Пола не отговори веднага, Емили каза: — Трябва да е било нещо важно за теб. Забелязах колко много се разочарова.

— Да, така е, Емили — кимна Пола. — Надявах се, че ще мога да купя една малка верига от магазини в Щатите. За жалост изпуснала

съм ги за една бройка.

— Защо искаш да купуваш още магазини? — попита озадачена Емили и се намръщи.

— Искам да разширя „Харт“ с представителни магазини в Америка. Струва ми се, че като начало най-добре е да се купи една съществуваща вече верига, Емили.

— На баба един магазин в Америка ѝ беше достатъчен. На теб защо ти трябва повече?

— Времената са се променили радикално. Знаеш го не по-зле от мен. Трябва да разширявам, скъпа, това е единственият начин да се оцелее днес, ако се занимаваш с търговия.

— Мене ако питаш, това не е лъжица за твоята уста — заяви Емили с типичната си прямота.

Пола се разсмя.

— Спомняш ли си колко пъти баба ни е казвала, че всички все това са ѝ повтаряли, и то цял живот, но никога не им е обръщала внимание.

Емили се направи, че не е чула думите ѝ, и убедено каза:

— Хващам се на бас, че Шейн ще се съгласи с мен. Той какво смята за тази твоя идея за разширение?

— Ами, честно казано, Емили, още не съм имала възможност да приказвам с него за това. Цялото лято, дори когато бяхме в Южна Франция, беше много напрегнато. Все ми се струваше, че няма смисъл да говоря за това, докато не изникне възможност за някаква покупка. А седмицата, която прекарахме заедно, преди да тръгна за Австралия, както знаеш, беше много напрегната.

— Мисля, че няма да му хареса, Пола. Достатъчно работа имаш с магазините на Харт в Лондон, Париж и Йоркшир, със „Ситекс ойл“ и с бутиците в хотелите.

— Баба обичаше да повтаря, че всичко зависи от организацията и че една организирана жена може да накара света да падне в краката ѝ.

— Вярно е, наистина така казваше. Но въпреки това Шейн няма да бъде доволен. Има още нещо, Пола. Мисля, че ако баба беше жива, нямаше да одобри тази твоя идея.

— Глупости! Разбира се, че щеше да я одобри! Щеше да схване замисъла на целия ми план — извика разпалено Пола, уверена в себе

си. Приблѳжи се към Емили и започна да ѳ описва как вижда бъдещето на магазините „Харт“ в Съединените щати.

Емили слушаше внимателно и от време на време кимаше.

Двете бяха толкова погълнати от разговора, че не забелязаха мъжа, който вторачено ги гледаше от стълбите на „Клипър Лаундж“.

Той беше изумен, че вижда двете жени, и за миг остана като вцепенен. След като бързо се съвзе, той се завъртя, спусна се по стълбите, прекоси почти тичешком фоайето и излезе през главния вход.

Кръвта нахлу в главата на мъжа, яростен гняв забушува в гърдите му, докато препускаше към „Педър Стрийт“, като си пробиваше път и се блъскаше почти грубо в хората, нетърпелив да се отдалечи колкото може по-бързо от хотел „Мандарин“.

Точно две минути след като напусна хотела, той влезе в асансьора, който го издигна до последния етаж на небостъргача, където се помещаваше компанията му „Янус енд Янус холдингс“ ООД. Той подмина главния вход, заобикаляйки големите помещения, където работеха подчинените му, продължи забързано по дългия коридор и влезе в своето владение.

Пристъпи във фоайето, красиво подредено с китайски старинни предмети, мина през двойна махагонова врата и се озова в своята светая светих, разкошно обзаведена, с великолепен изглед към Виктория Харбър, който се разкриваше през изцяло остъклената стена.

Той отиде право при малкото огледално барче и си наля водка. Като вдигна чашата към устните си, раздразнено забеляза, че ръката му трепери. Изпи на един дъх питието, отиде при бюрото си и вдигна телефона.

— Да, сър? — прозвуча гласът на английската секретарка.

— Моля те, кажи на Лин Бу да изкара даймлера, Пеги. Ще тръгна рано днес. Ще разпиша писмата сега.

— Да, сър, веднага ще ги донеса.

Лицето му придоби подходящо за случая непроницаемо изражение и той седна, стараяйки се да потисне гнева си.

22.

Но гневът продължаваше да бушува в гърдите му.

Гневът не стихна и когато се качи в даймлера, който го понесе към дома му на Виктория Пийк. Не го напусна и когато седна в библиотеката на елегантния си апартамент на два етажа да прегледа пощата си. Много отдавна не бе изпитвал такъв гняв и фактът, че реагира толкова силно, когато видя двете жени, го смути. Макар че имаше пълно основание вътрешно да беснее, той знаеше, че трябва да овладее яда си. Нямахше да допусне емоциите да го отклонят от целта му или да повлияят на преценките му.

Той въздъхна и избута настрани десетината покани за гостувания, благодарствени картички и лични писма, отмести стола от палисандрово дърво от старинното бюро и отиде в галерията.

Това дълго и просторно помещение водеше към останалите стаи на апартамента; в единия край имаше вътрешна стълба за втория етаж. Той прекоси галерията по посока на гостната и мислено сравни спокойната атмосфера тук с напрегнатото оживление в кантората. Галерията винаги му доставяше удоволствие. Подът, боядисан в абаносовочерно, бе лъснат до блясък, а върху белите стени бе разположена колекцията му от прекрасни китайски картини на стари майстори от петнайсети век до наши дни.

Вниманието му привлече една рисунка с туш на Сун Кехонг от 1582 година, той спря пред нея, поизправи я, после отстъпи назад, разгледа я внимателно, усмихна се и кимна, доволен от нейната изисканост, елегантност и семпла красота.

Продължи бавно през галерията, възхищавайки се на изкуството, което с такава любов събираше. Галерията не беше претрупана, имаше само една абаносова масичка, върху която стоеше старинна ваза в бледозелен цвят, а от двете ѝ страни бе поставен по един овен от бял нефрит. В дъното на помещението, окачени на месингови вериги, които се спускаха от тавана, висяха стъклени шкафове, които сякаш плаваха и съхраняваха превъзходната му колекция от редки бронзови предмети от династията Минг.

Вградените в тавана лампи, дискретно и стратегически разположени, осветяваха предметите на изкуството; това бяха единствените лампи и затова тази част от апартамента беше притъмняла, мрачна и притихнала. Той се задържа тук, за да вкуси от спокойствието и да уталожил бурните си страсти, както често правеше през тези години.

След малко влезе в гостната и лицето му се промени — светна и се отпусна. Спря се на вратата.

Беше ранна вечер и над Виктория Пийк се спускаше мъглявина. През дългата остъклена стена внушителната гледка към Хонконг, Виктория Харбър и Коулун беше забулена от падащия мрак. Познатите очертания бяха размазани, неясни, обвити в мъгла от сиво-синьо и бяло и комбинацията от тези цветове му напомняше за бледия емайл на старинен китайски порцелан. Ах Квом, китаецът, който се грижеше за него и за дома му от самото начало, бе запалил лампите от нефрит с копринени абажури, както и камината и сега просторната, елегантна стая с идеални пропорции се къпеше в топла, мека светлина. И гостоприемно го чакаше.

Огромни меки канапета и столове, тапицирани в бледосиня, лилава и сива коприна от дизайнера Джим Томпсън, се допълваха от китайски шкафчета, скринове и маси с различни размери и форми, изработени от черен или тъмночервен японски лак. Накъдето и да обърнеше очи, погледът му спираше върху предмети с рядка красота. Те бяха важни за него. Даваха му сили, помагаха му да се съвземе, когато изпаднеше в лошо настроение.

И сега почувства, че се успокоява, че се връща към нормалното си състояние. Пристъпи по старинния килим от китайска коприна и седна на канапето. Знаеше, че след миг племенницата на Ах Квом, Мий Сийн, ще му донесе чай от жасмин. Това ставаше всеки ден половин час след като се прибереше у дома. Неотменим ритуал, един от многото ритуали тук.

Едва си го помисли и красивата, изящна китайка, облечена в черно, влезе забързана с подноса.

С усмивка и поклон тя остави подноса на ниската масичка пред него.

Той любезно ѝ благодари, накланяйки глава. С усмивка и поклон тя се оттегли.

Той наля ухания чай в малка порцеланова купичка, тънка като хартия, изпи го бързо, наля си повторно и този път отпи по-бавно, като се отпусна и си наложи да не мисли за нищо. След третата чашка, която пресуши с наслада, остави купичката на подноса от тъмночервен японски лак, облегна глава на канапето и затвори очи.

Постепенно гневът му се стопи.

Беше задрямал и се стресна, когато старинният часовник на камината удари шест.

Като се изправи, протегна дългото си тяло и видя, че трябва да се качи горе, за да си вземе душ и да се преоблече за вечерята у лейди Сюзан Соръл в дома ѝ в Риклус Бей.

Стана веднага и тръгна бързо към вратата, но внезапно спря пред масичката до изящния параван. Подредените на нея снимки в сребърни рамки ярко блестяха на светлината на близката лампа. Той се вгледа в снимката на баща си, после очите му се насочиха към по-малката снимка на жената.

Омразата му към нея никога нямаше да заглъхне. Сега тя отново се надигна. Той нетърпеливо я изтласка от съзнанието си. Нищо не биваше да наруши спокойствието му, да провали предстоящата вечер, която очакваше от няколко дни насам.

Никога не бе имал намерение да държи нейна снимка в дома си, където всеки предмет беше съвършен, избран от него, перфекциониста, заради съвършенството му. Но благоразумието надделя над емоциите, когато преди години намери снимката в един сандък, пълен със стари вещи. Беше готов да я хвърли, но си даде сметка, че тя може да бъде много полезна.

В Хонконг се ценеше общественото положение, фасадата на нещата. Те имаха първостепенно значение, фактът, че е внук на покойната Ема Харт, магнат от международна величина, не можеше да му навреди. Тази вечер обаче не искаше да гледа проклетото лице на старата жена, затова бутна снимката ѝ зад по-голямата снимка на баща си, застанал пред Камарата на общините. Нямаше вреда и от това, че е син на Робин Ейнзли, уважаван лейбърист, член на парламента и бивш министър. Благодарение на семейните връзки за него се отвориха

широко всички врати и той можа да се изкачи до най-висшите кръгове на местното общество.

Джонатан Ейнзли се върна в библиотеката, седна на бюрото, извади връзка ключове от джоба на сакото си и отвори долното чекмедже. Извади папката, на която пишеше „Харт“, разгърна я и погледът му се плъзна върху първия лист, където със собствения му четлив почерк бяха педантично изписани няколко колони цифри.

Устните му се разтеглиха в тържествуваща усмивка и той тихо се засмя. Обикновено се смееше, когато гледаше този лист, защото си припомняше точно колко акции притежава от магазините. Акциите на „Харт“ се продаваха на лондонската борса и в продължение на години той купуваше от тях чрез други лица — швейцарската си банка и други финансови институции. В момента притежаваше голям пакет акции от веригата магазини „Харт“, макар че единствено той знаеше това.

Затвори папката, остави я на бюрото, облегна се на стола и като преплете пръсти, се отдаде на злорадството си. Пола О’Нийл щеше да направи грешка един ден. Никой не е безгрешен. Дори тя. И тогава той щеше да нанесе своя удар.

Джонатан се пресегна, извади от чекмеджето друга папка, този път ненадписана, и измъкна от нея свитък листа. Те съдържаха подробните отчети на лондонската детективска агенция, която бе наел от доста години.

От 1971-ва Джонатан редовно следеше братовчедка си Пола О’Нийл. В поведението ѝ нямаше нищо скандално, но той и не очакваше подобно нещо. От друга страна, колкото повече знаеше за нея и за живота ѝ, за семейството и за приятелите ѝ, и за търговските сделки, които предприемаше, толкова по-лесно щеше да постигне целта си.

Известно време Александър Баркстоун и Емили Харт също бяха обект на следене. И те като Пола се оказаха неопетнени. Той обаче не се интересуваше много от тях. Докато братовчедите му ръководеха „Харт ентърпрайз“ успешно и той продължаваше да получава редовно значителни дивиденди, останалото нямаше значение. В края на краищата неговият прицел беше Пола О’Нийл.

Той погледна последния отчет, изпратен от лондонската агенция. Според този документ в края на август тя се е намирала във вила „Фавиола“. Сигурно затова толкова много се стресна, като я видя в

„Клипър Лаундж“ в хотел „Мандарин“. Ясно беше, че тя или отива в Австралия, или се връща оттам на път за Англия.

Проклетата да бъде, помисли си той. Сложи папките обратно в чекмеджето, заключи го и бързо се запъти по стълбите към спалнята си, тъй като не искаше отново да изпада в гняв. Само като си помислеше за тази мръсница, кръвта му кипваше.

Спря се на площадката, пое дълбоко въздух и бавно издиша, старайки се да заличи от съзнанието си образа, който го довеждаше до ярост.

Като влезе в стаята си, Джонатан се изненада, че няма никой, тъй като очакваше да види камериера си. Тай Линг го нямаше, но на леглото бяха сложени официалната му риза, черната връзка и черните копринени чорапи. Тай Линг сигурно бе слязъл долу да изглади сакото му и всеки момент щеше да се появи. Тананикайки си, той отиде до старинния китайски шкаф, изпразни джобовете си от ключове, кредитни карти и пари и започна да се съблича.

Подобно на другите стаи в къщата, спалнята също бе обзаведена с отличен вкус, преобладаваха китайски образци и уникални ориенталски предмети на изкуството. Тук нищо не се набиваше в очи, цареше мъжка атмосфера, някак студена и неумолима, и жените, които водеше в леглото си, бързо откриваха, че наредбата в стаята отразява някои черти от характера на Джонатан.

Той извади от гардероба тъмносин китайски халат от коприна, облече го и влезе в банята, чудейки се кого ли е поканила Сюзан тази вечер специално заради него. Когато му се обади по телефона, тя звучеше тайнствено, но ясно даде да се разбере, че става дума за интересна жена. Сюзан знаеше много добре вкуса му.

Той въздъхна и за пореден път съжали, че не могат повече да поддържат връзката, която имаха от близо една година. Тази връзка, удобна и за нея, и за него, беше на чисто сексуална основа. Макар че бяха добри партньори и на интелектуално ниво, двамата не допуснаха никакви емоционални усложнения. Само секс и интелigentни разговори. Според него това беше идеалното разрешение.

Преди три месеца, когато тя му каза, че съпругът ѝ е станал подозрителен към нея и трябва да прекъснат връзката си, той ѝ повярва и веднага изпълни желанието ѝ. Тогава не си даде сметка каква празнина ще се отвори в живота му, след като не може да разполага

повече с нея. Липсваше му не точно сексът, макар че тя беше много добра в леглото, но сега сексът беше стока, която лесно се намираще навсякъде по света. Липсваха му по-скоро разговорите, остроумията, английското възпитание и минало.

Но не се опита да разубеждава Сюзан или да възобновява връзката с нея. Никак не желаше да бъде въвлечен в някакъв объркан развод или да привлече вниманието към себе си като главна фигура в някое мръсно скандалче, избухнало в британската колония. В края на краищата той беше човек с много добро положение и тук беше неговият дом.

Погледна се в огледалото над умивалника и прекара ръка по брадичката си. Тази сутрин бе станал много рано, за да играе тенис, преди да отиде в седем часа на една официална закуска, и сега видя, че русата му брада леко е набола. Електрическата самобръсначка му беше подръка, той я включи и я прокара по скулите си. Докато се бръснеше, си помисли отново за братовчедките си Пола О'Нийл и Емили Харт, но съвсем между другото. Изпита внезапен прилив на гордост и се поздравя за всичко, което бе постигнал през тези единайсет години. Бе извървял дълъг път.

Когато през 1970 година се приземи в Хонконг, Джонатан Ейнзли веднага разбра, че е намерил своята естествена среда и духовно убежище. Въздухът тегнеше от възбуда, тайнственост, приключения и интриги. Всичко — без изключение — изглеждаше възможно. Освен това той надушваше пари. При това големи пари.

Джонатан дойде в Далечния изток, ближейки раните си след позорното му изгонване от „Харт ентърпрайз“, където ръководеше фирмата за недвижими имоти. Александър го уволни; Пола го пропъди от семейството. И оттогава той обвиняваше за всичко нея, тъй като смяташе, че Александър не би имал кураж да се обяви срещу него, ако не беше настояването и подкрепата на Пола.

Преди да замине от Англия, Джонатан направи три неща. Прекрати съдружието си със Себастиан Крос; продаде на Себастиан дела си от „Стоунуол пропъртис“ на много изгодна цена; разпродаде недвижимата собственост, която притежаваше в Лондон и Йоркшир, като натрупа от това добра печалба.

Двете крайни цели, които си постави, когато тръгна на път, бяха да спечели огромно богатство и да отмъсти на братовчедка си Пола, която ненавиждаше.

Източният свят привличаше Джонатан още като млад. Неговите религии, философии и обичаи го омайваха; той черпеше естетическо удоволствие от неговото изкуство, декоративни предмети и мебели. Затова реши да обиколи тази част на света, преди да се установи в Хонконг, който според него беше най-подходящото място да започне своя бизнес. През първите шест седмици от изгнаничеството, което сам си бе наложил, той обикаляше, разглеждаше и прекарваше приятно времето като турист. Посети Непал и Кашмир, отиде на лов в Афганистан, прекоси Тайланд и едва тогава се насочи към британската колония.

Преди да тръгне от Лондон, се погрижи да си осигури препоръчителни писма от приятели, които имаха влияние в политиката и в бизнеса. Няколко дни след като отседна в хотел „Мандарин“, започна да се обажда на хората, до които бяха адресирани писмата. В края на втората седмица вече се бе запознал с повече от десетина банкери, бизнесмени, собственици на поземлени участъци и строителни фирми, както и с много спекуланти, които му се сториха съмнителни и незаслужаващи вниманието му.

Двама души особено много му допаднаха — един негов сънародник и един китаец. По свои съображения и за свои лични цели те бяха решили да помогнат на Джонатан да стъпи на крака; те му оказаха неоценимо съдействие. Англичанинът Мартин Истън се занимаваше с покупко-продажба на недвижима собственост, а китаецът Ван Чин Чиу беше високо уважаван banker. И двамата се ползваха с голямо влияние в професионалните и социалните кръгове, в които се движеха, но не се познаваха. Джонатан ги запозна.

Точно четири седмици след като кацна на летище Кай Так, той започна своя бизнес. С помощта на новите си съдружници намери малка, но привлекателна кантора в центъра, нае малоброен персонал в лицето на една англичанка секретарка, един китаец специалист по въпросите на земята и строителството и един китаец счетоводител и основа своята компания „Янус енд Янус холдингс“. В гръцката митология Янус е бог, който отваря и затваря портите на небето, бог на всяко начало и на всеки край и Джонатан с чувство за ирония избра

това предизвикателно име, което му се стори твърде подходящо при дадените обстоятелства.

Когато се впусна да действа в Хонконг, късметът му се усмихна. И продължи да го съпътства повече от десет години.

Огромното му богатство се дължеше на този невероятен късмет, както и на напътствията и покровителството на двамата му влиятелни приятели. Важна роля изигра и добре улученият момент.

Така се случи, че когато Джонатан пристигна в британската колония през 1970 година, строителството беше в подем. Като специалист по недвижима собственост, той разбра, че щастието му се е усмихнало. Тъй като бе достатъчно далновиден да прецени, че му се удава изключителен шанс, той се впусна да сключва сделки с инстинкта на комарджия, който знае, че ще спечели сега или никога; и прояви доста голяма смелост, рискувайки почти всичко, което имаше, плюс средствата, вложени в „Янус енд Янус“ от Мартин Истън и Ван Чин Чиу.

След време си даде сметка, че, образно казано, не е било възможно да заложи на губеща карта. Всеки път печелеше.

През първите шест месеца натрупа значителна печалба и през 1971 година, когато в Хонконг настъпи истински разцвет в строителството, той вече си бе осигурил положението. На хонконгската борса настана внезапно оживление. Като много други, и Джонатан се възползва от раздвижването на пазара. Развихри се и започна бързо да печели.

Съветниците му, които направляваха дейността му през цялото време, но независимо един от друг, няколко месеца по-късно го предупредиха да намали темпото. Той продължи да сключва сделки до края на 1971-ва и през цялата 1972-ра година, но в началото на 1973-а започна да намалява вложенията си на хонконгската борса. Ван Чин Чиу, който непрекъснато слухтеше и, изглежда, знаеше всичко, беше по-предпазлив от Истън и Джонатан следваше старателно всеки негов съвет.

Така или иначе вече бе направил голям удар и беше на път да превърне всички печалби в огромно лично състояние. От този момент нататък той нито веднъж не се обърна назад.

В 1981 година с него вече се съобразяваха бизнес средите не само в Хонконг, но и в целия район на Югоизточна Азия. Той беше

милиардер, собственик на небостъргач, където бяха разположени канторите му, на апартамента на два етажа на Виктория Пийк, на няколко скъпи коли и на чистокръвни коне, които можеха да се видят на хиподрума Хепи вали в Хонконг.

Преди няколко години той откупи бизнеса на Мартин Истън, който бе решил да се оттегли в Швейцария, но продължи да поддържа тесни връзки с Ван Чин Чиу чак до смъртта му преди два месеца. Синът на банкера, Тони Чиу, получи образованието си в Америка, взе мястото на баща си и Джонатан затвърди връзките си с банката. Личните му капиталовложения бяха на сигурно място, а „Янус енд Янус холдингс“ беше много солидна фирма.

Освен в професионалните среди той се ползваше с голяма популярност във висшите кръгове и минаваше за един от най-подходящите европейци — кандидати за женитба. Бе обявен за много примамлива партия. Само че досега нито една жена не бе успяла да го примами.

Понякога Джонатан сам се чудеше защо така се изплъзва на жените и си задаваше въпроса, дали не е прекалено придирчив, дали не е перфекционист в търсене на жената, за която искаше да се ожени. А може би тя не съществуваше. Във всеки случай не можеше да промени собствените си изисквания.

Свършена, каза си внезапно Джонатан, припомняйки си какво бе казала Сюзан Соръл за младата жена, която щеше да бъде негова дама тази вечер.

„Тя е момиче само за теб, скъпи Джони“, каза Сюзан и гласът ѝ прозвуча искрено. „Божествена е. Направо свършена“ Той се засмя, настоя да научи още нещо за нея, но Сюзан тихичко отвърна: „Не, не, няма да ти кажа нищо повече. Дори името и. Почакай и ще видиш сам.“

Е, той много скоро щеше да види.

Отстъпи крачка назад от голямото огледало на гардероба и се огледа за последен път. Намести папионката си, оправи черната копринена кърпичка в джобчето на смокинга и нагласи копчетата за ръкавели.

Трийсет и пет годишният Джонатан приличаше много на дядо си Артър Ейнзли, втория съпруг на Ема. Бе наследил от Артър русата коса и светлия тен, светлите очи и елегантната, изискана хубост, и

също като Артър беше висок, строен, с типична английска външност. Но независимо от всичко тази вечер той изглеждаше по-добре отвсякога. Годишите му се бяха отразили добре и той го знаеше.

Но независимо от красивата си външност през изминалите десет години Джонатан почти не бе променил характера си. Беше все така коварен и подъл и въпреки неоспоримия успех, който бе постигнал, оставаше дълбоко засегнат от това, че са го изгонили от „Харт ентърпрайз“. Все пак успяваше да прикрие дълбоките си чувства зад една фасада от естествена любезност и непроницаемост, възприета от китайските му приятели, и безгрижно, предразполагащо поведение.

Той погледна часовника на ръката си — изящно творение на Патек Филип. Още нямаше седем часа. Трябваше да тръгне след няколко минути. След половин час щеше да пристигне в дома на Сюзан в Риклус Бей. И най-сетне да се запознае с тайнствената дама, която тя му бе намерила.

Излезе забързано от спалнята и усмихвайки се, се спусна по стълбите. Дано тази жена отговаря на описанието на Сюзан, дано наистина е свършена. Но дори да не беше, нямаше значение. Щеше да излезе няколко пъти с нея, за да види какво ще се случи. Тя очевидно току-що бе пристигнала в Хонконг. Непозната. А непознатите винаги са прекрасни, нали?

23.

Той веднага я забеляза.

Тя стоеше в дъното на гостната до френските прозорци, през които се излизаше на терасата, и говореше с американския банкер Елуин Соръл, съпруг на Сюзан.

Той се поколеба за миг на вратата, преди да влезе, като внимателно я наблюдаваше. Лицето ѝ, в сянка, бе обърнато в профил и това го затрудняваше да прецени дали е красива или не.

В този момент Сюзан го забеляза, запъти се да го поздрави и както често биваше в миналото, той и сега си каза, че е много хубава. Червеникавата ѝ коса като кехлибарено сияние обгръщаше красивото ѝ, спокойно лице, а очите ѝ тази вечер бяха ясносини, бликащи от смях.

— Джони, скъпи — възкликна Сюзан, приближавайки се към него. — Тъкмо се чудех къде си.

Тя вдигна лицето си за целувка. Той я целуна по бузата бързо, съвсем формално, но доста интимно ѝ стисна ръката и поясни:

— Закъснях само няколко минути — после сниши глас, прошепвайки: — Няма ли как да се видим някой следобед в апартамента? Или в кабинета ми? Там никой няма да ни безпокои. Много ми липсваш.

Сюзан бързо поклати глава, огледа стаята и леко се усмихна.

— Не смея — промълви тя, като отново спря погледа си на него. Хвана го под ръка, засмя се весело и продължи с естествен глас: — Между другото, Джонатан, забравих да ти кажа, че вдругиден заминаваме с Елуин за Сан Франциско. За два месеца. Това е причината за днешното събиране. Нещо като прощална вечеря с любими приятели.

— Ще липсваш на всички ни — заяви Джонатан в отговор на подадената реплика, съзнавайки, че някои от гостите гледат към тях.

Един от прислужниците китайци се приближи до него с поднос с шампанско, той взе една чаша, благодари тихо и се обърна към Сюзан.

— Наздраве — каза Джонатан и отпи. — Разкажи ми сега за тайнствената дама. Онази там, която говори с Елуин до прозореца, нали е тя?

— Да, но не мога да ти кажа кой знае какво, защото не я познавам добре. Виждала съм я само веднъж, миналата седмица в дома на Бетси Андروت. Веднага ми направи силно впечатление. Изключително привлекателна е, очарователна, добре облечена и интелигентна. И, естествено, веднага си помислих за теб.

— Когато ми се обади по телефона, употреби думата „съвършена“.

— Мисля, че наистина е съвършена. Във всеки случай за теб. Има нещо у нея, което много ще ти допадне. — Сюзан замълча и изпитателно го погледна. — Познавам те много добре, нали знаеш, Джони.

Устните му трепнаха от прикрит смях, когато попита:

— Бетси нищо ли не ти каза за нея?

— Бетси също не я познава. Тя дойде на вечерята с някакъв banker. Мисля, че е германец. А той, изглежда, се е запознал с нея миналото лято в Южна Франция. Или в Сардиния? О, божичко, не съм сигурна.

— Значи тя наистина е забулена в тайнственост, така ли?

— Така изглежда — засмя се Сюзан. — От друга страна е много забавно, нали всеки непознат, влязъл в нашия малък затворен кръг, винаги предизвиква голямо любопитство, не си ли съгласен? — Тя го погледна загадъчно и без да му даде възможност да отговори, продължи: — Свободните мъже сигурно ще проявят интерес към нея. Затова исках да я осигури тази вечер. За моя любим Джони.

— Колко си предвидлива — изгледа я замислено той, после тихо каза. — Аз обаче предпочитам теб.

— Но аз съм омъжена, Джони — отвърна веднага тя и гласът ѝ прозвуча тихо като неговия. — За Елуин, и винаги ще бъда омъжена за него.

— Не ти предлагам брачна, а само сексуална връзка, скъпа.

Развеселена от отговора му, тя направи гримаса, но не каза нищо.

— Все пак какво прави тайнствената дама в Хонконг? — продължи Джонатан — Обикаля туристическите обекти?

— В момента живее тук. Каза ми, че е отворила малък магазин за антикварни предмети и галерия на „Холивуд Роуд“.

— А, така ли! — наостри уши той и погледна внимателно Сюзан. — Какви антикварни предмети?

— Мисля, че от нефрит. Останах с впечатление, че разбира от тези неща. Това е другата причина, заради която според мен двамата ще си допаднете. Затова ела, скъпи, стига вече сме висели на вратата. В края на краищата нали затова я поканих на тази вечеря. Заради тебе. Преди някой друг ловък кавалер да ѝ замае главата и да я грабне...

— Да вървим — отвърна той и тръгна след домакинята, негова бивша любовница, към другия край на гостната.

Лицето на Елуин Соръл светна, като видя Джонатан. Двамата бяха добри приятели и Джонатан беше убеден, че на американеца и през ум не му е минавало, че неговият приятел може да се занесе с жена му.

След като мъжете се поздравиха сърдечно, Сюзан каза:

— Арабела, искам да ти представя Джонатан Ейнзли. Джонатан, това е Арабела Сътън.

— Здравейте — каза Арабела и протегна ръка. — Много се радвам да се запознаем.

Той пое ръката ѝ, стисна я и полуусмихнат отговори:

— За мен също е голямо удоволствие, Арабела. — После замълча и добави: — Вие сте англичанка.

— Да.

Двамата се изгледаха — всеки искаше да прецени колко струва другият.

Косата ѝ, с цвят на позлатено сребро, разделена на прав път, беше съвършено права, плавно се спускаше около лицето, по врата ѝ и стигаше под раменете. Лицето ѝ с ясно оформени черти беше много бледо, без никакъв цвят на бузите, сякаш бе от алабастър. Имаше тесен нос, високи скули и закръглена брадичка с трапчинка, а устните ѝ — пълни и чувствени — бяха начервени с ярко червило. На пръв поглед това стряскаше, защото лицето ѝ беше съвсем бледо, но на нея ѝ отиваше. Беше млада жена със среден ръст, стройна, облечена с елегантна бяла рокля от коприна, която неговото набито око разпозна, че е от Париж и е образец на haute couture.

Трийсет, трийсет и две годишна, помисли си Джонатан и реши, че тя е по-скоро интересна, отколкото хубава. Привлякоха го очите ѝ. Те бяха големи, странно издължени, макар че нямаха точно формата на бадем. Черни като смола, те изглеждаха бездънни.

Арабела изучаваше Джонатан не по-малко внимателно, отколкото той нея.

Беше чувала много за него, знаеше, че е от известно семейство и че е внук на легендарната Ема Харт. Не очакваше обаче, че е толкова привлекателен. Беше поразително красив. Имаше добре поддържан вид, носеше скъпи дрехи и се държеше по начин, който тя не можеше точно да определи. Но много скоро се ориентира. Държеше се като човек, свикнал да има авторитет, власт, пари и всичко, което може да се купи с пари.

Хареса ѝ това, което очите ѝ видяха.

Джонатан също я хареса.

— Вие двамата трябва да се опознаете по-добре — каза Сюзан. — Ела, Елуин, да видим другите гости.

Арабела и Джонатан изведнъж се оказаха сами. Той я хвана под ръка и я поведе към безлюдната тераса.

— Това украшение е изключително, Арабела — каза Джонатан.

Тя погледна големия нефрит, който висеше на наниза от по-малки нефритени мъниста, и му обясни:

— От периода Даогуанг е. Много, много старо нещо.

— Разбирам. Сюзан ми каза, че имате магазин за антикварни предмети и търгувате с нефрит.

— Да, бижута от жадеит и декоративни предмети от нефрит.

Той вътрешно се усмихна, защото му направи впечатление как тя разграничи жадеит от нефрит, което можеше да направи само един истински познавач.

— Откъде се снабдявате със стока? — попита той. — Тук ли я купувате от други търговци, или от Китай?

— И от двете места. Намерих чудесни неща в Шанхай, особено бижута като това — тя замълча, опипвайки висулките, и продължи: — И табакери за енфие, и вази също. Миналата седмица попаднах на няколко стари катарамии от нефрит от периода Квинг. Започнах да колекционирам и многоцветно пекинско стъкло. Главно в наситеножълт цвят.

— Много разумно постъпвате, като купувате стъкло. Стъклените изделия се ценят високо, защото много трудно се изработват. Впрочем аз се интересувам от тези катарамии от нефрит. Искам да дойда в магазина ви да ги видя. Може би утре?

— О, но магазинът още не е отворен. Засега купувам и събирам стока. Официалното откриване е другия понеделник. — Но като забеляза разочарованието, изписало се по лицето му, тя добави: — Добре, елате утре. Още не е подредено, но с удоволствие ще ви покажа някои от най-ценните неща, които успях да намеря през последните два месеца.

— Много ще се радвам, Арабела. Ще се съгласите ли след това да вечеряме заедно?

След съвсем кратко колебание тя каза:

— О, да, Джонатан. Много благодаря.

— Дайте ми после адреса и аз ще дойда в шест часа — кимна той. Пристъпи леко на място и като я погледна, добави: — Разбрах от Сюзан, че сте специалист по старо китайско изкуство. Къде всъщност сте учили?

— О, не съм, искам да кажа, че всичко, което знам, съм го учила сама и много съм чела. Освен това през последните три години изкарах няколко курса в „Сотби“ в Лондон. — Тя поклати глава и се засмя. — Но не съм специалист. Просто знам някои неща. И се надявам да науча още тук в Хонконг.

— О, ще научите. Наистина ще научите — промълви той и извърна лице, за да не види тя хищническия блясък в очите му.

— Сюзан ми каза, че имате много хубава колекция от предмети на китайското изкуство, Джонатан, включително няколко прекрасни бронзови предмета.

— Да, така е. Искате ли да ги видите? Утре, преди да отидем да вечеряме, може да се отбием в моя апартамент. Бихте ли дошли?

— Ще ми бъде приятно. Благодаря.

— Откъде сте, Арабела? — попита изведнъж той, сменяйки темата.

— Хампшир. Баща ми е лекар. А вие сте от Йоркшир, нали?

— Не само оттам — усмихна се иронично той, хвана я под ръка и я поведе към гостната. — Мисля, че трябва да отидем вече при

другите гости. Не съм се видял с никого от приятелите си. Освен това не е редно да ги лишавам от вашето присъствие.

Арабела му се усмихна и си помисли, че всичко мина много лесно, много по-лесно, отколкото предполагаше. Почувства, че е постигнала успех, и задържа погледа си на него. После се обърна и заговори с Ванс и Марион Камбъл, които бегло познаваше — те я бяха докарали с колата си на вечерята. Беше твърдо решена да си тръгне с тях.

На масата Сюзан й бе отредила място срещу Джонатан и той имаше възможност да я наблюдава крадешком през цялата вечеря.

Неговото място беше между Сюзан, която седеше начело на масата от лявата му страна, и Марион Камбъл от дясната. Постара се да обръща достатъчно внимание и на двете, за да не се покаже невъзпитан.

Основното му занимание обаче бе да наблюдава Арабела Сътън и да я слуша какво говори, а тя му направи силно впечатление. Остана очарован от гласа ѝ. Беше плътен, прелъстителен. Присъствието ѝ действаше хипнотично. Елуин я гледаше като омагьосан, също и Анди Джоунс, който седеше от другата и страна.

Джонатан забеляза колко е самоуверена, колко свободно говори и колко добре е информирана по най-различни въпроси, не само по въпросите на китайското изкуство. Хареса му нейната интелектуалност и изтънченост, Очевидно бе пътувала много, очевидно познаваше живота, а това го радваше. Не харесваше непохватни или неопитни жени, било в леглото или вън от него. Предпочиташе равностойни. Да му подхождат.

Колкото по-дълго я наблюдаваше, толкова повече Джонатан осъзнаваше, че тя наистина е красива. Красотата ѝ беше необикновена, различна, интригуваща. На светлината на свещите лицето ѝ изглеждаше особено тайнствено и много чувствено.

Съвършената извивка на овала, бездънните тъмни очи, сочните пълни устни и коприненият блясък на златистите коси я правеха много съблазнителна. Имаше нещо изключително еротично у тази жена и то бе изписано не само на лицето и на безспорно съвършеното ѝ тяло под бялата рокля, но се усещаше и в ръцете ѝ.

Джонатан никога не бе виждал такива ръце. Бяха изключителни. Нежни, много бели, със заострени пръсти, а дългите, съвършени нокти — лакирани в яркочервено като съблазнителните ѝ устни.

Той искаше тези ръце да го докоснат, искаше не само ръцете ѝ. Но мисълта, че може да я прелъсти, беше твърде предизвикателна, а предчувствието за подобно удоволствие — твърде опасна игра в този момент. Но преди да успее да се настрои на друга вълна, той усети, за своя изненада, че силно се възбужда. От ученическите години не му се бе случвало да изпадне в подобно състояние по време на вечеря. Невероятно, помисли си, изпотявайки се под яката.

Като отмести поглед от обаятелната — и възбуждаща — Арабела, той насочи вниманието си към Анди Джоунс и заговори с него на спортни теми.

— Защо го правиш? — прошепна Джонатан в ухото на Сюзан, докато крачеха бавно в гостната след вечеря. Спряха до камината и зачакаха иконома Филипинец да поднесе кафето.

— Какво правя? — попита тя, оглеждайки се, за да се увери, че Елуин е зает с другите гости.

— Сводничиш — отвърна Джонатан и крадешком прокара ръка по гърба ѝ до кръста.

— Недей, Джони, някой може да ни види — пошепна тя.

— Хайде, признай си. Това те възбужда, нали?

— Разбира се, че не! — просъска тя. Внезапният гняв я накара да се завърти с лице към него. Но бързо се овладя, наложи си приятно изражение на лицето, пое дълбоко въздух и каза с равен глас: — Може би защото все още се чувствам виновна, че прекъснах връзката ни по този начин. Искам да ти се отблагодаря, Джони. За мен винаги си бил различен от всички останали, ти беше прекрасен любовник. Най-добрият, който съм имала. Освен това за първи път своднича за теб, както грубо се изрази. Предпочитам думата „запознавам“.

Той се засмя, не каза нищо, но си помисли, че не би било лошо да бъде в леглото и с двете едновременно. Арабела и Сюзан сигурно щяха да се окажат интересна и вълнуваща комбинация. Но знаеше, че нито едната, нито другата ще се съгласи на такова нещо. Англичанките

никак не са склонни към приключения, когато става въпрос за секс. А особено тези двете — дъщери на граф и на лекар. Изключено.

— Но не се ли оказах права, Джони? — попита Сюзан. — Арабела е свършена, нали?

— Външно, на пръв поглед — да. — Той изчака малко, погледна я внимателно и продължи тихо и предизвикателно: — Но не мога да преценя истински и да ти дам точен отговор, преди да сваля от нея тези елегантни дрехи и да я вкарам в леглото.

Той не отместваше поглед от лицето на Сюзан и видя пламъчето, което внезапно проблесна, и изражението на очите ѝ. Ревност ли беше? Гняв? Или и двете? Мисълта, че може да ѝ е причинил болка, макар и съвсем лека, го зарадва. Не искаше да се замесва в семеен скандал, но не можеше и да преглътне обидата, че тя го захвърля по този начин.

Настъпи неловко мълчание.

Накрая тя развеселено каза:

— Колко жалко, че няма да бъда в Хонконг, за да чуя заключението ти!

— Може би ще бъдеш...

— Ооо... — в очите ѝ блесна изненада.

— Утре ще разгледам антикварния магазин на Арабела. Късно следобед. Сетне ще отидем в моя апартамент да пийнем нещо. Преди малката интимна вечеря у дома. А по-късно може би ще преминем към нещо още по-интимно. Имам големи надежди. Наистина имам.

— Мръсник — промълви тя достатъчно високо, за да може той да я чуе.

— Но ти започна всичко това, любов моя — отговори Джонатан, смеейки се, доволен, че Сюзан е постъпила точно така. Арабела беше едно предизвикателство. А пред него толкова отдавна не се бяха изправяли предизвикателства.

Много по-късно същата вечер Джонатан седеше до прозореца в спалнята си, замислен и притихнал, с очи вперени в безоблачното нощно небе, осеяно с безброй звезди. Стаята тънеше в пълен мрак и единствената светлина идваше от ярката пълна луна, която хвърляше сребристо сияние.

Той държеше в ръце парче лъскав нефрит, подхвърляше го и от време на време го разтъркваше с пръсти. Това беше талисманът му, с който не се разделяше, откакто бе дошъл в британската колония.

Дълго време остана замислен, размишлявайки за двете жени, които бе видял днес.

Братовчедката, Пола О'Нийл.

Непознатата, Арабела Сътън.

Двете по различен начин го преследваха в мислите му. Той противопостави образите им и си даде две обещания. Да унищожи първата. Да спечели и да притежава втората.

След като се закле да го направи, той дълбоко въздъхна, обзет от странно чувство на задоволство. Стана, съблече синия халат от китайска коприна и бавно се запъти към леглото. Не можа да се сдържи и самодоволно се усмихна. Не изпитваше ни най-малко съмнение, че ще успее.

Това беше единствено въпрос на време.

СВЕТЦИ И ГРЕШНИЦИ

*„Души, обзети от съблазън
или от доброта насъщна,
в чудовища или пък в праведници
хората превръщат.“*

Уолтър
Лърнид

*„Боят се детските очи от дявола
изписан.“*

Уилям Шекспир

*„Богатството и властта са
дар от сляпата съдба,
докато добротата всеки сам
постига.“*

Елоиза

24.

Всичко предвещаваше успех.

Още щом започнаха танците. Пола разбра, че предстои една вълшебна вечер. Всичко беше както трябва.

Голямата бална зала в Кларидж, украсена от дизайнерския отдел на „Харт“ под нейното пряко ръководство, изглеждаше великолепно. По-точно изключително. Отказвайки се от строга, тържествена атмосфера, тя създаде една цветна феерия от сребро, белота и кристал, като използва за тази цел покривки за маси от сребърно ламе, бели свещи в сребърни свещници и кристални вази с букети от бели цветя. Бели цветя — лилии, орхидеи, хризантеми и карамфили — в огромни количества и огромни вази бяха пръснати из цялата зала, по всички ъгли.

Балната зала напомняше на Пола за зимен дворец, построен от лед, целият сребрист и блестящ, чието студено излъчване обаче осигуряваше чудесно обкръжение за гостите, облечени в празнични дрехи — жените в ярки, елегантни вечерни рокли и приказни бижута, мъжете — в безупречни, майсторски скроени черни смокинги.

Пола беше щастлива, че всички поканени дойдоха на това специално тържество. Присъстваха роднини, близки приятели, служители в магазините на „Харт“ и „Харт ентърпрайз“, почетни гости и знаменитости.

Оглеждайки се за пореден път, тя отново си каза, че дамите от семейството са особено красиви тази вечер.

Братовчедка й Сали, графиня Дънвейл, прекрасна в променяща цвета си синя тафта, с прочутите сапфири Дънвейл, които се сливаха с цвета на очите й... Емили, изключително красива в тъмно рубинова коприна, с превъзходно колие и обици от рубини и диаманти, които Уинстън й бе подарил за Коледа... доведените сестри на Емили, близначките Аманда и Франческа, елегантни и красиви в тъмнопурпурен шифон и ален брокат... нейната жизнерадостна зълва Миранда, царица на модата, възхитителна в червеникавокафява атлазена рокля, права, семпла, без презрамки, с дълъг шал към нея и

старинно колие от топази и диаманти, което се спускаше като дантелена паяжина от шията ѝ.

Пола насочи поглед към трите сестри.

Те седяха на една от близките маси и си говореха. Майка ѝ Дейзи, прекрасна в тъмнозелен шифон, с разкошните смарагди на Макгил, които Пол бе купил на Ема преди близо половин век... леля Едуина, вдовицата графиня на Дънвейл, прехвърлила седемдесетте, белокоса, слабичка и в същото време царствено елегантна в черна дантела, с диамантеното колие на Феърли, което Ема ѝ бе подарила на последната Коледа от живота си.

Двете жени бяха най-малката и най-голямата дъщеря на Ема Харт, незаконородени, свързани здраво от обстоятелствата на раждането си и от дълбоката привързаност на майката към най-голямото ѝ дете. Между тях седеше законната дъщеря, средната... леля Елизабет. Все още хубавица, с гарвановочерна коса, с външност, която не отговаряше на възрастта ѝ, тя беше възхитителна в сребърно ламе, с безценни рубини, диаманти и смарагди.

От децата на Ема Харт тази вечер присъстваха само трите сестри. Пола не бе поканила двамата синове на Ема — Кит Лаудър и Робин Ейнзли, и техните съпруги. От години вече те бяха *persona non grata*, заради предателството им към Ема и заради предателството на техните деца, Сара и Джонатан.

Змийско гнездо, помисли си тя, спомняйки си нещо, което веднъж баба ѝ бе казала. Колко верни се оказаха думите ѝ! Пола изтласка от мислите си тези жалки роднини, с които нямаше време да се занимава, вдигна чашата си и отпи глътка шампанско.

Вечерта приближаваше към своя край и тя изведнъж се сети, че вечерята с танци, първата от поредицата тържества, които бе запланувала по случай шейсетата годишнина от откриването на магазина в Найтсбридж, на другия ден щеше да се превърне в светска тема за разговори. Вестниците щяха нашироко да отразят събитието. Великолепно подредената зала, отбраните ястия, скъпите вина, дрехите, изработени от прочути модисти, приказните бижута, присъстващите знаменитости, Лестър Ланин и неговият оркестър... всичко това допринасяше за големия блясък, на който печатът и публиката не можеха да устоят.

Пола беше доволна. Хубавата реклама щеше да бъде изключително благоприятна за магазина. Тя се усмихна на баба си. Беше в навечерието на Нова година. Краят на 1981-ва. Началото на една нова година. И тя се надяваше да е начало на нова, успешна епоха на разцвет на магазините, основани от баба ѝ.

Облегна се на стола и мълчаливо си даде едно новогодишно обещание: Магазините да станат още по-прекрасни през следващите десет години. Тя дължеше това на баба си, която толкова много ѝ вярваше, и на собствените си дъщери, които един ден щяха да наследят магазините от майка си.

Шейн, увлечен в разговор с Джейсън Рикардс и сър Роналд Калински, внезапно се обърна към нея и прекъсна мислите ѝ с думите:

— Ти сякаш изобщо не си тук, скъпа. — Хвана ръката ѝ и се наклони към нея: — Отпусни се. Успехът на вечерта е гарантиран и всички се забавляват чудесно. Ти организира страхотен прием, Пола.

Тя се усмихна лъчезарно на съпруга си и каза:

— Да, страхотен! Толкова се радвам, че избрах балната зала на Кларидж, а не няколко салона в Риц. Тук е толкова по-хубаво!

Шейн кимна. После въздъхна, засмя се и възкликна:

— Охо! Ето го и Майкъл! Очевидно ще трябва пак да се лиша от теб, а си до мен само от една минута.

— Няма за мен покой тази вечер, нали? Доста е изтощително, но нали аз съм домакинята, Шейн, трябва да си изпълнявам задълженията. — На устните ѝ трепна усмивка. — Тези танци ще ми стигнат за цялата 1982-ра година. Надявам се, че с това ще приключим и скоро няма да се налага да танцуваме. Напомни ми, че повече не бива да организирам никакви танци, скъпи. — Въпреки тези думи лицето ѝ оставаше усмихнато, а очите ѝ светеха от радост.

Шейн я погледна с любов. На лицето му бе изписано възхищение. От толкова години я познаваше, но тази вечер тя беше по-възхитителна от всякога. Носеше елегантна вечерна рокля от тъмносиньо кадифе, с красива кройка с дълги ръкави, кръгло деколте и права пола. Тоалетът бе дело на Кристина Краудър, ушит специално за Пола така, че подчертаваше високото ѝ стройно тяло. На едното си рамо бе закачила голяма теменуга, която той специално бе поръчал на парижкия бижутер Ален Бушрон. Брошката беше само от сапфири, които отразяваха яркосиния цвят на очите ѝ; същия ефект имаха и

сапфирените обици. Той ѝ подари този комплект на Коледа и позна по лицето ѝ, че много се зарадва и много го хареса, макар да се възмути от неговата прекалена екстравагантност.

„Но нали ми подари парника за орхидеи. Това е достатъчно“, каза тя, а той се засмя и обясни, че парникът е подарък и от децата. „Те всички се включиха в разноските, скъпа“, добави той.

Майкъл спря до стола на Пола и каза:

— Хайде, размърдай се, Пола... обеща ми първия бавен танц, а аз имам чувството, че този е точно такъв. Нищо чудно да остане пръв и последен. — Той хвана Шейн за рамото: — Нали нямаш нищо против?

— Имам и още как. Но понеже си ти, няма да се караме — с шеговит тон отвърна Шейн, без да се замисли.

— Съпругата на Филип е красива жена — каза Майкъл, докато водеше Пола по дансинга. — Късметлия е той.

— Така е — съгласи се Пола.

— Само че спечели за твоя сметка.

— Съвсем вярно, Майкъл, но само в известно отношение — засмя се Пола, извърна леко глава и спря поглед на Филип и младата му съпруга, понесли се пред тях под звуците на „Непознати в нощта“. — Никога не съм го виждала толкова щастлив. Той я обожава. Както и тя него. Аз може и да съм загубила най-добрата си пряка помощничка, но спечелих една прекрасна, любяща снаха.

— Хмм — промърмори Майкъл и се приближи плътно до Пола. Но веднага се овладя и се отдръпна, съзнавайки, че поема голям риск, ако продължи да танцува с нея така интимно. Присъствието ѝ продължаваше да го възбужда, а това беше опасно на дансинга. Опасно във физически смисъл, поне за него. Непосредствената близост беше прекалено голяма. Освен това можеше да предизвика злите езици. А и Шейн, макар да се шегуваше, не го изпускаше от поглед цяла вечер. Възможно бе Шейн да го подозира, че е увлечен по Пола, но тя самата не подозираше. И през ум не ѝ минаваше, че той проявява романтичен интерес към нея, и продължаваше да го приема като добър познат, приятел от детинство, човек, на когото може да разчита и да се довери. А той желаше тя да се отнася точно така към него.

— Във всеки случай Мади ще продължи да работи, когато се върнат в Сидни — продължи Пола. — Назначих я за управител на австралийския клон на „Харт“. Ще следи и бутиците в хотелите на Шейн. Но без съмнение аз ще чувствам отсъствието ѝ в Ню Йорк, Майкъл. От друга страна, за мен е толкова важно те да са щастливи... това е най-важното. — И като се отдръпна леко и му се усмихна, тя добави: — Двамата са лудо влюбени, нали разбираш...

— Това е ясно като бял ден. — Няколко минути танцуваха мълчаливо.

Лицето на Майкъл се изкриви в гримаса. Защо и той не можеше да има частен живот и лично щастие като Филип Еймъри. Валънтайн се бе провалила като съпруга и до този момент той не бе срещнал жена с нужните качества. Зададе си въпроса дали е влюбен в Пола, или само увлечен по нея. Нямаше съмнение, че сексуално тя го привличаше, искаше да спи с нея. Но имаше ли тук място за любов? Не беше сигурен.

За да отблъсне по-бързо тези мисли, Майкъл каза:

— Дейзи изглежда на седмото небе заради Филип и Мадилана.

— Така е. Разбира се, беше разочарована, че се ожениха в Ню Йорк в началото на декември и семейството научи за това при свършен факт. Всъщност всички бяхме разочаровани. Но съм напълно сигурен, че мама е преглътнала разочарованието, след като вече си е отдъхнала, че нейният капризен плейбой най-сетне е впрегнат в брачния хомот.

— Искях да дам вечеря в тяхна чест, но Филип ми каза, че заминават след два дни. Отиват в Европа да изкарат медения си месец.

— Да. Виена, Западен Берлин, после Южна Франция и вила „Фавиола“.

— Доста хладничко е сега по тези места. Смятах, че ще изберат някоя по-топла страна. Например Барбадос, в хотела на Шейн.

— Филип много харесва хотел „Империал“ във Виена, още откакто баба ни водеше там като деца. Двамата с Емили смятат, че това е един от най-прекрасните хотели в света, и той иска Мадилана да го види. Ще наемат кралския апартамент, великолепен е. А Мади предложи оттам да отидат в Берлин и след това във „Фавиола“. Слушала е толкова много за вилата от мен и от Емили. Освен това Мади, изглежда, е страшна поклонничка на баба и е много любопитна

да види всички къщи, които тя е притежавала. Така че вила „Фавиола“ е задължителна.

Майкъл се разсмя — разбираше много добре защо Мадилана е покорена от чара на Ема Харт. Това се бе случвало с толкова много хора, докато Ема беше жива, а и след смъртта ѝ, и тъкмо затова тя се бе превърнала в легендарна личност. Внезапно той усети, че напрежението, което се бе натрупало у него, намалява.

— Досега нямах възможност да ти кажа, Пола, че според мен леля Ема щеше да бъде много горда тази вечер — заяви той. — Приемът е страхотен, един от най-хубавите, на които съм бил, и...

— Може ли, приятел? — прекъсна го Антъни и широко се усмихна.

— Всеки път, като танцувам с теб, някой от твоите роднини се намесва — измърмори недоволно Майкъл и отстъпи дамата си на граф Дънвейл. — Няма съмнение, Пола, че тази вечер ти си царицата на бала.

Пола се засмя и дяволито му намигна.

Майкъл отстъпи встрани и без да бърза, тръгна да търси Аманда.

Антъни взе Пола в обятията си и я завъртя в средата на дансинга. След малко, притиснал лице в косата ѝ, той каза:

— Има ли някаква възможност да ви убедя с Шейн да дойдете скоро в Ирландия за един уикенд? Откога не сте идвали в Клонлафлин? Двамата със Сали много ще се радваме. Можете да вземете Патрик и Линет.

— Чудесна идея, Антъни, много ти благодаря за поканата. Може и да го направим... в края на януари. Ще говоря с Шейн. Доколкото знам, за тогава не сме запланували пътувания в чужбина.

— Просто не е за вярване! — отвърна развеселено Антъни. — Вие двамата сте като цигари катунари напоследък, напред-назад по света, нямат край вашите търговски сделки. Вече не мога да ви хвана дирите.

Преди да успее да му отговори, Александър потупа Антъни по рамото и извика:

— Недей да си присвояваш дамата. Мой ред е, братовчеде!

С тези думи Санди я пое в ръцете си и двамата бързо се отдалечиха от Антъни. Антъни ги изгледа с отворена уста, а на лицето му постепенно се изписа изненада.

Отначало двамата танцуваха, без да говорят, изпитвайки удоволствие, че са заедно на дансинга. Като деца много обичаха да бъдат партньори в танците. Тогава, както и сега, бяха чудесна двойка.

По едно време Александър тихо каза:

— Много ти благодаря, Пола.

— За какво, Санди? — озадачено го погледна тя.

— За Коледата в Пенистоун Ройъл и за тази вечер. Ти просто върна времето назад, припомних си толкова много прекрасни неща... за миналото... за хората, които истински обичах. Баба... моята скъпа Маги... твоя баща...

— О, Санди, говориш толкова тъжно! — възкликна Пола. — А аз исках коледните празници и този прием да бъдат щастливи събития за всички нас. Не съм...

— И успя, Пола. Всичко е чудесно. А аз не съм никак тъжен. Всъщност точно обратното.

— Сигурен ли си? — попита загрижено тя.

— Напълно — излъга спокойно той и се усмихна.

Пола му отвърна с топла, нежна усмивка, пристъпи по-близо към него и стисна рамото му. Братовчед й Санди винаги заемаше особено място в сърцето й и тя бе решила да не го пренебрегва в бъдеще. Той имаше нужда от нея не по-малко от сестра си Емили. Наистина беше много самотен. Сега тя осъзна това много по-силно от друг път.

Санди се загледа пред себе си, доволен, че е сред полумрака на дансинга, където се бяха струпали много хора, защото не можеше повече да контролира печалния си поглед и мрачно свитите устни. Пола не виждаше лицето му, останалите двойки бяха прекалено ангажирани и не го забелязваха и той беше благодарен за тази малка благосклонност на съдбата. Танцът свърши и той с облекчение си каза, че не се е спянал нито веднъж.

Санди беше свършен човек и само след няколко седмици околните щяха да го узнаят. Трябваше да го знаят. Той трябваше да им каже, друг избор нямаше. И този момент го ужасяваше.

— Е, Пола, кажи ти какво мислиш. Може ли съвременната жена да има всичко? — попита сър Роналд, като я погледна въпросително с трепкащи в очите пламъчета. — Нали разбираш — кариера, семейство и деца.

— Само ако е внучка на Ема Харт — отвърна духовито Пола и дяволито се усмихна.

Сър Роналд и всички на масата се разсмяха, а Пола продължи:

— Но, ако говорим сериозно, баба наистина ни учеше да бъдем добре организирани и това е тайната както на моя успех, така и на Емили. Така че отговорът ми е да, съвременната жена може да има всичко, при условие, че има добър план в живота си и е изключително добре организирана.

— Много жени няма да се съгласят с теб, Пола, защото смятат, че могат да имат две от тези неща, но не и трите — възрази сър Роналд. — Само че не ме разбирай погрешно, мила моя, аз приветствам начина, по който вие с Емили сте организирали живота си. И двете сте забележителни жени, наистина забележителни!

— Нека да попитаме Мади какво мисли — каза Пола, — ето, тя идва насам... аз не познавам друга, която да олицетворява по-добре от нея съвременната жена от седемдесетте години.

Няколко чифта очи се насочиха към Мадилана и Филип, които се приближаваха към масата. Тя сияеше и ликуваше във вечерна рокля на Полин Тригер от тъмнопурпурен шифон със спираловидни апликации от пурпурно кадифе. Носеше разкошна огърлица от перли и диаманти, а към нея обици висулки, подарени ѝ от Филип за сватбата. Косата ѝ бе вдигната нагоре и тя беше по-прекрасна от всякога. Вроденото ѝ изящество и елегантна осанка сега бяха обогатени с ново, красиво спокойствие.

Бе хванала съпруга си под ръка така, сякаш никога нямаше да го пусне, а Филип изглеждаше не по-малко горд и привързан към нея. Двамата спряха до масата.

— Елате при нас — радостно ги покани Пола.

Те седнаха и Филип каза:

— Моите поздравления, скъпа. Страхотна вечер, наистина забележителна, а това, че покани Лестър Ланин да дойде от Щатите, е гениално хрумване от твоя страна.

— Благодаря, Пип — отвърна Пола и се обърна към Мадилана: — Виж какво, Мади, чичо Рони току-що ме попита дали съвременната жена може да има всичко... брак, кариера, деца. А аз казах, че най-добре е да попита теб... момичето, което прави кариера и току-що се е омъжило.

— Надявам се, че ще мога да имам всичко — засмя се Мадилана и с крайчеца на окото си погледна Филип. — Филип иска да продължа да работя, да имам кариера, а аз мисля, че това е възможно дори и след като имам дете.

— Приемам всичко, което ще направи съпругата ми щастлива — заяви Филип, потвърждавайки нейните думи. Той се пресегна и хвана лявата ѝ ръка, на която тя носеше платинена брачна халка с превъзходен трийсеткаратов диамант, проблясващ на светлината на свещите.

— Ето го! Последния валс! — извика Шейн.

Той скочи, заобиколи масата и хвана Пола. Като я поведе към дансинга, каза:

— Нямахте да позволя на никого да те отмъкне за този валс, скъпа.

— И да ме беше поканил някой, щях да му откажа.

Двамата се озоваха в обятията си и докато танцуваха, Шейн нито за миг не отслаби прегръдката си. Пола се отпусна, притисната към него, и както винаги в негово присъствие, още от детските години, се почувства сигурна и доволна. Тя и Шейн бяха щастливи. Имаха толкова много общи неща. Голямата, вярна любов. Децата. Споделените интереси. Еднаква семейна среда. Той я разбираше толкова добре, разбираше нейната дълбока необходимост да изпълни предопределената ѝ роля като наследница на Ема Харт. Трябваше да обясни на сър Роналд преди малко, че една жена може наистина да има всичко само ако е омъжена за идеалния мъж. А тя беше омъжена за такъв мъж.

И тогава си помисли за Джим, но съвсем мимоходом: Той се явяваше в съзнанието ѝ като неясна фигура, а свързаните с него спомени бяха накъсани, обезцветени от събития, станали след смъртта му, от хора, които обичаше и които сега изпълваха живота ѝ, от отминаващото време. Струваше ѝ се, че цял живот е била съпруга на Шейн. Но годините все пак летяха, те бяха женени отдавна. Тази внезапна мисъл я накара да отстъпи назад и да го погледне.

Той впери очи в нея, бърчейки черните си вежди.

— Какво има?

— Нищо, скъпи. Просто си помислих, че много скоро започва една нова година и аз се надявам, че тя ще се изтърколи незабелязано,

както предишните.

— Вярно, любима. От друга страна, погледни на въпроса и така — 1982-ра е първата от следващите петдесет години, през които ще бъдем заедно.

— О, Шейн, това е прекрасно, няма по-красива мисъл, с която да започнем новата година.

Той докосна с устни бузата ѝ, притисна я още по-силно към себе си и като я завъртя няколко пъти, я насочи към средата на залата. Пола се усмихна, изпълнена от любов към него. После огледа залата, търсейки с поглед роднините, най-близките приятели. Тази вечер тук се бяха събрали и трите фамилии... имаше представители на Харт, на О'Нийл и на Калински.

Забеляза майка си, която танцуваше с Джейсън и изглеждаше влюбена като Мадилана, замечтано отпусната в прегръдките на Филип. Свекър ѝ Брайън описваше широки валсови кръгове с майката на Шейн и Джералдин ѝ намигна, когато царствено минаха край тях. На дансинга се появиха Емили и Уинстън, следвани от Майкъл и Аманда. Видя и леля си Елизабет, която гледаше в очите съпруга си французин, Марк Дебойн, а той явно чудесно се забавляваше; дори старата леля Едуина се бе изправила на крака и правеше опити да се включи в танца — кавалерстваше ѝ галантният сър Роналд.

Музиката рязко спря и в микрофона се разнесе гласът на Лестър Ланин:

— Дами и господа... приближава полунощ. Слушате радио Би Би Си по уредбата на хотела. Ето... това е Биг Бен, който ще отброи секундите до полунощ.

Всички спряха да танцуват, за да изслушат диригента на оркестъра, и в балната зала се възцари пълна тишина. Ударите на големия часовник в Уестминстър отекнаха един след друг. Когато се разнесе последният удар, барабанен ек разтърси залата, Шейн прегърна Пола, целуна я, пожела ѝ щастлива Нова година, след него се изредиха Филип и Мадилана.

Пола отвърна на Мадилана с нежна прегръдка.

— Нека да ти го кажа още веднъж, Мади... добре дошла в семейството. И нека тази година да бъде първата от много щастливи години за теб и за Филип.

Мади се трогна от прекрасните думи на Пола, но преди да успее да отговори, оркестърът засвири „Старото приятелство“.

Пола и Филип я хванаха за ръце и пеейки, я притеглиха към себе си.

Заобиколена от новото си семейство, Мади почувства тяхната любов и не можа да повярва на щастието си, че е станала част от тях. Но тя действително бе станала и винаги щеше да бъде благодарна за това. Години наред в живота ѝ имаше само тъга и загуба. Сега най-сетне всичко се бе променило.

25.

Мадилана лежеше, опряла глава на рамото на Филип.

В спалнята пробягваха сенки, чуваше се само равномерното дишане на Филип, който бе заспал, лекото шумолене на копринените завеси и тиктакането на позлатения часовник върху старинния френски скрин.

Времето беше меко за януари, почти пролетно, и Филип бе отворил високия прозорец. Нощният въздух нахлуваше свеж и влажен, примесен с острия солен вкус на Средиземно море и със стипчивата миризма на зеленината от необятните цветни градини на „Фавиола“.

Мадилана се измъкна от леглото, отиде тихо на прозореца, облегна се на перваза и загледа пейзажа, който в този късен час тънеше в спокойна тишина. Погледна нагоре. Небето беше тъмносиньо, почти черно и приличаше на кадифен балдахин, издигнат високо над земята като огромна дъга, осеяна с ярки звезди. Малко по-рано облаци бяха закрили луната, но вече се бяха разпръснали и тя я видя — пълна, ясна и съвършено кръгла.

От устата ѝ се отрони дълга въздишка на задоволство. От десет дни бяха във вилата, почиваха си и не бързаха за никъде след пътуванията до Виена и Берлин. Откак пристигнаха тук, не правеха нищо друго, освен да се любят, да спят до късно, да се разхождат из градините и по плажа и да обикалят крайбрежието. Повечето време прекарваха във вилата, където Соланж се суетеше около тях като квачка, а Марсел готвеше вкусни обяди и вечери, като впрягаше цялото си въображение и непрекъснато измисляше нещо ново, с което да ги съблазни.

Двамата четяха и слушаха музика. Понякога тя свиреше на китарата и пеше на Филип любимите си южняшки песни. Той я слушаше като омагьосан, а на Мадилана ѝ ставаше драго и се чувстваше поласкана, че нейната музика му харесва. „Десет дни блажено щастие, през които не правя нищо и ти си само моя“, бе казал Филип тази сутрин, а тя му бе отговорила, че изпитва същото.

Тук във „Фавиола“, както и в Дънун, цареше особено спокойствие и тя черпеше сили и задоволство от тишината и природната красота на тези места. Дънун, това беше нейният дом сега; имаше и друг дом — луксозният апартамент на върха на „Макгил Тауър“ в Сидни. Но най-много обичаше къщата и овцефермата в Кунамбъл. Беше се влюбила в нея от пръв поглед. Както се бе влюбила във Филип. И той в нея.

Като си спомни първия път, когато се любиха, Мадилана потръпна и кожата на ръцете ѝ настръхна. Тогава остана в леглото да плаче на възглавницата му, след като той си тръгна, защото се опита да си представи бъдещето с него, но не видя никакво бъдеще. Колко глупава е била този ден... и колко погрешно е разсъждавала. Тя наистина имаше бъдеще с Филип Макгил Еймъри. Беше негова съпруга. И, както каза Пола, 1982-ра беше само първата от многото щастливи години, които им предстояха. Целият живот беше пред тях двамата.

Тя го обичаше... обичаше го толкова много, че понякога ѝ ставаше непоносимо тежко. Когато не беше при нея, изпитваше дълбоко чувство на загуба и преживяваше истинска физическа болка — усещаше стягане в гърдите, което преминаваше едва когато той се върнеше. За щастие не се налагаше да бъдат разделени за дълго, откакто той я последва в Ню Йорк през октомври миналата година. Пристигна внезапно, без предупреждение, две седмици след като тя бе заминала от Сидни, втурна се в кабинета ѝ в „Харт“ на Пето Авеню, без никой да съобщи за него, ухилен до уши. Но очите му бяха тревожни — тя веднага забеляза това.

Заведе я на обяд в „21“, после на вечеря в „Льо Сирк“. Тя се чувстваше прекрасно, че отново е с него. В мига, когато се разделиха на летището в Сидни, тя изведнъж бе разбрала колко много държи на Филип. По време на дългия полет сърцето ѝ копнееше за него и тя осъзна, че този копнеж никога няма да отмре. Никога, докато е жива. Любовта към Филип изместваше всичко в живота ѝ, дори кариерата ѝ, ако трябваше да избира.

По-късно същата вечер, след като се бяха любили необезпокоявани от никого в нейния апартамент, той ѝ предложи да се оженят. Тя не се колеба, прие предложението му веднага.

Говориха до късно през нощта и правеха планове за бъдещето. Филип настоя да запазят в тайна годежа. „Само защото не искам да се вдига шум“, обясни внимателно той. Но тя беше не по-малко упорита от него за някои неща и се опита да го убеди, че е редно да кажат на Пола. „Защото тя ще трябва да ми намери заместничка. Не мога — не искам — да я изоставя в такъв критичен момент, Филип. Тя е прекалено добра към мен. Освен това не е в мой стил да постъпвам така. Поела съм отговорност към нея и към себе си.“

Филип разбра чувствата ѝ. Въпреки това изтъкна, че тя може да си намери заместничка, без да съобщава това на Пола, и беше толкова настоятелен, че на нея не ѝ остана нищо друго, освен да се съгласи. Но колкото и странно да беше, не ѝ се наложи да търси дълго. Синтия Адамсън, която работеше в отдела за маркетинг, беше нейно протеже и от известно време любимка на Пола. На тази млада жена се възлагаха изключителни надежди, беше схватлива, интелигентна, старателна и силно привързана към Пола и „Харт“.

Мади се увери, че Синтия може да се справя с нейната работа, когато тя напусне, че притежава необходимите качества, за да стане лична секретарка на Пола. Това я успокои до известна степен и тя реши да посвети Синтия в задълженията, докато все още е на работа в магазина.

Филип остана до края на месеца, след това замина за Австралия за две седмици, за да уреди някои служебни въпроси, и най-сетне в края на ноември се върна в Ню Йорк.

В мига, в който пристигна, той заяви, че трябва да се оженият веднага. И обясни, че ако правят голяма сватба, на която да присъстват всички роднини, ще трябва да отлагат прекалено дълго. И че всичко ще бъде съпроводено с голяма суетня. „Но трябва да им дадем възможност да дойдат. Трябва да уведоим поне майка ти и Пола“, настояваше Мади, чувствайки се неудобно, че ги пренебрегва по този начин.

Той беше неумолим. „Не, няма да ги чакам да си направят безкрайните планове и чак тогава да дойдат. Трябва да се оженим сега.“ И като се засмя, добави по-весело: „Страх ме е да не те загубя, не разбираш ли? Трябва веднага да се оженим за теб.“ Въпреки смеха и безгрижния тон на гласа му, тя отново долови някаква тревожност, която засенчваше ясните му сини очи. Съгласи се да направи, каквото

той пожелае... само и само да изчезне този израз на паника от лицето му. Не издържаше да го гледа притеснен или разстроен.

И така в началото на декември те се ожениха без много шум с католическа церемония в катедралата „Св. Патрик“ на „Пето Авеню“ в присъствието на приятелката ѝ от Бостън Патси Смит и на Миранда О'Нийл и нейния съпруг Елиът Джеймс. Тя беше облечена в елегантна бяла вълнена рокля и палто към нея, модел на Тригер, и носеше клончета от розови и жълти орхидеи; след това Филип ги заведе всички на обяд в „Ла Гренуй“.

„Мисля, че най-добре е веднага да започнем да консумираме този брак“, бе казал той шеговито по-късно същия ден, когато се прибраха в обширния апартамент в хотел „Пиер“. И едва след това се съгласи да се обадят по телефона на роднините му в Англия.

Говориха първо с Дейзи, която беше в Пенистоун Ройъл в Йоркшир, а после с Пола, която се намираше в къщата на „Белгрейв Скуеър“. Майка му и сестра му не бяха особено изненадани, зарадваха се много, като чуха новината, макар и да изказаха разочарование, че не са присъствали на самата церемония. И двете я приветстваха сърдечно с добре дошла в семейството. Тя почувства искреността и любовта им, пренесени по телефонния кабел отвъд океана.

И оттогава започна всичко... започна нов живот за нея.

Филип я обичаше искрено и всеотдайно, както и тя него. Любовта му се изразяваше не само във физическата му страст към нея, в нежността и вниманието му, но и в начина, по който я отрупваше с подаръци и безобразно я глезеше, и в безброй други негови прояви. Превъзходният годежен пръстен с диаманти, колието от перли и диаманти и обиците висулки към него бяха само част от безценните бижута, които той ѝ подари. Имаше и други подаръци... кожи, скъпи чанти, дрехи на прочути моделиери. Той внезапно се появяваше с чифт ръкавици, копринен шал, любима книга или касета, които искаше тя да прочете или да чуе, шишенце парфюм, букетче теменужки или други такива дребни, но многозначителни подаръци.

Ала най-важният елемент в новия ѝ живот беше нейният съпруг. Филип запълваше празнината в душата ѝ, създаваше ѝ такова усещане за сигурност и принадлежност, че тя вече не се чувстваше самотна.

Понякога стигаше дотам, че трябваше да се оципе, за да се увери, че не сънува, че всичко е истинско, че той е истински...

Не бе чула Филип да става от леглото и се стресна, когато той обви ръце около нея. Обърна очи към него да го види.

Той я целуна по главата и попита:

— Какво правиш тук пред прозореца? Ще настинеш, скъпа.

Мадилана се извъртя в ръцете му и обърна лице към него. Протегна ръка и докосна бузата му.

— Не можах да заспя, станах да погледам градините... Толкова са красиви на лунна светлина. И се замислих...

— За какво? — прекъсна я той, устремил поглед в нея.

— За всичко, което се случи през последните няколко месеца. То е като сън, Филип. Понякога имам ужасното чувство, че ще се събудя и ще видя, че нищо от всичко това не е истина и че ти не си истински.

— О, но аз съм истински, скъпа, и това не е сън. А действителност. Нашата действителност. — Той я привлече още по-близо към себе си, притисна я силно към голите си гърди и я погали по косата. — Никога досега не съм изпитвал такова спокойствие. Или такава любов. Ти си ми много скъпа, Мади. И искам да знаеш, че винаги ще ти бъда верен. В живота ми никога вече няма да има друга жена, никога.

— Знам, Филип. О, скъпи... толкова много те обичам...

— Слава на бога, че е така. Аз също те обичам. — Той се наведе и леко я целуна по устните.

Тя се притисна към него.

Той несъзнателно плъзна ръце по гърба ѝ, по приятно закръгления ханш. Атлазената ѝ нощница, хлъзгава и прохладна, имаше еротично въздействие върху него. Той притисна тялото си към нейното и веднага се възбуди.

Мадилана потръпна от желание, като разбра, че и той я желае, макар да бе минало много кратко време, откакто се бяха любили. Но винаги така ставаше, все протягаха ръце един към друг и не можеха да се удържат да не се докосват. Никога досега не бе изпитвала такъв копнеж, такова непреодолимо физическо желание, такава изгаряща страст и постоянна необходимост да притежава и да бъде притежавана. Дълбочината и силата на чувствата, които изпитваше към него, не можеха да се сравнят с никое друго нейно преживяване.

Обливаше я топлина, тя пълзеше по бедрата ѝ, от най-интимната част на същността ѝ по цялото тяло, нагоре по врата и лицето. Бузите ѝ

пламнаха. Тя го целуна по гърдите, после обви здраво ръце около него. Пръстите на ръцете ѝ притиснаха рамената му, плъзнаха се по широкия му гръб.

Филип усещаше топлината, която излъчваше тялото ѝ, и тя сякаш го изгаряше. Той обхвана с ръка едната ѝ гърда, започна да я гали, целуна я по шията, а след това намери устните ѝ. Изправени пред прозореца, те се целуваха дълго и безпаметно, страстно прегърнати, впили тела един в друг, сякаш не искаха никога да се разделят. Най-накрая, без да може повече да се сдържи, той я вдигна и я занесе на леглото.

Съблякоха се и той плъзна силните си, нежни ръце по стройното ѝ тяло, възхищавайки се на красотата му. Лунната светлина заливаше стаята и сред нейното меко, приглушено сияние кожата ѝ заблестя като сребро, Мадилана сякаш беше безплътна, от друг свят.

Той се надвеси над нея, целуна вдлъбнатинката между гърдите ѝ, устните му стигнаха до корема ѝ, тя потръпна и протегна ръка към него. Бързо, без да губи повече време, той я облада, сля се с нея, за да станат двамата едно цяло.

Тя му каза два дни по-късно.

Беше слънчев ден, ясен и студен като диамант. Небето беше яркосиньо и безоблачно, а слънцето приличаше на златно кълбо, но не излъчваше топлина. Денят беше красив, но въздухът щипеше и довяваше от Алпите мирис на сняг.

Сгущени в дебели жилетки и топли палта, двамата седяха на терасата с лице към необятните огрени от слънцето градини на „Фавиола“. Бяха ходили на разходка и пиеха предобедния си аперитив. Филип чертаеше планове къде да отидат през следващите няколко седмици. Мади го слушаше и много рядко се намесваше; скоро настъпи мълчание.

Тя го наруши, като каза:

— Мисля, че не трябва да отиваме в Рим, Филип. Мисля, че ще бъде по-добре, ако се върнем в Лондон.

Той бързо я погледна — веднага усети странна нотка на тревога в гласа ѝ, долови един нюанс, който седмици наред не бе чувал. Вдигна въпросително едната си вежда:

— Защо, скъпа?

Мадилана се изкашля и тихо каза:

— Искам да ти кажа нещо от няколко дни... Имам странното чувство... — Замълча, пак се изкашля и след кратко колебание завърши приглушено: — Мисля, че съм бременна.

За миг той я погледна стреснат, изненадан, после по лицето му се разля усмивка, а живите му сини очи заискриха от радост. Не само лицето, но и гласът му издаваше възбуда, когато възкликна:

— Мади, това е най-чудесната новина! Най-хубавата, която съм чул, откакто каза, че ще се омъжиш за мен.

Той се пресегна към нея, прегърна я, целуна я нежно, притисна главата ѝ към гърдите си и я погали по косата. След малко прошепна:

— Но ти каза „мисля“. Не си ли сигурна, скъпа?

Тя се отдръпна, погледна го в очите и каза:

— Почти съм сигурна. Всички признаци са налице и когато отида на преглед, знам, че лекарят ще го потвърди. Затова искам да се върна в Лондон, вместо да продължим за Италия.

— Разбира се, скъпа. Права си. Точно така трябва да направим. О, Мади, това е просто чудесно!

— Значи си щастлив? — попита тихо тя.

— Безумно. А ти не си ли? — погледна я той озадачено и се намръщи.

— Разбира се... просто не знаех дали няма да кажеш, че е много рано.

— Да имам син и наследник! Ти се шегуваш. Аз съм на седмото небе от щастие, любима.

— Може да е момиче...

— Тогаваше ще бъде дъщеря и наследница. Да не забравяме, че съм внук на Ема Харт, а тя никога не правеше разлика между момчета и момичета, когато станеше дума за наследници. Също и дядо ми Пол. Нали знаеш, че майка ми е негова наследница.

Полуусмихната, Мадилана кимна.

Но лицето ѝ бе някак притихнало и Филип замълча за момент. Изгледа я и после попита:

— Какво има, скъпа?

— Нищо. Няма нищо, Филип.

Той обаче не беше убеден и продължи да настоява:

— За работата си ли се тревожиш? За магазините на „Харт“ в Австралия?

— Не.

Все така неспокоен, той побърза да добави:

— Няма причини да се тревожиш. Аз няма да ти създавам никакви проблеми за работата. Баба ми е работела, докато е била бременна. Същото направиха Пола и Емили, а Шейн и Уинстън нямаха нищо против. Мъжете в това семейство са такива, защото са отгледани и възпитани в един забележителен матриархат.

— Знам всичко, скъпи.

— Тогава какво има? Защо си толкова мълчалива, сякаш си потисната.

Тя се пресегна, хвана ръката му и здраво я стисна.

— Дни наред се чудех как да ти кажа, тревожех се да не си кажеш, че моментът не е подходящ, че е много скоро, откакто сме се оженили, че ни е нужно повече време да бъдем сами двамата, да се опознаем по-добре, преди да имаме дете. Страхувах се, че ще се ядосаш, ще си помислиш, че съм проявила безотговорност.

— За тази работа са нужни двама души — каза тихо той.

— Да. — Тя замълча и плахо му се усмихна. — Толкова много те обичам, Филип... ти си всичко за мен на този свят. И искам да си щастлив с мен... искам да те радвам... винаги.

Той видя как в красивите ѝ сиви очи изведнъж заблестяха сълзи и сърцето му се сви. Притисна ръка до бузата ѝ и нежно я погали.

— Ти истински ме радваш. За всичко. И ме правиш много щастлив. Ти си смисълът на моя живот, Мади. И бебето.

Той неочаквано отметна глава и се разсмя, внасяйки ново настроение.

Смутена, тя го попита озадачено:

— Какво има?

— Като си помислиш само, че прочутият закоравял плейбой е семеен човек и бъдещ баща! Кой би повярвал! — каза той, като я погледна развеселено, и отново се разсмя.

Мади също се засмя. Той винаги успяваше да разсее тревогите ѝ, да повдигне настроението ѝ.

Филип скочи, хвана я за ръка и я изправи на крака.

— Хайде, скъпа. Да влезем вътре. Искам да се обадя по телефона.

— На кого, скъпи?

— На роднините, разбира се.

— Добре.

Прегърнати, те прекосиха терасата и се запътиха към френските прозорци.

Изведнъж Мадилана спря и се обърна към Филип.

— След прегледа при гинеколога в Лондон и след като прекараме няколко дни в Йоркшир при майка ти, както сме обещаваха, искам да се върна у дома, Филип... у дома в Австралия. В Дънун.

Той силно я притисна към себе си, влюбен в нея още повече заради тези й думи.

— Да, скъпа, ще се върнем у дома — каза той — и ще чакаме нашето първо дете...

Половин час по-късно той продължаваше да говори по телефона.

Първо се обади на Дейзи и на Джейсън в Йоркшир, после на Пола в магазина в Лондон и им съобщи новината, че Мадилана е бременна. И при всяко обаждане тя вземаше слушалката да размени няколко думи.

Прие много поздравления и уверения в обич, а Дейзи изпадна във възторг, че отново ще стане баба.

След това Филип се обади на братовчед си Антъни в Клонлафлин в Ирландия.

Тя не очакваше такова нещо, не предполагаше, че той ще обяви новината пред света по този начин. Филип беше толкова затворен по отношение на личния си живот, в края на краищата той настоя да запазят в тайна годежа и сватбата. И тогава Мади изведнъж разбра защо той не пожела семейството му да присъства на тяхната сватба. Направил го бе заради нея, за да й спести ненужна болка. Той имаше голямо семейство, а тя бе загубила всичките си близки.

Колко мъчно щеше да й бъде на сватбата... Филип щеше да бъде заобиколен от хора, които го обичат; тя щеше да бъде сама, никой от нейното семейство нямаше да присъства на този тържествен и важен ден в живота ѝ. Тя щеше да страда за родителите си и за малката Кери Ан, за Джо и Лони.

Филип бе разбрал всичко това. Как нямаше да го разбере! Изведнъж всичко ѝ стана ясно.

Мадилана се сви на голямото, удобно канапе — слушаше го как говори, наблюдаваше го и си мислеше какъв изключителен човек е той. Проницателен, умен, неумолим в бизнеса, но толкова внимателен и нежен в чувствата си към нея.

Тя присви очи, облегна се, наклони глава и се опита за миг да го види като страничен наблюдател. Беше красив мъж. Външността му понякога я изумяваше — черната лъскава коса, черните мустаци, загорялото лице, неестествено сините очи. Сякаш пред нея стоеше свръхчовек. Беше толкова енергичен и жизнен, явно се намираше в отлично състояние.

Той винаги трябва да се чувства така, както днес, помисли си тя. Да излъчва смях, живот и радост. А аз никога не бива да му причинявам болка.

26.

За Арабела нямаше ни най-малко съмнение, че Сара гледа на нея като на узурпаторка.

Не, това е прекалено силна дума, каза си тя и нетърпеливо захвърли списанието, което четеше, неспособна да се съсредоточи. Аз съм... натрапница. Да, това е точната дума. Докато не се появи в живота му, Сара е разполагала изцяло с него, когато той е идвал в Европа. Тази жена обича да бъде център на внимание. Това стана съвсем ясно днес на обяд.

Арабела се изправи, закрачи из всекидневната на апартамента за гости в къщата в Мужен и спря за малко пред прозореца.

Денят беше прекрасен, но сега падаше мрак и на гаснещата светлина градините долу изглеждаха скрити в храсти, тайнствени, загадъчни. Лека, полупрозрачна мъгла забулваше всичко като с воал в сиви и млечни тонове, а дърветата в ябълковата градина зад бялата ограда бяха нереални, призрачни.

Тя потръпна, обзета от меланхолия, и неочаквано изпита тъга.

Потисна тези чувства, преди те изцяло да я завладеят. Нямаше причини да бъде тъжна. Разполагаше с всичко. Арабела се усмихна на своята малка тайна. Е, не с всичко. Но напредваше към целта.

Тя се обърна, върна се при камината и отново се настани на канапето да се порадва на веселите пламъци на горящите пънове. Обичаше да гледа огъня. Той ѝ действаше успокояващо... може би защото ѝ напомняше за детството в Хампшир, за голямата стара къща, в която бе отраснала.

Тя се отдаде на размисли, после прехвърли през ума си плановете за следващите няколко седмици и за пореден път, откакто бяха пристигнали тук тази сутрин, огледа с възхищение стаята.

Тук, както и в спалнята, старите тавани с дървени греди, белите, облицовани с дърво стени и старите тухлени камини бяха оставени непокътнати. С леко полегатия таван те придаваха и на двете помещения, сгъсени под стрехите, уют и особена атмосфера. Дебелият вълнен килим в светлобежов цвят създаваше прекрасен фон

за красивия английски кретон, с който бяха тапицирани голямото канапе и столовете — очарователни френски мебели, чиито дървени части излъчваха мек блясък. Със същия светлобежов килим бе застлан и подът на спалнята, а леглото бе покрито със скъпа ленена покривка — с тази материя бе тапицирана и старинната му облегалка, от нея бяха ушити и пердетата на прозорците с вертикални колони.

С обилието от разноцветни десени апартаментът приличаше на градина и беше безкрайно удобен. Цяло състояние бе вложено в обзавеждането на тази провинциална къща — всички стаи бяха подредени с вкус, разбиране и усет за цветовете и форми.

Сара Лаудър Паскал можеше да е всякаква, но нямаше съмнение, че е изобретателна домакиня, реши Арабела. Тя бе направила чудеса с грохналата стара ферма, кацнала на един хълм високо над Кан, беше я преобработила със замах, придавайки ѝ елегантност и очарование. Освен това бе превърнала порутените обори в огромно, великолепно ателие за Ив със стъклен покрив над централната част, за да влиза колкото се може повече светлина.

Картините на Ив Паскал висяха из цялата къща. Те бяха смели, модерни, не по вкуса на Арабела, която предпочиташе старите майстори и традиционната живопис. Но художникът беше безспорен авторитет в целия свят и картините му много се търсеха; за разлика от нея хората явно харесваха творбите му. Напоследък те се продаваха на баснословни цени.

От друга страна, дребничкият, жилив французин ѝ стана симпатичен още щом се запозна с него. В държането му имаше нещо позъорско, превзето, изглежда, беше доста маниерен. Независимо от това притежаваше изключителен галски чар. Тя не можеше да разбере какво точно го свързва със Сара. Двамата бяха пълна противоположност. Въпреки това той обожаваше съпругата си и детето си Хлоя — Арабела веднага бе забелязала това.

Джонатан ѝ бе казал, че момиченцето външно прилича на баба му. За четирите месеца, откакто го познаваше, тя не бе научила много от него за легендарната Ема Харт, но от едно изказване на Сара по време на обяда разбра, че те двамата са скарани с братовчедка си Пола О'Нийл. По-късно следобед, когато попита Джонатан за тази семейна вражда, той измърмори, че Пола е настроила баба им срещу тях и я е убедила да направи някои промени в завещанието си. Той сякаш

изведнъж се разстрои, ядоса се и тя благоразумно смени темата, след като изрече няколко съчувствени слова. Не искаше той да продължава да се гневи. Никога не го бе виждала в такова състояние.

Тя се замисли за Джонатан.

Бяха ѝ внушили, че много трудно ще го впримчи. Но се получи тъкмо обратното. Той силно се увлече по нея и започна усилено да я ухажда в Хонконг. Отначало тя проявяваше сдържаност във всяко отношение. После постепенно взе да се разкрива пред него — и душевно, и физически. Даде му възможност да оцени нейната интелигентност, познанията ѝ по изкуство и антикварни предмети, житейската ѝ опитност; и накрая го съблазни с тялото си. Приятелските целувки за лека нощ отстъпиха място на по-страстни целувки, след това на прегръдки и все по-интимни ласки, докато най-накрая тя се поддаде на настъпателния му чар и го допусна в леглото си.

Не се преструваше на непорочна, даде му да разбере, че в живота си е имала и други мъже преди него. Но внимателно му обясни, че подбира партньорите си, че не се хвърля на врата на първия срещнат, че иска да бъде сигурна в собствените си чувства и в неговите, преди да се впусне в любовна връзка. Той се възхити от искреността ѝ и сподели, че го интересуват само жени, които са опитни и знаещи като него. И прояви търпение към нея.

В катраненочерните очи на Арабела проблесна многозначително пламъче. Тя имаше опит. Знаеше безброй начини да му достави удоволствие... начини, за които той все още и не подозираше. Просто не искаше той да знае какъв опит е натрупала в областта на секса. Първо искаше да му завърти главата, за да се влюби безумно в нея. Едва тогава щеше да му покаже неща, за които той не бе и сънувал, и то както само тя умееше да показва.

Затова продължаваше леко да го примамва и малко по малко всичко си идваше на мястото... с всеки изминал ден той все повече се привързваше към нея. Тя долавяше някаква нова топлина у него, просто не можеше да ѝ се насити. В леглото и вън от леглото. Искаше тя да бъде с него през цялото време.

Арабела погледна простата златна брачна халка на третия пръст на лявата си ръка. Тя ярко блестеше на светлината на огъня. Джонатан искаше да ѝ подари пръстен, обсипан с диаманти. Но Арабела пожела

тази проста старомодна златна халка, като каза, че тя е по-голям символ. Той остана изненадан, но и трогнат от нейната сантименталност.

Как се смая Тони, когато Джонатан се ожени толкова бързо за нея в Хонконг още преди Коледа и двамата заминаха за Европа на сватбено пътешествие. Той се стресна, като разбра, че няколко месеца тя няма да му бъде подръка. Всъщност много се ядоса. А тя изпита огромно задоволство от това, че поне веднъж може да постави на изпитание дразнещата я невъзможност на Тони.

Съпругът ѝ искаше да я заведе в Париж. Но този град беше свързан толкова много с нейното минало и с толкова тъжни спомени, че тя не се зарадва на предложението да прекара там медения си месец. Освен това не искаше да рискува да срещне случайно някой стар познат. Точно сега не трябваше да се занимава с приятели, с които отдавна се бе разделила, нито да си припомня отдавнашни, прежалени неща. Затова убеди Джонатан, че по-хубаво ще прекарат в Рим, а после пожела да отидат в Мужен, в Южна Франция, на гости на братовчедка му Сара, за която той говореше с много обич. Джонатан се зарадва и бързо прие всичките ѝ планове за пътуването.

В Рим прекараха чудесно. Тя познаваше града така, сякаш бе родена тук — показва му забележителностите, разведе го из най-елегантните ресторанти и клубове, неизвестни за обикновените туристи, но посещавани от местни и световни величия.

Тя се прояви като много любяща съпруга, съобразяваше се със сексуалните му вкусове, задоволяваше желанията му, проявяваше готовност да му доставя удоволствия, а това го правеше особено щастлив.

В Рим той ѝ купи още един сватбен подарък — възхитително колие, което ѝ поднесе най-изненадващо последната вечер във вечния град, преди да замине за Франция. То представляваше наниз от големи черни перли с десеткаратов диамант по средата, от който като сълза висеше кремавобяла перла.

Тя си имаше няколко хубави бижута, но черното перлено колие беше нещо изключително и превъзхождаше всичко, което притежаваше. Освен, разбира се, огромния пръстен с рубини и диаманти, който Джонатан ѝ подари, когато се сгодиха.

Ударите на малкия часовник стреснаха Арабела от унеса ѝ. Тя с изненада видя, че е седем часът. Джонатан, който бе отишъл в Кан с Ив, щеше да се върне към седем и половина. А тя трябваше да е готова да го посрещне.

Арабела стана, отиде бързо в спалнята, извади от гардероба прозрачна нощница от черен шифон, поръбена с дантела в цвят на кафе, и влезе в банята, за да се освежи.

Няколко минути по-късно, облечена с прелестната нощница и с пеньоар също от черен шифон, който се издуваше около нея като облак, Арабела седна пред тоалетката. Цял ден златистата ѝ коса бе стегната строго на кок, но сега, като махна фибите, тя свободно се спусна около лицето и се разпиля по гърба ѝ. Арабела я среса и приглади, така че тя заблестя.

Наведе се напред и се вгледа в огледалото. Понякога се изненадваше от собствената си красота, от отсъствието на бръчки около очите и други издайнически признаци на остаряване, от еластичността на кожата си, от безупречното си лице. Животът почти не бе оставил следи по него, нищо не засенчваше младежкия му красив облик. Но дори и когато беше настинала или имаше някакво друго дребно оплакване, тя изглеждаше в цветущо здраве. Какво щастие е това. Изглеждаше много по-млада от трийсет и четирите си години.

След като изтри яркото червило с книжна кърпичка, тя се зае с поруменялото си лице — върху бледия фон дьо тен нанесе невидим пласт пудра и то стана много бледо, почти изпито. Подчерта още веднъж линията на очите си, уголемявайки естествената им бадемова форма. Като използва черни сенки и подсили издутината под веждите с пурпурно и сребърно, очите ѝ веднага изпъкнаха като два големи, черни въглена на лицето ѝ. Сложи на устата си безцветно червило и щедро се парфюмира със силния парфюм, който Джонатан предпочиташе. След това извади черното перлено колие от кожената кутийка и го закопча на шията си. Джонатан я харесваше с бижута в леглото. Издигаше това в култ.

Арабела бързо отиде до гардероба, отвори го и се огледа в цял ръст в голямото огледало. Остана доволна от себе си. Изглеждаше много млада, като шестнайсетгодишно момиче, с невинно и обещаващо лице. За разлика от лицето тялото ѝ беше на съблазнителна

жена — гъвкаво, сладострастно и предизвикателно в прозрачната нощница.

Черният шифон беше опънат по гърдите ѝ. Зърната с тъмните ореоли се виждаха през тънкия шифон и дантелата. Нощницата бе шита в Хонконг и шивачката я бе скроила съвсем по тялото ѝ, така че да прилепва точно където трябва. И то много предизвикателно.

Тя обу черни атлазени пантофки с висок ток, отиде във всекидневната и постоя пред камината да се стопли. После се изтегна на канапето и зачака съпруга си.

Минутите се изнизваха и Арабела осъзна, че чака с нетърпение Джонатан да се върне, че иска да го види, макар да бе излязъл само преди два часа. Надяваше се, че ще иска да се любят, преди да слязат за вечеря.

Изненадана от тези мисли, тя стреснато се изправи на канапето, намръщи се, взе цигара и я запали.

Докато пушеше, мислите ѝ препускаха и тя си даде сметка колко много ѝ харесва Джонатан, неговата хубава външност, прекрасните му маниери, финесът, с който вършеше всичко, английското му възпитание. Колко различно и какво облекчение беше да бъде в компанията на англичанин след всички чужденци, които бе познавала. Доставяше ѝ удоволствие ненаситното внимание, с което я обграждаше, страстта му към нея, мъжествеността му. Джонатан Ейнзли, нейният съпруг, беше не по-лош любовник от останалите мъже, всъщност най-добрият.

Тя изведнъж почувства, че се влюбва в него, и още повече се изненада от себе си.

Петнайсет минути по-късно Джонатан забързано влезе във всекидневната. Стаята беше слабо осветена, но горящите в камината пънове хвърляха розови отблясъци.

Арабела стоеше права пред камината и той я видя изключително красива тази вечер. Видът ѝ го накара да спре.

Джонатан застина сред стаята и впери поглед в нея, възхитен от хубостта и сексапилността ѝ. Беше толкова примамваща в пеньоара от черен шифон. Меката материя леко очертаваше тялото ѝ... високите, едри гърди, тънката талия, светлия венерин хълм. Черният цвят ѝ отиваше много. Чудесно контрастираше с бледата ѝ безупречна кожа, със сребристите отражения на прекрасната ѝ, проблясваща руса коса.

Полуусмихната, тя протегна ръце към него.

Черните ѝ очи сякаш го изгаряха, гледаха го по нов начин. Но колкото и странно да беше, независимо какво изразяваха, те го възбуждаха. Пристъпвайки към нея, той усети, че желанието му се разпалва.

— Липсваше ми, скъпи — прошепна тя с тих, дрезгав глас, когато той спря пред нея.

— Не съм се забавил толкова много — отвърна той. Но въпреки това му стана приятно. Пресегна се, прегърна я и я целуна по устата. После я отдалечи от себе си, хвана я здраво за раменете с две ръце и се вгледа напрегнато в лицето ѝ.

— Какво има? — попита най-накрая тя.

— Колко си красива тази вечер, Арабела. Сигурен съм, че никога не си била по-красива.

— О, Джонатан...

Той се наведе над нея, целуна вдлъбнатината на шията ѝ и смъкна пеньоара от раменете ѝ. Дрехата се свлече на пода. После той дръпна тесните презрамки на нощницата, вързани на панделки, и в краката ѝ се изви вихрушка от шифон.

Тя стоеше пред него гола с черното перлено колие около нежната шия.

Джонатан отстъпи назад. От всички жени, които бе познавал, тя беше най-опитната като любовница и затова най-възбуждащата и най-желаната... Сред всички произведения на изкуството в колекцията му тя беше най-красивият, най-големият му трофей... най-скъпото му богатство. Беше съвършена. И той я притежаваше. Всяка нейна частица. Не, това не беше съвсем вярно. Тя все още не се разкриваше напълно. Това продължаваше да го изненадва. Но скоро щеше да отстъпи, да му се отдаде изцяло. Той беше сигурен в силата си... в силата си над нея.

— Джонатан, има ли нещо? Защо ме гледаш така странно? — попита, бавно изричайки всяка дума, Арабела.

— Не, разбира се, че няма нищо — отвърна той. — Просто ти се възхищавам, мисля, че си прекрасна... само с моите черни перли. Колко бяло е тялото ти в сравнение с тях. — Докато говореше, той протегна ръка и прокара пръст по гърдата ѝ.

Изведнъж му се стори, че няма да издържи. Беше ужасно възбуден. Кръвта нахлу в лицето му, треперещ, той пристъпи към нея, обви с ръце шията ѝ и разкопча колието.

— Ето, така е по-добре — каза той и го сложи в джоба си. — Нямах нужда от украшения, Арабела. Ти си съвършена... като гръцка статуя, прекрасно изваяна от най-хубав алабастр.

Той свали спортното си сако и го захвърли на стола. После я хвана за ръка и я поведе към канапето.

— Ела да полегим. Да се обичаме, да се наслаждаваме един на друг — каза той. — Искам да те опозная още по-интимно, да те притежавам още повече. И още... и още. Ще ми позволиш ли, Арабела?

— Да — прошепна дрезгаво тя. — Ако и ти ми позволиш.

— О, Арабела, ние двамата сме толкова еднакви, ти и аз, във всичко. — Той леко се изсмя. — Двама грешници, сигурен съм в това.

Джонатан не откъсваше очи от нея. На лицето му се изписа многозначително изражение. С едната си ръка той притисна тялото ѝ към канапето. С другата започна да разкопчава ризата си.

— Не зная точно как да ви кажа всичко това — започна Александър, като поглеждаше ту сестра си Емили, ту братовчедите си Пола О'Нийл и Антъни Стандиш, граф Дънвейл.

Тримата се бяха разположили на двете канапета пред камината и отпиваха от питието, който той им бе налял малко преди това.

— Всъщност — продължи Александър — от седмици си блъскам мозъка, за да намеря подходящите думи и най-добрия начин да обясня...

Той замълча, стана от стола си, прекоси гостната и се спря пред високия, извит като арка прозорец, който стигаше до тавана и гледаше към малката градина зад къщата му в Мейфеър.

Внезапно съжали, че ги е повикал да дойдат, че трябва да им каже... изпита горещо желание просто да остави нещата... да се случат. Но това бе немислимо. Нечестно от негова страна. Освен това имаше много въпроси за решаване, много формалности за уреждане.

Александър беше напрегнат, не можеше да се отпусне, раменете му бяха като вдървени под сакото. Пое дълбоко въздух, събирайки смелост. Това беше може би най-трудното нещо, което трябваше да извърши през целия си живот.

Емили, която внимателно го наблюдаваше, долови напрежението в гласа му още като влязоха в къщата. Сега тя забеляза колко са изопнати нервите му. Цял живот двамата бяха много близки, тя го познаваше така, както познаваше себе си. И инстинктивно разбра, че се е случило нещо фатално.

— Изглеждаш ужасно сериозен, Санди — каза тя, потискайки тревогата си.

— Да — отвърна той й продължи да гледа през прозореца, чудејки се как да започне. В падащия мрак на януарската вечер градинката изглеждала тъжна и безутешна с почернелите голи дървета и празните цветни лехи, замръзнали под стария сняг, посивял от лондонските сажди. Това късче земя сякаш отразяваше мрачното му настроение.

Тримата братовчеди чакаха Александър да продължи, да им обясни защо ги е поканил тук, защо всъщност настоя да дойдат тази вечер. Размениха си загрижени погледи зад гърба му.

Пола обърна глава, погледна Антъни и вдигна въпросително вежда.

Графът сви рамене, вдигна безпомощно ръце, давайки израз на собственото си смущение.

След това Пола погледна Емили, седнала на канапето срещу нея. Емили сви устни и поклати глава, за да покаже, че и тя е озадачена. „И аз не знам за какво става дума“, каза само с устни Емили на Пола. След малко се изкашля и заговори високо:

— Санди, мили... Баба винаги казваше, че ако някой трябва да обясни нещо трудно или да каже нещо неприятно, най-добре е просто да го каже направо. Защо и ти не направиш така?

— Не е толкова лесно, колкото изглежда — отговори тихо брат й.

— Каквито и проблеми да имаш, можеш да разчиташ на нашата пълна подкрепа — присъедини се Антъни с успокояващ глас.

Александър се завъртя на пети, застана с гръб към големия прозорец и замислено изгледа тримата.

— Да, зная, Антъни, и ви благодаря — каза той най-накрая. На устните му се появи бегла усмивка, но веднага изчезна.

Пола, която напрегнато го наблюдаваше, видя нещо странно в погледа на светлосините му очи, някакъв празен израз, при който сърцето й се сви.

— Случило се е нещо ужасно... много лошо, нали, Санди?

Той кимна.

— Винаги съм се гордеел, че мога да се справям с всичко, Пола. Но това... — Той осъзна, че не може да довърши изречението си.

Тогавя Пола си спомни телефонния разговор с него в края на август миналата година. Бе доловила, че той има някакъв проблем, и бе отхвърлила подозрението като плод на собственото си въображение. Но сега беше сигурна, че е била права. Изпитвайки необяснима нервност, тя стисна здраво ръцете си, изведнъж я обзе лошо предчувствие.

— Помолих ви тримата да дойдете тук тази вечер... — започна бавно Александър, — защото бяхме много близки през всичките тези години и защото с всеки поотделно съм в прекрасни отношения. —

Той изчака, пое дълбоко дъх и продължи: — Наистина имам проблеми. Смятах, че можем да ги обсъдим разумно и че вие можете да ми помогнете да взема някои решения.

— Разбира се, че ще го направим — каза Антъни. Братовчед му се държеше странно и това силно го разтревожи. Погледна го открито и спокойно, за да го убеди в своята обич и привързаност. В миналото си бяха помагали да преодолеят доста неприятности и нямаше съмнение, че сега пак щяха да постъпят така.

Антъни се наклони напред и настоятелно попита:

— С бизнес ли е свързано всичко? Или е семеен въпрос?

— Личен — отвърна Александър.

Той се отдалечи от прозореца, закрачи бавно през елегантната, стилно обзаведена гостна и седна на стола, от който малко преди това бе станал. Знаеше, че няма смисъл да отлага повече. Просто трябваше да им каже.

Александър въздъхна тежко и уморено и каза с равен глас:

— Аз съм много болен... всъщност умирам.

Емили, Пола и Антъни го погледнаха изумено. Никой от тях не бе очаквал да чуе толкова ужасно нещо. И тримата останаха потресени. Александър бързо продължи:

— Съжалявам, че ви го казах толкова направо, но се вслушах в съвета на Емили. А баба наистина беше права. Това е единственият начин... кажи го без много уговорки.

Пола беше толкова съкрушена, че не можеше да каже нищо. Пипнешком потърси ръката на Антъни.

Той посрещна ръката ѝ и утешително я стисна. Беше не по-малко смаян от братовчедка си и свършено объркан. Нямаше думи. Обзе го дълбока тъга. Как може толкова ужасно нещо да се случи на Санди, който беше в най-хубавите години на живота си. Щеше да чувства болезнено отсъствието му, когато си отидеше от този свят. Санди беше източник на сила за него през годините на тежки изпитания. Особено когато намериха Мин удавена в езерото в Клонлафлин. Антъни протегна ръка към чашата си с уиски и сода на масичката до канапето. Изведнъж почувства, че трябва да пийне нещо.

Емили беше пребледняла от ужас. Седеше съвсем неподвижно, вперила невярващ поглед в брат си, с очи, потъмнели от внезапна болка. Имаше чувството, че всичката кръв се е изцедила от тялото ѝ.

Когато се съвзе след малко, тя се изправи леко разтреперана и отиде при него. Коленичи до стола му, хвана ръката му с двете си ръце и я притисна до гърдите си.

— Санди, не е вярно! Не може да е вярно! — изрече тя тихо, но разпалено. — Моля те, кажи, че не е... — Гласът на Емили затрепери, тя замълча и зелените ѝ очи се наляха със сълзи. — Не може с теб да се случи такова нещо, Санди, не може.

— Страхувам се, че може — каза той с възможно най-безстрастен глас, — и нищо не мога да направя, Пухчо. Нищо не зависи от мен.

Когато Емили чу прякора си от детските години, гърлото ѝ се сви, стари спомени неканени нахлуха в главата ѝ, тя си спомни как като малки той я защитаваше и се грижеше за нея. Внезапно усети, че въздухът не ѝ достига и сърцето ѝ се стяга като в менгеме. За миг затвори очи, опитвайки се да проумее трагичния и ужасяващ факт.

— Казваш, че умираш. — Тя се запъна на последната дума и трябваше няколко пъти да си поеме дълбоко дъх, преди да продължи. — Но от какво? Какво ти има, Санди? Изглеждаш ми прекрасно. От какво страдаш?

— Имам остра миелогенна левкемия... известна е още като остра гранулоцитна левкемия.

— Но това се лекува! — извика Антъни и на разтревоженото му лице внезапно проблесна надежда. — Медицината има огромни постижения, особено в лечението на рака, и може би...

— За това няма лечение — прекъсна го Александър.

— Но какво представлява тази болест? — попита Емили тревожно и гласът ѝ прозвуча неестествено пискливо. — Коя е причината?

— Злокачествена промяна в клетките, която води до образуването на гранулоцити, един вид бели кръвни телца в костния мозък — обясни той, толкова добре запознат с болестта си, че подробностите просто сами се изплъзваха от устата му. — Те се размножават, броят им постепенно нараства, нападат костния мозък, вливат се в кръвния поток и накрая унищожават тъканите и органите.

— О, господи. Санди... — започна Пола и спря. Чувствата, които изпитваше, бяха толкова силни, че думите просто заседнаха в гърлото ѝ. Все пак успя да се съвземе и да си наложи да продължи спокойно:

— Толкова ми е мъчно, толкова ми е мъчно, скъпи. Дошла съм тук заради теб, всички сме тук заради теб и ще бъдем тук винаги, когато имаш нужда от нас, и денем, и нощем.

— Да — каза той. — Знам, че е така. Всъщност аз разчитам на вас, Пола.

— Няма ли някакъв шанс поне да се спре развитието на левкемията? — попита настоятелно Пола, като го гледаше нежно с очи, преливащи от съчувствие и състрадание.

— Не, няма — отговори Александър.

Емили разпалено се намеси:

— Разбирам, че сигурно си ходил при най-добрите лекари в Лондон, но не трябва да спираме дотук. Наистина не трябва. Какво ще кажеш за Щатите? Слоун-Кетеринг в Ню Йорк например? Не можем да стоим просто така и да гледаме, Санди. Трябва да направим нещо!

— И аз мисля така, Емили — обади се Антъни. — В наши дни все трябва да има някаква форма на лечение. Някъде по света. Аз също не мога да приема това, Санди. Няма да го приема. — Той извърна лице, борейки се с чувствата си.

Александър поклати глава с недвусмислена категоричност.

— Разбирам какво чувствате и тримата. Аз реагирах също като вас в началото. Изпълнен с надежда търсех изцеление, но надеждата бързо отстъпи място на безсилието, после на гнева и накрая на примирението. Разбирате ли... — Той замълча, пое няколко пъти дълбоко въздух и бавно продължи: — Не може да се направи абсолютно нищо. Повярвайте ми, бил съм при най-добрите специалисти в Лондон, Ню Йорк и Цюрих. Болестта ми е неизлечима. Разбира се, предприел съм лечение, но няма никакво подобрение.

В гостната настъпи мрачна тишина.

Александър се отпусна на стола, изпитвайки облекчение, че най-после им е казал. От известно време се бе примирил със съдбата си, но много се тревожеше за семейството и особено за Емили.

От своя страна сестра му и братовчедите му се опитваха да възприемат трагичната новина, която той току-що им бе съобщил, мъчеха се да я осмислят и да овладеят емоциите си. Всеки от тях посвоему обичаше Александър и в този момент те мислеха едно и също. И тримата се питаха защо точно Александър трябва да бъде сразен от такава болест. Той беше най-добрият, най-внимателният, най-

любящият човек. Винаги беше на разположение, когато имаха нужда от него, независимо от проблемите, така беше още от детските им години. Тримата братовчеди бяха убедени, че той е единственият истински добър човек, когото познават. Ако трябваше да посочат жив светец, това беше Александър.

— Ти знаеш за това от няколко месеца, нали? — наруши мълчанието Пола.

Александър кимна, взе чашата с бяло вино и отпи.

— В края на август миналата година ли откри, че си болен? — попита тя.

— Не, през октомври. Почти улучи, Пола — погледна я странно той. — Как разбра?

По тъжното лице на Пола не трепна нито мускулче.

— Не разбрах. Но имах странното чувство, че нещо не е наред, когато ми се обади от Лийдс в деня, когато се разминахме във Феърли. Гласът ти звучеше много особено и това ме накара да те попитам дали имаш някакви проблеми, но ти, ако си спомняш, ми каза, че нямаш, и аз приключих въпроса. Реших, че злоупотребявам с въображението си.

— Много точно си доловила как се чувствах — промълви Александър — Бях притеснен, исках да говоря с теб. Симптомите бяха започнали да се появяват. Бързо се уморявах и това ме тревожеше, открих, че лесно се наранявам и кървя дълго... достатъчно беше само да се ударя в нещо...

Александър стана, отиде да вземе бутилката с вино, доля чашите на Пола и Емили, после и своята и върна обратно бутилката в сребърната кофичка с лед на масичката.

Останалите седяха мълчаливо, питайки се ужасени какво още им предстои да чуят.

Той седна и продължи:

— Имах много работа в имението в Нътън Прайъри в края на септември и бях объркан. Чудех се дали изведнъж не съм се разболял от хемофилия, не знаех дали такова нещо е възможно. Сетне в началото на октомври получих в устата си ужасни язви. Разтревожих се сериозно и затова отмених нашия обяд, Пола. Отидох на лекар. Той веднага ме изпрати при специалист на „Харли Стрийт“. Изследванията и биопсията от костния мозък бяха категорични.

— Казваш, че си предприел лечение — обади се Антъни. — То сигурно ти се отразява добре, Санди, сигурно дава някакъв резултат. Нямах вид на ужасно болен човек. Може би си малко блед, отслабнал, но...

— Единственото, което се постига с това лечение, е, че ме поддържа за момента — прекъсна го Александър.

— Какво е това лечение? — погледна Емили внимателно брат си.

— Преливане на червени кръвни телца и тромбоцити, когато има нужда. От време на време вземам антибиотици за предпазване от инфекции.

— Разбирам. — Емили прехапа нервно устни. — Преди малко каза, че лечението те поддържа за... за... за колко време? — попита тя с треперещ глас. Беше обзета от страх за брат си.

— Мисля, че четири-пет месеца в най-добрия случай. Много малко хора живеят повече от година, след като им се постави такава диагноза.

Устните на Емили се разтрепериха.

— Няма да го понеса. Защо ти? Просто не е честно! О, Санди, не е вярно, че ще умреш! — Тя се опита да преглътне сълзите, защото знаеше, че той иска да бъде силна, да прояви същата смелост като него. Но просто не можа да го направи.

Внезапно осъзнала, че всеки момент ще рухне, тя скочи и излезе бързо от гостната.

28.

Цялата разтреперана, Емили стоеше в дъното на стълбите в антрето, здраво стиснала перилата. Сълзите бавно се стичаха по бузите ѝ. Брат ѝ беше само на трийсет и седем години. Съзнанието ѝ просто отхвърляше мисълта за предстоящата му смърт. Беше неприемлива за нея.

Само няколко секунди по-късно вратата на гостната се отвори и тихо се затвори. Емили усети ръцете на Александър на раменете си. Той я обърна с лице към себе си, извади носна кърпа от джоба си и изтри сълзите от лицето ѝ.

— Хайде, Пухчо, опитай се да се стегнеш. Заради мен — каза той. — Не издържам, като те гледам толкова разстроена. Разбирам, че това е ужасен шок за теб; от друга страна, може ли човек лесно да съобщи такава новина. Как да кажеш на хората, които те обичат, че умираш?

Емили нямаше сили да отговори. Очите ѝ отново се наляха със сълзи и тя зарови лице в гърдите му. Той продължи почти шепнешком:

— Радвам се, че ми припомни думите на баба... нали разбираш, трябва просто да го кажеш. Това ми помогна да събера смелост и да го изрека. От седмици отлагам...

Александър погали косата ѝ, помълча, после каза:

— Много дълго криех от теб болестта си, скъпа. Но тя скоро ще започне да се проявява. Затова трябваше да ти кажа. Има много неща, които трябва да се оправят. Сега. Не могат да се отлагат повече... времето лети толкова бързо, особено когато искаш да го задържиш.

Емили преглътна с усилие, искаше да бъде твърда, но ѝ беше много трудно. Остана съвършено неподвижна, със затворени очи.

След известно време, когато успя да възвърне малко от самообладанието си, каза:

— Нищо вече няма да е същото, Санди, когато тебе те... няма. Какво ще правим всички ние? Какво ще правя аз? — Изричайки тези думи, тя осъзна колко е егоистична, но не можеше да върне назад

казаното. Думите бяха изречени и ако сега започнеш да се извинява, щеше да стане още по-лошо.

— Ти ще бъдеш добре, Емили — отговори той тихо и уверено. — Ще продължиш да живееш със силата и смелостта, която винаги си имала... с твърдостта, която си наследила от баба. Тя те учеше как да се справяш, когато беше малка. Освен това имаш Уинстън и децата. — От гърдите на Александър се отрони дълга въздишка и сякаш мислейки на глас, той прошепна в косата ѝ: — Франческа също е добре, особено след като се омъжи за Оливър, но много се тревожа за Аманда. Толкова е уязвима, толкова е чувствителна. Нали ще я наглеждаш? — За първи път гласът му леко потрепери. Той отмести поглед встрани, скри лицето си от нея и се изкашля в шепата си.

— Знаеш, че ще я наглеждам, скъпи — каза Емили. Двамата останаха така още няколко минути.

Александър я държеше здраво в прегръдките си, събирайки малкото сили, които му бяха останали, защото знаеше, че има да говори още много през следващия половин час. Не изгаряше от нетърпение да го направи, но знаеше, че трябва, и както вече бе решил, най-добре беше да се държи съвсем делово.

Емили усещаше кокалестите гърди на Санди през дрехите му и сега си даде сметка колко е отслабнал. Отстъпи назад, бързо го огледа и като видя бледността и синкавите кръгове под очите му, сърцето ѝ се сви. Не можеше да си обясни как не е забелязала признаците на болестта по-рано и се ядоса на себе си, че не е обръщала повече внимание на брат си през последните няколко месеца.

Най-накрая Александър я пусна, извади отново носната си кърпа и избърса влажните ѝ бузи. Лека усмивка просветна в очите му. Колко руса, дребна и крехка беше тя. Винаги му напомняше за изящен дрезденски порцелан. Но в същото време имаше желязна воля и бе наследила несломимия дух на баба им. И той знаеше, че колкото и отчаяна да е сега, в края на краищата щеше да събере сили, от които да черпят всички около нея. Той можеше да разчита на сестра си. И тя като Ема Харт имаше силен характер.

Емили усети, че Александър внимателно я наблюдава. И сякаш в отговор на мислите му каза:

— Аз ще се оправя, Санди.

Александър ѝ се усмихна и кимна.

След кратко мълчание Емили продължи тихо и спокойно:

— Ти си бил за мен не само прекрасен брат, но и майка, баща и най-добър приятел. Бил си... всичко за мен... Санди. Никога досега не съм ти казвала какво изпитвам към теб, но искам да знаеш, че аз...

— Знам много добре какво изпитваш — прекъсна я бързо той, защото нямаше сили за повече емоции. — Аз също те обичам, Емили. Нека сега да се върнем в гостната при другите, съгласна ли си? Трябва да уредим някои неща. За бъдещето.

— Искам да поговорим първо за бизнеса. По-точно за „Харт ентърпрайз“ — заяви Александър, когато всички отново се събраха пред камината.

— Да, разбира се, както кажеш — отвърна Пола. Очите ѝ бяха зачервени и насълзени, те издаваха състоянието ѝ въпреки външното ѝ спокойствие. Тя явно бе плакала, докато братовчедите ѝ ги нямаше в стаята, но сега, изглежда, напълно се владееше.

— Имах достатъчно време да размисля — започна Александър — и искам да споделя някои мои разсъждения с вас, преди да взема окончателни решения. Нужно ми е вашето съдействие, за да приведа в действие плановете си.

— Но аз не участвам в семейния бизнес — обади се Антъни. — Сигурен ли си, че трябва да присъствам? — попита той и лицето му придоби скептичен израз.

— Да, трябва. Ти си най-големият от внуците на Ема Харт и би следвало...

— Само че Пола е главата на семейството — изтъкна Антъни. — И слава богу, че е така. Защото, откровено казано, нейната роля не ме привлича особено.

Александър се усмихна горчиво.

— Знам какво имаш предвид. Но нека да продължим — ти си най-близкият ми приятел и с две думи, искам да останеш тук. Приеми, че е заради морална подкрепа, съгласен ли си?

Графът кимна, стана, отиде до масичката и си доля уиски и сода. Погледна Пола и Емили и попита:

— Искате ли по още едно питие?

Двете жени поклатиха отрицателно глави.

— А ти, Санди?

— Аз имам, благодаря.

Александър изчака Антъни да заеме мястото си на канапето, обърна се към Емили и продължи:

— Съжалявам, че ви извиках, докато Уинстън е в Канада, но трябваше да се съберем тази седмица, защото утре постъпвам в болница за лечение. Уинстън, разбира се, би следвало да е тук, защото оглавява „Йоркшир консолидейтед нюзпейпър къмпани“ и нашите канадски вестници. От друга страна, въпросите, които ще обсъждаме, не са свързани с неговата дейност.

— Той ще разбере, Санди. — Емили се устреми сякаш с цялото си същество към брат си и впи в него зелените си очи. — Колко време ще останеш в болницата? — попита тя и тревогата ѝ веднага пролича.

— Само няколко дни. Не се безпокой за това. Лечението наистина ми помага. Нека сега да продължим. Знам, че това, за което ще говорим, е неприятно, но моля ви, не се разстройвайте. Нищо не бива да се премълчава, искам нещата ми да са в ред... това сигурно е черта на фамилията Харт.

Александър обходи с поглед и тримата и продължи със сериозен глас.

— През последните две седмици обмислях положението на „Харт ентърпрайз“ от всички страни и се опитвах да реша какво да правя с компанията. Разсъждавах, че ако я продам, ще получим стотици милиони лири, които отново могат да бъдат вложени в пазара. След това реших да продам само някои фирми, а да запазя другите. И тогава осъзнах колко съм несправедлив към теб, Емили.

Преди тя да успее да каже нещо, той побърза нататък:

— В края на краищата ти управляваш „Дженерал ритейл трейдинг“, която е една от най-рентабилните ни фирми, и си единственият друг акционер...

— Освен Джонатан и Сара — прекъсна го Емили. — Но смятам, че това няма никакво значение.

— Не, няма — съгласи се Александър. — Във всеки случай, Емили, дадох си сметка, че е наложително да взема решение, без да обсъждам нещата с теб. Първоначалното ми предположение, че ти може и да не искаш да се занимаваш с „Харт ентърпрайз“, беше погрешно! Преди няколко дни ми хрумна друга мисъл... какво би

искала баба да направим с „Харт ентърпрайз“, като се има предвид моята болест? Веднага си отговорих, че тя не би искала да продадем компанията. Компанията е твърде солидна, печеливша и важна за семейството като цяло, за да се откажем от нея. Съгласни ли сте?

— Да — успя да отговори Емили, съзнавайки по-ясно от всякога какво ще означава бъдещето за нея без брат й.

— Пола, какво е твоето мнение? — попита Александър.

— Напълно прав си за всичко — каза Пола, стараяйки се гласът ѝ да звучи нормално. — Баба наистина държеше много на „Харт ентърпрайз“. Тя щеше да иска Емили да заеме мястото ти. Нали това имаш предвид?

— Да. Мисля, че в близките няколко седмици Емили трябва да стане директор на управителния съвет и главен администратор. По този начин ще може постепенно да поеме компанията в свои ръце, а аз ще мога да се оттегля. И то скоро, надявам се.

— Предполагам, че ще искаш Аманда да се заеме с „Дженерал ритейл трейдинг“ — намеси се Емили.

— С твое съгласие. А единствената фирма, която мисля, че трябва да продадем, е „Лейди Хамилтън“.

— Вероятно на Калински — обади се Пола.

— Да — изкашля се Александър, пресегна се за чашата си и отпи от виното. — Ако някой има право да купи „Лейди Хамилтън“, това е чичо Рони. Поради сантиментални причини и поради връзките ни със семейството, които продължават повече от седемдесет години. Нека всичко остане у трите рода. Както знаете и двете... — Той погледна първо Емили, после Пола и продължи: — Чичо Рони е готов да приеме цената, която искаме. В това отношение притеснения нямам. Единствената ми тревога е дали ти ще си доволна от такава сделка, Пола. Ти не си обвързана с управлението на „Харт ентърпрайз“, но „Лейди Хамилтън“ снабдява магазините на „Харт“ и бутиците.

— Миналото лято през август, когато обсъждахме идеята на Калински да купят фирмата, чичо Рони ме увери, че те ще продължат изцяло да ни снабдяват — каза Пола.

— А ти какво смяташ, Емили? — обърна се въпросително към нея Александър.

— Аз нямам нищо против. Но какво ще стане с Аманда? Тя обича тази фирма, Санди.

— Знам това. Но съм сигурен, че при тези неочаквани обстоятелства тя ще разбере необходимостта от известни промени в името на жизнеспособността на компанията, философията на баба беше, че трябва да сме лоялни към компанията като цяло, а не само към нашите собствени фирми. Както знаете и вие, и Аманда, аз също смятам така. Във всеки случай „Дженерал ритейл трейдинг“ ще бъде едно предизвикателство за Аманда, както беше и за теб преди дванайсет години, когато пое нещата от Лен Харви.

— Така е... да...

— Какво има, Емили? — попита намръщено Александър. — Лицето и думите ти издават колебание.

— Не се колебая. Просто не съм добре запозната с действителното състояние на „Харт ентърпрайз“. И това ме тревожи.

— Няма защо, скъпа. Томас Лоринг е дясната ми ръка за тези въпроси и на практика от няколко години движи нещата. Знаеш, че е така, Емили. — Той я изгледа продължително и прямо. — Ще прави същото и за теб, когато поемеш моята роля... а ти ще я поемеш, нали?

— Разбира се, че ще я поема. — Емили нервно се облегна на канапето — никак не ѝ се искаше да поема ролята на брат си. Ако можеше всичко да си бъде, както беше вчера. Изведнъж изпита силно желание да види Уинстън и съжали, че той не е тук, че ще се върне в Англия чак другата седмица. Тази мисъл я хвърли в още по-дълбоко отчаяние.

— Много разумно си преценил нещата, Санди — каза Пола.

Той се изправи, закричи към прозореца и гледайки разсеяно към градината, отвърна:

— Мисля, че при даденото положение това са най-логичните стъпки.

Никой не каза нито дума.

Александър се върна до камината и застана с гръб към горящите дърва, за да се стопли.

След това без всякакво предисловие заяви бързо и делово:

— А сега по въпроса за моето завещание. Смятам да оставя тази къща на Франческа, а Нътън Прайъри на Аманда. Естествено, вила „Фавиола“ е твоя, Емили.

— О, Санди... — Тя внезапно замълча. Не можеше да говори. Гърлото ѝ пресъхна. Премигна, за да преглътне напирещите сълзи.

Той безмилостно продължи:

— Петдесет процента от личното ми състояние ще бъде поделено между вас трите, Емили, а другите петдесет процента ще се разпределят между децата в семейството. Не само между моите племенници и племеннички, но и между твоите деца, Пола, и твоите също, Антъни.

Двамата кимнаха разбиращо.

Антъни отмести поглед встрани, за да не види Александър мъката, изписана на лицето му. Загледа втрещено картината на отсрещната стена.

Вперила очи в ръцете си, Пола взе нервно да върти брачната си халка. Мина ѝ през ума колко несигурен е животът. Само преди няколко часа тя се радваше, че е успяла да свърши толкова много неща напоследък, и беше щастлива. Сега изведнъж се чувстваше нещастна, обзета от тревога и безпокойство, изправена пред ненавременната смърт на своя любим братовчед, който ѝ беше скъп приятел и ценен съдружник в бизнеса. Последствията от неизлечимата болест на Санди щяха да бъдат много и щяха да засегнат целия ѝ живот.

— Да продължим по-нататък, Емили — каза Александър, решен да приключи с всичко тази вечер, за да не се налага отново да води подобен разговор. — Стигнахме до моя дял в „Харт ентърпрайз“. Почти петдесет и двата процента от акциите, които ми остави баба. Тридесет и два процента прехвърлям на теб и двадесет на Аманда. За Франческа не предвиждам от тези проценти, тъй като тя не работи в компанията.

— Да, разбирам... благодаря ти — отговори Емили с възможно най-спокоен глас. — Не знам обаче... дали това е справедливо към Аманда, скъпи? — Тя зададе въпроса тихо, тъй като не желаше да спори с него, но в същото време искаше Аманда да има равноправно участие в делата на „Харт ентърпрайз“. В края на краищата те двете щяха да поемат компанията.

— Смятам, че е напълно справедливо — отговори бързо Александър. — Баба настояваше един човек да контролира компанията, за да се избегнат всякакви разногласия между нас, и тъй като аз искам същото, разпределих дяловете по този начин. Ти ще бъдеш главният акционер и ще оглавиш „Харт ентърпрайз“ вместо мен. — Тонът му беше необичайно твърд и безкомпромисен и не

оставяше никакво място за съмнение какви чувства изпитва и смята ли, че е необходим по-нататъшен разговор по този въпрос.

Емили не каза нито дума. Загледана в огъня, тя се мъчеше да се пребори със смазващата тъга. Все още ѝ беше трудно да проумее, че брат ѝ няма да бъде още дълго с всички тях, че догодина по това време той ще бъде мъртъв. Сърцето я стягаше и тя отново изпита желание да види Уинстън, да усети успокояващото му присъствие и куража, който той ѝ даваше.

Най-накрая заговори Антъни.

— Когато свършиш с лечението, искам да дойдеш да ни гостуваш в Клонлафлин, Санди — каза той. — И то колкото можеш по-дълго.

— Да, много ми се иска. Вашата компания ще ми се отрази добре. А след това, Емили, двамата ще поработим няколко седмици, за да те въведа във всички подробности на работата. Сигурен съм, че ще можеш да я вършиш и с вързани очи.

Емили прехапа устни, бързо кимна и погледна умолително към Пола. Пола преодоля създалото се напрежение, като се намеси с бодър глас:

— Мога ли да направя нещо, Санди? Нещо, което ще те улесни?

— Не, благодаря, Пола. О, чакай! Да, има нещо, което всички можете да направите за мен! — Умните му светлосини очи обходиха и тримата, той пристъпи от крак на крак и се отдръпна от камината. — Ако не възразявате, бих искал да не разпространявате новината за моята болест. Не желая това да се превръща в тема за разговор в семейството. Не ми е приятно да слушам, тъжни и съчувствени излияния, нито да съм заобиколен от скръбни, мрачни лица.

Очите на Емили се забулиха от покрусата.

— Разбирам чувствата ти! — каза тя и замълча. После продължи с несигурен глас. — Ще се опитам да не кажа нищо на Уинстън, само че ще ми бъде много трудно...

— О, но разбира се, че ще му кажеш! — възкликна брат ѝ. Той погледна Пола и Антъни. — Естествено, и вие трябва да кажете на Шейн и Сали. Нямах предвид тях, а децата ви. Твоите също, Емили. Не искам и Аманда, и Франческа да знаят, поне засега.

— А мама? — попита Емили и тревогата отново я връхлетя. — Тя също ли не бива да знае?

— О, да, особено тя — кимна Александър. — Най-добре е мама нищо да не знае. Тя изпада в истерия и за най-малкото нещо. Само ще ме разстрои.

Александър отиде при джорджианската масичка, взе бутилката с бяло вино и се върна при Пола и Емили.

— Е, това е засега — каза той и доля кристалните им чаши. — Мисля, че засегнах всички въпроси. Между другото, Емили, Джон Крофорд знае какво е положението. Като мой адвокат трябваше да му кажа и той ще ти бъде в помощ по всички юридически въпроси, след като аз... когато аз няма да съм тук.

— Да — каза тя едва чуто, стиснала ръце в скута си. Не искаше той да говори повече за предстоящата си смърт.

* * *

— Това е ужасно бреме за сам човек, Санди — каза след кратка пауза Антъни.

Емили и Пола си бяха тръгнали и двамата мъже довършваха питието си в гостната, преди да отидат на вечеря.

Като гледаше внимателно братовчед си, графът добави:

— Трябваше да ми кажеш по-рано.

— Може би трябваше — съгласи се Александър. — Но, честно казано, първо аз самият трябваше да свикна с факта, че съм болен. Както вече обясних, преминах през най-различни състояния — първо отказах да повярвам, после се ядосах от безсилието си и накрая сякаш се примирих. След това отново ме обзе ярост, отново безсилие и усещане за пълна безпомощност. Много дълго време се люшках в чувствата си и естествено, не можех да споделя с никого, преди самият аз да успея да се овладее. Разбира се, исках да изпробвам всички възможности, да намеря лек, ако такъв изобщо съществува. Скоро разбрах, че не мога да направя абсолютно нищо, освен да се подложам на поддържаща терапия, която ще ми отпусне малко време.

Александър леко се усмихна, сви рамене и продължи:

— Вече съм се примирил, Антъни, и напълно се владея. Затова тази вечер най-сетне успях да ви кажа. И след като това изпитание

мина, мога да се отпусна и да продължа да живея живота си следващите няколко месеца. Смятам изцяло да се възползвам...

— Да — каза Антъни и не можа да продължи. Побърза да отпие от уискито. Каква ужасна загуба, помисли си той и си зададе въпроса, дали при подобни обстоятелства би се справил толкова смело и достойно като братовчед си. Не беше сигурен. Човек трябва да има много силен характер, за да посрещне предстоящата си смърт с толкова невероятно мъжество.

— Хайде, Антъни, недей да гледаш толкова мрачно — каза Александър. — Не бъди толкова сантиментален. Няма да мога да го понеса... достатъчни ми бяха тази вечер емоциите на Емили. Съзнавам колко ви е трудно на всички вас... но на мен ми е още по-трудно.

— Много съжалявам. Моля те да ме извиниш, приятелю.

— Няма място за извинения... искам нещата да се развиват колкото се може по-естествено. Така ще ми бъде много по-лесно. Трябва да се опитам да не обръщам внимание на болестта си, да си върша работата, доколкото мога, и то по най-разумния начин. Иначе животът ми ще се превърне в ад.

— Нали ще дойдеш в Клонлафлин?

— Да, след около две седмици.

— Чудесно. Със Сали много ще се радваме. Колко време смяташ, че можеш да останеш?

— Десет дни, може би две седмици. — Александър отпи последната глътка и остави чашата си на масичката до камината. — Запазил съм маса за девет часа в „Маркс Клъб“. Може би трябва да тръгнем след малко, да изпием нещо на бара...

Александър се изправи при звъна на телефона в библиотеката, която се намиреше до гостната.

— Извинявай — каза той и забърза към телефона. Върна се миг по-късно с думите: — За теб е Антъни... Сали се обажда от Ирландия.

— О, да. Очаквах, че ще се обади. Благодаря.

— Не й казвай нищо сега. Не по телефона — нареди Санди.

— За нищо на света — увери го Антъни, запъти се към двойната махагонова врата и влезе в библиотеката.

Останал сам, Александър седна на едно от канапетата и затвори очи.

Последните два часа се оказаха мъчителни и бяха пресушили енергията му. Колкото и да се стараеха да не показват чувствата си и да се държат храбро, сестра му и братовчедите му ужасно се разстроиха. Точно както очакваше. Затова толкова много се страхуваше да им каже. Успя да издържи това изпитание и да им съобщи лошата вест само защото си наложи да се държи безстрастно и делово.

Вече приемаше смъртта си хладнокръвно и се бе примирил със съдбата си. Сега, след като бе постигнал това, имаше сили да каже на най-близките си, защото вече можеше да им помогне да се държат по същия начин като него. Разбира се, най-трудно щеше да ѝ бъде на Емили. Като малки двамата бяха много близки. Разчитаха един на друг. По онова време майка им се държеше много лекомислено, тичаше подир мъже и се омъжваше за разни съмнителни типове. А добрият им, но нерешителен баща, сломен от нещастната си любов, почти не забелязваше тяхното съществуване. Александър безшумно въздъхна. Какъв провал се оказа животът на баща му. И на майка му също. Но нима провалът не е заложен в самия живот?

Александър веднага прогони тази мисъл, защото тази вечер не искаше да се впуска в дълбоки философски разсъждения, към каквито бе склонен напоследък. Баба не би одобрила подобно нещо, каза си той и се усмихна при спомена за Ема Харт. Какъв несломим дух имаше тя до края на дните си. За нея животът бе едно тържество. Веднага щеше да обори моите теории... но все пак някои хора може би са орисани да живеят в мъка и страдания.

Александър отвори очи и премигвайки, огледа стаята. Тя изглеждаше красива тази вечер на светлината на лампите и на огъня. Маги бе обзавела гостната веднага след като се ожениха и независимо от сезона, той винаги я свързваше с английска пролет, заради светложълтите тонове, бледосините и зелените цветове. Всеки път, когато трябваше да се преобоядиса и да се сменят мебелите, той просто възпроизвеждаше цялата наредба. Правеше това, откакто тя бе умряла.

Братовчедът му го откъсна от унеса му.

— Добре ли си, Санди? — Надвесен над него, Антъни го гледаше загрижено.

Александър се изправи на канапетото.

— Да, добре съм. Възстановявах си силите... последните няколко часа малко ме изтощиха.

— Разбира се, че те изтощиха. Хайде, ела да отидем в клуба.

Десет минути по-късно двамата братовчеди излязоха от къщата на Александър на Честърфийлд Хил и се запътиха към клуба на „Чарлс Стрийт“.

Беше студена, ветровита вечер и Александър, сгушен в палтото си, мушнал ръце в джобовете, леко трепереше.

— Е, как е Сали? — попита той, крачейки до Антъни.

— Прекрасно, както обикновено. Изпраца ти поздрави. Казах й, че ще ни дойдеш на гости... това е всичко, което казах.

— Правилно.

Продължиха да вървят мълчаливо. Изведнъж Антъни промълви сякаш сам на себе си:

— Имаше обаче нещо странно...

— В какъв смисъл? — попита Александър и любопитно го погледна.

— Сали ми каза, че Бриджет я преследвала с въпроса, кога ще се върна в Клонлафлин. Според Сали изглеждала доста нетърпелива да говори с мен. Всъщност днес била леко възбудена.

— Това наистина е странно. От друга страна, винаги съм мислел, че икономката ти е малко ексцентрична, нали не се сърдиш, че ти го казвам.

— Така ли? Хмм. Може би... а може и да е малко странна, като повечето ирландци. Както и да е, сигурно не е нещо важно — заключи Антъни в момента, в който пресякоха „Чарлс Стрийт“ по посока към клуба.

Но той грешеше. Събития отпреди десет години щяха да му напомнят за себе си и да го преследват.

29.

Първата сутрин след завръщането на Антъни в Клонлафлин валеше и лека мъгла обвиваше черните скелети на дърветата и високите комини на къщата, които изглеждаха като гравирани на фона на оловното небе.

Докато крачеше по централната пътека между широките поляни, Антъни си мислеше колко красива е къщата дори в този мрачен зимен ден с нейните симетрични, хармонични пропорции, високи прозорци и четирите бели колони на портала. Внушителната джорджианска сграда бе построена на малко възвишение сред разкошен парк с прекрасен изглед, който се разкриваше от многобройните прозорци. Общият им брой беше триста шейсет и пет, по един за всеки ден от годината — какво безумие от страна на праядо му, построил къщата през осемнайсети век. Антъни обаче винаги тайно приветстваше това безумие. Многобройните прозорци бяха уникални по рода си, защото придаваха елегантност на фасадата, осигуряваха изглед към пасторалния пейзаж и изпълваха красивите стаи със светлина и въздух през цялата година, а през летните месеци през тях нахлуваха меките слънчеви лъчи.

Антъни обичаше Клонлафлин със страстно и неизменно чувство. Това беше домът на прадедите му и единственото място, където винаги бе искал да живее. Беше се родил тук преди четирийсет и пет години и щеше да умре тук, когато му дойдеше времето. А синът му Джереми щеше да заеме мястото му и да продължи рода Стандиш, който съществуваше от векове.

Мислите му се насочиха към Александър — отново го обзе тъга, както снощи, докато говореше със Сали. Макар че тя го посрещна на летището в Корк, той се въздържа да ѝ съобщи по пътя лошите новини за Санди. Не ѝ каза нищо и когато пристигнаха в Клонлафлин, а изчака да се оттеглят в спалнята.

Сали ужасно се разстрои, като чу жестоката истина за болестта на Санди. Плака, а Антъни се опита да я утеши. След това, за да се успокоят и за да предприемат нещо конкретно, двамата съставиха

подробен план за гостуването на Санди след изписването му от болницата. Но когато заспиваше в прегръдките му, лицето на Сали отново бе мокро от сълзи. Заедно с брат си Уинстън тя беше израсла в Йоркшир със Санди и Емили. Бяха много близки, Санди беше кръстник на техния деветгодишен син Джайлс.

Като наближи къщата, Антъни зави наляво, заобиколи и влезе през задната врата. Вътре в малката покрита веранда той свали мушамата и шапката си, прогизнали от дъжда, и ги окачи на закачалката да съхнат. Седна на дървения стол, събу зелените гумени ботуши, обу чифт кафяви мокасини и забърза по коридора към библиотеката.

Къщата тънеше в тишина.

Беше рано, седем часът, Сали още спеше, спяха и по-малките деца в стаите си на долния етаж. Той се настани на бюрото до прозореца и като придърпа купчината писма, започна да преглежда пощата, натрупала се през седмицата, докато беше по работа в Лондон.

Не чу кога икономката е влязла в стаята.

— Добро утро, Ваша светлост — каза Бриджет О’Донъл. — Не предполагам, че ще станете рано, след като снощи се прибрахте толкова късно. Извинявайте, че камината не е запалена.

— А, добро утро, Бриджет — усмихнато отвърна Антъни. — Няма нищо. Не ми е студено.

— Сложила съм чайника. Само ще запаля огъня и веднага ще ви донеса чай и препечен хляб.

— Благодаря — измърмори той и отново се наведе над писмата, колебаейки се дали да я попита за какво е искала да говори с него, но реши да отложи този въпрос за по-късно. По-добре да изчака да се подкрепи с лека закуска. Понякога Бриджет беше свадлива, а това означаваше, че той трябва да се въоръжи с огромно търпение. Тази сутрин не беше в настроение да се занимава с нея.

Чу звук от палене на кибрит, след това леко съскане от пламналата хартия и подпалките, чиито огнени езици лумнаха към широкия комин. Последва шумът от духалото, а после стържещият звук от желязо върху камък, докато тя наместваше решетката. Бриджет най-сетне се оттегли в кухнята.

Антъни взе писмото, адресирано с почерка на сина му. Джереми се бе върнал в училище след коледните празници и докато отваряше

плика, Антъни се чудеше какво ли има да му съобщи най-големият му син. Без съмнение щеше да иска пари. Единайсетгодишните ученици вечно бяха закъсали. Той се усмихна. На възрастта на Джереми той беше същият като сина си. Но понякога се тревожеше за момчето. Джем не беше силен физически, нямаше цветущото здраве на брат си Джайлс и на сестра си Индия и Антъни непрекъснато трябваше да се бори с изкушението да го глези, както правеше Сали.

Антъни прочете набързо писмото. Както обикновено, Джереми описваше откъслечно и неясно заниманията си през последните няколко дни, откакто се бе върнал в училище. Посленикът, който бе подчертан, гласеше: „моля те, изпрати ми спешно пари, моля те, татко, моля те.“

Бриджет се появи тържествено с подноса за закуска много по-скоро, отколкото Антъни предполагаше. Той остави писмото, когато тя се приближи.

— Къде да сложа закуската, Ваша светлост?

— Сложи я тук, на бюрото — отговори той, отмествайки настрана писмата, които допреди малко преглеждаше.

Тя остави таблата, заобиколи голямото бюро и застана права пред господаря си.

Той взе чайника, наля си чай в огромната чаша, добави мляко и я погледна.

— Какво има, Бриджет?

— Трябва да говоря с вас, лорд Дънвейл. Важно е.

— Сега?

— Да, сър, мисля, че сега... — искам да приключа с това... тази сутрин.

— Добре — каза Антъни и потисна въздишката си. Намаза препечената филия с любимия си мармалад, отхапа и отпи глътка чай. Но икономката мълчеше и той я подкани: — Хайде, Бриджет, кажи какво има, за да ти олекне. И недей да стоиш права. Знаеш, че мразя това. Седни, моля те.

Тя се намести на стола срещу него, закърши нервно ръце в скута и впери тъмните си сини очи в господаря си.

Графът изяде филията препечен хляб, докато я чакаше да заговори. Накрая вдигна вежди.

Бриджет бавно започна.

— Не съм съвсем сигурна как да ви кажа всичко това... — И рязко спря по средата на изречението.

Антъни, който бе поднесъл чашата към устата си, шумно я сложи на чинийката и я погледна разтревожено. За втори път през последните няколко дни чуваше тези думи. Първо от Санди, а сега от Бриджет. Прозвучаха му като лошо предзнаменование.

— Трябва да можеш да ми кажеш всичко, Бриджет. В края на краищата, познаваме се от деца.

Икономката кимна.

— Ами, ваша светлост... това, което искам да ви кажа... отнася се за лейди Дънвейл.

— О! — възкликна изненадано той и очите му се присвиха.

— Не за сегашната лейди Дънвейл. За първата.

— За майка ми?

— Не, не за нея. За вашата първа съпруга... нея имам предвид... лейди Минерва, сър.

Изненадан, Антъни се изправи на стола си и изгледа Бриджет изпитателно.

— Какво за покойната лейди Дънвейл? — попита той най-накрая.

— Ами... за... за нейната смърт.

За миг той остана безмълвен и неподвижен.

Разбра инстинктивно, че ще чуе нещо ужасно, и си наложи да се стегне. Накрая промърмори:

— Важно ли е точно сега да се обсъжда смъртта й... толкова време след като е умряла?

— Да — отвърна троснато Бриджет.

— Защо? — не се сдържа той да зададе въпроса, макар че всъщност не искаше да чуе нито дума от устата на Бриджет.

— Защото не искам повече да ми тежи на съвестта — отговори тя. — Трябва да ви кажа какво всъщност се случи... не мога повече да нося това бреме, този кошмар толкова години.

Устата на Антъни беше пресъхнала.

— Не беше самоубийство, както се установи на следствието.

Той се намръщи, защото не можеше да схване добре думите й.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че лейди Дънвейл е паднала в езерото, че е претърпяла злополука, както винаги съм твърдял? Че не е

посегнала сама на живота си?

— Не, не е, тя... — Бриджет замълча, сви устни, след това измърмори: — Тя беше хвърлена там.

— От кого? — попита той едва чуто.

— От Майкъл Ламон. Двамата се караха в онази фатална съботна вечер и тоя я блъсна. Тя падна и си удари лицето в желязната решетка на камината в неговата всекидневна. Ако си спомняте, тя имаше рана на лицето. Патологът и доктор Бренан споменаха за това на следствието. Както и да е, Ламон не можа да я свести. Тя изглеждаше в безсъзнание. След секунди той разбра, че е мъртва. Каза, че е получила сърдечна криза или нещо подобно. Защото през целия следобед и вечерта не беше спряла да пие и непрекъснато гълташе успокоителни... каза, че тази комбинация я е убила. Ламон я взе и я хвърли в езерото, за да прикрие всичко, а на другата сутрин се престори, че е намерил тялото ѝ, като минавал край езерото... след това дойде тук да ви каже, че е станала злополука, извика полицията и никой не го заподозря, че е замесен по някакъв начин. Но заподозряха вас. Поне сержант Макнамара ви заподозря.

Събитията, станали преди повече от десет години, нахлуха стремително в съзнанието на Антъни и той си припомни всичко ясно и живо до най-малката подробност. Целият се разтрепери, все едно че някой го бе ритнал няколко пъти в стомаха, стисна ръце, за да спре треперенето, и пое бавно и дълбоко въздух. Най-накрая каза:

— А ти откъде знаеш всичко това, Бриджет?

— Аз видях Нейна светлост следобеда, когато тя дойде с колата в Клонлафлин от Уотърфорд. Често идваше тук, макар че вие ѝ бяхте забранили и вече бяхте в развод. Но лейди Мин не можеше да стои далеч от Клонлафлин, толкова много го обичаше. Често идваше при мен. И при него. Този следобед пихме чай, тя си тръгна с колата към пет часа и ми каза, че отива при езерото... то винаги я привличаше, още от съвсем малка. Не си ли спомняте как тримата като деца ходехме там на пикник във всеки случай, сър, нали видяхте малката ѝ червена кола на брега на езерото, когато ландроувърът ви затъна и вие решихте да се приберете пеша у дома, само че тръгнахте по обиколния път, за да не се срещнете двамата. Но Нейна светлост също тръгна пеша... за къщата на Майкъл Ламон. Каза ми, че ще вечеря с него, но няма да преспи там. Нали разбирате. Ваша светлост, те бяха...

Бриджет пое дълбоко въздух и задъхано продължи. Вече не можеше да спре.

— Те имаха любовна връзка. Лейди Мин ми каза, че ще се отбие в кухнята в десет и половина, за да ми каже лека нощ. Тя никога не си тръгваше от Клонлафлин, без да ми се обади. Когато стана единайсет и половина, аз се разтревожих и отидох в къщата на Ламон да я потърся.

Бриджет замълча, лицето ѝ се разкриви, тя просто щеше да рухне. Изведнъж си припомни детството, когато бяха толкова близки... тя, лейди Минерва Глендънинг — дъщеря на граф Ротмериън, и младият лорд Антъни Стандиш, сега граф Дънвейл. Беше толкова отдавна. Но помнеше ясно тези дни, защото те бяха най-хубавите в живота ѝ.

Антъни я наблюдаваше. Видя мъката, изписана на лицето ѝ, и страданието в очите ѝ. Понечи да прояви съчувствие към нея, но, кой знае защо, не го направи. А каза някак рязко:

— Продължавай, Бриджет, разкажи ми всичко. Трябва да знам.

Тя кимна и преглътна.

— Когато стигнах до къщата на Ламон, вратата беше заключена, завесите спуснати, но аз ги чух. Крещяха като обезумели, разменяха си ужасни думи, направо гнусни, а Нейна светлост... тя беше много пияна. Изобщо не беше на себе си. И след това изведнъж стана много тихо. Настъпи пълна тишина. Аз се уплаших. Заудрях силно по вратата, казах, че съм аз, и Майкъл ме пусна. Нямаше как да не ме пусне, нали? Освен това знаеше колко близка съм с лейди Мин. Като я видях просната на пода, сърцето ми се сви. Спуснах се към нея, опитах се да я свестя, но тя си беше отишла. Тогава на Ламон му хрумна идеята да я хвърли в езерото, все едно че тя сама се е удавила. Разбирате ли, той не искаше вие да знаете, че през всички тези години е спал с лейди Мин. Страхуваше се, че ще го уволните. Не можеше да си позволи да загуби работата си. На мен ми каза, че макар и да нямал нищо общо със смъртта на лейди Мин, можело да се създаде впечатлението, че има. Така ми каза. Ваша светлост. Все това повтаряше и каза, че косвените улики можели много да навредят.

Антъни беше ужасен и възмутен.

— Защо, за бога, не дойде вкъщи да ме извикаш? — попита гневно той, повишавайки глас във възмущението си. — Защо си останала при Ламон?

Бриджет сви устни и не каза нищо.

Той видя упорито стиснатите челюсти и предизвикателството в леденосините ѝ очи и разбра, че си губи времето. Още като дете си беше такава — независима и трудна; много малко се бе променила през годините. Щом не е искала да каже причината за мълчанието си веднага след смъртта на Мин и толкова години по-късно, нищо не можеше да я накара да проговори и сега.

Той се облегна на стола и замислено я изгледа. Опита се да потисне гнева и желанието да я хване за раменете и силно да я разтърси. Тогава изведнъж му хрумна ужасна мисъл, толкова неприемлива, че се опита да я изхвърли от съзнанието си, защото нямаше сили да я понесе. Въпреки това внимателно и много предпазливо каза:

— Защо си толкова сигурна, че лейди Мин наистина е била мъртва? — Надвеси се над бюрото и я погледна изпитателно и безмилостно. — Лейди Мин може да е била само в безсъзнание, Бриджет. И в такъв случай Майкъл Ламон действително я е убил, след като я е хвърлил в езерото, докато тя е била жива.

— Не, не, беше умряла, знам, че беше умряла! — извика възбудено Бриджет с широко отворени, искрящи очи. — Знам, че беше умряла! — продължи да настоява тя почти истерично.

— Не си ли спомняш заключението на патолога? Доктор Стивън Кенмар каза, че при аутопсията е установил голямо количество алкохол и барбитурати в кръвта и вода в белите дробове. Това го накара да направи извода, че смъртта е причинена от удавяне. А след като дробовете ѝ са били пълни с вода, тя не е била мъртва, когато е хвърлена в езерото. Мъртвият човек не може да поема вода.

Като схвана смисъла на думите му, Бриджет пребледня. Тя обичаше Минерва като сестра, отнасяше се майчински към нея от самото начало, още когато беше дете.

— Не! — изкрещя Бриджет. — Не беше жива. Беше умряла. Никога не бих ѝ направила нищо лошо. Аз я обичах. Обичах я. Знаете това. Водата е влязла по някакъв начин в дробовете и след това.

Антъни не знаеше дали това е възможно. Може и да е възможно, помисли си той — зависи от колко време Мин е била мъртва, преди да бъде хвърлена в езерото. Той уморено разтърка чело, погледна икономката и попита с тих, равен глас:

— Тялото ѝ топло ли беше, когато Ламон я занесе на езерото?

Бриджет кимна, бе потресена от ужасяващото предположение на графа и не можеше да говори.

— Вкочаняването става от два до четири часа след настъпването на смъртта. Може би е поела вода с дробовете си малко след като е умряла. Може би половин час след това. Но не повече, сигурен съм. Точен отговор може да даде само патолог — каза тихо Антъни, все едно че мислеше гласно.

Вперила поглед в него, Бриджет кършеше ръце в скута си.

Настъпи продължителна, злокобна тишина. Напрежението между тях беше толкова осезателно, че сякаш можеше да се улови във въздуха.

Най-накрая графът наруши мълчанието. Без да отмества поглед от икономката, той каза:

— Защо изведнъж реши да заговориш, да признаеш всичко това пред мен след толкова години? Отговори ми, Бриджет О'Донъл.

— Нали вече ви казах... — извика Бриджет. — Не можех да издържам повече да ми тежи на съвестта... имам предвид, че вие не знаете истината, не знаете истинските обстоятелства, при които умря лейди Мин. Знаех колко ви тревожи мисълта, че тя се е самоубила, защото психически е била неуравновесена. Вие се обвинявахте години наред, смятахте, че причината за смъртта ѝ е решението ви да я оставите и да получите развод. Бяхте убеден, че връзката ви с вашата братовчедка мис Сали Харт е допринесла за смъртта на съпругата ви.

Антъни потръпна. Във всичко това имаше известна истина. Бриджет изгледа твърдо Антъни и добави:

— Исках да успокоя съвестта ви, Ваша светлост.

Как не, помисли си Антъни, който нито за миг не ѝ повярва. Но изведнъж, сякаш получил прозрение, той разбра. Нямаше никакво съмнение, че Бриджет поддържа любовна връзка с Майкъл Ламон. Само че Ламон заминаваше от Клонлафлин след няколко дни и нямаше никога да се върне. Отиваше в Америка да работи при мисис Алма Беринджър, младата вдовица американка, която неотдавна се бе върнала в конефермата си във Вирджиния, след като бе наела за една година Ромериън Лодж. Ламон и Мисис Беринджър бяха в приятелски отношения, но Антъни не знаеше колко интимна е връзката им, докато

Ламон не връчи оставката си миналия месец, обявявайки, че заминава за Америка.

Антъни се изправи, отиде при голямата каменна камина, взе ръжена и разрови огъня. Лицето му остана замислено. Беше убеден, че е прав. Бавно се обърна и застана пред Бриджет, изучавайки я много внимателно. Без никога да е била красива, като по-млада тя правеше силно впечатление с огненочервената си коса, млечнобялата кожа и сините като метличина очи. Поразителното и лице, дългите крака и гъвкавата фигура винаги бяха привличали мъжките погледи. Но за жалост годините не ѝ се отразяваха добре. Червеникавата коса се бе прошарила и бързо сивееше, фигурата ѝ бе загубила грациозността си. Непроменени оставаха само ясните сини очи, все така живи и зорки. И много пресметливи, каза си той. Да, Бриджет О'Донъл още като дете беше ловка и хитра. Как въртеше на пръста си горката Мин. Странно, че не си бе дал сметка за това досега.

— Има една стара поговорка, Бриджет — каза Антъни с ледено съдържан глас. — Отхвърлената жена е по-лоша и от дявола.

— Съжалявам, сър, не разбирам какво искате да кажете.

— Ти си влюбена в него. Влюбена си от деня, в който той стана управител на имението. Затова си му помогнала и си го закриляла при смъртта на жена ми. След това си имала връзка с него. А сега, когато той те оставя и заминава да гони друга жена, ти искаш да си отмъстиш. Да забиеш нож в гърба на Майкъл Ламон за отмъщение, нали? За това става дума, така ли?

Тя го изгледа и решително отговори:

— Не. Не е така. Просто исках да успокоя съвестта ви. Не исках да се чувствате виновен за смъртта на лейди Мин.

— Но аз не се чувствам виновен от години вече — заяви Антъни и това беше самата истина. — Искаш да разобличиш Ламон, защото той си е намерил по-млада и по-красива жена от теб. Това е истината, Бриджет, любовникът ти те е оставил.

При тези думи тя силно се изчерви и сведе поглед към ръцете си. Антъни разбра, че я е засегнал.

След малко тя попита с тих, приглушен глас:

— Какво ще правите с Майкъл Ламон? Ще го предадете ли?

Антъни я изгледа продължително, после бавно закрачи и зае мястото си зад бюрото. Облегна се на него и се вгледа в сините очи,

които не трепваха пред изпитателния му поглед.

— Явно ще трябва да се срещна с Ламон. Фактите, които ми съобщаваш, не могат да се пренебрегнат. И ти много добре го знаеш. Точно затова ми го събщи. — След кратка пауза той продължи: — Възможно е обаче да отида в полицията и да възобнова разследването на смъртта на жена ми. Само че не знам, Бриджет, дали ти е хрумвало, че си помогнала да се прикрият факти около една внезапна и неизяснена смърт. И че си лъжесвидетелствала. А при положение, че първата ми съпруга е била жива, когато Майкъл Ламон я е хвърлил в езерото, ти ставаш и съучастник. Съучастник в убийство.

След като Бриджет се върна в кухнята, Антъни се обади по телефона в Корк. Разговорът продължи десет минути, като през повечето време той слушаше. Когато безшумно остави слушалката, по пребледнялото му лице се четеше неумолимост.

Той погледна часовника на полицата, стана, излезе от библиотеката и се запъти по коридора към покритата веранда. Обу гумените ботуши, облече мушамата, взе шапката от закачалката и излезе.

Погледна небето. Дъждът бе спрял, но небето бе все още навъсено, спускаше се лека мъгла. С бърза крачка той пое по пътеката към къщата на Майкъл Ламон. Тя беше в края на горичката, до една поляна само на няколко метра от езерото. Като се озова пред входната врата, той влезе, без да почука, мина през антрето и всекидневната и нахлу в кабинета.

Ламон, тъмнокос, пълен, но приятен на вид мъж, седеше на бюрото и вписваше сметки в голям тефтер. Той изненадано вдигна глава, когато вратата безцеремонно се отвори и нахлулият вятър разпиля книгата по бюрото му.

— Добро утро, лорд Дънвейл — каза любезно той й на обветреното му лице се разля усмивка. Но тя веднага изчезна, щом видя мрачното изражение на Антъни и гневната му поза.

— Случило ли се е нещо? — попита Ламон, като се изправи. Антъни не отговори веднага. Влезе в стаята, затвори плътно тежката дъбова врата и се облегна на нея. Изгледа управителя с леден поглед. Ламон работеше при него вече почти двацет години и той изведнъж се запита какво всъщност представлява този човек. Антъни винаги бе смятал, че познава Ламон до дъното на душата му, а излизаше, че

изобщо не го познава. Смятал го бе за свой доверен и предан служител, както и за добър приятел. Сега бе преизпълнен с ненавист към него. Най-накрая Антъни заяви:

— Бриджет ми разказа една доста странна история тази сутрин. За смъртта на лейди Дънвейл.

Изненадан и неподготвен, Ламон изумено го изгледа, отвори уста да каже нещо, но не проговори. Отдръпна се бързо от бюрото, отиде в дъното на стаята и застана до камината, сякаш искаше да се отдалечи колкото се може повече от Антъни. Пресегна се за цигара, запали я и след това се обърна към графа.

Лицето на Ламон изразяваше несигурност, а в тъмните му кафяви очи проблясваха неспокойни пламъчета.

— Какво всъщност искате да кажете? — попита най-сетне той.

— Бриджет ми разказа всичко до най-малката подробност за онова, което се е случило в тази къща през онази трагична вечер. — Антъни пристъпи напред, приближи се към управителя и продължително го изгледа.

Ламон потръпна от неумолимия му, твърд поглед. Премигна, зашари с очи и всмукна дълбоко от цигарата.

— Как може да си толкова сигурен, че Мин е била мъртва, след като е припаднала? — попита строго Антъни. — Ти не си лекар, Ламон!

Лицето на Ламон силно почервения и той гневно извика:

— Тя беше умряла! Казвам ви, че беше умряла! — Той изведнъж се разкашля, и то толкова силно, че успя да се съвземе едва след две-три минути. Когато най-сетне пое дъх, добави: — Може да не съм лекар, но знам кога човек е спрял да диша. — Всмукна отново от цигарата и с треперещ глас нервно извика: — Опитах се да я свестя, да я съживя с изкуствено дишане уста в уста, но тя си беше отишла. Аз обичах Мин, за разлика от вас.

Антъни пристъпи напред. Бе стиснал силно юмруци и кокалчетата на пръстите му се белееха на бледата утринна светлина. Искеше му се да размаже червеното, пиянско лице на Ламон до неузнаваемост. Но не се поддаде на инстинктивното си желание и запази самообладание, защото владееше блестящо способността да се контролира.

— Ти не знаеш какво значи да обичаш, Ламон. Ти си един развратник, двуличник, мръсник и заплаха за всяка почтена жена.

— Той мен ще ме нарича развратник. А за вас какво да кажем! — изсумтя Ламон. — Та нали вие натикахте Минерва в ръцете ми, като вечно се мъкнехте по жени, а нея все я зарязвахте.

Антъни настръхна. Страхуваше се, че няма да се сдържи и ще се нахвърли върху Майкъл Ламон. Заговори бавно:

— Защо не дойде да ми кажеш, че жена ми е припаднала? Защо не извика лекар? Защо реши да действаш сам? Поведението ти е било неразумно, направо безразсъдно.

Майкъл Ламон не беше свръхинтелигентен, но все пак притежаваше достатъчно съобразителност, за да разбере, че Бриджет О’Донъл добре си е свършила работата. Прецени, че няма смисъл да лъже, затова си призна цялата истина.

— Беше ме страх. Беше ме страх, че щом разберете какво е имало между нас, ще ме изхвърлите. Не можех да си загубя работата. Мислех, че може и да ме обвините за смъртта ѝ. С косвени улики един невинен човек може да бъде съсипан. Нима не разбирате — продължи той с хленчещ глас, — аз нямах избор, трябваше всичко да прикрия.

Докато безмилостно наблюдаваше управителя, Антъни изпита отвращение и погнаса.

— Не мога да се начудя как си ме гледал в очите всичките тези години, след като си знаел какви ужасни неща си извършил, и как си лъгал всички, за да си запазиш кожата. Ти си жалък, Ламон. Ти си едно нищожество.

Ламон не отговори. Колко глупаво постъпи, като остана в Клонлафлин през тези години. Остана заради Бриджет О’Донъл, която упражняваше пагубна власт над него. Той ѝ нямаше доверие. И ето че е бил прав. Когато прекратиха продължителната си връзка по взаимно съгласие, той повярва, че най-сетне се е освободил от нея. Тя не прояви никаква злоба — така поне му се стори, но явно бе сбъркал. Щом започна връзка с друга жена, тя го нападна като пепелянка. Целта ѝ беше да го унищожи. И успя.

— Едвам се сдържам да не те размажа от бой — каза Антъни. — Но с пръст няма да те докосна. Ще оставя законът да си каже думата.

Ламон стреснато се отърси от мислите си. Взря се в Антъни и извика:

— Какво? Какво казвате?

— Смятам да възобнова разследването на смъртта на съпругата си. Убеден съм, че ти си убил лейди Дънвейл. И ще настоявам да си получиш заслуженото — заяви Антъни с безстрастен глас.

— Вие сте луд, побъркан! — изкрещя Ламон. Тъмните му очи сякаш щяха да изскочат, на лицето му се изписа внезапен страх. — Не знаете какво говорите, Дънвейл. Мин се беше отровила от гадостите, които непрекъснато гълташе. Тя умря няколко минути след като припадна.

— Точно тук грешиш — отвърна Антъни с убийствено тих глас. — Била е в безсъзнание поради голямото количество алкохол и барбитурати. Но когато си я хвърлил в езерото, е била жива и...

— Не ви вярвам! Лъжете! Измисляте си всичко това!

— Не си измислям! — извика ожесточено Антъни. — Тази сутрин, когато Бриджет ми призна всичко, не бях сигурен какви са медицинските факти. Затова се обадох в отделението по съдебна медицина в болницата в Корк и разговарях с доктор Стивън Кенмар. Това е патологът, който направи аутопсия на Мин, установи, че белите ѝ дробове са пълни с вода, и даде показания пред следствието, че смъртта е причинена от удавяне.

Антъни замълча и сякаш да придаде по-голяма тежест на думите си, добави ясно и много бавно:

— Доктор Кенмар потвърди подозренията ми... умрял човек не може да нагълта вода. Следователно Мин е била жива, когато си я хвърлил в езерото. Ти си я удавил.

Майкъл Ламон усети как целият настръхва, беше толкова съкрушен и потресен от ужасяващото обвинение на Антъни, че едва се държеше на крака. Леко се олюля, протегна ръка и се подпря на камината. Мисълта, че може да е причинил смъртта на Мин, го ужаси, зави му се свят. Бе страдал много през тези години, преследван от измамата, от изречените лъжи, от измислиците, които трябваше да съчинява, непрекъснато измъчван от угризенията на съвестта и от чувството за вина. Сега той възмутено извика: — Не, Дънвейл, не! Тя нямаше пулс, сърцето ѝ бе спряло! — Той се задави, сълзи бликнаха от очите му, беше смазан. — Не съм ѝ причинил нищо лошо — изхлипа той. — Аз я обичах. Говорете пак с Бриджет. Моля ви, моля ви. Тя ще

потвърди, че казвам истината. Мин беше мъртва... и Бриджет О'Донъл знае това.

— Била е жива, Ламон!

— Не, не! — Обезумял, Ламон се хвърли към Антъни с разкривено лице. Внезапно почувства пронизваща болка в слепоочието и едната половина на лицето си, но не спря. Замахна да удари Антъни. В този миг изгарящата болка го заслепи. Кръвта нахлу в главата му и му причерня. Той се строполи на пода и остана неподвижен.

Стреснат, Антъни замръзна на мястото си. Още когато Ламон се хвърли срещу него, той забеляза внезапната, ужасна промяна и веднага разбра, че управителят е получил удар.

Антъни се съвзе, наведе се и хвана ръката на Ламон. Пулсът му беше неравномерен и слаб, но се усещаше.

Антъни бързо отиде при телефона и набра номера на болницата в Клонлафлин.

— Дънвейл се обажда — каза той на дежурната сестра. — Може ли веднага да изпратите линейка в дома на управителя. Мисля, че Майкъл Ламон току-що получи удар. Но още е жив. Ако побързате, може би ще го спасите.

И тогава справедливостта ще възтържествува, помисли си Антъни и затвори телефона.

30.

— Непременно трябва да ги купя! — възкликна Пола и хвана плътно Майкъл Калински подръка. — Ще бъде направо престъпление, ако оставя такова нещо да ми се изплъзне.

— Знам, че е така — погледна я Майкъл с крайчеца на окото си. — Обаче шестстотин и петдесет милиона долара е огромна сума.

— Прав си. От друга страна обаче не е чак толкова голяма, като се има предвид какво всъщност купувам. Верига от универсални магазини с прекрасна репутация, висок престиж, ценна недвижима собственост и добър платежен баланс. Идеална верига от магазини за мен, Майкъл. Много ти благодаря, че ми каза за това. — Тя пристъпи още по-близо до него и добави с възбуден глас: — За по-добро разположение на магазините не мога и да мечтая. Уестчестър, Филадельфия и Бостън включват Източното крайбрежие. Чикаго и Детройт — Средните западни щати, а Лос Анджелис и Сан Франциско — Западното крайбрежие. За мене това е прекрасна сделка.

— Ако я склучиш.

Пола строго го изглежда.

— Има ли опасност да не я склуча? — попита тя с променен глас, в който се долови внезапна тревога.

— Винаги има такава опасност, Пола. Но мисля, че не бива да се притесняваш в конкретния случай. Доколкото ми е известно, няма друг кандидат за тези обекти, а от Харви в Ню Йорк разбрах, че председателят на управителния съвет желае да се свържете и да пристъпи към преговори веднага щом ти си готова. А каквото каже Милард Ларсън, това става, тъй като той е главният акционер, в неговите ръце е съсредоточена и изпълнителната власт. Ако бях на твоето място, щях да замина за Ню Йорк колкото се може по-скоро.

— Съгласна съм и искам да отида, но не мога... поне през следващите две седмици. Лорн и Теса се връщат утре у дома от училище. Имат Великденска ваканция. Точно сега не мога да отсъствам.

— О, господи, съвсем бях забравил за великден! И аз имам същия проблем като теб и не бива да мърдам оттук.

— О. — Тя се понамръщи и озадачено попита: — Смяташ ли да ходиш в Щатите, Майкъл?

— Смятам, че трябва да бъда там, в случай че имаш нужда от мен — обясни той със светнало лице и преливащ от ентузиазъм глас. — В края на краищата аз те свързах с Харви Росън, открих магазините „Ларсън“ и задвижих цялата работа. — Той заговорнически ѝ се усмихна и продължи: — Освен това имам работа в Ню Йорк другия месец и ако се случат там по същото време с тебе, ще сваля с един куршум два заека, както се казва. — Тъй като тя не реагира веднага, той попита: — Какво ще кажеш?

— Ами... да... сигурно е така. — Пола осъзна колко неубедителни са думите ѝ и бързо закима. — Да, да, защо не — добави тя с по-уверен глас.

— Добре, това значи е уредено — възкликна радостно той, поздравявайки се за хитрата маневра. Колко вълнуващо ще бъде да се озове сам с нея в Ню Йорк. И продължи с равнодушен глас: — Сега вече трябва да разгледаме колекцията на татко. От десет минути ни хвърля странни погледи. Имам чувството, че се е засегнал.

— Сигурна съм, че се е засегнал — засмя се Пола. — И двамата се държим доста невъзпитано, като сме застанали по средата на залата, увлечени в разговор. Пренебрегваме не само него и всички присъстващи, но и тези безценни произведения на изкуството. Трябва веднага да отидем при него. Той иска да ме разведе из изложбата и да ми покаже всяко творение на Фаберже, което притежава. Трябва да си призная, че съм доста стресната от всичко това. Колекцията му е много по-голяма, отколкото си представях.

— Не всичко изложено е негово — побърза да обясни Майкъл. — Кралицата и кралицата майка са предоставили някои от своите произведения на фаберже, също и Кенет Сноуман, големият английски познавач на Фаберже, и Малкълм Форбс, друг запален колекционер като татко.

— Знам. Баща ти ми обясни. Въпреки това неговата колекция е прекрасна.

— Така е. През последните няколко години, наред с бизнеса, колекционирането е основно негово занимание.

Двамата тръгнаха през дългата зала на Кралската академия за изкуства в Бърлингтън Хаус, където по случай откриването на изложбата на Фаберже в тази априлска вечер имаше прием. Събитието беше организирано от сър Роналд Калински с благотворителна цел и галерията бе препълнена с хора.

Един келнер спря пред тях.

Майкъл взе две чаши шампанско от сребърния поднос, благодари и подаде на Пола високата винена чаша.

Когато ги забеляза, че вървят към него, сър Роналд се освободи от заобиколилите го гости и побърза към тях.

— Знам, че двамата сте отдадени само на бизнеса и рядко се интересувате от нещо друго, но трябва ли наистина да водите делови разговори на моя прием? — попита той, явно подразнен. В следващия миг обаче сърдечно се усмихна, очите му весело заблестяха, хвана Пола под ръка и я поведе през галерията, забравил раздражението си.

— Нека сега да ти покажа изложбата, мила моя — каза той. — Имам много нови придобивки, които ти не си виждала. Същото се отнася и за теб, Майкъл — добави той и погледна през рамо сина си.

— От седмици очаквам откриването на тази изложба — отговори Майкъл съвсем искрено. — Съжалявам, че се увлякохме така в служебни разговори. Хиляди извинения, татко.

— Приемам ги, приемам ги, моето момче — отвърна бързо сър Роналд, крачейки из галерията редом с Пола, следван послушно от Майкъл. Той внезапно спря пред една витрина.

— Това не е мое притежание. За жалост, бих добавил — обърна се той към Пола. — Беше любезно предоставено за изложбата от Нейно величество кралицата. Любимото ми творение. Казва се Мозаечно яйце и според мен е едно от най-впечатляващите кралски великденски яйца. Подарено е на княгиня Александра Фьодоровна от Николай II на великден през 1914 година. Както виждаш, представлява платинена обвивка, ефирна като паяжина, върху която са „избродирани“ цветя от скъпоценни камъни... рубини, сапфири, диаманти и смарагди, обградени с наниз от перли. А тук на малка златна поставка са миниатюрните снимки в профил на царските деца.

— Прекрасно е — каза възхитено Пола, като се наведе и заоглежда внимателно яйцето. — А поставката се прибира в яйцето, когато не е изложено на показ, нали?

— Точно така. — Сър Роналд я хвана под ръка и тримата продължиха бавно през галерията, като от време на време спираха, за да се любуват и на други скъпоценности. — Красотата и чарът на тези предмети на изкуството, създадени от Фаберже — продължи той, — се дължат на неочакваните и често мистериозни изненади, скрити в самото яйце. Като например ослепителното златно петле, изскачащо от полупрозрачното синьо емайлирано кралско великденско яйце, което имаше баба ти едно време — припомни ѝ усмихнато сър Роналд.

Пола отвърна на усмивката му и каза:

— О, да, това яйце е най-красивото, поне аз така мисля, чичо Рони. И се радвам, че то е в твоята колекция и че ти го купи на търга. Така поне остана в една от нашите фамилии.

— Мисля, че никога няма да забравя този ден в „Сотби“. Хората наддаваха за яйцето, сякаш се състезаваха. Беше много вълнуващо. И приятно, когато разбрах, че е станало моя собственост. Разбира се, то също е включено в изложбата. Ела да го видим, а след това ще минем в другия салон. Там има още смайващи шедьоври на Фаберже, изработени за царското семейство преди трагичния край на династията Романови.

— Не знаех, че Аманда ще дойде на изложбата! — възкликна изненадано Майкъл, когато забеляза, че тя стои на вратата и явно се оглежда за тях.

— О, забравих да ти кажа — обясни тихо Пола. — Аз ѝ изпратих билет и тя обеща, че ще направи всичко възможно да дойде.

— Сега ще я доведе — каза Майкъл и бързо се запъти към нея.

Пола усмихната го проследи с поглед, после се обърна към сър Роналд и му намигна.

Той я изгледа внимателно и бавно каза:

— Греша ли, като мисля, че си играеш на сватосване, Пола?

— А защо не? — попита тя, смеейки се. — Аманда и без това толкова го харесва... няма ли да е прекрасно, ако Майкъл отговори на чувствата ѝ, чичо Рони?

Отначало сър Роналд се стресна, но след това му стана приятно и кимна.

— Да, наистина, Аманда е прекрасна жена. И умна при това. Емили и Александър са ѝ били учители. Тя много ни улесни с поведението си при покупко-продажбата на „Лейди Хамилтън“. Но ти,

разбира се, знаеш това, мила моя. Както казах на Емили онзи ден, Аманда е направила много силно впечатление на моите хора. Всички съжаляваме, че няма да остане на работа при нас. Но Емили ми обясни, че в „Харт ентърпрайз“ има нужда от нея, и аз напълно разбирам това. Все пак... — Той замълча и за миг на лицето му се изписа дълбока тъга.

Пола разбра, че той мисли за Александър, който бе споделил с него всичко за болестта си. Тя също изпита тъга. Санди се оттегли през март, а Емили стана директор на управителния съвет и пое изпълнителната власт. Аманда оглави „Дженерал ритейл трейдинг“, а Уинстън продължи да ръководи „Йоркшир консолидейтед нюзпейпър къмпани“ и нейните подразделения, чийто съсобственик беше. Тримата действаха като сплотен триумвират и „Харт ентърпрайз“ както винаги функционираше гладко, но Пола знаеше, че Александър много им липсва. И на нея ѝ липсваше, особено сега, когато той живееше кротко и тихо в Нътън Прайъри — честите им разговори по телефона не можеха да запълнят отсъствието му.

— Здравей, скъпа — поздрави Пола сърдечно Аманда, която дойде при тях с Майкъл. — Изглеждаш великолепно.

— Благодаря, Пола — отвърна усмихнато Аманда и целуна братовчедка си по бузата. — Здравей, чичо Рони. Съжалявам, че закъснях, но движението тази вечер беше ужасно.

— Няма нищо, мила моя — каза сър Роналд, пое ръката ѝ и бързо я целуна. — Хайде, Майкъл, поеми задълженията на домакин и предложи чаша шампанско на Аманда.

— Разбира се. Ей сега.

Аманда се обърна към Пола и сър Роналд успя скришом да я огледа. Високата, елегантна и руса Аманда бе красива млада жена. Много приличаше на Емили. Тази вечер тя бе облечена с изискан черен костюм от коприна. Носеше на ревера диамантена викторианска брошка във формата на панделка и старинни диамантени обици. Дискретна, изящна и много добре възпитана, каза си сър Роналд. Той изведнъж я видя с други очи. Като евентуална снаха. Тази мисъл много му допадна. Аманда беше идеална партия за Майкъл — интелигентна, очарователна, приветлива, с прекрасни обноски като всички внучки на Ема. Точно от такава съпруга имаше нужда синът му. Възможността двата рода — Калински и Харт — да се сродят чрез брак го изпълни с

радост. Той щеше да насърчи това приятелство, а Пола очевидно възнамеряваше да направи същото. Да, Аманда и Майкъл трябва да станат законни съпрузи. Той ще си поговори надълго и нашироко с Пола по-късно; двамата ще съставят план за действие. Майкъл трябва да бъде внимателно подтикнат към тази връзка. Той беше колеблив по отношение на жените. А и откакто се бе развел, живееше сам.

31.

За нея градината продължаваше да бъде място, където стават чудеса.

От детските си години Пола изпитваше задоволство и радост, когато садеше, плевеше, подрязваше и копаяше. Работата на открито ѝ действаше успокояващо — винаги подобряваше настроението ѝ.

Освен това отдавна бе установила, че мисълта ѝ е най-ясна в градините на Пенистоун Ройъл, и днешният ден не беше изключение. Беше ясен априлски следобед, точно след великден, слънчев и свеж, с лек ветрец и светлосиньо небе, прохладно и безоблачно.

Докато работеше в новия алпинеум, тя насочи мислите си към бизнеса и по-точно към американската верига от магазини на Ларсън. Преговорите бяха в първия си стадий и Милард Ларсън я очакваше другата седмица в Ню Йорк, за да седнат на масата и да уточнят условията на договора.

Когато за първи път ѝ хрумна идеята да разшири дейността си в Щатите, много преди да се появи възможност за сделката с Ларсън, тя реши, че ще купи някоя подходяща търговска компания със собствени средства.

Шестстотин и петдесет милиона долара, каза си тя сега, преценявайки сумата, докато подбираше и подреждаше алпийските цветя. Нямахше съмнение, че сумата е голяма, и тя от няколко дни обмисляше коя финансова комбинация е най-изгодна за нея.

Пола тихичко въздъхна. Ако миналата година майка ѝ се беше съгласила да продаде акциите на „Ситекс“, нямаше да има проблеми. Според условията на завещанието на дядо ѝ тя и брат ѝ Филип щяха веднага да получат една трета от приходите при тази продажба, а те бяха стотици милиони долари за всеки от двамата. Но майка ѝ отказа да продаде нефтените акции и остана непреклонна по този въпрос. Още преди месеци Пола разбра, че попадне ли на подходяща верига от магазини, ще трябва сама да си осигури парите по някакъв начин.

След като обмисли няколко варианта и ги отхвърли един след друг като сложни и несигурни, тя се върна към първоначалната си

идея. Смяташе, че най-доброто разрешение ще бъде да продаде десет процента от дела си в „Харт“, който Ема ѝ бе оставила. На стоковата борса тези проценти щяха да се превърнат в двеста до триста милиона долара, което нямаше да се отрази особено на авоарите ѝ. Тя щеше да остане главен акционер с четирийсет и един процента акции, както и директор на управителния съвет на веригата „Харт“, в чиито ръце бе изпълнителната власт. Останалата част от сумата можеше лесно да осигури като банков заем срещу магазините, които щеше да притежава, залагайки на техните активи и по-специално на голямата им стойност като недвижими имоти.

Изведнъж, след толкова дни на колебания, тя взе решение. Ще направи точно това. И веднага ще даде ход на всичко. Първото, което ще направи в понеделник сутринта, когато отиде в кабинета си в магазина в Лийдс, е да се обади на борсовия си агент.

Лъчезарната усмивка, разляла се по лицето ѝ, прогони тревогата и загрижеността, които я преследваха цял ден. Тя продължи усмихнато да засажда малките алпийски цветя в тесните процепи на скалите.

— Мамо! Мамо!

Щом чу гласа на Патрик, Пола вдигна глава. Той и сестра му Линет тичаха с всичка сила по чакълестата пътека, която се спускаше от дългата тераса на гърба на Пенистоун Ройъл.

Бяха облечени с пуловери и джинси, а отгоре — палта с качулки и шалове, и като ги видя, тя си каза, че днес и двамата изглеждат здрави и бодри. Особено Патрик. От няколко седмици вече безизразността, която толкова често замъгляваше очите му, я нямаше. Това много я радваше и подхранваше надеждите ѝ, че има напредък в умственото му развитие, макар и много малък. Толкова силно обичаше своето чувствително, болно, красиво дете.

— Патрик! Внимавай! Ще паднеш! — извика тя. — И ти също, Линет! И двамата спрете да тичате! Аз никъде няма да избягам. — Докато говореше, тя се изправи, вдигна кошницата, пълна с градински инструменти, и внимателно взе да слиза от скалите.

Патрик се хвърли към нея и силно се притисна в краката ѝ, като дишаше тежко и се опитваше да си поеме дъх.

Тя отметна тъмната му коса от челото и тихо възкликна:

— Боже, боже, ама и ти си един... Може ли да тичаш толкова силно, щях да...

— Запъхтян съм, мамо — прекъсна я той и сериозно я погледна.
— И Линет е запъхтяна.

— Аз не съм! — възпротиви се гневно Линет.

Без да ѝ обръща внимание, Патрик продължи:

— Кончето, мамо, Патрик иска кончето.

Озадачена, Пола се обърна към шестгодишната си дъщеря. Както обикновено, когато Патрик говореше на свой език, тя се нуждаеше от пояснения. Затова погледна въпросително Линет.

— Конят на тавана, мамо — обясни Линет. — Това иска Патрик. Аз му казах, че трябва да пита татко. А татко каза, че трябва да пита тебе.

— Конят на тавана. Какво, за бога, значи това, Линет?

— Кончето се върти... върти се, върти се. И музиката свири, мамо.

— Въртележката, кончето на въртележката. Сега разбирам — усмихна се Пола и на двамата. — Само че не си спомням на тавана да има въртележка. Но сигурно има, след като явно сте я видели.

— В един сандък е — възбудено взе да обяснява Линет. — Ей сега я видяхме. Татко ни пусна да играем на тавана след разходката следобед.

— Така ли — каза Пола, свали градинските ръкавици, сложи ги най-отгоре в кошницата, хвана двете деца за ръка и ги поведе към къщи.

Малко по-късно тримата ровеха из старите сандъци, качени от много години на тавана на Пенистоун Ройъл. Патрик вече притежаваше въртележката, която Пола веднага му подари, и сега я навиваше с малкото ключе.

Кончетата от въртележката се движеха под звуците на „валс карусел“ и момченцето гледаше очаровано, а за Пола бе удоволствие да наблюдава щастливото му, пламнало от любопитство лице.

Линет и Пола го оставиха да си играе сам с въртележката, а двете заровиха глави и ръце в друг сандък, който Пола бе преместила и отворила.

Майка и дъщеря чевръсто взеха да вадят една по една играчките, с които бе пълен сандъкът — голям шарен дървен войник, кутия с кубчета, проскубано мече с една ръка и без очи, няколко платнени

животни, мозайки, кутия с оловни войничета и разни парцалени играчки.

По едно време Пола напипа на дъното на сандъка красива порцеланова кукла. Когато я извади, тя възкликна от изненада и радост. Помнеше я чудесно. Беше подарък от баба ѝ и тя много се грижеше за нея, обичаше я повече от всичките си други кукли. След смъртта на Джим грижливо я пренесе от Лонг Медоу тук в Пенистоун Ройъл. Смяташе да я даде на Теса, но бе забравила за това през тревожната година след злополуката с лавината.

Както беше клекнала, тя вдигна куклата, приглади златните ѝ къдрици, оправи красивата ѝ дантелена рокля в цвят екрю. Беше изумена, че куклата е в толкова добро състояние и изглежда почти нова.

Линет наблюдаваше внимателно Пола и гледаше с копнеж куклата.

— Твоя ли е била, мамо? — попита най-накрая тя.

— Да, скъпа, моя беше. Баба ми я подари, когато бях на твоите години.

— Баба Ема ли?

Пола кимна.

— Значи няма да искаш на никого да дадеш тази кукла, нали? Щом като баба Ема ти я е подарила — заяви сериозно Линет, приковала очи в куклата.

Пола се засмя и отвърна:

— Може би ще я дам на някое момиченце, което съм сигурна, че ще я пази и ще се грижи добре за нея, както се грижех аз.

— Теса — каза тихо Линет с тъжно гласче.

— Не. Мисля, че момиченцето се казва Линет.

— О, мамо! Мамо!

— Вземи я, скъпа, твоя е — протегна Пола куклата. — Бях я кръстила Флорабел.

— Тогава и аз така ще я наричам. — Линет се изправи на крака и взе куклата с блеснали очи и лъчезарна усмивка.

— Благодаря, мамо, о, много ти благодаря. — Хванала здраво куклата с две ръце, Линет се притисна към Пола и потърка носле о бузата ѝ. — Обичам те, мамо — прошепна тя. — О, колко хубаво миришеш. Като букет цветя. — Линет наклони глава и замислено

изглежда Пола. После протегна мъничката си ръчичка и нежно погали Пола по бузата. — Нали няма да изчезнеш, мамо? — попита тя и гласът ѝ прозвуча неочаквано тъжно, почти плачливо.

— Какво значи това, скъпа? — сбърчи вежди Пола.

— Понякога, като те чакаме да се върнеш вкъщи, татко казва: „Мисля, че майка ви е изчезнала. Нямам представа къде може да бъде.“ После отива и гледа през прозореца. И аз се тревожа, докато не се върнеш, и Патрик също. Мисля, че и той се тревожи.

— О, скъпа, но това е просто израз. Тези думи съвсем не означават, че съм изчезнала — каза Пола и се усмихна обнадеждаващо на дъщеря си.

— Сигурна ли си, мамо?

— Разбира се.

— О, тогава значи всичко е наред.

Пола погали златисточервеникавата коса на дъщеря си и седна на пода да я погледа как си играе с куклата. Колко лесно се задоволяват децата, помисли си тя. Стига да получават любов, грижи, топлина и закрила — това е важното. Техните нужди са прости. Ако можеше и с възрастните да е така...

— Ето значи къде сте се скрили всички! — извика Шейн от вратата, стряскайки и тримата.

Пола се изправи на крака и като се запъти към него, взе да обяснява:

— Открихме прекрасни съкровища в сандъците. Въртележка за Патрик и моята стара кукла Флорабел за Линет.

Шейн кимна, прегърна жена си и каза:

— Но мисля, че вече трябва да слезете долу... Бавачката ни чака да прием чай в детската стая... всички заедно.

— Беше толкова приятно и децата така се радваха — каза Шейн на Пола по-късно същата вечер, докато се преобличаха за вечеря. — Откога не бяхме пили чай с тях в детската стая. Трябва да го правим по-често.

— Прав си, скъпи — съгласи се Пола, като се наведе към огледалото на тоалетката и приглади със сребърната четка лъскавата си черна коса. Остави четката, очерта устните си с яркочервено червило и се напарфюмира с един от любимите си парфюми — „Синя гардения“

на Кристина Краудър. — А за Патрик толкова се радвам, че има подобрене, нали и ти се радваш? — погледна тя през рамо Шейн.

— Разбира се. Много по-добре е във всяко отношение, схваща вече толкова неща. Това се дължи на новия учител. Марк прави чудеса с това дете.

— Да, така е — каза Пола.

Шейн облече тъмносин блейзер и завърза връзката си, после отиде при Пола. Застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ, усмихвайки ѝ се в огледалото.

— Много си красива, Дългокрачко — каза той и по лицето му пробягна лека усмивка. — Няма защо да се контиш толкова. Ела да отидем в гостната. Оставил съм там да се изстудят две бутилки шампанско, за да пийнем спокойно по чаша, преди Емили и Уинстън да дойдат за вечеря.

— Чудесна идея — възкликна Пола, отмести столчето на тоалетката, стана, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Но ти винаги имаш чудесни идеи.

Хвана го под ръка и двамата тръгнаха към съседната стая.

Гостната на втория етаж в голямата стара къща в Йоркшир беше любимата стая на Ема Харт и Пола я обичаше не по-малко от баба си. Внушителната архитектура и прекрасните мебели опровергаваха названието „гостна“, но поради една или друга причина стаята винаги бе наричана така. Огромните размери ѝ придаваха особена величественост, а старинният таван бе украсен със сложни гипсови орнаменти. Силно впечатление правеше високият ъглов прозорец, дъбовата камина бе украсена с дърворезба, а подът покрит с паркет. Още преди години Ема бе придала на внушителната архитектура и размери мека красота, интимност и удобство, както и типичната си дискретна елегантност.

Пола никога не изпитваше нужда да промени нещо в стаята — това би било светотатство — и наредбата оставаше същата, каквато си беше от близо петдесет години. Всъщност откакто Ема бе купила къщата през 30-те години. Всяка година светложълтите стени се боядисваха в същия цвят, а когато се наложеше, се шиеха нови калъфи за мебелите и завеси; всичко останало си беше същото, както по времето на Ема.

Над камината висеше безценен пейзаж от Търнър, който запълваше пространството с мъгляво сини и зелени тонове; единствените други картини бяха два прекрасни портрета от сър Джошуа Рейнолдс на млад благородник и съпругата му. Трите маслени платна хармонираха чудесно с джорджианските старинни мебели, скъпия килим, рядко срещания порцелан „Роуз Медалиън“ и бюфета в стил Чипъндейл. Ярकोжълта дамаска на цветя покриваше двете огромни канапета в средата на стаята, разположени едно срещу друго пред махагонова масичка на колелца, а старинните порцеланови лампи светеха изпод абажури от кремава коприна; среброто и кристалът хвърляха своите отблясъци наоколо.

Лампите бяха запалени и в камината гореше буен огън. От топлината белите и жълтите нарциси и зюмбюлите, засадени в саксии, се бяха разтворили и въздухът ухаеше на нежния им аромат.

Като седна на едно от канапетата, Пола си каза, че гостната никога не е изглеждала толкова красива, колкото тази вечер. Навън падаше мрак и светлината се променяше. Зад големите високи прозорци небето имаше морскосин цвят, примесен с лилаво, което преливаше в аметистово и тъмнопурпурно. Бе излязъл силен вятър, който огъваше дърветата, а тътенът на далечна гръмотевица предвещаваеше буря.

Но тук, в изисканата гостна, цареше мир и спокойствие. За Пола гостната бе нещо вечно, което никога не се променяше. Тя съдържаше миналото ѝ, целия ѝ живот, толкова много скъпи спомени... спомени от детството, от младежките години, от навлизането в зрелостта. Спомени за любимите хора в живота ѝ... мъртви и живи... за баща ѝ и баба ѝ... за майка ѝ... Филип... приятелите от младостта... братовчедите Емили, Уинстън и Александър. Шейн също бе част от спомените ѝ, които тази стая съхраняваше. Това е моят дом, каза си тя. Гостната олицетворява дома ми, корените ми, също както и на баба. Затова само когато живея тук, мога да бъда щастлива...

— Какво си се замислила? — попита Шейн, изправен над нея, и тя се стресна. Той ѝ подаде кристалната чаша с изстудено искрящо шампанско.

— О, благодаря, скъпи — отвърна тя и пое чашата. — Мислех си просто колко красива е тази стая и как в нея присъства миналото, нали?

— Целият ни живот всъщност — отвърна той и докосна чашата си с шампанско до нейната. — От самото ни детство.

Усмихнати, двамата нежно се погледнаха. Шейн седна на другото канапе и се отпусна сред меките, шарени възглавници.

Пола се наведе напред и устреми към него виолетовите си очи.

— Говорим за миналото, а аз от няколко дни си мисля за бъдещето, Шейн. Реших да действам и да купя веригата на Ларсън в Щатите.

Шейн рязко я погледна. Изразът в черните му ирландски очи леко се промени, в тях проблесна тревожност, но той каза с равен, добре овладян глас:

— Щом това искаш, радвам се, че си взела решение да действаш, скъпа. — Дълбоко в себе си той бе убеден, че тя поема прекалено голяма отговорност, но никога не се месеше в работата ѝ и заемаше неутрална и неангажираща позиция. Това бе една от причините бракът им да е толкова стабилен.

— Мисля, че шестстотин и петдесет милиона долара са разумна цена — каза бавно тя и вдигна извитите си вежди. — Не е ли така?

— Да, така е. Съгласен съм с теб — кимна той.

— Както и да е... решила съм да я купя сама със собствени пари — добави тя и го погледна право в очите.

За част от секундата той се изуми и стреснато я изгледа, но отново овладя гласа си и спокойно каза:

— Така ли? А какво смяташ да продадеш, за да събереш необходимите пари?

— Ще взема заем от банките, ще ипотекирам недвижимото имущество на Ларсън и ще заложа някои от другите му активи. Вероятно ще ми отпуснат около триста милиона долара. Останалата част от сумата смятам да получа, като продам десет процента от моите акции в „Харт“.

— Пола! — извика той недоверчиво. — Наистина ли смяташ, че така трябва да постъпиш? — Без да откъсва поглед от нея, той бързо продължи: — Не е ли доста рисковано? Далеч съм от мисълта да се меся в бизнеса ти, скъпа, но акциите в „Харт“ са мощно оръжие и ти дават сигурност — само благодарение на тях разполагаш с пълна власт в компанията. Ако продадеш десет процента от петдесет и един, си

намаляваш участието в компанията. Създаваш големи възможности някой да оспори мястото ти.

— Господи, не ставай смешен, Шейн. Кой ще ми оспори мястото! — засмя се тя. — Имам пълната подкрепа на управителния съвет и на акционерите. Те са с мен. Мили боже, та магазинът е мой. На никого не би му минало през ум да се обяви против мен — нито на членовете на съвета, нито на акционерите. „Харт“ — това съм аз, както навремето беше Ема.

— Ами... не знам... — започна Шейн и спря. Най-сетне бе нарушил обещанието, което си бе дал, когато се ожени за нея. Беше се заклел никога да не ѝ дава съвети за бизнеса и досега бе устоял. Тя и без това толкова приличаше на Ема Харт, че никога нямаше да се вслуша в тях. Пола бе упорита и независима. И обикновено преценките ѝ бяха безпогрешни, каквито бяха навремето на баба ѝ. Той пое дълбоко въздух и устоя на изкушението да оспорва плана и.

— По лицето ти виждам, че си решила да постъпиш така, както си намислила — каза внимателно той. — Изпълнена си с увереност и решителност и аз се възхищавам от поведението ти, защото то трябва да е точно такава, когато човек предприема подобен риск. — Шейн ѝ се усмихна и съвсем искрено добави: — Ще те подкрепям изцяло, Пола.

— О, Шейн, скъпи, благодаря ти... благодаря ти, че ми вярваш. Това означава толкова много за мен. Точно това разправях на Майкъл онзи ден.

— Така ли?

Тя кимна.

— Казах му, че се надявам, че ти ще одобриш това, което правя. Впрочем той ще бъде другата седмица в Ню Йорк, когато ще съм там.

— Това съвпадение ли е... или не е? — Той я изгледа внимателно, присвивайки тъмните си очи.

— Не, скъпи, не е. Майкъл трябва да бъде в Ню Йорк другия месец, но е съобразил програмата си с моите планове. Смята, че трябва да бъде там, за да ми окаже помощ, ако се наложи, при сделката с Ларсън.

Вътрешно настръхвайки, Шейн продължи да седи сковано на канапето и известно време не продума. После се изкашля и каза:

— Никога досега не си имала нужда от помощ при сключване на сделки. От никого. Защо сега изведнъж се явява такава нужда?

Тя сви рамене и се засмя.

— Нямам нужда от никаква помощ, но, както знаеш, Майкъл ме свърза с Харви Росън и намери веригата „Ларсън“. Той смята, че трябва да бъде там, а аз не искам да го обиждам, като му кажа да не идва специално заради мен.

— Разбирам.

Шейн бързо се изправи и отиде до масичката — не искаше тя да види внезапния му гняв. Наля си още една чаша „Дом Периньон“, преглътна чувството на ревност, което изпитваше, и си наложи безгрижен израз на лицето. Напоследък Майкъл го дразнеше. Инстинктивно разбираше и усещаше с цялото си същество, че другият мъж проявява към жена му много по-силен личен интерес, отколкото тя си дава сметка. Той имаше пълно доверие на Пола и знаеше, че тя го обича с цялото си сърце. Но не беше сигурен, че може да има пълно доверие на Майкъл Калински. В никакъв случай не искаше Пола да изпада в неудобно или неловко положение, когато отиде в Ню Йорк, а това беше възможно. Или може би е несправедлив към Майкъл в края на краищата този негов стар приятел е джентълмен, не е ли така?

Шейн внезапно взе решение, обърна се с лице към жена си и лъчезарно ѝ се усмихна.

— Мислех да ти направя изненада, но по-добре е да ти кажа сега — аз също отивам другата седмица в Ню Йорк, Пола — обяви той взетото на бърза ръка решение. — Миранда има нужда от мен. Знам, че не бива да отсъстваме по едно и също време заради децата, но това пътуване е неизбежно. Има някои неотложни проблеми за разрешаване.

— Но това е чудесно! — извика Пола със светнало от щастие лице. — Патрик и Линет ще се чувстват съвсем добре с бавачката и с Марк... — Пола замълча и тихичко се засмя. — По една случайност Аманда също ще бъде в Щатите да купува стока за „Дженерал ритейл трейдинг“. Смятам да дам вечеря в нейна чест... и в чест на Майкъл. Разбираш ли, Шейн, Аманда е направо луда по него, а чичо Рони и аз смятаме, че двамата ще бъдат чудесна двойка.

— Не съм много сигурен, че в момента Майкъл се интересува от брак — заяви Шейн и се върна на канапето. — Особено след провала с

Валънтайн. Но независимо от това съм съгласен с теб и чичо Рони, че Аманда е идеална партия за него. — Шейн се облегна на канапето, изпитвайки странно чувство на облекчение. И сякаш в потвърждение на решението си добави: — Мисля, че е по-добре да пътуваме поотделно, както правим обикновено.

— Да, разбира се, така е най-разумно. Но все едно, Шейн... — Пола спря по средата на думите си, тъй като вратата се отвори и в стаята влезе дъщеря ѝ Теса.

— Лека нощ, мамо и татко. — Тя спря на вратата и им изпрати въздушни целувки. — Отивам на гости у Мелани. Брат ѝ дойде да ме закара у тях с колата.

— Нали няма да отидеш в този вид! — възкликна Пола и се изправи.

— Какво искаш да кажеш, мамо? — намръщи се Теса.

— Много добре знаеш какво искам да кажа — привика я Пола с пръст. — Ела тук, Теса, искам да те видя отблизо.

— Сложила съм си само малко руж — измърмори Теса, поглеждайки враждебно майка си, без да мръдне от мястото си. — Сега всички си слагат.

— Не съм сигурна. Ела при камината, Теса.

Момичето неохотно се приближи. Пола нежно я хвана за раменете и я обърна към светлината на лампите върху масичката от двете страни на камината. Поклати глава и направи гримаса.

— Само малко руж, така ли. Сложила си и молив и червило.

— Съвсем бледорозово червило — възпротиви се Теса.

— Ти си само на тринайсет години! — Поклати ужасено глава Пола. — Не ти позволявам да използваш грим. Бягай в стаята и си измий лицето, ако обичаш.

— Не! Няма! Няма да го измия! Ти си просто старомодна! Там ти е грешката! — извика ядосано Теса и погледна гневно Пола, тръскайки глава.

— По-спокойно, Теса! — предупреди я Шейн, като се поизправи на дивана и погледна предпазливо момичето. — Недей да говориш така на майка си. Държиш се много невъзпитано. Няма да допусна такова нещо.

— Тя наистина е старомодна, татко. Всички момичета от класа си слагат грим след училище.

— Искрено се съмнявам в това. — Пола отстъпи крачка назад и огледа дъщеря си с нови очи. Боже мой, каза си тя, Теса може да мине за седемнайсетгодишна. Изведнъж е пораснала. Как е възможно годините да минават толкова бързо? Сякаш беше вчера, когато я возеше в бебешката количка.

Възприемайки помирителен тон, Пола тихо каза:

— Хайде, послушай ме, скъпа.

Теса упорито сви устни и сребристосивите ѝ очи светнаха предизвикателно.

— Няма да отида на гости, ако ме накараш да си махна грима. Ще приличам на малко дете и ще бъда смешна. Другите момичета ще са гримирани и ще ми се смеят.

Майка и дъщеря се изгледаха продължително. Пола поклати глава и бавно каза:

— Не, няма да ти се смеят.

— Мамо, моля те... не ставай глупава! — захленчи Теса.

— Не ставам глупава. Но докато живееш в тази къща и ние те издържаме, ще се съобразяваш с нашите правила — заяви Пола тихо, но много твърдо.

Теса сведе поглед и бързо прецени положението. Трябваше да признае, че майка ѝ печелеше спора; въпреки това бе решила да постигне своето. Затова предприе нова стратегия.

— Нека да се споразумеем. Аз ще...

— Никакви пазарлъци — прекъсна я Пола.

— Но умението да се пазариш често пъти осигурява успеха в бизнеса — заяви Теса, цитирайки Пола на самата Пола.

Майка ѝ преглътна усмивката си и извърна поглед, за да не види дъщеря ѝ внезапните весели пламъчета в очите ѝ. Шейн не успя да прикрие колко се забавлява и избухна в смях.

Пола го погледна и поклати глава; после се обърна към Теса.

— Добре, можеш да останеш с руж, но това е всичко. И за тази отстъпка от моя страна трябва да обещаеш, че ще се упражняваш един час допълнително на пиано. Напоследък си го занемарила.

— Добре, обещавам. Но, моля те, нека да не махам молива. Клепките ми са толкова светли. Изглеждам ужасно. Като избеляла. Ще свиря двойно повече на пиано и... и ще... гледам Линет, когато бавачката има свободен ден.

— Това е утре, нали знаеш — напомни си примирено Пола и добави: — Значи споразумяхме се. Но без червило. Разбрано ли е?

— Да. Благодаря, мамо. — Лицето на Теса светна и с леки танцови стъпки тя стигна до вратата.

— И не закъснявай — поръча Пола.

— Няма. Довиждане.

Вратата се тресна толкова силно зад гърба ѝ, че Пола направи гримаса и трепна, като чу как скъпият порцеланов сервиз издрънча в старинния бюфет.

— Тес изглежда по-голяма от годините си, нали, Шейн? — каза тихо тя.

— Да, изведнъж е станала млада дама и расте доста по-бързо, отколкото на мен ми харесва. Мисля, че е време да я преместим от „Харогейт Колидж“, Пола, и да я изпратим в „Хийтфилд“, както сме говорили.

— Другата седмица ще се свържа с директорката. Съгласна съм, че колкото по-скоро Тес отиде там, толкова по-добре.

— Отдавна съм ти казал, че е много независима, Пола. Двамата с Лорн са толкова различни, макар че са близнаци. Твърда ръка ѝ трябва на нея през следващите няколко години.

Пола кимна, защото Шейн казваше самата истина. Тя се замисли. Дъщеря ѝ беше твърдоглава, своенравна, дръзка, а понякога и предизвикателна. В същото време беше обичлива, сърдечна и приветлива, и добра ученичка. Но проявяваше темпераментния си характер, а според Пола това беше отрицателна черта. Дъщеря ѝ бе истинска Феърли и бе наследила много от чертите на този род, не на последно място суетността и егоцентризма, които бяха едни от недостатъците на Феърли. Не е наследила кой знае колко от Харт, каза си Пола леко разтревожена. Тя дори прилича на прапрабаба си Адел Феърли с тази светлоруса коса и сребристи, загадъчни очи. Пола неочаквано потрепери и се загледа в огъня.

— Много странно гледаш, Пола — каза Шейн. — Има ли нещо, скъпа?

— Не, не, разбира се, че няма — възкликна тя и се отърси от мислите си. — Може ли още малко шампанско?

— Нали се оказах права? — попита Емили, като погледна първо Пола, после Уинстън. — Имайте доблестта да го признаете.

— Ти беше права за всичко — съгласи се Пола. — И съжалявам, че толкова години не вземах на сериозно теориите ти. — Тя вдигна чашата си и отпи от червеното вино. — Това достатъчно ли ти е, Пухчо?

Емили се засмя. Уинстън каза:

— А аз се извинявам за това, че те мислех за откачена, когато твърдеше, че Мин не е извършила самоубийство.

— Приемам извиненията — усмихна се Емили на съпруга си, а после и на братовчедка си, взе ножа и вилицата, отрязва парче агнешко в чинията си и опита месото.

— Ти подозираше, че е убийство, нали, Емили? — каза Шейн и отпи замислено от виното.

— Да.

— Защо? — настоя любопитно Шейн.

— Смущавах ме тези пет часа, които се губеха, Шейн. — Емили остави приборите и се облегна на стола. — Просто не можех да си обясня къде е била Мин от шест часа, когато Антъни я е видял край езерото, затова бях сигурна, че Мин е била някъде на гости... в Клонлафлин или дори в самото имение. Мислех дори и за любовник... но не можех да го свържа с... беше голяма загадка.

— Която най-сетне се разреши — добави Уинстън. — И сестра ми вече може да бъде спокойна. Толкова години горката Сали смяташе, че двамата с Антъни по някакъв начин са тласнали Мин към смъртта. Слава богу, че това вече се изясни. Облакът над семейство Дънвейл се разсея.

— Антъни обясни ли защо Майкъл Ламон изведнъж е признал, че, без да иска, е убил Мин? — попита Шейн, устремявайки поглед към Уинстън.

— Антъни каза, че Ламон не можел повече да издържа, че съвестта го измъчвала толкова много, че се поболял — отговори Уинстън. — Излиза, че е отишъл при Антъни и му е разказал всичко, което се е случило онази нощ. Когато Антъни изтъкнал, че мъртъв човек не може да поеме вода с белите си дробове и следователно Мин е била жива, когато я е хвърлил в езерото, Ламон обезумял, бил толкова шокиран и ужасен, че получил удар.

— Сега със смъртта на Ламон Антъни може да погребете цялата тази история — каза тихо Пола. — Щеше да бъде ужасно за цялото семейство, ако Антъни беше принуден да възобнови разследването. Да не говорим за Ламон, който без съмнение щеше да бъде съден за убийство.

— Винаги съм смятала, че Бриджет О'Нийл знае повече, отколкото твърди, че знае — намеси се Емили. — Миналата седмица, когато Антъни беше тук, аз го попитах за нея, но той ме изгледа много особено. Каза ми, че Бриджет не е знаела нищо за смъртта на Мин, че през онази вечер е имала мигрена и е била в стаята си — същото, което навремето тя каза на следствието, когато потвърди алибито на Антъни. Въпреки това...

— Извинете, мисис О'Нийл — каза икономката, която влезе в трапезарията. — Съжалявам, че трябва да прекъсна вечерята, но ви търсят спешно по телефона.

— Благодаря, Мери — каза Пола, дръпна назад стола си и стана. — Извинявайте, няма да се бавя.

Пола бързо излезе от трапезарията и се запъти към най-близкия телефон в къщата, като се чудеше кой ли я търси по това време в събота вечер. Вдигна слушалката и каза:

— Ало?

— Мисис О'Нийл, обаждат се Урсула Худ.

Пола стисна здраво слушалката, като чу гласа на мисис Худ. Тя беше икономката на Александър в Нътън Прайъри и Пола веднага се приготви да чуе нещо лошо. С леко пресъхнало гърло тя каза:

— Добър вечер, мисис Худ. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Мисис О'Нийл... обаждам се, защото... защото се случи нещо ужасно. — Гласът на жената замря, настъпи кратка пауза и после тя тихо продължи: — Мистър Баркстоун излезе на лов в гората рано тази вечер. И... и... без да иска, се е застрелял.

Пола усети как косъмчетата на врата ѝ настръхват и се разтрепери. Попита с несигурен глас:

— Лошо ли се е ранил, мисис Худ?

Мисис Худ се изкашля.

— О, мисис О'Нийл... той... той... мистър Баркстоун е мъртъв. Много ми е мъчно. Много ми е мъчно.

— О, господи, не! — извика Пола и се подпря на дъбовата маса, като се опитваше да поеме удара и да преглътне сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Не мога да повярвам, че си отиде... — каза тихо мисис Худ. — Толкова прекрасен човек. — Икономката пак замълча, но успя да се овладее и обясни: — Обаждам се на вас, защото сърце не ми дава да се свържа със сестрите му... просто не знам как да кажа на мисис Харт или на мис Аманда и на мис Франческа... не бих...

— Разбирам, мисис Худ, няма нищо — каза бавно Пола. — Мисис Харт е тук на вечеря. Аз ще съобщя и на нея, и на сестрите ѝ. Но, ако обичате, кажете ми още нещо за... как се случи това?

— Не мога да ви кажа много, мисис О'Нийл. Когато мистър Баркстоун не слезе за вечеря, изпратих икономата в стаята му. Мистър Баркстоун го нямаше там. Оказа се, че никой не го е видял да се връща от гората. Икономът, прислужникът и шофьорът отидоха да го търсят... — Мисис Худ издуха носа си и продължи: — Намерили са го да лежи под един от големите дъбове, а пушката била до него. Бил вече мъртъв.

— Благодаря, мисис Худ — успя да каже Пола, полагайки усилия да овладее чувствата си и да запази самообладание. — Аз ще се заема с положението и до един час със съпруга ми ще дойдем в Нътън Прайъри. Сигурна съм, че мистър и мисис Харт ще дойдат с нас.

— Ще ви чакам, мисис О'Нийл. Благодаря ви.

Пола затвори телефона и известно време остана на мястото си, мислейки за братовчед си. О, Санди, Санди, защото трябваше така да умреш? Съвсем сам в гората. Сърцето ѝ се сви. И в този миг през ума ѝ мина ужасна и неприемлива мисъл, която я порази. Сам ли бе сложил край на живота си? Не. Никога. Не би го направил, каза си тя. Санди толкова много искаше да живее. Толкова упорито се бореше. Всяка минута бе ценна за него. Напоследък толкова пъти ми казваше това. Тя отхвърли мисълта за самоубийство, изтласка я от съзнанието си.

Като пое дълбоко дъх. Пола бавно се запъти към трапезарията, събирайки сили да съобщи потресаващата новина на Емили.

32.

Денят беше мрачен за месец април.

Големи облаци, плътни и сиви, препускаха по надвисналото небе, което се сливаше с навъсените, притъмнели голи хълмове на Йоркшир. Самотни и непреклонни, тази сутрин техните заплашителни очертания отблъскваха погледа и хвърляха мрачни сенки над Феърли. Нито един слънчев лъч не умилостивяваше сковаващия, брулен от вятъра пейзаж, а студеният, щипещ въздух довяваше мирис на дъжд и предупреждаваше, че ще има буря.

По шосето, врязало се в голямата хълмиста верига, бавно се движеше редица коли, следващи погребалния кортеж. Скоро кортежът излезе от хълмовете и започна полека да се спуска към селото, а петнайсет минути по-късно спря пред красивата малка норманска църква. Тук новият викарий, преподобният Ерик Кларк, чакаше пред старата порта да приеме семейството и приятелите на покойника.

Шест души трябваше да носят ковчега на Александър: неговите братовчеди Антъни Стандиш — граф Дънвейл, и Уинстън Харт, Шейн О'Нийл и Майкъл Калински, както и двама приятели на Санди от училище. Те бяха близки с него през целия му живот, затова бе редно да останат заедно до края и да го положат във вечното му жилище в това старо гробище.

Шестимата мъже вдигнаха ковчега на Александър, подпряха го на раменете си, влязоха през покритата порта на църковния двор в гробището и поеха с бавна, тържествена крачка по плочестата пътека. Тежко беше на душите им, мъка бе изписана по скръбните им лица. Всеки посвоему обичаше човека, когото бяха дошли да погребат.

Мъжете положиха ковчега до гроба, където стоеше викарият с опечалените сестри на Александър — Емили, Аманда и Франческа, и със съсипаната му, разплакана майка Елизабет, подкрепяна от съпруга си, французина Марк Дебойн. От другата страна на гроба стояха останалите членове на семейството и многобройните приятели, всички в траур.

Антъни с мрачно и непроницаемо лице отиде при жена си Сали и при Пола. Сви се още повече в черното си палто, потрепервайки на брулесия вятър, който напираше откъм хълмовете. Той шибаше младите листа на дърветата и връхлиташе върху цветята на венците. Антъни се загледа в тях. Те напомняха, че е пролет... нежни, цъфнали клонки върху черната земя... яркожълти и бели полупрозрачни нарциси, пурпурни минзухари... тъмночервени лалета. Той почти не чуваше погребалното слово на викария, защото в съзнанието му нахлуха тревожни мисли.

Погребението на Санди разбуди спомени за едно друго погребение, на което бе присъствал преди няколко седмици в Ирландия. Той все още бе смутен от начина, по който Майкъл Ламон рухна онази ужасна сутрин в Клонлафлин, когато му поиска обяснение за смъртта на Мин. Ламон почина в болницата няколко дни по-късно вследствие на силен мозъчен кръвоизлив. Ако бе оцелял, щеше да бъде жив труп. Кой знае защо, Антъни се чувстваше отговорен за смъртта на управителя. От друга страна, както твърдеше Сали, Ламон си бе спестил мъките и позора да бъде съден, което според нея той никога нямаше да преживее. Може би беше права. Той се опита да изтласка Ламон от мислите си.

От гърдите на Антъни се отрони дълга въздишка, той обърна глава, погледна Сали и леко ѝ се усмихна, а тя го хвана под ръка и се притисна към него. Все едно, че бе разбрала всичко. Естествено, че бе разбрала. Дватама бяха толкова близки, по-голяма близост между двама души не можеше да има.

Той погледна крадешком майка си Едуина, вдовицата графиня, и съжали, че тя толкова много настояваше да дойде с тях от Ирландия за погребението на Санди. Напоследък не се чувстваше добре. Беше белокоса жена, надхвърлила седемдесетте, и изглеждаше много болнава. Беше първородното дете на Ема Харт, дъщерята на Едуин Феърли.

Това гробище съхранява толкова много от миналото, че на човек му става чак страшно, внезапно си помисли Антъни, обхождайки с поглед гробовете. Тази земя е приютила толкова много хора от фамилиите Харт и Феърли. Цели поколения. В неговите жили течеше кръвта и на Харт, и на Феърли, а също и на Стандиш. Мина му през ум, че всичко е започнало тук, в малката старинна църква, която се

издигаше зад тях... започнало е с Ема Харт, когато е била кръстена тук през април 1899 година. Преди близо сто години. Мили боже, ако баба му бе жива, в края на месеца щеше да навърши деветдесет и три години. Макар че бе минало толкова време, тя продължаваше да му липсва.

В съзнанието му изникна образът на Ема. Каква изключителна и умна жена беше тя. Обичаше всичките си внуци, но той знаеше, че към Александър изпитваше по-специални чувства. Всички те изпитваха специални чувства към него. Санди успяваше да ги предразположи така, че те проявяваха най-добрите си черти. И станаха по-добри хора благодарение на това, че го познаваха.

Мислите му се насочиха към братовчед му. Писмото беше във вътрешния джоб на сакото му. Държеше го там, откакто го получи в деня след смъртта на Санди. Преди да дойде писмото със сутрешната поща, той знаеше, че Санди е мъртъв, защото Пола му се бе обадила от Нътън Прайъри, за да съобщи печалната вест. Въпреки това отначало писмото го ужаси. Но след това схвана смисъла му и го прие.

Толкова пъти го препрочете, че почти го научи наизуст. Думите сякаш се бяха запечатали в съзнанието му. Писмото беше кратко, уравновесено и делово, съвсем типично за Санди, предназначено единствено за очите на Антъни. Затова не го показва на жена си, колкото и близки да бяха двамата, нито на Пола, която в края на краищата беше глава на семейството. Те нямаха нужда да знаят за писмото.

Той затвори очи и видя почерка на Санди... и онзи откъс от писмото, който толкова много го бе развълнувал.

„Исках да разбереш защо правя това, Антъни“, пишеше Санди с прилежен почерк. „Разбира се, главно заради себе си. За да мога най-сетне да си отида. Това ще спести на всички мъките да изтърпят бавната ми смърт. Знам, че никой от вас няма да понесе да гледа как страдам. И затова, преди да сложа край на живота си, искам да се сбогувам с теб, мили братовчедо и приятелю. Щастлив съм, че прекъсвам връзката с този свят... Напускам го... Ставам свободен...“

Накрая Санди бе добавил: „Ти ми беше толкова добър приятел, Антъни. Неведнъж си ми помагал да преодолея собствените си кошмари, без да съзнаваш какво правиш. Благодаря ти. Бог да благослови теб и семейството ти.“

Антъни знаеше, че не е разумно да пази писмото, и в същото време нямаше сили да го унищожи. Но трябваше. Днес. След погребението, когато се върне в Пенистоун Ройъл. Ще отиде в банята, ще го изгори и ще го хвърли в тоалетната. Само той знаеше, че Санди внимателно е подготвил смъртта си и след като е убил няколко заека, се е застрелял, но така, че да изглежда като нещастен случай. Той никога няма да разкрие тайната на Санди. На следствието следователят заяви, че става дума за нещастен случай, точно както би искал Александър. Никой не подозираше каква е истината.

Така да бъде, каза си тихичко Антъни, зареял поглед в далечните хълмове, и продължи да мисли за Санди, завладян от толкова много спомени... които го връщаха в миналото.

Неочаквано ярка слънчева светлина нахлу през тъмните облаци и оловното мрачно небе просветна, сякаш от прихлупения, смътен хоризонт се излъчваше сияние. Антъни затаи дъх пред тази внезапна красота, вдигна очи към небето и се усмихна. Преизпълнен от доброта и обич, той безмълвно се сбогува със Санди. Братовчед му повече няма да се мъчи, помисли си Антъни. Най-сетне намери покой. Отиде при любимата си Маги.

Кратката церемония бе към своя край.

Положиха ковчега в щедрата йоркширска земя, където почиваха прадедите на Санди. Викарият затвори молитвеника и Антъни се отдалечи от гроба. Хвана Сали под ръка и каза:

— Сега ще се върнем в Пенистоун Ройъл, ще пийнем нещо и ще обядваме.

— Да, трябва да се сгреем — кимна Сали. — Замръзнахме тази сутрин.

Пола, която вървеше редом с тях, потрепери, погледна първо Шейн, после Антъни и промърмори:

— Ненавиждам обилните гощавки след погребения. Това е варварска работа.

— Не, не е — отвърна Антъни с приглушен глас. Хвана Пола под ръка и закрачи с нея по плочестата пътека към покритата порта на църковния двор и чакащите ги коли. — Днешният обяд ще ни даде възможност всички да се съберем, да се утешим един друг... и да си спомним за Санди. Да изпитаме радост, че сме познавали Санди и че той ни е дарил с обичта си. И да благодарим на бога, че го е имало.

Скоро Пола щеше да си припомни тези думи.

Седмица по-късно, когато седеше в колата на път за Хийтроу, за да отлети за Ню Йорк, те още кънтяха в ушите ѝ.

До нея на задната седалка на ролс-ройса седеше тъжна и унила Аманда и едва отронваше по някоя дума. Няколко минути преди да пристигнат на летището. Пола хвана ръката на братовчедка си и я стисна.

Аманда обърна глава, леко се намръщи, после отвърна на жеста на Пола.

— За Санди си мислиш, нали?

— Да — промълви Аманда.

Потупвайки я нежно по ръката, Пола тихо продължи:

— Трябва да скърбиш за него, разбира се, скръбта трябва да се излее. Това е толкова необходимо... как иначе ще преболедуваш загубата. Но припомни си също така колко прекрасен беше Санди, припомни си годините с него, когато беше малка. Радвай се, че е твой брат и че те е дарил с толкова обич, че ти е дал толкова много от себе си.

— Ти си много мъдра, Пола. Ще се опитам... — Устните на Аманда се разтрепериха. — Но много ми е мъчно за него.

— Разбира се, че ти е мъчно, това е толкова естествено. И ще ти бъде мъчно още дълго време. Но мисля, че трябва да намериш утеха и във факта, че Санди вече не страда. — Пола замълча, после тихо добави: — Не го тревожи, скъпа, нека почива в мир.

На Аманда ѝ бе трудно да отговори, тя само кимна няколко пъти, обърна глава и загледа през прозореца. Беше прекалено развълнувана, за да каже нещо смислено, но знаеше, че Пола ще разбере и ще приеме мълчанието ѝ.

Малко по-късно, докато седяха в летището и пиеха кафе преди полета, Аманда внезапно се наведе към Пола и каза с тих глас:

— Благодаря ти, че си толкова добра приятелка. Много ценя това. — Загледа се пред себе си и кротко добави: — Колко е несигурен животът, нали, Пола? Никой от нас не знае какво може да му се случи в следващия момент... животът на хората може да се промени за един миг...

— Да... животът наистина е непредсказуем. Но и прекрасен, нали? И е за живите. Затова трябва да продължаваме да го живеем.

— И баба винаги така казваше! — Аманда вдигна очи към Пола и по лицето ѝ плъзна усмивка.

— Най-чудесното е, че снощи Франческа ми се обади по телефона... тя е бременна.

— Това наистина е чудесна новина. Ще трябва да купим бебешки дрешки в Ню Йорк. — Пола вдигна чашата си, отпи глътка кафе и погледна замислено Аманда. Остави чашата върху чинийката и после внимателно каза: — Извинявай за любопитството, но ти много харесваш Майкъл Калински, нали?

Аманда я погледна и в светлозелените ѝ очи проблесна изненада. Лека руменина плъзна по шията и бледите ѝ бузи пламнаха.

— Толкова ли ми личи?

— Само пред мен ти личи. Аз съм много наблюдателна, имам интуиция за тези неща, а и не забравяй, че те познавам, откакто си се родила.

— Той обаче не ме забелязва — заяви Аманда.

— Ще видим.

— Какво искаш да кажеш?

— Напоследък Майкъл прекарва доста време с теб, но само по работа, във връзка с прехвърлянето на „Лейди Хамилтън“. Сега трябва да те види в друга светлина, в светска обстановка, когато мъжете се трупат около теб... обикновено така става, затова недей да клатиш глава. Докато и двамата сте в Ню Йорк, Шейн и аз смятаме да дадем няколко вечери и коктейл... искам Майкъл да има възможност да те опознае още по-добре. В по-личен план.

— О — успя само да възкликне Аманда.

— Имай ми доверие. Така, както аз виждам нещата, пред теб има блестящо бъдеще.

— Пред теб също — побърза да отговори Аманда. — Сигурна съм, че ще получиш магазините на Ларсън.

— Искрено се надявам, че ще се окажеш права — каза Пола и стисна палци.

* * *

Докато самолетът на Британските авиолинии излиташе за Ню Йорк, на Хийтроу се приземяваше друг самолет от Хонконг.

След по-малко от час пътниците вече бяха слезли, взели багажа си от въртящата се лента и Джонатан Ейнзли, с вид на преуспяващ бизнес магнат, какъвто всъщност беше, мина през митницата и влезе във фоайето.

Обходи с поглед хората, които чакаха зад бариерата, и вдигна ръка за поздрав, щом видя буйната червеникава коса и сияещото лице на елегантно облечената си братовчедка Сара Лаудър Паскал.

Сара му махна и миг по-късно двамата сърдечно се прегърнаха.

— Добре дошъл у дома, Джони — каза Сара, когато и двамата се отдръпнаха и се заоглеждаха с взаимно одобрение.

— Хубаво е, че съм тук. Откога не съм идвал. — Той ѝ се усмихна, даде знак на носача да ги последва с багажа и като хвана Сара под ръка, я поведе към паркинга.

— Радвам се, че твоето пътуване до Лондон съвпадна с моето — каза Джонатан десетина минути по-късно, докато пътуваха удобно към Лондон с наетата от Сара лимузина.

— Аз също — каза тя. — Ив искаше да дойда да видя галерията, която излага неговите картини тук, а освен това имам и някои лични ангажименти тази седмица. Така че съпадението е пълно, Джони.

— Как е Ив? — попита Джонатан.

— Много добре — отвърна Сара въодушевено. — В момента рисува с голям замах.

— И продава със същия замах — измърмори Джони и я погледна. — Но, както виждам, към теб проявява щедрост, ако мога да съдя по бижутата... и по костюма, който е на „Живанши“, нали?

Сара кимна и се усмихна доволна от комплимента му.

— Ив никак не се скъпи, но и моите вложения дават добри дивиденди... — Тя погледна косо Джонатан и попита: — А как е Арабела?

— Чудесно! — Лицето на Джонатан светна и той заговори за Арабела и за живота им в Хонконг с големи подробности, едва успявайки да си поеме дъх.

Сара съжали, че е споменала името на съпругата му. Тя мразеше тази жена.

Облегна се на меката кожена седалка във винен цвят и си даде вид, че слуша внимателно Джонатан, като от време на време кимаше, все едно, че поглъщаше всяка негова дума, но всъщност не чуваше нищо от това, което той говореше.

Ах, света вода ненапита, каза си Сара и се замисли за Арабела. Още като я видя, разбра колко струва. Умна, хитра жена, която преследва голяма цел. Жена с богато минало. Сара бе сигурна в това. Как ѝ се искаше да предупреди Джонатан, но не смееше. Просто не можеше да повярва, че си е загубил ума по Арабела Сътън. Дори Ив, който обикновено не проявяваше интерес към други жени, сякаш също се поддаде на нейния чар, когато Джонатан я доведе на гости в Мужен в началото на годината. Арабела, разбира се, беше очарователна. И красива. Тази сребриста коса, тези черни като въглен очи, тази страхотна фигура. Сексапилна съблазнителка, помисли си презрително Сара, изпълнена с безразсъдна омраза. Какво ѝ влизаше в работата за кого е женен братовчед ѝ. Но тя държеше на Джони, искаше той да се чувства добре.

Сега Сара си имаше свое семейство — любящ съпруг и умно дете, красиво като ангел. Но Джонатан олицетворяваше миналото ѝ, връзките ѝ с Англия. Родителите ѝ бяха живи, на Джони родителите — също: леля Валери и чичо Робин. Но тя обичаше най-много Джони, макар че той бе отговорен за откъсването ѝ от другите братовчеди, лели и чичовци. Изпитваше неприязън към някои от тях, но въпреки всичко страдаше от принудителното си изгнание и съжаляваше, че вече не е член на това видно семейство.

Арабела явно бе омаяла Джони. На Сара никак не ѝ харесваше, че трябва да се състезава с нея, за да получи вниманието на братовчед си. Налагаше ѝ се да прави това, когато Себастиан Крос беше жив. Двамата с Джони бяха близки приятели от дните в Итън. И си останаха такива. Навремето тя се чудеше защо Себастиан не ѝ беше симпатичен. Направо гаден, според нея. Но имаше странно въздействие върху Джони. Ако не знаеше, щеше да се закълне, че е хомосексуалист. Но славата му на женкар бе неоспорима. Сега се зачуди какво всъщност означава това. Себастиан беше особняк. Умря от свръхдоза кокаин. След като Джонатан замина от Англия, никак не му провървя и бизнесът му се провали. Разправяха, че като умрял, нямал пукната пара.

Джонатан я докосна по ръката и сърдито възкликна:

— Сара, ти като че ли не си тук. Не ме ли слушаш? — Той я изгледа, присвивайки проницателно светлите си очи.

— Разбира се, че те слушам — увери го тя и насочи цялото си внимание към него, защото не искаше да го дразни. Джони имаше опасен характер и лесно избухваше.

— Тревожи ли те нещо? — попита настоятелно Джонатан, който както обикновено веднага бе доловил настроението ѝ, сякаш четеше мислите ѝ. Благодарение на тази си способност винаги успяваше да обезоръжи Сара.

— Мислех си за Себастиан Крос — призна Сара. — Странно е как умря, нали?

Джонатан замълча за секунда. Накрая каза:

— Да. Наистина много странно. — После пак замълча, след което тихо добави: — Беше бисексуален. Но аз, разбира се, не знаех това. — Той погледна Сара право в очите и продължи: — Призна ми това, когато дойде в Хонконг да ме види, първата година, след като отидох там... призна, че съм бил... как да се изразя — обект на неговата страст.

— О, божичко — каза Сара, не особено изненадана от това внезапно откровение. — Сигурно си се чувствал ужасно.

— Откровено казано, да, Сара — усмихна се леко Джонатан. — Но той прие много спокойно отказа ми. Или поне на мен така ми се стори тогава.

Сара го наблюдаваше безмълвно и внимателно.

— Мислиш ли, че заради това е умрял, Сара? — попита той. — Мислиш ли, че свръхдозата е била умишлена... нали разбираш, случайно нарочно!

— Минавало ми е такова нещо през ума.

— Много тъжно.

— Да.

— Колко съм невъзпитан, скъпа, забравих да попитам за прелестната ти дъщеричка. Как е Хлоя? — Джонатан смени рязко темата, защото не искаше да говори за Себастиан Крос и да се рови в миналото. Интересуваше го само бъдещето, което напоследък обмисляше много внимателно.

— Хлоя се чувства прекрасно — каза Сара и ентусиазирано се впусна да разказва за дъщеря си, която бе една от двете ѝ любими теми за разговор. Втората беше съпругът ѝ. — Нали се влюби в чичо си Джони... и когато тръгнах от Франция, ме накара да обеща, че ще те заведе в Мужен за уикенда. Нали ще дойдеш?

— Ще се постарая.

— Добре. — Сара се извърна към него и го изгледа продължително и изпитателно. — Какво имаше предвид, когато ми се обади от Хонконг и ми каза, че и нашият ред ще дойде и скоро ще можем да си отмъстим на Пола?

Джонатан се наведе към нея. Злобна и отмъстителна усмивка се разля по самодоволното му лице.

— Сигурен съм, че няма човек, който да не прави грешки, че дори най-опитните бизнес магнати понякога бъркат в преценките си. Винаги съм знаел, че един ден Пола О'Нийл ще направи грешка. Чакам... следя... и сега инстинктът ми говори, че тя е на път да извърши една глупост. Условията за това са налице. Прекалено дълго и прекалено добре борави с парите си. Но когато направи фаталната грешка, аз ще изляза насреща ѝ. Готов да нанеса удара.

Сара го изгледа проницателно и зелените ѝ очи се оживиха:

— Какво значи това? Откъде знаеш? Каж ми, Джони, кажи ми още нещо!

— После — отвърна той и стисна интимно ръката ѝ, давайки израз на близостта, която винаги изпитваше към нея. — Нека изчакаме да се настаня в апартамента в „Кларидж“, където никой няма да ни безпокои... и тогава ще ти разкажа как смятам да унищожа Пола О'Нийл.

Сара потръпна от удоволствие, предвкушвайки провала на Пола.

— Нямам търпение да чуя плана ти. Сигурна съм, че е гениален... само как мечтая да си отмъстя на тази гадна, безчувствена, крадлива кучка! Тя ми отмъкна Шейн, да не говорим за всичко останало.

— Разбира се, че го отмъкна — съгласи се Джонатан, разпалвайки дълбоката си омраза към Пола, което всъщност правеше от години, тъй като имаше нужда от поддръжник, макар и само в морално отношение.

Той пхна ръка в джоба на самото си и пръстите му се вкопчиха в сиво-кафявия нефрит. Неговият талисман. В миналото той му носеше късмет. Сега нямаше причини да се съмнява, че това ще продължи и в бъдеще.

ПОБЕДИТЕЛИ И ГУБЕЩИ

*„Такива неестествени разстройства са
плод на неестествени дела.“*

Уилям Шекспир,
„Макбет“

*„Човек трябва да е лисица,
та да усети капаните,
и лъв — да изплаши вълците.“*

Макиавели,
„Князът“

„Всичко или нищо.“

Хенрик Ибсен,
„Бранд“

33.

— Ти си наистина най-прекрасното нещо, което някога Филип е имал — каза Дейзи, преизпълнена от любов и уважение към младата американка, която ѝ бе станала снаха.

Лицето на Мадилана светна, тя се засмя весело и радостно и се намести по-удобно на канапето.

— Благодаря. Много ми е приятно да чуя това.

Двете седяха в салона на къщата в Пойнт Пайпър в Сидни, която Филип притежаваше от години — сега двамата с Мади живееха тук през по-голямата част от седмицата, когато не бяха в Дънун. Беше чудесен августовски следобед, макар че в Австралия все още бе зима, и Мадилана бе отворила френските прозорци, които гледаха към терасата и градините. Повя лек ветрец и копринените завеси трепнаха и зашумоляха, а в стаята нахлу ароматът на орлови нокти и евкалипти, примесен със соления дъх на морето.

След малко Мадилана се усмихна на свекърва си и добави:

— Мога да ти кажа, че същото се отнася и за твоя син, Дейзи. Благодарение на него аз отново станах пълноценен човек, той прогони тъгата и скръбта ми и ме дари с толкова много любов, че понякога имам чувството, че ще се пръсна от щастие.

Дейзи кимна, защото разбираше точно какво има предвид Мадилана. Тя много се радваше, че Мади е толкова открита, естествена и винаги готова да даде израз на чувствата си, при това понякога твърде красноречиво. Освен това беше много приятно да чуе, че синът ѝ е толкова добър съпруг, че след дългите ергенски години се е приспособил към семейния живот и двамата с Мади са блажено щастливи.

— Когато един брак върви добре, той не може нито да се сравни, нито да се замести с нещо — каза убедено Дейзи. — Истинска радост е да живееш с мъж, който дава толкова много от себе си... както правят Филип и Джейсън.

Дейзи замълча, обърна глава и загледа снимките на покойния си съпруг. На тях бяха Филип, Пола с близнаците Лорн и Теса, и тя

самата. Прекрасни семейни снимки, които Филип бе подредил върху малка масичка до камината. Тя се замисли, припомняйки си живота с Дейвид, и когато обърна глава и се усмихна на Мади, на лицето ѝ бе изписана печал.

— Когато Дейвид загина при свличането на лавината, смятах, че животът е свършил за мен. И в много отношения това, разбира се, беше така — сподели Дейзи. За първи път говореше толкова интимно за първия си съпруг. — Разбираш ли, Мади, аз имах прекрасен брак с моя любим Дейвид... от първия ден, когато се омъжих за него на осемнайсет години. Бях сигурна, че нищо от преживяното с него не може да се повтори с друг мъж. И наистина не може. Поради простата причина, че няма двама мъже или жени, които да са еднакви, и всяка съпругеска връзка е различна със своите силни и слаби страни. Добре направих, че напуснах Англия и дойдох тук, защото това много ми помогна да започна всичко отначало, а благотворителната дейност в помощ на болните и нуждаещите се деца ми помогна да намеря цел в живота. Но само благодарение на Джейсън станах отново жена. Той ме накара да се почувствам пълноценна, Мади.

— Джейсън е прекрасен човек — потвърди Мади най-искрено, мислейки си за многобройните прояви на внимание и обич от страна на грубоватия австралиец през последните няколко месеца. — И двете имаме голям късмет с тези четирийсеткаратови господа.

— Точно така е! — възкликна, смеейки се, Дейзи, както винаги развеселена от остроумието на Мадилана. Нямахше търпение да каже на Джейсън колко точно го е охарактеризирала Мади. Все така усмихната, Дейзи се наведе, взе чашата и отпи от чая.

Двете жени се разбираха и в мълчанието си — те произлизаха от съвсем различни социални среди, от съвсем различни светове, но се бяха привързали силно една към друга през тази година, откакто се познаваха. Свързваше ги любовта им към Филип и Пола и заразителното възхищение, което Мади изпитваше към Ема Харт. Дейзи тачеше паметта на майка си и с удоволствие отговаряше на безбройните въпроси на Мади за Ема, като си припомняше случки за легендарната бизнес дама и намираше в лицето на снаха си ентузиазирани и благодарен слушател. И не на последно място, разбира се, ги свързваше детето, което Мадилана носеше. Детето на Филип... наследника на империята Макгил, за когото Дейзи толкова мечтаеше.

И сега, докато безмълвно наблюдаваше Мадилана и отпиваше от чая, Дейзи си мислеше за бебето. Искаше ѝ се по-скоро да се роди. То закъсняваше близо две седмици и с всеки изминал ден нетърпението на всички нарастваше. Изключение правеше само Мади, която беше спокойна и жизнерадостна... и някак развеселена от тяхната постоянна суетня.

— Радвам се, че в края на краищата не отиде да се прегледаш на видеозон — наруши мълчанието Дейзи, — макар че вече не издържам да разбера внук или внучка се крие в този твой корем.

— Никога не съм искала да знам... предпочитам изненадата — засмя се Мадилана. Сложи ръце на корема си, сякаш за да усети движенията на бебето и да му осигури закрила, и се разсмя: — Въпреки всичко имам странното чувство, че е момиче, Дейзи.

— Така ли?

Мади кимна, наведе се към нея и заяви:

— И ако е момиче, ще я кръстим Фиона Дейзи Харт Макгил. Доста дълго име, нали? Но искаме да я кръстим на майка ми и на теб, а също да включим и фамилните имена на прародителите ѝ.

— Трогната съм от тази чест... и много поласкана — отговори Дейзи и яркосините ѝ очи, типични за фамилията Макгил, които толкова приличаха на бащините ѝ очи, светнаха от удоволствие.

Мадилана се намести на канапето, търсейки по-удобна поза, и се облегна на струпаните възглавници. Изведнъж се почувства непохватна и тромава.

— Добре ли си? — попита Дейзи, като забеляза болезнената гримаса на Мадилана.

— Добре съм, просто съм се схванала днес. Но да ти призная, аз също искам бебето да се роди вече. Чувствам се като гигантска, презряла диня, която всеки момент ще се пръсне! По цял ден пъхтя след Филип... все едно, че съм риба, извадена от водата, огромен кит или нещо от този род!

Дейзи избухна в смях и попита:

— Ами ако е момче? Избрали ли сте вече името?

— Пол Макгил. Като баща ти.

— О, Мади, това е прекрасно. Много се радвам, направо съм щастлива.

Дейзи се изправи и отиде при масичката, където бе оставила дамската си чанта, когато дойде на гости на снаха си. Отвори я, извади малка кожена кутийка и я подаде на Мадилана с думите:

— Това е за теб.

Мадилана погледна изненадано свекърва си, след това кутийката за бижута в ръцете ѝ. Кожата беше охлузена и издраскана, а позлатените ъгълчета — избелели от времето. Тя отвори капака и притаи дъх, като видя смарагдовата брошка върху черното кадифе.

— Дейзи, колко е красива. Разкошна. Благодаря ти, много ти благодаря. Стара е, нали?

Дейзи, която вече бе седнала на канапето до Мадилана, кимна:

— От двайсетте години. Отдавна исках да ти подаря нещо специално и най-накрая...

— Но ти вече си ми подарила! — прекъсна я Мадилана. — Получила съм фантастични подаръци от теб и от Джейсън, а също и от Филип. Вие всички ме глезите.

— Ние те обичаме, Мади. Но, както ти казах, точно сега исках да ти подаря нещо, което има особена стойност... затова избрах смарагдовата брошка. Не само защото е прекрасна и ще ти стои чудесно, но защото тя беше на майка ми. Знаех, че ще оцениш това, ще оцениш повече от всичко останало чувствата, които са вложени в подаръка.

— Аз наистина ги оценявам. Но не мога да приема, Дейзи... та това в края на краищата е семейна вещ.

— А ти каква си, да не би да не си от нашето семейство? Та ти си съпруга на Филип, скъпа — каза Дейзи тихо, но убедително. Извади брошката от кутийката и двете заедно взеха да я разглеждат, възхищавайки се на прекрасната изработка, на красивата форма, на блясъка и наситения цвят на смарагдите.

След малко Дейзи каза:

— Тази брошка е свързана с една прекрасна история... искаш ли да я чуеш?

— О, да, искам.

Дейзи се усмихна, сложи брошката върху кадифето в кутийката и се облегна на канапето. Замисли се за майка си, както често правеше напоследък, представи си как е изглеждала като малко момиче в началото на века и се възхити на изключителния ѝ характер.

— Историята е започнала през 1904 година — обясни Дейзи. — Както знаеш, Ема е била прислужница във Феърли Хол в Йоркшир, където е работила от дванайсетгодишна възраст. Един неделен следобед през март същата година най-добрият ѝ приятел Блаки О'Нийл отишъл да я види. Подарил ѝ зелена стъклена брошка във формата на панделка за петнайсетия ѝ рожден ден в края на април. Заминавал и искал, преди да се разделят, да ѝ подари нещо. Блаки обяснил на Ема, че като видял брошката на витрината на един магазин в Лийдс, зелените стъкълца му напомнили за смарагдовите ѝ очи. Естествено, малката Ема била във възторг от брошката, независимо че тя била съвсем проста, защото никога дотогава не била притежавала такова нещо. За нея тя била най-красивото украшение в света. Същият този следобед Блаки ѝ обещал нещо... казал ѝ, че един ден, когато стане богат, ще ѝ купи съвсем същата брошка като тази, само че от смарагди. И изпълни обещанието си. Години по-късно той ѝ подари това... това е смарагдовата брошка на Блаки — довърши Дейзи. Замълча и после добави: — Преди да умре, мама ми остави брошката заедно с колекцията от смарагди, които баща ми ѝ е подарявал през годините.

— Прекрасна история, а брошката наистина е красива, но все пак не съм убедена, че трябва да я приема, Дейзи. Не трябва ли да я дадеш на Пола, особено след като е свързана с такава история?

— Не, не, ние двете искаме да я приемеш! — каза настоятелно Дейзи, пресегна се и стисна нежно ръката на Мадилана. — Говорих с Пола и тя смята, че това е много подходящ подарък за теб. Аз също смятам така. И съм сигурна, че ако майка ми беше жива, щеше да ти я подари.

Мадилана разбра, че няма смисъл да се противи повече — би било невъзпитано от нейна страна, затова отново тихо благодари и остави свекърва ѝ да закачи брошката на широката ѝ набрана рокля. После стана, отиде пред огледалото над камината и се огледа. Брошката беше изключителна и Мадилана беше дълбоко трогната, защото Дейзи ѝ бе дала нещо, което навремето е принадлежало на Ема Харт.

Мадилана седна пак на канапето, а Дейзи се облегна на възглавниците и каза:

— Понеже говорим за дъщеря ми, искам да те попитам, смяташ ли, че тя направи грешка, като купи веригата на Ларсън в Щатите?

— Разбира се, че не! — извика Мадилана, като се поизправи на канапето и отвърна на изпитателния поглед на Дейзи. — Тя е блестяща бизнес дама и не знам досега да е направила грешна стъпка.

— Съжالياвам само, че не ми каза миналата година защо искаше да продам акциите на „Ситекс“. Или защо поне не ми даде възможност да ѝ помогна с допълнителната сума, която беше необходима за покупката на веригата „Ларсън“. — Дейзи тежко въздъхна и продължи: — Понякога Пола е ужасно упорита и винаги прави нещата така, както ги е замислила. Толкова много прилича на майка ми. О, господи, не знам... нищо не разбирам от бизнес.

Дейзи се изправи, отиде при камината и се подпря на нея с една ръка.

— Не разбирам и Шейн, ако трябва да си кажем истината. Не мога да си обясня защо той веднага не каза на мен или на Филип за плановете ѝ? И защо, боже мой, не я е посъветвал? След всичко, което каза снощи, смятам, че би трябвало да го направи, ти не мислиш ли така?

— Не съм сигурна, че някой може да посъветва Пола. Тя е толкова убедена и уверена, така прекрасно владее бизнеса си, че няма нужда от ничии съвети. Освен това Шейн никога не би се намесил. Ще стои настрана, което е най-разумното поведение, и аз съм сигурна, че той знае това.

— Изненадах се от някои неща, които чух снощи на вечерята, ти не си ли изненадана? — попита намръщено Дейзи.

— Не, не съм — отговори искрено Мадилана. — Не забравяй, че бях секретарка на Пола в нюйоркския магазин. Тя отдавна търси американска верига от магазини. Във всеки случай, както вече казах, изцяло се доверявам на решението ѝ. Ти също трябва да ѝ се довериш. Знам, че Филип го приема, а от думите на Шейн снощи разбрах, че и той се присъединява. — Мадилана погледна Дейзи с надеждата, че ще я успокои. — И още едно нещо бих искала да добавя. Никога ли не ти е минавало през ум, че Пола може да иска да има нещо лично свое?

— Но тя го има, мила Мади — възкликна изненадано Дейзи. — Веригата „Харт“, да не говорим за...

— Но тя е основана от Ема — побърза да обясни Мадилана. — Всъщност всичко, което Пола управлява, е наследено от баба й. Може би емоционално тя има нужда да... да създаде и построи нещо свое, и то със собствени пари.

— Казвала ли ти е такова нещо, когато работехте заедно в Ню Йорк?

— Не, това е просто мое усещане дотолкова, доколкото я познавам.

Дейзи погледна още по-изненадано и замълча, размишлявайки върху думите на снаха си. Най-накрая каза:

— Може би си права, мила Мади. Не бях разглеждала въпроса от тази страна. Но независимо от всичко наистина смятам, че тя прибавя огромна отговорност към всичките си останали задължения.

— Опитай се да не се тревожиш за Пола и за нейните планове за разширение в Щатите — каза ласкаво Мади. — Тя ще се оправи, всичко ще бъде наред. Филип смята, че каквато бабата, такава и внучката, а ти самата преди малко каза колко много прилича тя на майка ти. Не е толкова лошо някой да прилича на Ема Харт, нали? — добави закачливо Мади и въпросително вдигна вежди.

— Не, не е — засмя се сърдечно Дейзи.

34.

След като свекърва ѝ си тръгна за къщата в Роуз Бей. Мадилана си сложи дебела вълнена бяла пелерина и излезе. Тръгна бавно през градината, както правеше всеки ден по два пъти, за да се разходи и наслади на свежия въздух.

Макар че вятърът бе стихнал, времето бе захладяло. Сред красивия здрач, докато денят си отиваше, а вечерта бавно настъпваше, всичко изглеждаше по-меко, по-нежно.

Суровото небе, загубило остротата си и студените синьо-бели тонове, полека притъмняваше, а далече на хоризонта, където слънцето потъваше в морето, бе прорязано от яркозлатисти и розови ивици. Нищо не потрепваше в смълчаните, притихнали градини, единственият шум идваше от плисъка на вълните, разбиващи се в скалите на издадения нос, върху който бе построена голямата къща.

Като стигна до края на широката пътека, Мадилана спря за малко и се загледа в безбрежното мастилено море. То ѝ се стори студено, заплашително, бездънно и тя потръпна въпреки топлата пелерина. Обърна се и забърза обратно към къщата. Видя, че в някои от стаите лампите са запалени, и струящата от прозорците светлина очертаваше пътя ѝ.

Колко топъл и приветлив изглеждаше нейният дом в сравнение със страховитото море зад гърба ѝ. Няколко минути по-късно тя затвори френските прозорци на библиотеката, прекоси стаята и влезе във фойето, все още леко трепереща.

Докато окачваше пелерината в антрето, чу долитащите от кухнята гласове. Двете прислужници Алис и Пеги заедно с икономката мисис Ордънс чуруликаха една през друга като развеселени врабчета. Тези три жени се грижеха изключително добре за тях и ги улесняваха в поддържането на двете къщи в Сидни — тази в Пойнт Пайпър и големия апартамент на последния етаж на „Макгил Тауър“. Тя се запъти към вратата, но размисли и реши да поговори с тях, след като се преоблече за вечеря.

Щастлива въздишка се отрони от гърдите на Мадилана, докато изкачваше стълбите към втория етаж. През последните няколко дни бе обзета от блажено чувство на задоволство. Любовта на Филип и бебето, което носеше, я преизпълваха с радост. Скоро щяха да станат трима. Вече нямаше търпение... да поеме детето в ръцете си.

Отвори вратата на спалнята, където я посрещна меката светлина на огъня. Спалнята бе едното от двете помещения, които тя бе мебелирала, след като се ожениха. Тук стените бяха бледозелени, а мебелите тапицирани с бяла дамаска на розови божури, яркочервени рози, жълти лилии и тъмозелени листа. Преобладаващите зелени тонове на фона на ефирно бялото, използвано със съзнателна разточителност, внушаваха чувство за простор. Големият, издаден навън прозорец гледаше към градините и морето, под него имаше извита седалка, покрита с възглавници, а по средата на стаята стоеше огромно легло с табли.

В единия ъгъл близо до камината бе разположено малко старинно бюро. Мади седна и взе писмото, което бе започнала да пише до сестра Бронах в Рим, когато Дейзи дойде да пият чай по-рано от уговорения час.

Мади прочете набързо написаното, добави едно последно изречение и се подписа. След като залепи плика и го адресира, тя го сложи при другите писма до сестра Мейрид в Ню Йорк, Патси Смит в Бостън и Пола в Лондон. Мади водеше грижливо личната си кореспонденция и редовно изпращаше цели доклади с последните новини до своите четири любимки. Днес след обяда тя реши, че трябва да приключи с писмата, преди да отиде в болницата — беше сигурна, че детето им ще се роди тази седмица.

Мади се облегна на стола и се размисли за изминалата година. Беше изключителна година. Удивителна. Това беше единствената дума, с която можеше да я опише. Но една година още не е изминала, внезапно си каза тя. Аз се запознах с Филип през септември, а сега е август. Колко много неща се случиха за такъв кратък период. Тя отпусна ръце в скута, преплете пръсти под големия си корем и пак се замисли за бебето, кройки безкрайни планове за бъдещето.

Накрая вдигна очи и спря поглед на малкото ковчорче, което пазеше от детството си. То пристигна в Австралия с останалите ѝ вещи и сега висеше на стената над бюрото.

„Ако денят ти е започнал и свършил с молитва, няма да е минал напразно“, бе избродирала грижливо майка ѝ с яркосини вълнени конци преди толкова много години.

О, мамо, помисли си Мадилана, всичко в живота ми се нареди прекрасно, точно както ти ми казваше, когато бях малка. Аз наистина съм твоето Златно момиче. Наистина съм щастлива.

Мади обърна очи към снимките в сребърни рамки на бюрото си... родителите ѝ, Кери Ан, Джо и Лони. Отдавна сте си отишли от мен, но аз винаги ви нося в сърцето си, прошепна тя.

Докато гледаше снимките на близките си, тя си даде сметка, че спомените ѝ са много по-приятни и по-малко болезнени от друг път. Това, разбира се, се дължеше на факта, че е доволна от живота си, щастлива, а не самотна и изоставена на този свят. Най-сетне острото чувство за загуба бе притъпено, макар не и напълно заличено.

Половин час по-късно Мади излезе от спалнята, гримирана и безупречно сресана, облечена с елегантна морскосиня копринена туника върху широки панталони от същата тъмна коприна. На едното рамо бе закачила смарагдовата брошка на Ема. Носеше наниз от съвършено еднакви перли, големи перлени обици и двата пръстена — брачният и годежният. Бе праметнала през ръка морскосин шал от тежка коприна с гъсти ресни, а в другата си ръка носеше вечерна чантичка от синя коприна, в която бе сложила писмата. Щеше да ги пусне по-късно в хотел „Сидни О’Нийл“.

Преди да слезе долу, тя спря пред една врата в дъното на коридора, натисна дръжката и влезе вътре. Запали най-близката лампа и лицето ѝ светна от удоволствие, докато оглеждаше някогашната стая за гости, превърнатата сега в детска стая. Бяха я подредили двамата с Филип. Сега тя представляваше весело съчетание от жълто и бяло и тук-там якорозово, което създаваше оживление. Двамата избраха тези цветове, защото не бяха нито мъжки, нито женски и следователно бяха подходящи и за момиче, и за момче.

Нежно прокара ръка по кошарката, после отиде при прозореца и оправи поизкривилата се детска картина на стената, обиколи бавно просторната, приятна стая и за пореден път провери дали всичко е наред. После угаси лампата, затвори вратата и слезе долу, блажено усмихната и доволна, че всичко е готово за тяхното дете.

Мисис Ордънс пресрещна Мади в коридора.

— О, ето ви и вас, мисис Еймъри — каза икономката сърдечно усмихната. — Точно се качвах горе да ви кажа, че Кен дойде с колата да ви закара в Сидни.

— Благодаря, мисис Ордънс — отвърна усмихнато Мади, — но има достатъчно време. Нека да отидем за малко в кухнята. Искам да уточним някои неща, преди да изляза.

* * *

Шейн реши, че тази вечер Мадилана е по-красива отвсякога. Тя очевидно бе още по-влюбена във Филип, както и той в нея, защото щастиято им прозираше във всичко, което вършеха и говореха.

Когато пристигна в Сидни преди няколко дни, веднага забеляза закръгленото ѝ лице, което бе видял за последен път през януари в Йоркшир. То не беше толкова изпито, а натрупаните килограми ѝ се отразяваха добре. Бузите ѝ бяха леко поруменели, големите ѝ сиви очи искряха и цялото ѝ същество излъчваше особено сияние, което просто го изуми. Тя сякаш пламтеше отвътре. Нищо чудно, че хората в ресторанта поглеждаха все към тях. Но и Филип си го биваше — красавец, с много изискана външност и с лице, добре познато в Австралия. Това също би могло да обясни многобройните погледи. Двамата бяха забележителна двойка; излъчваха блясък и чар.

От самото начало цареше весело настроение.

Тримата се смяха много, докато вечеряха в хотела в Залата с орхидеите. Когато Мадилана влезе в апартамента на Шейн, където Шейн и Филип пиеха аперитива си, във въздуха се носеше веселие. Филип взе да се суети около нея, настани я на удобен стол, наля ѝ студена минерална вода и изобщо се държа като безумно влюбен, какъвто всъщност беше. От нея струеше топлота и обич, от цялото ѝ държане бликаше спокойствие, а блажената усмивка не слизаше от лицето ѝ. Шейн беше щастлив, като ги гледаше, защото знаеше много добре какво означава сполучливият брак. Те имаха късмет като него и Пола.

— Във всеки случай, Шейн, ние няма да ходим в Дънун този уикенд — каза Филип. — Бебето вече толкова закъснява, че доктор

Хардкасъл иска да стоим в Сидни. Сигурен е, както и Мади, че то скоро ще се роди, затова смята, че най-добре е да не мърдаме оттук.

— Съвсем прав е — отговори Шейн. — А от чисто егоистична гледна точка аз се радвам, че ще бъдете в града. Може би ще дойда в неделя в Пойнт Пайпър да прекараме заедно деня, ако ме поканите и ако, разбира се, това малко дяволче още не си е показало рогцата.

— Точно това имахме предвид — засмя се Филип, — макар че се надявахме да ни гостуваш за целия уикенд. Мога да те взема с колата в петък вечерта; така ще имаш възможност да си отдъхнеш, да се откъснеш от хотела и от всичките му проблеми.

— Това е чудесна идея, ще го направим. Много приятно ще ми бъде с вас, ще си почина и няма да правя нищо, освен да чета и да слушам музика. Мисля, че откакто съм дошъл тук, нямам нито миг покой.

— О, знаеш ли колко се радвам, че ще ни дойдеш на гости, Шейн! — възкликна Мади. — Мисис Ордънс е чудесна готвачка. Ще ти приготви любимите неща за ядене, ако ми кажеш какво обичаш.

Шейн се разсмя и поклати глава.

— Никакви деликатеси, скъпа, Пола ми е наложила строга диета. Изглежда, смята, че съм напълнял това лято в Южна Франция. Имай предвид, че Дългокрачко винаги е била много слаба и сигурно всеки до нея изглежда дебел. — Той погледна Мадилана весело и закачливо и добави: — Ти също си много слаба, когато не си бременна.

— Да — съгласи се тя. — Мисля, че двете с Пола се стопяваме, като работим. Сигурно изразходваме много енергия.

— Понеже говорим за работа, все още ли смяташ да ръководиш магазините на „Харт“ в Австралия, след като бебето се роди? — попита Шейн с любопитство в гласа.

— О, да, смятам — отговори Мадилана. — Имам намерение да остана един-два месеца с бебето, тъй като през това време мога да върша писмена работа и да следя нещата по телефона от къщата или от апартамента, и след това да премина на редовен работен ден... от девет до пет и така нататък.

— Всъщност сега подготвям служебното място на Мади до моя кабинет в „Макгил Тауър“ — каза Филип. — По този начин ще я дели само един етаж от детската стая, която сме предвидили за бебето горе в апартамента.

— Колко пъти Пола е влачила по някое дете в кабинета си... също и Емили — засмя се Шейн. — Сигурен съм, че това е типично за жените от фамилията Харт. Можеш да се присъединиш към тях, Мади!

Тя широко му се усмихна, но усмивката ѝ премина в прозявка. След като се опита безуспешно да я потисне, Мади закри с ръка устата си и се прозя още няколко пъти.

Филип не пропусна да забележи това.

— Най-добре е да заведе моята дама да си легне — заяви той и стана веднага да помогне на Мади да се изправи. — Надявам се, че нямаш нищо против да приключим вечерта рано, Шейн. Сигурен съм, че трябва да тръгваме.

— Разбира се, че нямам нищо против. — Шейн също отмести стола и стана. — Ще слеза долу с вас и никак няма да ми навреди, ако веднъж поне си легна в разумен час.

Шейн ги придружи през Залата с орхидеите, в асансьора и през тъмнозеленото мраморно фоайе до входа.

— Ето го Кен с колата — каза той, като излязоха на улицата. Целуна Мади за лека нощ, прегърна зет си, затвори плътно вратата на колата и им махна с ръка.

Когато ролс-ройсът потегли, Филип прегърна Мадилана през рамото и я привлече по-близо към себе си на задната седалка.

— Добре ли се чувстваш, скъпа?

— Да, добре, Филип. Много съм уморена, това е всичко. — Тя отпусна глава на рамото му. — Просто изведнъж ме връхлетя... някакво чувство на пълно и безкрайно изтощение.

— Да не би бебето вече да е на път? Имаш ли болки?

— Никакви. — Тя се усмихна, както се бе подпряла на гърдите му, мушна ръката си под сакото му ѝ го прегърна през гърба в желанието си да бъде още по-близо до него. — Ще ти кажа веднага, щом усетя и най-лекия признак — обеща тя.

Той погали кестенявата ѝ коса, наведе се и я целуна по главата.

— О, господи, толкова много те обичам, Мади. Никога няма да мога да изкажа с думи какво означаваш за мен.

— Мдаа — отвърна тя и отново се усмихна, потискайки нов низ от дълги прозевки. — Аз също те обичам... искам вече да сме у дома... нямам търпение да си легна. — Клепачите ѝ толкова натезаха, че

едвам държеше отворени очите си. Те взеха да се притварят и през целия път до Пойнт Пайпър тя дремеше и се унасяше.

На другата сутрин след закуска Филип се качи горе да каже довиждане на Мади.

Но тя продължаваше дълбоко да спи в голямото легло и кестенявата ѝ коса се бе разпиляла по възглавницата. Лицето ѝ изглеждаше спокойно, кротко, без следа от възбуда и нетърпение, които му придаваха толкова живот, когато бе будна.

Колко е красива жена ми, каза си той, надвеси се над нея и я целуна леко по бузата. Сърцето не му даваше да я събуди. Предната вечер тя почти не можеше да говори от умора и тази сутрин имаше нужда от почивка. Той отметна кичур коса от лицето ѝ, още веднъж я целуна и тихичко излезе от спалнята.

Филип излезе от къщи малко преди седем часа. Кен го чакаше на алеята с ролс-ройса и двамата веднага поеха към Сидни. Филип отвори чантата си, прегледа най-спешните документи, които бе взел предишната вечер от бюрото си, и започна да се настройва за работния ден, както обикновено правеше през този половин час път до града. Вписа набързо някои бележки, изчете подробната записка на Том Патерсън, завеждащ рудодобива, един от най-добрите специалисти в света по опали, прелисти останалите отчети от служители на „Макгил корпорейшън“ и накрая сложи обратно всички документи в чантата си. Облегна се и докато пристигнаха в Сидни, премисли прочетеното.

Точно в седем и половина влезе в кантората на „Макгил корпорейшън“ на върха на „Макгил Тауър“. Личният му секретар Бари Грейвс и секретарката Маги Болтън го чакаха. След като приятелски ги поздрави, тримата се запътиха към кабинета за редовното сутрешно заседание.

Като се намести на стола си зад бюрото, Филип каза:

— Най-важната точка от днешния дневен ред е Филип Патерсън. Да се надяваме, че снощи се е върнал благополучно от Лайтнинг Ридж?

— Да — отговори Бари. — Обади се по телефона преди десетина минути и аз потвърдих, че го чакаме в единайсет и половина тази сутрин и че обядът ще се състои тук във вашата трапезария.

— Добре! — каза Филип. — Нямам търпение да се видя с моя стар приятел и да поговоря с него. Том не е идвал в Сидни от месеци. Доста уместни забележки е направил в доклада си. Тази сутрин отново го прегледах в колата и искам да се спрем подробно на някои от въпросите, които повдига. Но по-добре сега да не се захващаме с това. — Филип погледна към Маги, седнала от другата страна на бюрото с бележник и молив в ръка.

— Нещо по-специално от днешната поща? — попита той и насочи поглед към купчината книжа пред себе си, а след това вдигна очи към нея.

— Нищо особено важно — главно лични писма, няколко покани, молби за благотворителна помощ, все обичайни неща. О, и една весела бележка от Стив Карлсън. Още е в Кубър Педи. И се справя много добре — завърши Маги с лека усмивка.

Филип не се сдържа и също се усмихна.

— Няма защо да коментираме моята преценка за него. Този загубен каубой се оказва умно момче.

Тримата си размениха многозначителни погледи и се разсмяха, припомняйки си наивника, дошъл преди една година при Филип да иска съвет как се добиват опали.

— Извадил е късмет, понеже е новак, и това е всичко — каза Бари леко заядливо. — Помнете ми думите, скоро ще се провали. — Той отвори една от папките, които държеше, и бързо продължи: — Имам вече цялата информация за групата вестници в Куинсланд. Шефът им, изглежда, е склонен на продажба. Събрал съм данните с най-важните подробности. Освен това Грегъри Кордовиан се обади снощи няколко минути, след като ти си тръгна. Искан да си уреди среща с теб.

— Така ли! — възкликна Филип и в гласа му отекна изненада. Той погледна въпросително Бари. — Възможно ли е най-сетне да иска примирие?

— Трудно е да се каже. Нали го знаеш колко е прикрит. Но имах чувството, че е склонен да си побърбите приятелски. Възможно е и да иска да продаде телевизионните станции във Виктория. Но в края на краищата, Филип, обади се той, а не ние. За мен това е добро предзнаменование.

— Така е. А може и да се окажеш прав за телевизионните станции.

Бари кимна и почука с пръст по другата папка, която държеше.

— Отчети за дейността на компаниите ни за природни ресурси, за недвижимите ни имоти в Сидни и за други наши рудодобивни компании. Ще трябва да ги прегледаш до другия четвъртък, когато започва поредицата от срещи с директорите на тези компании.

— Ще ги прегледам. Остави ми папките, Бари. Имаш ли нещо друго, Маги?

Секретарката прелисти бележника си и каза:

— Вчера късно следобед се обади Йън Макдоналд. Има пълен комплект ветрила, включително спинакер и кевлар за грота. Пита кога може да се видите. Исква да обядват заедно на пристанището.

— Утре или в петък... свободен ли съм тогава?

— Утре — да, но в петък — не. Тогава има заседание с майка ви и с членовете на управителния съвет на фондацията „Дейзи Макгил Еймъри“. Работен обяд тук в „Макгил Тауър“ в трапезарията.

— О, точно така, съвсем бях забравил. — Филип се замисли за момент и каза: — Най-добре е да се видя с Йън другата седмица. Така ще бъде по-удобно.

— Добре — отговори Маги и се изправи. — Това е всичко засега, оставям ви двамата. Извикай ме, ако искаш кафе, Филип.

— Благодаря, ще те извикам.

Бари също се изправи и каза:

— И аз нямам нищо друго засега. Искам да довърша отчета, който готвя за вложенията на майка ти в чужбина, защото съм изостанал с това.

— Добре, Бари, върви да свършиш, каквото имаш. И бездруго си ми осигурил достатъчно занимания — каза той и посочи папките, които Бари остави на бюрото му. — Ще се видим на срещата с Том. Извикай ме веднага, щом дойде.

— Разбира се, Филип.

Като остана сам, Филип се залови с двата отчета за рудодобива. Облегна се на стола и се зачете в първия, който се състоеше от петнайсет машинописни страници. Един час по-късно, когато Маги му донесе чаша кафе, продължаваше да чете втория и да си прави подробни бележки; чак в десет часа се зае със следващия отчет за

недвижимите собственици в Сидни. Беше стигнал до половината, когато гласът на Маги прозвуча по вътрешния телефон.

— Филип...

— Да, Маги?

— Съжалявам, че те безпокоя; но икономката ти иска да я свържа с теб. Казва, че е спешно.

— О... добре, свържи ме. — Телефонът от лявата му страна веднага извънтя. Той го вдигна. — Да, мисис Ордънс?

— Нещо е станало с мисис Еймъри — каза икономката без всякакви заобикалки с неприкрита тревога и загриженост в гласа.

— Какво искаш да кажеш? — попита рязко Филип, уплашен от думите ѝ. Изправи се на стола си и стисна здраво слушалката.

— Не мога да я събудя. Влязох в девет и половина, както ми казахте, но тя спеше толкова дълбоко, че реших да я оставя още малко. Сега ѝ донесох закуската и от десет минути се мъча да я събудя, но напразно, мистър Еймъри. Мисля, че е в безсъзнание.

— О, боже мой! — Филип скочи на крака, сякаш вдигнат под тревога. — Веднага идвам! — извика той. — Не, не, това няма да помогне. Трябва да я закараме в болница. Спешното отделение на „Сейнт Винсът“. Ще изпратя линейка. Ти трябва да отидеш с нея. Аз ще дойда там с доктор Хардкасл, но преди това пак ще ти се обадя. Ти в спалнята ли си сега?

— Да.

— Стой там, докато пристигне линейката. Не оставяй Мади нито миг сама.

— Не, няма. Но, моля ви, побързайте, мистър Еймъри. Сигурна съм, че се е случило нещо ужасно.

35.

Мадилана бе откарана с частна линейка в болницата „Сейнт Винсът“ в Дарлингхърст на около петнайсет минути от къщата на Пойнт Пайпър. Това беше най-близката болница в източните райони на Сидни и единствената в града с отделения за спешни случаи.

Мисис Ордънс се качи в линейката, без да пуска безжизнената ѝ ръка и без да отмества поглед от лицето ѝ, както бе обещала на Филип. По бледото лице не трепкаше нито едно мускулче, но Мадилана дишаше равномерно и мисис Ордънс бе благодарна и на това.

Щом пристигнаха в болницата, откараха Мадилана в отделението за спешни случаи, а мисис Ордънс остана да чака в един кабинет, предоставен на нейно разположение по молба на лекаря на пациентката.

Росита Ордънс седна да чака Филип Еймъри. Той бе тръгнал от „Макгил Тауър“ заедно с Малкълм Хардкасл, известен гинеколог в Сидни и близък приятел на Филип от няколко години.

Стиснала ръце, Росита Ордънс прикова очи във вратата. Искаше Филип да дойде. Той щеше да се справи с положението, да разбере какво точно се е случило с жена му. Едно беше сигурно — на Росита не ѝ харесваха странните погледи, които си размениха двамата мъже, дошли с линейката, когато видяха Мадилана Еймъри.

Росита наведе глава. Мислите ѝ се насочиха към красивата млада американка, която бе обикнала толкова много през последните осем месеца — тя я заклеваше да се оправи, да отвори очи, да проговори на лекарите, които сега я преглеждаха.

Росита, която беше католичка като Мади, започна тихичко да се моли. „Радвай се, благодатна! Господ е с тебе, благословена си ти между жените... Радвай се, благодатна...“

Повтори няколко пъти тези думи. Молитвата ѝ помагаше, даваше ѝ утеха в тежки моменти. Тя бе много набожна и вярваше, че милостивият бог ще чуе молбите ѝ.

Тя стресната вдигна глава от рязкото отваряне на вратата.

— О, мистър Еймъри, слава на бога, че дойдохте! — извика Росита, като видя Филип, скочи и тръгна към него.

Филип хвана ръката ѝ.

— Благодаря, че ми се обади, мисис Ордънс, и че направи точно каквото ти казах. Много съм благодарен.

— Видяхте ли вече мисис Еймъри?

— Съвсем за малко с доктор Хардкасл. Той я преглежда сега. Естествено, загрижен е за бебето. След като се консултира с лекарите от спешното отделение, сигурен съм, че ще може да ми каже коя е причината за това нейно състояние.

— Значи е в безсъзнание?

— Страхувам се, че да.

Росита Ордънс пое дъх и каза:

— Как не се опитах да я събудя по-рано, как не...

— Не се обвинявай за това — веднага я прекъсна Филип. — Няма полза, а и си направила това, което си смятала за редно. В края на краищата тя имаше вид на дълбоко заспала. Аз самият така смятах.

Росита Ордънс мрачно кимна. Тревогата ѝ бе безгранична.

— Кен чака отвън с колата — продължи Филип. — Ще те закара вкъщи. Ще ви се обадя веднага, щом науча нещо.

— Да, моля ви, мистър Еймъри. Няма да се успокоя, докато не се обадите. Това се отнася и за Алис и Пеги.

— Знам. — Той придружи икономката до вратата и добави: — Кен е паркирал пред главния вход... чака те.

— Благодаря, мистър Еймъри. — Росита излезе от кабинета, съзнавайки, че Филип иска да остане сам.

Филип седна и веднага потъна в тревожни мисли. Въпросите се блъскаха в главата му и търсеха своя отговор. Не е естествено човек да изпадне в безсъзнание така, както се бе случило с Мади. Бе убеден, че нещо сериозно е предизвикало това състояние. Трябва да се действа енергично. Ще доведе екип от специалисти, ако е необходимо, ще изпрати частния си самолет, където и да се намират те. Да, веднага ще го направи. Сега. Той се изправи, после отново седна — нервите му бяха опънати. Потисна ужасната паника, която отново го завладя. Трябва да бъде спокоен, да приеме нещата хладнокръвно и разумно. Но едва се сдържаше. Искаше да се върне веднага в отделението при Мади, да се грижи за нея и да остане при нея, докато тя се оправи. Но

от това нямаше никакъв смисъл, поне в този момент. Той беше безпомощен, нищо не можеше да направи. А тя беше в сигурни ръце засега. Филип винаги смяташе, че трябва да се предоставя възможност на специалистите да си вършат работата. Нямаше да влиза в ролята на лекар.

Двайсет минути по-късно, които на Филип се сториха цяла вечност, Малкълм Хардкасл влезе в кабинета.

Филип мигновено се изправи и тръгна към него. Втренчи очи в гинеколога, гадаейки по лицето му, тревожен и нетърпелив, и несдържано попита:

— Коя е причината за състоянието на Мади, Малкълм?

Лекарят хвана Филип за ръката и го поведе към столовете.

— Нека да седнем за малко.

Филип го гледаше напрегнато и когато лекарят не му отговори направо, веднага застана нащрек. Обзе го страх за Мади.

— Какво мислиш, че се е случило с жена ми от снощи до тази сутрин? — попита гневно той и сините му очи засвяткаха.

Малкълм не знаеше как да му съобщи новината. След известно колебание той каза много тихо:

— Почти сме сигурни, че Мади е получила мозъчен кръвоизлив.

— О, господи, не! — извика изумено Филип. Беше потресен, шокиран. — Не може да бъде... просто не може да бъде!

— Много съжалявам. Филип, но се страхувам, че всички признаци са налице. Двама високоуважавани хирурзи прегледаха Мади. Аз вече се консултирах с тях и...

— Искам да чуя и друго мнение! На други специалисти! — прекъсна го Филип и гласът му рязко се повиши.

— Предполагам. Затова помолих доктор Литман да се опита да се свърже с Алън Стипсън. Сигурно знаеш, че той е един от най-прочутите хирурзи в Австралия, признат в целия свят. Слава богу, че живее в Сидни. — Малкълм сложи ръка на рамото на Филип и добави колкото се може по-успокоително: — И за наш още по-голям късмет тази сутрин е в болницата „Сейнт Маргарет“ тук в Дарлингхърст. Доктор Литман се свърза с него точно преди да се върне в града. Всеки момент ще дойде.

— Благодаря, Малкълм — каза Филип малко поуспокоен. — Извинявай, че съм толкова сприхав. Обезумял съм от тревога.

— Това е разбираемо и няма защо да се извиняваш, Филип. Знам под какво напрежение си.

На вратата се почука и на прага застана висок, слаб, русоляв мъж с луничаво лице и състрадателни сиви очи. Малкълм Хардкасъл скочи на крака.

— Много бързо дойде, Алън. Благодаря ти, че се отзова. Искам да ти представя Филип Макгил Еймъри. Филип, това е доктор Алън Стимпсън, за когото ти говорих.

Филип, който също се бе изправил, поздрави прочутия хирург. Ръкуваха се и след това и тримата седнаха.

Алън Стимпсън беше пряк човек и пристъпи направо към същността на въпроса.

— Току-що говорих с доктор Литман, мистър Еймъри, и след малко ще прегледам съпругата ви. — Докато говореше, погледът му остана твърд и непоколебим. — Не бях разбрал обаче, че бебето трябва да се роди всеки момент и че е преносено две седмици. — Той хе обърна към Малкълм и попита: — Каза ли на мистър Еймъри колко опасен е прегледът на скенер за нероденото дете?

— Не, не съм — поклати глава Малкълм. — Чаках те да дойдеш.

— Бихте ли ми обяснили по-подробно, ако обичате? — каза Филип на Алън Стимпсън с нарастваща тревога. И стисна ръцете си, за да спрат да треперят.

— Когато мозъкът се гледа на скенер, има опасност от облъчване, мистър Еймъри. Много вероятно е да засегне нероденото дете.

За миг Филип остана мълчалив, после попита:

— Налага ли се да гледате жена ми на скенер?

— Само така ще можем да установим истинския размер на мозъчното увреждане.

— Разбирам.

Доктор Стимпсън продължи все така внимателно:

— Във всеки случай, преди да решим това, трябва най-обстойно да прегледам мисис Еймъри. След това ще се консултирам с колегите как най-добре да постъпим.

— Разбирам — отговори Филип, — но се надявам, че бързо ще вземете някакво решение. Сигурен съм, че времето е от съществено значение в този случай.

— Да, така е — отговори Алън Стимпсън и стана. — Моля да ме извините. — Преди да излезе, хирургът се обърна към гинеколога:

— Искам да присъстваш на прегледа, Малкълм, за да консултираме с теб бременността на пациентката.

— Разбира се, Алън — скочи от стола Малкълм и се обърна към Филип: — Стой тук... опитай се да се успокоиш... не се притеснявай.

— Ще се опитам — измърмори Филип, знаейки, че в момента само това не може да направи. Хвана с две ръце главата си. Притесняваше се за Мади, тревожеше се повече от всякога. Не можеше да преживее шока. Не можеше да повярва, че се е случило такова ужасно нещо. Колко добре изглеждаше тя снощи. Той имаше чувството, че живее в ужасяващ кошмар, който никога нямаше да свърши.

Десет минути по-късно Филип стреснато вдигна глава и видя разтревоженото лице на зет си Шейн О'Нийл, застанал на прага.

— Дойдох веднага, щом разбрах! — извика Шейн. — Не бях в хотела. Бари ме откри. Поръча ми да ти кажа, че още не е успял да се свърже с Дейзи.

— Благодаря ти, че дойде — промълви Филип и изпита облекчение, че го вижда.

— Бари ми каза, че тази сутрин икономката намерила Мади в безсъзнание. Какво се е случило, Филип? Какво й има?

— Лекарите смятат, че е мозъчен кръвоизлив.

— О, божичко! — ужаси се Шейн и се втренчи във Филип с невярващо лице.

— Най-вероятно е станало през нощта — добави Филип едва чуто.

— Но тя изглеждаше съвсем добре снощи на вечеря! — извика Шейн и седна на съседния стол. — Знае ли се причината за кръвоизлива?

— Още не — поклати Филип глава. — Но доктор Стимпсън я преглежда в момента. Той е един от най-известните хирурзи в света. Голям късмет имаме, че не е в чужбина — тази сутрин беше в една болница тук наблизо в Дарлингхърст.

— Чувал съм за Алън Слимпсън — каза Шейн. — Има изключително висока репутация, извършва невероятни мозъчни операции. Доколкото ми е известно, по-добър от него няма.

— Да, той е ненадминат — обърна се Филип към Шейн. — Не знам какво ще правя, ако нещо се случи с Мади — заяви изведнъж той с разтреперен глас. — Тя е най-важното нещо в живота ми... — Той замълча, неспособен да довърши думите си, и извърна глава, за да не види Шейн внезапно блесналите сълзи в очите му.

— Мади ще се оправи — каза Шейн уверено и твърдо. — Нека да не мислим за най-лошото, а да се надяваме за най-доброто. Трябва да бъдем оптимисти, Филип. Няма да я загубиш. Осланяй се на тази мисъл.

— Да... добре, че дойде, Шейн. Присъствието ти наистина ми помага.

Шейн кимна.

Двамата мъже замълчаха.

Духом и телом Филип беше при жена си в отделението за спешни случаи. Лицето ѝ бе непрекъснато пред очите му. Когато я видя преди малко, то беше бледо, неподвижно, лишено от всякакъв израз. Не можеше да забрави колко отпусната беше ръката ѝ, когато я хвана. В Мади имаше нещо толкова безжизнено. Сепна се при мисълта, че тя може да си отиде от него. Но той просто отказваше да допусне такова нещо.

От време на време Шейн поглеждаше към Филип. Сърцето му се късаше, като наблюдаваше зет си. Но мълчеше, защото не искаше да нарушава уединението на Филип. Той очевидно имаше нужда от тишина и желаше да остане сам със себе си. Мислено бе много далеч, красивото му лице излъчваше силно безпокойство, а яркосините му очи, които толкова приличаха на очите на Пола, бяха потъмнели от нарастващата тревога.

Шейн се облегна на стола и мълчаливо се помоли за Мади.

Малко по-късно в кабинета влезе Дейзи. Шейн внимателно я прегърна през рамо.

Дейзи въпросително го погледна.

— Какво се е случило с Мади? — попита тя с разтреперен глас и се вкопчи в него.

— Изглежда, е получила мозъчен кръвоизлив — обясни Шейн с приглушен глас.

— О, не! На Мади не може да ѝ се случи такова нещо! Филип... — Тя се спусна към сина си, седна на стола, който Шейн току-що бе освободил, и протегна ръка към него в желанието си да го утеши.

— Аз съм добре, мамо — успокой я Филип, като пое ръката ѝ и я стисна. — Лекарите сега са при Мади... Малкълм Хардкасъл, двама лекари от болницата и Алън Стимпсън, известният хирург.

— Той е изключителен лекар — каза Дейзи, изпитвайки облекчение, като чу, че доктор Стимпсън е поел нещата. Надеждите ѝ за Мади се възвърнаха. — Виждала съм го няколко пъти по линия на фондацията... той е най-добрият. Никой друг няма да положи повече грижи за Мади от него.

— Знам, мамо.

Дейзи обърна очи към Шейн, застанал прав до нея.

— Бари е много разтревожен... няма никаква връзка с вас. Трябва да му се обадиш, Шейн, да му кажеш какво става. Той може да се обади на Джейсън, който замина снощи за Пърт.

— О, господи, да, аз забравих да му се обадя — измърмори Филип. — Сега ще се обадя и на него, и на мисис Ордънс вкъщи. Тя и двете момичета са разтревожени не по-малко от нас.

* * *

— Съжалявам, мистър Еймъри, но почти няма съмнение, че съпругата ви е получила мозъчен кръвоизлив — каза доктор Стимпсън на Филип четиридесет минути по-късно. — Състоянието ѝ е много тежко.

Филип, застанал до прозореца, усети, че краката му се подгъват и няма да го издържат. Седна на най-близкия стол. И остана безмълвен.

Шейн, когото Дейзи бе представила на двамата лекари малко преди това, се намеси и се обърна към хирурга:

— Какво предлагате, доктор Стимпсън?

— Искам да направя скенограма на мозъка колкото се може по-скоро, а след това трепанация на черепа. Операцията ще намали налягането на кръвния съсирек върху мозъка. Освен това искам да

отбележа, че без трепанация на черепа тя може никога да не се върне в съзнание. Може да остане в кома до края на живота си.

Филип потисна отчаяния си вик. Стисна ръце и заби нокти в дланите си. Мади никога вече да не се върне в съзнание. Тази мисъл бе толкова отблъскваща, толкова ужасяваща, че той не можеше да я понесе, камо ли да я приеме.

Изпълнен със състрадание, Алън Стимпсън видя терзанието, изписало се по лицето на Филип, болката и опасението, които проблеснаха в поразително сините му очи. Той замълча, изчакайки го да превъзмогне връхлетелите го емоции.

Най-накрая Филип прошепна:

— Моля ви, продължете, доктор Стимпсън.

— Съществуват усложнения за бебето, мистър Еймъри. Ако съпругата ви беше бременна в първите седмици или дори в първите няколко месеца, щях да препоръчам да се направи аборт. Очевидно в този стадий на бременността това не е възможно. Тя... би могла всеки момент да роди. Затова детето трябва да се извади чрез цезарово сечение. Препоръчвам това да стане незабавно.

— Аз мога веднага да извърша операцията — каза Малкълм.

— Ще застраши ли това живота на жена ми? — бързо попита Филип.

— Точно обратното — отговори Алън Стимпсън — ... бих казал, че опасността е по-голяма, ако Малкълм не извърши операцията. Аз самият ще бъда улеснен, тъй като няма да се страхувам, че скенограмата и трепанацията ще навредят на бебето.

— Тогава започвайте с цезаровото сечение. Веднага — каза бързо Филип, който не искаше никакво отлагане. — Ще настаня Мади в частна болница... ако, разбира се, позволите да я преместим.

— Може да уредим мисис Еймъри да бъде преместена в частното крило на „Сейнт Винсът“, което е в съседната сграда.

— Да вървим тогава — изправи се Филип. — Искам да отида сега при жена си и да постоя с нея. Ще я придружа до другата сграда.

36.

Малко след два часа следобед Малкълм Хардкаслъл направи цезарово сечение на Мадилана Еймъри.

Роди се прекрасно дете. Но майката не разбра това. Тя остана в кома.

Малкълм съобщи новината на Филип.

Той чакаше нетърпеливо с Шейн и Дейзи в един кабинет в съседното крило на болницата „Сейнт Винсът“, където Мади беше преместена.

— Имаш си момиченце. Дъщеря, Филип — обяви Малкълм.

Филип крачеше из стаята. Спря и се обърна към гинеколога.

— Мади добре ли е? Понесе ли добре всичко това? — попита той, загрижен само за жена си.

— Да, понесе го. Състоянието ѝ е същото, каквото беше сутринта, когато я докараха в болницата. Страхувам се, че още не е дошла в съзнание. От друга страна, няма и влошаване.

— Това добър признак ли е? Дава ли някаква надежда? — попита внимателно Филип.

— Да... изглежда, че... състоянието ѝ се е стабилизирило.

— Може ли да я видя? — попита Филип.

— Точно сега не... в реанимацията е.

— А кога? — попита той все така внимателно, но настойчиво.

— След един час. Сега да ти кажа за дъщеря ти... прекрасна е, направо красива и тежи близо четири килограма.

Филип си наложи да се държи любезно. Стисна здраво ръката на лекаря и каза:

— Благодаря ти за всичко, което направи, Малкълм. Много съм ти признателен, голямо успокоение е за мен, че бебето е добре.

— Може ли да видим поне детето? — попита Дейзи, като погледна първо Малкълм, а после се обърна към сина си, застанал до нея. — Искам да поздравя внучката си с добре дошла на този свят.

— Разбира се, че може да я видите, мисис Рикардс. — Четиримата излязоха заедно от кабинета и тръгнаха по коридора към

остъкленото стерилно помещение за новородените бебета.

— Ето я! — възкликна Малкълм няколко секунди по-късно. Дежурната сестра, забелязала известния гинеколог, бе вдигнала бебето от кошарката и им го показваше през стъклото.

— О, Филип, колко е красива — каза тихичко Дейзи със светнали очи. — Я виж, на върха на главата си има червеникаво русоляво пухче. Май ще имаме още една червеночоса дама в семейството.

— Да — отвърна лаконично синът ѝ, взирайки се в бебето през стъклото. Толкова разстроен беше за жена си, че, изглежда, нищо друго не го интересуваше.

Накрая отмести поглед от прозореца и дръпна Малкълм настрана.

— Сега какво следва? Стипсън кога ще направи скенограмата?

— След малко. Защо не излезеш навън да глътнеш малко въздух? Заведи майка си и зет си да изпият чаша чай или кафе.

— Няма да изляза от болницата! Няма да оставя Мади! — възкликна Филип. — Може би ще успея да ги убедя те да излязат. Но аз — не. Още веднъж ти благодаря за всичко, което направи за жена ми и за детето ми, Малкълм — добави той и тръгна.

След малко, когато се върнаха в кабинета в частното крило на болницата. Филип предложи на Шейн да придружи Дейзи до къщата в Пойнт Пайпър, за да си починат.

— Няма защо да стоите тук с мен — измърмори той и се отпусна тежко на стола.

— Има защо — бързо отвърна Шейн. — Няма да те оставим сам в такъв момент.

— Оставаме, Филип, и толкова! — заяви Дейзи с такава решителност в гласа, с каквато навремето можеше да говори само майка ѝ. — Боже мой, та ние с Шейн няма да издържим, ако не сме с теб и с Мади. Достатъчно сме разтревожени, затова няма нужда да се усамотяваме в Пойнт Пайпър и да не знаем какво става.

Филип нямаше сили да отговори, камо ли да спори с Дейзи или с Шейн.

Взе да крачи нервно из стаята, после излезе в коридора, защото ставаше все по-напрегнат. В желанието си да потисне нарастващата тревога, той се върна в кабинета и се обади в службата си в „Макгил Тауър“, първо на секретарката Маги, а после и на личния си секретар

Бари. От време на време казваше по нещо на майка си и на Шейн, но през повечето време мълчеше и гледаше мрачно през прозореца.

Бе свикнал да поема нещата в свои ръце и да бъде господар на съдбата си. През целия си съзнателен живот се проявяваше като човек, който действа, взема решения, осъществява, прави нещо. Никога не стоеше безпомощно, когато се случеше беда, независимо каква бе тя. Но сега в този момент, може би най-важният в живота му, нямаше никакъв избор. Не беше лекар и затова не можеше да помогне на жената, която безразсъдно обичаше. Чувството му за безпомощност се засилваше едновременно с нарастващия страх.

Малко преди три часа му позволиха да види Мади в отделението за родилки. Тя не реагираше, не усещаше присъствието му и продължаваше да бъде в кома. Той се върна в кабинета още по-изтерзан, измъчен и видимо отчаян.

Дейзи и Шейн се опитаха да го утешат и успокоят, но безуспешно.

— Знам, че в момент като този човек губи разум — каза Дейзи, отиде при Филип и го хвана за ръката, изпълнена със състрадание към сина си и загриженост за снаха си. — Но трябва да се опитаме да бъдем храбри и да не губим надежда, скъпи. Мади е силна. Сигурна съм, че ще се пребори.

Той погледна Дейзи, кимна, после извърна лице, за да не види тя болката и мъката, които го разкъсваха.

Алън Стимпсън се появи в четири часа и тихо им съобщи, че е направил скенограма на Мадилана.

— Съпругата ви е получила тежък мозъчен кръвоизлив, както предположих първоначално, когато я прегледах, но исках да съм напълно сигурен — каза той.

Филип преглътна. Най-големите му страхове се потвърдиха. С леко потреперващ глас той попита:

— Имате ли представа кое е предизвикало кръвоизлива?

Алън Стимпсън замълча за миг и после отговори:

— Възможно е да се, дължи на бременността ѝ. Има подобни случаи. Ужасен. Филип остана безмълвен.

— Сега смятам да направя трепанация на черепа, мистър Еймъри. Може би ще искате да я видите, преди да я подготвят за операцията.

— Да, искам. — Филип погледна майка си. — Трябваше да повикаме отец Райън. Независимо от изхода на операцията Мади щеше да иска той да е тук. Можеш ли да му се обадиш, мамо?

Макар че тази неочаквана молба силно я обезкуражи, защото потвърди собствените ѝ страхове за Мади, Дейзи кимна.

— Да — отвърна тя, колкото можеше по-спокойно. — Сега ще му се обадя, скъпи.

— Налице са всички шансове операцията да бъде успешна — каза уверено Алън Стимпсън, като погледна бързо първо Дейзи, после Филип. — Ще направя всичко, което е по силите ми, за да спася живота ѝ.

— Знам, че ще го направите — отвърна Филип.

Двамата мъже закрачиха мълчаливо по коридора. Хирургът въведе Филип в предоперационната зала и тихо затвори вратата зад него. Филип се приближи до Мади.

Прикова поглед в нея, преизпълнен от обич. Колко мъничка и беззащитна изглеждаше тя на тясното болнично легло. Лицето ѝ беше бяло като тебешир, цветът му се сливаше с цвета на чаршафите. Алън Стимпсън му бе казал, че ще трябва да ѝ острижат косата. Красивата кестенява коса. Но какво значение имаше това, важното беше да я спасят. Косата ѝ се бе разпиляла на възглавницата около лицето ѝ. Той я докосна, тя бе мека като коприна, наведе се и целуна един кичур.

Седна на стола и хвана ръката ѝ. Тя беше безжизнена. Наведе се към лицето ѝ и я целуна по бузата. Погалвайки косата ѝ, той промълви:

— Не ме оставяй, Мади. Моля те, не ме оставяй. Бори се. Бори се за живота си, скъпа.

Най-накрая вдигна глава и дълго време не отмести очи от нея, като се надяваше и се молеше да долови знак, че го е разбрала, че го е чула.

Но видя, че надеждите му са напразни. Тя оставаше съвършено неподвижна.

Той я целуна още веднъж и излезе. Имаше чувството, че сърцето му се къса.

* * *

— Часовникът ми е спрял — каза Дейзи на Шейн. — Колко е часът?

— Наближава шест — погледна Шейн часовника си. — Да отида ли да помоля за малко чай?

— Да, чаша чай ще ми се отрази добре. А вие, отец Райън?

Свещеникът, който бе пристигнал преди малко, вдигна очи от молитвеника и каза:

— Благодаря, мисис Рикардс, много мило. Ще ви правя компания.

— Филип?

— Предпочитам кафе, мамо, ако... — започна той, но не довърши, защото в този момент в стаята влезе Алън Стимпсън.

Хирургът затвори вратата и се облегна на нея. Беше облечен с памучна зелена хирургическа престилка и панталони и явно идваше направо от операционната. Остана облегнат на вратата, безмълвен, с очи, вперени във Филип.

Филип се втренчи в него. Толкова странно изражение имаше лицето на хирурга, че той не можеше точно да разбере...

— Съжалявам, много, много съжалявам, мистър Еймъри — каза Алън Стимпсън. — Направих всичко, което беше по силите ми, за да спася жена ви... но тя умря на операционната маса. Толкова много съжалявам.

— Не — каза Филип. — Не.

Хвана се здраво за стола, който беше зад него, и се подпря. Кокалчетата на загорелите му ръце побеляха. Той леко се олюля и повтори:

— Не.

Отец Райън стана и помогна на Дейзи да се изправи. В очите ѝ бяха бликнали сълзи и тя сложи ръка на устата си, за да потисне риданията, напирасци в гърлото ѝ. Пристъпи бързо към Филип, следвана от Шейн и отец Райън.

Сърцето на Дейзи се късаше за сина ѝ. Не смееше да си помисли как ще му се отрази смъртта на Мади. Той боготвореше жена си. Не е справедлив животът, каза си Дейзи с очи, плувнали в сълзи. Как е възможно Мади да ни напусне толкова млада?

Филип се отдръпна от майка си, от Шейн и от разтревожения свещеник, клатейки яростно глава, сякаш по този начин искаше да

покаже, че не приема думите на хирурга. Сините му очи гледаха стъписано и неразбиращо.

— Заведете ме при жена ми — каза пресипнало той и хвана Алън Стимпсън за ръката.

Стимпсън го заведе в малката пред операционна зала и го остави сам с Мади.

За втори път Филип се изправи пред нея и я загледа. Колко спокойна изглеждаше в смъртта си. По лицето ѝ нямаше следа от болка или страдание. Той коленичи до леглото и хвана ръката ѝ. Тя беше леденостудена. Без да мисли какво прави, той се опита да я стопли.

— Мади! Мади! — изведнъж извика Филип с глас, станал дрезгав от мъка. — Защо умря? Ти беше всичко за мен. Сега нямам нищо... О, Мади, Мади...

Той наведе глава и парещите сълзи закапаха по пръстите му, стиснали здраво ръцете ѝ. Остана така дълго, докато Шейн дойде и го отведе.

37.

Той я върна в Дънун.

След кратка церемония в римокатолическата катедрала „Сейнт Мери“ в Сидни той пренесе тялото ѝ със самолет във фермата в Кунамбъл. През целия път седя до ковчега ѝ. Шейн го придружаваше.

Майка му и Джейсън заедно с отец Райън и Бари Грейвс ги следваха със самолета на Джейсън.

След като самолетът се приземи, Филип пренесе ковчега в къщата на имението и го положи в дългата галерия сред портретите на прадедите си. Той остана там една нощ.

Утрото се случи ведро и ясно с яркосиньо, безоблачно небе и на трептящата слънчева светлина градините и полята на Дънун изглеждаха великолепни. Но Филип не забелязваше нищо. Беше потресен до вцепенение, вършеше всичко машинално и през повечето време не забелязваше хората около себе си.

Беше посочил кой да носи ковчега до последното ѝ жилище — Шейн, Джейсън, Бари, Тим — управителят на имението, и Мат и Джо, двамата коняри, които се бяха привързали към нея за краткото време, през което тя бе живяла тук.

В събота сутринта точно в десет часа шестимата мъже изнесоха ковчега от къщата. Тръгнаха след отец Райън по виещата се пътека сред обширните ливади и цветни градини към малкото семейно гробище. То се намирало сред малка горска поляна, закътано между дървета и оградено с каменна стена. Тук Андрю Макгил, родоначалникът, бе погребан до съпругата си Теса заедно с други потомци на австралийския род Макгил — на гробовете им имаше непретенциозни мраморни плочи.

Филип бе решил да погребне жена си до Пол.

За първи път бе видял Мадилана О'Шей, когато тя разглеждаше портрета на Пол; тогава тя му каза как си е помислила, че мъжът от портрета е оживял, когато е видяла него, Филип, на прага на галерията. Мади често се шегуваше, че прилича на комарджия също като дядо си;

освен това, също като Пол Макгил, Мади бе пленена от чара на Ема Харт.

Затова Филип смяташе, че е редно и подобаващо последното ѝ жилище да бъде до дядо му. Кой знае защо, изпитваше странно успокоение при мисълта, че двамата ще лежат един до друг на това късче земя.

Свещеникът, Филип и шестимата мъже спряха пред зейналия гроб.

Той беше в дъното на гробището, засенчен от красивите брястове и уханните евкалипти, които тя бе обикнала, както бе обикнала Дънун и тази прекрасна земя, напомнила ѝ за родния Кентъки.

Дейзи ги чакаше с икономката мисис Кар, с останалия персонал и с други мъже и жени, които работеха в имението и бяха дошли със съпругите и децата си. Всички бяха облечени в черно или носеха черни ленти на ръкавите на най-официалните си дрехи; жените и децата държаха цветя и цъфнали клонки. Докато стояха с наведени глави и слушаха католическата проповед на отец Райън, те открито плачеха за Мадилана, която много бяха обикнали, макар да бе живяла в Дънун твърде кратко.

Филип се бе затворил в мъката си.

Тя бе вледенила сърцето му и докато траеше погребалната церемония, очите му останаха сухи. Позата му бе неестествена, сякаш тялото му се бе вцепенило, а ръцете си държеше свити в юмруци. Излъчваше мрачна неумолимост, а яркосините му като метличина очи бяха дълбоко хлътнали и невиждащи, красивото му лице — отслабнало и лишено от всякакъв израз. Видът му бе заплашителен и сдържаността му не допускаше никой да се доближи до него.

След като отец Райън прочете последната заупокойна молитва за Мади и ковчегът бе положен в гроба, той прие изказаните шепнешком искрени съболезнования на подчинените си и бързо закрачи обратно към къщата.

Шейн и Дейзи веднага го последваха. Чак когато влязоха вътре, той проговори. Обърна се към тях в коридора и каза:

— Не мога да остана тук. Тръгвам си, мамо. Трябва да бъда сам.

Дейзи вдигна поглед към сина си. Лицето ѝ беше изопнато, преbledняло, очите ѝ — зачервени от плач. Тя нежно го докосна по ръката.

— Моля те, Филип, не повтаряй същото, както при смъртта на баща ти. Трябва да излееш болката си, да скърбиш за твоята Мади. Само тогава ще можеш да действаш нормално и да продължиш да живееш.

Той изгледа Дейзи, сякаш не я виждаше. Очите му не се спряха на нея, а на някакъв далечен образ, който само той съзираше.

— Не искам да живея. Не и без Мади.

— Недей да говориш така! Ти си млад човек! — извика Дейзи.

— Ти не разбираш, мамо. Аз загубих всичко.

— Имаш детето, твоята дъщеря и дъщеря на Мади — бързо отвърна Дейзи. Беше толкова нещастна и покрусена, че чувствата ѝ просто се изписваха на измъченото ѝ лице.

Филип отново погледна майка си, без да я вижда. Не каза нищо, обърна се, прекоси коридора и излезе от къщата, без да се обърне.

Дълбоко страдаща за сина си, Дейзи го проследи с поглед. Тихо заплака и пристъпи към Шейн. Цялото ѝ същество излъчваше ужасяваща безпомощност. Не знаеше какво да прави.

Шейн я прегърна и я заведе в гостната.

— Филип ще се оправи — увери я той. — Сега е изпаднал в шок и не разсъждава.

— Да, знам, Шейн, но толкова се страхувам за него. И Пола също — отвърна разплакано Дейзи. — Каза ми го вчера, когато се обади по телефона от Лондон. Каза: „Не бива вътрешно да се разяжда от мъка, както стана, когато татко умря. Ако допусне това, никога няма да може да преживее смъртта на Мади.“ Знам много добре какво има предвид. И е права, разбира се.

Дейзи седна на канапето, затърси носната си кърпичка в чантата, избърса очите си и издуха носа си. Погледна Шейн, който бе застанал до камината, и рязко попита:

— Дали не направихме ужасна грешка, като възпряхме Пола да дойде тук?

— Не, Дейзи, не сме направили грешка. Това е много дълго пътуване, за да дойде тук само за три-четири дни! Филип пръв го каза. Той беше непреклонен, че тя трябва да остане в Англия.

— Може би щеше да му помогне. Двамата винаги са били много близки, Шейн, ти знаеш това.

— Вярно, би могла — съгласи се Шейн и продължи със смекчен глас: — От друга страна, мисля, че дори нейното присъствие нямаше да намали шока и да облекчи страданието му. Освен че изпитва ужасна мъка, той не е на себе си, защото загубата го връхлетя толкова внезапно и неочаквано. И това е съвсем разбираемо — като си помислиш, че преди по-малко от седмица Мади беше в цветущо здраве и очакваше раждането на детето си. Животът и за двамата беше прекрасен, те бяха влюбени. И изведнъж край. Тя умря за една нощ. Той е зашеметен, не може да се задържи на краката си след тази трагедия, Дейзи. Но ще се възстанови. Трябва... няма друг избор. Просто му е нужно време.

— Не знам — каза неуверено Дейзи, — той боготвореше Мади.

— Наистина я боготвореше — включи се в разговора Джейсън, който влезе в гостната и застана до Дейзи. — И много дълго ще страда. Но Шейн е прав, скъпа, Филип ще се оправи. На края всички се оправяме, не е ли така?

— Да — промълви Дейзи, като си помисли за Дейвид.

Джейсън седна до нея и я прегърна успокоително.

— Хайде, любима — продължи той, — опитай се да не се тревожиш за него.

— Не мога. — Тя погледна Шейн. — Къде мислиш, че отиде?

— Най-вероятно в Сидни... за да бъде сам. Като ранен звяр, който иска да бъде раните си, без да го гледат.

— Филип е поел задължението да управлява една огромна корпорация, Дейзи, и е много съвестен — намеси се Джейсън. — Ще видиш, че в понеделник ще поеме юздите както обикновено и доколкото го познавам, яростно ще се впусне в работа.

— И ще намери спасение в работата — подхвърли тихо Шейн. — Ще я използва да притъпи с нея болката си, както направи, когато Дейвид загина, и това ще продължи, докато започне процесът на възстановяване.

— Надявам се, че ще успее да се пребори със скръбта си и че ще може да си уреди живота по някакъв начин — каза Дейзи. Тя погледна тревожно първо съпруга си, после зет си.

— Филип е толкова странен понякога. Години наред е бил загадка за много хора, включително и за мен от време на време. — Тя въздъхна и очите ѝ изведнъж пак се наляха със сълзи. — Горката

Мади, толкова я обичах. Всички я обичахме, нали? Беше ми като втора дъщеря. Защо точно тя трябваше да умре? — Дейзи поклати глава и преди някой от мъжете да каже нещо, тихо продължи: — Но винаги добрите си отиват, не е ли така? Толкова е несправедливо... толкова несправедливо. — От очите ѝ потекоха сълзи и намокриха бузите ѝ.

Джейсън я притисна в обятията си.

— Недей, скъпа, недей, скъпа — шепнеше той в желанието си да я утеши и успокои. Не знаеше какво да прави, не намираще думи. Съзнаваше, че в такива моменти думите не носят облекчение.

След малко Дейзи се съвзе, изправи се, издуха носа си и изтри сълзите си. Лицето ѝ внезапно придоби решителност и тя каза с твърд глас:

— Трябва да бъдем силни, за да помогнем на Филип да преживее тази трагедия.

— Той знае, че ние сме до него — отвърна Шейн и се усмихна на Дейзи колкото се може по-радостно, за да ѝ вдъхне увереност. — Не се отчайвай.

— Няма. — Тя се обърна към Джейсън и попита: — Къде е отец Райън?

— В библиотеката с Тим и жена му и с още няколко души. Мисис Кар сервира кафе с кейк, а който предпочита, може да пийне и нещо по-силно.

— Колко невъзпитано се държим! Трябва да отидем при хората! — извика Дейзи и веднага стана. — Трябва да заместим Филип — добави тя и побърза към библиотеката.

Джейсън тръгна след нея, следван от Шейн.

Въпреки окуражителните думи, които каза на Дейзи, Шейн беше силно разтревожен за Филип. Нямахше да остане в Дънун до понеделник сутринта. Бързаше да се върне в Сидни, защото искаше да бъде близо до Филип и да не го изпуска от очи.

Никой не разбра къде е бил Филип в събота и неделя, след като внезапно напусна Дънун веднага след погребението на Мади.

Когато Шейн се опита да се свърже с него по-късно същата вечер в къщата му в Пойнт Пайпър, мисис Ордънс каза, че го няма. Нямахше

го и в апартамента в „Макгил Тауър“ — така поне твърдеше Хосе, филипинският прислужник.

Шейн не можеше да прецени дали някой от двамата лъже по нареждане на господаря си, но не се и опита да установи това, тъй като знаеше, че ако Филип е казал на прислужниците си да го прикриват, нищо не можеше да се направи. Той беше не по-малко упорит от Пола. Това беше семейна черта, наследена от Ема Харт.

В понеделник сутринта точно в седем и половина Филип влезе в кантората в „Макгил Тауър“, както обикновено, и извика Маги и Бари в кабинета си за редовното сутрешно заседание.

Беше ледено сдържан и изглеждаше толкова страховит и непристъпен в мъката си, че Маги и Бари не посмяха нито да дадат израз на съчувствието си, нито да кажат каквото и да е извън служебните въпроси.

Както предвиждаше Джейсън, Филип се нахвърли върху работата си с ярост, която трудно можеше да се опише. Дните минаваха, а той оставаше да работи все по до късно. В апартамента се качваше не по-рано от девет, девет и половина вечерта и там вечеряше нещо леко, приготвено от филипинския прислужник. След това се оттегляше в спалнята си, на другата сутрин ставаше в шест часа и в седем и половина беше в кабинета си, без нито веднъж да наруши този безмилостен режим. Не се появяваше в обществото, не поддържаше връзка с никого, освен с подчинените си. Всъщност странеше от всички, които не бяха пряко ангажирани с работата му, включително от майка си и от Шейн, а с тях беше най-близък. Поведението му все повече тревожеше и двамата, но те бяха безпомощни да направят каквото и да е.

Бари Грейвс, който бе с Филип почти през цялото време от работната седмица, очакваше, че той ще каже нещо за Мади, за смъртта ѝ или за детето, но напразно. В очите на Бари, колкото повече време, минаваше, той ставаше все по-сдържан и затворен в себе си. Бари знаеше, че гневът, който Филип потиска, много скоро ще избухне под някаква форма.

Един следобед в отчаянието си Бари се обади на Дейзи по телефона в къщата ѝ в Роуз Бей и дълго и подробно ѝ разказва колко се тревожи за сина ѝ.

Веднага щом приключи разговора с Бари, Дейзи се обади на Шейн, който току-що се бе върнал от двудневно пътуване до Мелбърн и Аделаида, където беше обиколил хотелите „О’Нийл“.

— Днес трябва да ходя в Сидни... всъщност след малко ще тръгна. Може ли да се отбия да те видя, Шейн? — попита Дейзи.

— Разбира се. Това е прекрасно — каза той и погледна часовника на бюрото си. Беше точно три и пет. — Ела след един час. Ще прием чай и ще си поговорим. Дейзи.

— Благодаря, Шейн, много си любезен.

Точно в четири секретарката въведе тъща му в личния му кабинет в хотел „Сидни О’Нийл“. Шейн стана и заобиколи бюрото, за да я посрещне.

След като я целуна по бузата, той я отдалечи от себе си и внимателно я огледа:

— Както обикновено изглеждаш прекрасно, Дейзи. Но си разтревожена — каза сериозно той. И добави: — За Филип. — После я поведе към канапето пред остъклената стена с изглед към пристанището на Сидни. Дейзи не отговори.

Двамата седнаха. Тя хвана ръката му и го погледна в лицето. Познаваше го цял живот, от деня, в който се бе родил, и го обичаше като свое дете. След малко каза:

— Винаги си ми бил добър приятел, Шейн, а и прекрасен зет. Утешаваше ме, когато мама умря, и никога няма да забравя колко много ми помогна в най-ужасния момент от живота ми, когато Дейвид загина. И за мен, и за Пола ти си опора. Но сега отново трябва да те помоля за помощ, да те помоля да направиш нещо за мен.

— Знаеш, че ще направя всичко, каквото мога, Дейзи.

— Иди при Филип — каза тя и някак настоятелно се наведе към него. — Говори с него. Опитай се да му обясниш. Накарай го да разбере, че ще се разболе, ако продължава така.

— Но той не иска да ме види! — извика Шейн. — Цял подвиг е, ако успея да го хвана по телефона. Знаеш, че му звъня всеки ден. Маги буквално го насилва да вдигне слушалката. Трябва да знаеш, че водя истинска битка. А като му кажа, че искам да се видим, че го моля да се видим, той все има купища работа, служебни срещи и така нататък.

— О, да, знам, аз имам същите проблеми с него. И срещам същата съпротива. Но съм сигурна, че ти си един от двамата души,

които могат да говорят с Филип. Другият човек е Пола, но тя не е тук. Оставаш ти. Моля те, направи го заради Филип и заради мен. Помогни му да помогне сам на себе си — каза умолително Дейзи с отчаян глас.

Шейн не отговори нищо и се замисли. Дейзи побърза да продължи:

— Иди довечера в апартамента! Влез с взлом! Всъщност това не е нужно. Аз ще се обадя на Хосе и ще го предупредя, че ще отидеш. Той ще те пусне, а щом вече си вътре, Филип ще те приеме, сигурна съм.

— Добре — съгласи се той. — Ще отида. Ще направя всичко възможно.

— Благодаря ти, Шейн. — Дейзи направи опит да се усмихне и добави: — Бари много иска да помогне. Но повече от това не може да направи. Ужасно се тревожи за Филип. Казва, че Филип е обладан от гняв. По-точно от ярост. Ярост от това, че Мади умря. Изглежда, не е в състояние да възприеме този факт или да погледне на смъртта ѝ от друг ъгъл.

— Това беше ужасен шок за него... много тежък шок.

Дейзи отвори уста, но прехапа устни. После тихо каза:

— О, Шейн, той не е дошъл да види бебето, откакто го взехме с Джейсън от болницата, нито ме е попитал за него.

Шейн не беше много изненадан.

— Дай му малко време за това — каза той и замълча, обмисляйки внимателно думите си, преди да продължи. — Може би обвинява детето за смъртта на Мади, както и себе си, тъй като е баща на детето. Нали помниш какво каза Алън Стипсън — че бременността може да е причинила мозъчния кръвоизлив. Няма да забравя колко се ужаси Филип, като чу тези думи.

— И аз няма да го забравя — кимна Дейзи. — И също си мисля за това, мисля, че той се обвинява. — Тя въздъхна тежко. — Бари смята, че Филип изпада в ужасна депресия. Смъртта на Мади му нанесе толкова тежка рана, че ще минат месеци, докато заздравее.

Ако изобщо някога заздравее, помисли си мрачно Шейн, но не изказа гласно опасенията си, защото не виждаше смисъл да тревожи допълнително тъща си.

— Разкажи ми сега за бебето, Дейзи — подкани я той. Лицето ѝ мигновено се промени и цялото светна.

— О, Шейн, тя е най-прелестното същество. Всъщност прилича ми на твоята Линет и на Натали на Емили. Няма съмнение, че е следващата червенокоса красавица на Ботичели... истинска Харт от главата до краката.

Шейн се усмихваше, кимаше и слушаше Дейзи с цялото си внимание. Знаеше колко важно е за нея да говори за новата си внучка, за дългоочакваната наследница на голямата империя Макгил. Горкото дете, помисли си внезапно той, дойде на този свят в тежък момент, обречено да носи тежко бреме... смъртта на майка си. Шейн разбра, че трябва да направи всичко, което е по силите му, за да накара Филип да приеме и обикне детето. За доброто и на двамата. Бащата имаше нужда от дъщерята, както и дъщерята имаше нужда от бащата.

След като Дейзи най-накрая си тръгна, Шейн се залови с натрупалата се през последната седмица писмена работа. Написа кратко, нежно писмо до Пола и картички на Лорн, Теса, Патрик и Линет. Приключи малко преди шест часа и отиде на среща с Греъм Джонсън, управителен директор на веригата хотели „О’Нийл“ в Австралия, и с трима други висши служители на компанията. Най-важната точка в дневния ред беше новият хотел „О’Нийл“, който се строеше в Пърт.

В седем и половина Шейн приключи съвещанието и двамата с Греъм отидоха да вечерят в „Уентуърт“. Когато идваше в Сидни, Шейн не пропускаше да посети другите хотели в града. Събираше впечатления каква е наредбата, храната, напитките, обслужването, общото състояние, за да сравни собствените си хотели с конкурентните заведения. „Уентуърт“ му харесваше и двамата с Греъм прекараха приятно, докато вечеряха печено агнешко с пресни зеленчуци и отпиваха от чудесното червено вино. През повечето време говореха по служебни въпроси във връзка с новия хотел в Пърт. Шейн се уговори да отиде с Греъм в Западна Австралия през другата седмица, преди да се върне в Лондон.

В десет часа двамата излязоха от хотела. Греъм взе такси, за да се прибере вкъщи, а Шейн тръгна към „Бридж Стрийт“, където се намираше „Макгил Тауър“. Имаше нужда да повърви на чист въздух, след като цял ден бе стоял затворен в администрацията на хотела;

освен това искаше да е сигурен, че Филип ще е приключил с вечерята и ще си почива, когато той пристигне в апартамента. Дейзи го посъветва да отиде там към десет и половина.

Наближавайки небостъргача от черно стъкло, Филип започна да се подготвя за предстоящата среща със зет си. Знаеше, че ще бъде трудна — болезнена, емоционална, разстройваща. Докато се качваше с асансьора, се запита каква утеха би могъл да измисли за Филип в страданието и мъката му и си даде сметка, че не може нищо да му предложи. Освен съчувствие, разбиране, подкрепа и обич.

Според уговорката с Дейзи прислужникът Хосе въведе Шейн в апартамента още щом той натисна звънеца.

Филипинецът го покани в красивата кремавобяла всекидневна, която се издигаше над града. Тази вечер тя бе слабо осветена и това даваше възможност да се открои възхитителната гледка. Като се поклони учтиво, прислужникът каза:

— Аз каже мистър Еймъри, че сте тук, сър.

— Благодаря, Хосе. — Шейн прекоси стаята и седна на един стол. Миг по-късно Хосе се върна и отново се поклони.

— Мистър Еймъри каже почакайте, моля.

— Да, добре. Благодаря.

Петнайсет минути по-късно Шейн взе да губи търпение и да се чуди защо Филип се бави. Отиде до барчето в дъното на стаята и си наля коняк. Взе чашата и пак седна. Отпивайки от коняка, той продължи да се подготвя за срещата с Филип, търсейки думите, които щеше да изрече, и правилното поведение. Едно нещо бе жизненоважно. Независимо какво щеше да успее да постигне тази вечер, трябваше да убеди Филип да отидат утре заедно в къщата на Дейзи. Да видят детето. Бе обещал това на Дейзи и сам съзнаваше колко важно е Филип да се отърси от чувството за вина и прегрешение. Шейн бе убеден, че само детето може да помогне на Филип да се съвземе. Приеме ли го, той ще го обикне и едва тогава ще може да превъзмogne скръбта си по Мади и нейната смърт.

Изминаха още петнайсет минути, докато Филип най-накрая излезе от кабинета си. Изправи се на вратата на всекидневната и изгледа навъсено Шейн.

Шейн веднага стана, понечи да пристъпи към него, но се спря, поемайки дълбоко дъх. С голямо усилие на волята се сдържа да не възкликне, стреснат от външния вид на зет си. Филип бе отслабнал, изглеждаше изтощен, но най-ужасяващо беше лицето му. То бе смазано от скръб. Страните му — хлътнали и изпити, яркосините очи — помътнели и зачервени със сини кръгове като черни рани. Най-стъписващото обаче бе черната му коса. На слепоочията тя бе чисто бяла.

Шейн нито за миг не се бе усъмнил, че Филип приема много тежко смъртта на Мади, но не бе осъзнал колко дълбоко е отчаянието му. Вътрешно Филип се разкъсваше и страдеше много по-силно, отколкото Шейн си представяше. Той разбра, че самообладанието, което демонстрира пред света, е съвършено измамно. Студената сдържаност и недостъпност, описани от Бари, бяха единствената му защита и благодарение на тях все още не бе рухнал. Шейн проумя всичко това, докато гледеше Филип, и сърцето му се сви.

Шейн пристъпи и двамата мъже сърдечно се ръкуваха.

— За малко да не те приема — каза Филип. Пусна ръката на Шейн, сви уморено рамене, отиде на бара и си наля голяма водка, в която сложи лед от сребърната кофичка. — Но след това изведнъж си дадох сметка, че няма смисъл — продължи той, без да се обръща. — Знам, че утре ще дойдеш пак, вдругиден — също, че майка ми ще дойде. После Джейсън. После се сетих, че на някой от вас може да му хрумне безумната идея да докара тук Пола, затова реших, че е по-добре да се видим... — Филип не си направи труда да довърши. Думите му просто секнаха. Беше изтощен от липса на сън, умората му просто се набиваше в очи, когато вяло тръгна към канапето и седна. Нямаше и следа от обичайната му жизненост и бодрост.

Известно време Шейн безмълвно го наблюдаваше, после тихо каза:

— Минаха три седмици, откакто погребяхме Мади, а през това време се видяхме само веднъж, Дейзи също те е виждала само веднъж. Майка ти се тревожи, Филип, аз — също.

— Няма защо да се тревожите! Аз съм добре! — отвърна сопнато Филип, много по-рязко, отколкото досега.

— Това не е вярно! Не си добре! — отвърна бързо Шейн.

— О, боже мой, добре съм.

— Мисля, че не си добре. И откровено казано, в такъв момент имаш нужда от семейството си. Имаш нужда от мен, от Дейзи и от Джейсън. Моля те, не ни отблъсквай. Ние искаме да ти помогнем, Филип, да те утешим, доколкото можем.

— Няма утеха за мен. Ще оцелея, както, предполагам, оцеляват всички. Но мъката ми ще остане завинаги... тя беше толкова млада, как не разбираш? Предполага се, че първо умират старите хора... това е жизненият цикъл. Когато погребем стар човек, времето лекува болката. Но когато си отиде млад човек, болката остава завинаги.

— Ще премине, повярвай ми, че ще премине — отговори съчувствено Шейн. — А и Мади не би искала да страдаш така. Би искала да почерпиш сили от...

— Не желая да ми държиш религиозни проповеди, Шейн! — извика раздражено Филип.

— Нямах такова намерение — отговори тихо Шейн.

Филип въздъхна тежко и уморено, облегна се на канапето и затвори очи.

Известно време двамата мъже седяха мълчаливо. После Филип внезапно стана, отиде на бара и сложи още лед в чашата си. Изглежда изпитателно Шейн и каза с много мрачен глас:

— Не мога да си спомня нищо за изминалата година, Шейн. Това е най-ужасяващото. Има само едно... празно пространство. Нея я няма, сякаш никога не е съществувала в живота ми. — Гласът му секна и той хрипливо, добави: — Не мога да си я спомня... не мога да си спомня Мади.

— Това е от шока — побърза да каже Шейн, уверен, че е точно така. — Наистина е от шока, Филип. Ще си я спомниш.

— Не, няма — заклати яростно глава Филип. — Знам, че няма.

— Тялото е мъртво, но духът остава — каза Шейн. — Тя е жива в сърцето ти. Духът ѝ е в теб и в детето. Само тялото ѝ го няма. Моля те, повярвай ми. Мади е в сърцето ти и в спомените ти и винаги ще бъде с теб. А ти имаш и детето.

Филип не отговори.

Отдалечи се от бара и бавно, като стар човек, тръгна към прозореца. Спря и се загледа навън. Бе изслушал внимателно Шейн, бе погълнал всяка негова дума. Сега се опитваше да схване казаното, да

го приеме. Верни ли са тези думи? Живее ли духът на Мади в сърцето му? Ще бъде ли тя винаги с него?

Той въздъхна. Не намираше никаква утеха в думите на Шейн. Вече бе приел безвъзвратността на смъртта, бе приел, че Мади си е отишла завинаги от него. Тя беше всичко за него. Целият му живот. Мади бе излекувала мъката му, само като си помислеше за нея, и ставаше щастлив, тя бе сгряла сърцето му. А сега той не можеше да си представи лицето ѝ. Трябваше да види нейна снимка, за да си го припомни. Не разбираше защо това е така. Толкова много я обичаше.

Затвори очи и подпря пламналата си глава на прозореца. Беше я убил. С любовта си бе убил жената, която обичаше повече от всичко на този свят...

Шейн каза нещо и Филип отвори очи, но не отговори. Не слушаше зет си.

Загледа се в нощното небе. То беше великолепно тази вечер — непрогледно синьо, гладко като кадифе, безоблачно, осеяно с ясни звезди и на неговия фон — ярките мигащи светлини на небостъргачите в града. А в далечината на изток аметистовият цвят преливаше в трептящо златисто и огненочервено.

Денят ще бъде прекрасен, помисли си разсеяно Филип. Червеното небе вечер е радост за овчаря, червеното небе сутрин го кара да внимава. Колко често, когато беше малък, баба му повтаряше тези думи. Ема винаги се възхищаваше от небето и от небесната светлина. Докато гледаше красивото небе. В гърлото му изведнъж заседна буца, но той не можа да разбере защо. И тогава си спомни нещо. Мади също много обичаше да говори за светлината, за облаците, за смяната на цветовете, когато денят отстъпва място на нощта.

Филип изведнъж настръхна, приближи се още повече до прозореца, намръщи се и впери поглед в тъмната пелена от облаци, плъзнали над небостъргачите през няколко улици. Колко странно изглеждаха тези облаци. Не можеше да разбере какво точно е това.

— О, боже мой! — извика той само след миг. — О, боже мой!

Шейн стана и бързо отиде при него.

— Какво има? Не ти ли е добре?

Филип се обърна, сграбчи Шейн за ръката и го привлече към прозореца.

— Виж! Там! Черният пушек, червеното сияние. О, господи, Шейн, пожар! „Сидни О’Нийл“ гори!

Шейн присви очи. Затаи дъх и проследи погледа на Филип. Хоризонтът над Сидни не му беше толкова добре познат, колкото на зет му и му трябваше време да различи пушека и да проследи откъде идва. Но разбра веднага, че собственият му хотел е в пламъци. Бе различил огромната остъклена стена на прочутата Зала с орхидеите.

Без да каже нито дума, той се обърна и излетя от стаята.

Филип на мига го последва.

Двамата слязоха с асансьора, гледайки се в безмълвен ужас. Още докато вратите му се отваряха, те едновременно изскочиха във фойето и хукнаха по „Бридж Стрийт“.

Докато тичаха към „Сидни О’Нийл“, кънтящите им стъпки бяха заглушени от писъка на сирените на три пожарни коли, които профучаха бясно край тях.

38.

Докато тичаше към хотела, Шейн не знаеше какво го очаква там. Разбираше, че е станало бедствие, но не беше сигурен за размерите му.

Само един хотелиер можеше да си даде сметка какъв ужас е да избухне пожар в хотел и колко кошмарни са последиците от това. Затова Шейн бе целият нащрек в очакване на най-страшното и на безкрайните проблеми от най-неприятен характер. Щеше да има паника, уплаха, хаос и всевъзможни наранявания. Задушаване от дим, изгаряния, счупвания, травми, шок. И смърт.

Като сви зад ъгъла, пред очите му се изправи в цял ръст „Сидни О’Нийл“, любимият му хотел от международната верига. Гледката го накара да се закове на място.

— О, господи! Не! Не! — извика високо той. И остана като вцепенен.

Хотелът му представляваше горяща факла.

Посрещнаха го пламъци, черен дим и горещ въздух. Над пламтящата сграда кръжаха и се издигаха хеликоптери, които прибираха хора от покрива. Десетки пожарникари на земята или на стълби, насочили маркучите си, действаха с пълна сила; други, въоръжени с въжета и стълби, спасяваха хората от високите етажи.

На няколко стратегически места бяха паркирани линейки и полицейски коли. Лекарите, сестри и полиция правеха всичко възможно, за да помогнат на пострадалите. Три линейки, които пренасяха ранените, префучаха край него, а сирените им разчистваха пътя към най-близката болница.

Шейн извади носната си кърпа и избърса влажното си лице. Беше целият в пот от тичането, от горещата въздушна вълна и от страха, че в хотела може да са останали още хора. Сцената пред очите му бе ужасяваща, както и предполагаше. Навсякъде имаше счупени стъкла, по земята се търкаляха части от счупени предмети, във въздуха се стелеше заслепяващ дим, заповедите, които издаваха полицаите и служителите от хотела, се смесваха с виковете и стенанията на пострадалите. Група гости на хотела, повечето от тях по нощници и

пижами, стояха объркани и уплашени до една полицейска кола. Шейн тъкмо се канеше да отиде при тях, когато видя, че двама от портиерите на хотела им се притекоха на помощ. Заведоха ги в една от линейките — там обслужваха хора, получили леки наранявания и изпаднали в шоково състояние.

Като сложи носната кърпа на устата си, Шейн започна да си пробива път сред струпалите се хора — служители на хотела и охрана, полицаи, медицински сестри и шофьори на линейки. Трябваше да се добере до хотела и да поеме веднага нещата в свои ръце.

Един полицай го спря с думите:

— По-нататък не може, сър. Опасно е.

— Благодаря за предупреждението. Но аз съм Шейн О'Нийл, собственикът на хотела. Трябва да отида, за да помогна, с каквото мога.

— Минете, мистър О'Нийл — каза полицаят, който го позна. Той изгледа съчувствено Шейн, като го пропусна да мине през издигнатата дървена барикада.

Шейн почти веднага забеляза Питър Уд — управителя, който бе дежурен през нощта, и го сграбчи за ръката.

Уд рязко се извърна. Като видя Шейн, по изцапаното му лице се изписа облекчение.

— Мистър О'Нийл! Слава богу, че сте добре! Опитахме се да се свържем с вас, щом чухме първата тревога към единайсет часа. Разбрахме, че не сте в апартамента си. Но не знаехме дали не сте някъде другаде в хотела. Ужасно се притеснихме за вас, къде ли не ви търсихме.

— Бях извън хотела — отговори Шейн и погледна мрачно управителя: — Знаеш ли колко са пострадалите?

— Не знам точно — поклати глава Питър Уд. — Но смятам, че има около петнайсет ранени. — Замълча и тихо добави: — И четирима мъртви.

— О, божичко! — Шейн дръпна Уд настрана, за да направи път на няколко гости на хотела, които един служител от охраната извеждаше навън. Когато групата се отдалечи, той попита: — Известна ли е причината?

— Не. Но аз имам собствено обяснение.

Шейн намръщено се взря в него.

— Да не би да смяташ, че е палеж?

— Не, не. Кой би искал да подпали хотела?

— Някой недоволен служител може би? Който неотдавна е бил уволнен?

— Не, мистър О'Нийл — заяви Уд, — сигурен съм, че няма такова нещо. Ако ви интересува моето мнение, смятам, че е станало по невнимание.

— Разбирам. Къде е започнал пожарът, Питър?

— На трийсет и четвъртия етаж. — Уд изгледа многозначително Шейн. — Имали сте късмет, мистър О'Нийл. Били сте на косъм.

Шейн се взря в Уд и изведнъж схвана какво иска да му каже управителят. Неговият апартамент беше на този етаж заедно с други апартаменти, дадени под наем за продължително ползване. На трийсет и петия етаж имаше стаи и апартаменти за гости на хотела, а на трийсет и шестия, на самия връх на сградата, бе разположена прочутата Зала с орхидеите.

— Мога само да благодаря на бога, че миналата седмица затворих целия трийсет и пети етаж заедно със Залата с орхидеите, за да ги преобоядисам — извика Шейн. — Иначе катастрофата щеше да бъде десет пъти по-тежка, ако имахме гости и на трийсет и петия етаж плюс още двеста души в ресторанта, които вечерят и танцуват.

— Да, и ние през цялото време това си повтаряме.

— Надявам се, че повечето гости вече са прехвърлени в други хотели?

— В „Хилтън“ и „Уентуърт“ — кимна Уд. — Имаме късмет и че тази седмица не всички стаи в хотела бяха заети.

В този момент Филип дотича при тях. Беше задъхан и изпотен.

— Търсех те — каза той на Шейн, после се обърна към Питър Уд и попита: — С какво мога да помогна?

— Няма нужда от помощ — отговори Шейн. — Както виждам, персоналът и всички служби, които са дошли на място, са действали великолепно. Преди няколко минути, като пристигнах, положението ми се струваше хаотично, но не е така. Изглежда, че нещата са под контрол. — Като погледна хотела, по лицето му се изписа болка. Два от средните етажи все още горяха, но бяха дошли подкрепления — новите пожарогасители атакуваха енергично пламъците и скоро щяха да ги потушат.

— Може би ще... — започна Филип, но нито Шейн, нито Питър Уд чуха думите му. Гласът му бе заглушен от страхотна експлозия, сякаш бяха избухнали няколко бурета с динамит. Тя раздра въздуха и ги стресна. И тримата обърнаха глави към хотела. По лицата им се четяха ужас и мрачни предчувствия.

— Какво беше това, дявол да го вземе? — извика Филип.

— Прозорци, които се пръсват от високата температура вътре в сградата на хотела — отвърна Шейн и потръпна. Не смееше да си представи, че може да има още нещастни случаи.

— Но защо не виждам да падат счупени стъкла — измърмори озадачено Филип.

— И аз не виждам — каза Шейн, — но съм сигурен, че е това.

— Изглежда, са прозорците от другата страна на сградата, мистър Еймъри, на стаите, които гледат към Сидни Харбър — намеси се Питър Уд.

Млада жена, облечена с халат и с изцапано от сажди лице, се приближи забързано към тях. Изглеждаше объркана, уплашена.

— Моля ви, помогнете ми — задърпа тя Филип за ръката. — Моля ви, моля ви, помогнете ми. Не мога да си намеря детето. Тя се е загубила. Не мога да я намеря. Сигурна съм, че я изведохме навън. Сигурна съм. — Лицето на жената се разкриви. Тя избухна в плач.

Филип я прегърна през рамо и каза:

— Сигурен съм, че е на безопасно място. Елате с мен, ще ви помогна да я намерим.

— Тя е само на четири години — продължаваше да плаче жената. — Още е бебе.

Филип се опита да я успокои, докато вървяха. Скръбта и разкъсващата го мъка бяха забравени сред ужасната трагедия, причинена от пожара.

Към четири часа сутринта пожарът бе потушен.

Всички двайсет и пет ранени бяха откарани в отделенията за спешни случаи на болницата „Сейнт Винсът“ и в други болници в града. Загиналите, общо девет мъже и жени, бяха в моргата.

Пожарникари, полицаи и служители на хотела въдворяваха ред в района. От няколко часа Шейн бе поел нещата в свои ръце и действаше

със завидно хладнокръвие и решителност.

Хотел „Сидни О’Нийл“ представляваше тлееща, опушена развалина, сякаш изгорял, негоден кораб, изпречил се на хоризонта. На зазоряване Шейн и Филип се изправиха пред разрушената сграда и я загледаха с мрачни лица.

— Какво ужасна трагедия — каза тихо Шейн и се обърна към зет си. — Толкова много ранени и мъртви. Такова нещо никога не биваше да се случи. Не мога да спра да си мисля за семействата на загиналите. — Той тежко въздъхна. — Радвам се, че успя да помогнеш на онази млада жена. Беше съвсем обезумяла. Къде намерихте момиченцето?

— В една от линейките, където вече се бяха погрижили за него. Слава богу, не беше ранено. Само изплашено, след като се бе изгубило от майка си. — Филип хвана Шейн за ръката и се опита да го успокои: — Съжалявам, че ти се случи такова нещастие, Шейн. Знам колко много страдаш заради онези, които загубиха живота си, и за онези, които пострадаха. А освен това знам колко се гордееше със своята сигурна система за обезопасяване на сградата.

Тъй като Шейн не каза нищо, Филип продължи:

— Разбирам много добре какво означаваше този хотел за теб. Толкова съжалявам. Ще направя всичко, каквото мога, за да ти помогна.

— Благодаря, Филип. — Шейн разтри умореното си лице и изтощено поклати глава. Рухна мечтата на Блаки, помисли си той, като си припомни колко се радваше дядо му за строежа на „Сидни О’Нийл“. Той беше намерил и купил парцела при едно посещение в Сидни с Ема и беше решил, че това ще бъде перлата на хотелите на Антиподите. Блаки не доживя да види хотела построен, но преди да умре, одобри първите проекти. Сега само за няколко часа мечтата му рухна.

— Аз ще го построя отново — каза Шейн, сякаш давайки обещание на дядо си.

— Знам, че ще го построиш — отвърна Филип. — Ела сега в апартамента да се измиеш. Ще ти трябват чисти дрехи. Добре, че носим еднаква мярка.

По-късно същата сутрин изтощеният Шейн, който се бе изкъпал, избръснал и облякъл дрехи на зет си, се настани в заседателната зала

на „Макгил корпорейшън“.

Тук се състоя първото свикано от него заседание и започна разследването на причините за пожара в хотела. Присъстваха Питър Уд, управителят, който беше дежурен през нощта, когато избухна пожарът; Луис Бингли, главният управител на хотела; Греъм Джонсън, управителен директор на веригата хотели „О’Нийл“ в Австралия, други висши служители на „Сидни О’Нийл“ и шефът на противопожарната охрана Дон Арнолд, който ръководеше потушаването на огъня предната вечер.

След представянето на хората и размяната на поздравии Шейн пристъпи направо към въпроса.

— Чакаме сега от теб информация, Арнолд — каза той. — Както разбирам, ти и хората ти сте разговаряли с много от членовете на персонала. Имаш ли някаква представа как е започнал пожарът?

— Поради небрежност на някой от гостите на хотела — отговори началникът на противопожарната охрана. — Съдейки по онова, което намерихме на трийсет и четвъртия етаж и което впоследствие открихме, сме сигурни, че всичко е започнало от неизгасена цигара. Тя най-вероятно е паднала на канапето в някой от апартаментите на този етаж. От апартаментите, които се дават под наем. В случая става дума за наетия от „Джети корпорейшън“.

— Може ли да чуем повече подробности? — питаше Шейн.

— Разбира се. Един от сервитьорите, който е обслужвал гостите по стаите, дойде при мен рано тази сутрин. Каза ми, че си спомнил, че точно в този апартамент забелязал един пепелник, оставен на облегалката на канапето. Това било към осем часа, когато се върнал да прибере количката от вечерята. Мисля, че пепелникът е останал на облегалката на канапето и че е бил използван няколко пъти, преди гостите да се оттеглят в спалнята. След това пепелникът е паднал на канапето, което се е запалило от неизгасена цигара. Много вероятно е в продължение на два часа канапето да е тлеело, а после да е избухнало в пламъци. Само две секунди, след като са се събудили, и двамата обитатели на частния апартамент са били мъртви.

— Откъде знаеш това? — попита тихо Шейн.

— Двама от моите пожарникари са ги намерили сгъсени на спалнята. По тях не е имало изгаряния. Били са отровени от дима на дунапрена на канапето. Той е много леснозапалим и само за секунди

развива адска температура, както беше снощи. Пламъците са толкова силни, че могат да прогорят дупка в стената или в тавана и да избият прозорците. Освен това дунапренът дава най-опасните изпарения, главно цианид и въглероден окис.

Шейн се ужаси. Погледна Луис Бингли и остро реагира:

— През 1981 година британското правителство прие закон, който забранява използването на дунапрен в мебели. През миналата година аз премахнах дунапрена във всичките си хотели. Как така тук все още се използва?

— Спазихме тези ваши нареждания, мистър О'Нийл, наистина ги спазихме — поклати глава Луис Бингли. — В нито един от мебелите в хотела няма дунапрен. Знаете, че подменихме всички мебели.

— Но нали току-що чухте какво каза Арнолд! Канаето в апартамента на „Джети корпорейшън“ е било тапицирано с дунапрен!

Главният управител на хотела прехапа нервно устни и отговори:

— Излиза, че просто ни е убягнало от погледа. Неизвестно как. Нали знаете, мистър О'Нийл, че президентът на „Джети корпорейшън“ използваше свои дизайнери и те му мебелираха апартамента.

— Предупредихте ли ги за нашите нови изисквания? — попита Шейн.

— О, да. Но те очевидно не са се съобразили с тях — измърмори Бингли.

— Това е недопустимо! — избухна Шейн. — Да не говорим какво нехайство сме проявили, като не сме проверили дали дизайнерите са спазили забраната ни за дунапрена. — Той се опита да потисне напирания гняв и се обърна към началника на противопожарната охрана: — Кои са хората, загинали в апартамента? Разпознати ли са вече?

— Синът и снахата на президента на „Джети корпорейшън“.

Шейн тъжно поклати глава. Гледаше мрачно и тревожно.

— Това е твоето предположение за избухването на пожара. Но как са се развили нещата след това?

— Мисля, че са протекли така — започна Дон Арнолд. — С две думи, цигарата подпалва канаето. Дунапренът започва да тлее и накрая избухва в пламъци. По моя преценка това е станало около единайсет без петнайсет, единайсет без десет. Пламъците са толкова силни, че само за секунди избиват прозорците. Внезапният нов приток

на кислород издига огнена стена, която минава през вратите на апартамента. Подхранван от кислорода, огънят придобива убийствена сила и се устремява по коридора на трийсет и четвъртия етаж. Всичко това се развива за минути. Десет или петнайсет, бих казал. Огънят се движи едва ли не със скоростта на светлината.

Шейн кимна. Не беше в състояние да говори. Беше ужасен от току-що чутото. Небрежност, помисли си той. Първо, от страна на дизайнерите, после от страна на персонала. Трябвало е да проверят апартамента, след като е бил мебелиран. Ако го бяха направили, трагедията можеше да бъде избегната. Той отново въздъхна. Щеше да търси отговорност от Луис Бингли.

— Едно нещо е сигурно, мистър О'Нийл — продължи Арнолд. — Имате най-добрата система за сигурност. Детекторите за дим, аварийните изходи и пожарогасителите са задействали мигновено. Ако хотелът не беше така добре обезопасен, жертвите и разрушенията щяха да бъдат много повече.

— Имам чувството, че тук се задушавам — каза Джейсън.

— Какво искаш да кажеш? — изгледа го Шейн.

— Обстановката ме потиска. Толкова е мрачно, щорите — спуснати, светлината приглушена. — Джейсън хвърли поглед към преполовената бутилка уиски на масичката. — Много необичайно е за теб да пиеш по никое време, Шейн. Нали знаеш, че алкохолът няма да ти помогне.

— Съвсем трезв съм, но да ти кажа честно, иска ми се да се напия. Да се нафиркам до козирката, както се казва.

Джейсън поклати глава.

— Лош късмет извади, Шейн, просто не ти провървя. Но не си вчерашен хлапак и знаеш много добре, че такива неща се случват.

— Не мога да повярвам, че хотелът изгоря до основи — започна Шейн и млъкна. Скочи на крака и взе да крачи из стаята, както правеше вече дни наред. — Небрежност! Чиста небрежност! — избухна той. — Ако не им висях над главите по цял ден, всичко така и ще отиде по дяволите...

— Човек няма защо да се залавя с бизнес, ако не приеме рисковете. А рискът е ключовата дума днес, драги. Въпреки това те

разбирам много добре. Този пожар е ужасна трагедия. Съвсем ясно ми е защо си толкова гневен.

— Плащам най-високите заплати — извика Шейн, — раздавам премии, осигурявам най-различни облаги и какво ли още не, а те да не могат да проверят мебелите в един апартамент. Това е престъпно, Джейсън. Престъпно. Знаеш не по-зле от мен, че пожар нямаше да избухне, ако си бяха гледали работата както трябва. Тези нещастни хора нямаше да умрат, нито да пострадат, ако персоналът ми си беше на мястото. Това е, което ме вбесява. Ще затъна до гуша в съдебни дела, ще се разправям с адвокати, да не говорим за застрахователните компании. Те ще започнат сега да разследват причините за пожара.

— Това е съвсем естествено, Шейн — побърза да каже Джейсън. — И ти го знаеш. Но така или иначе, сигурен съм, че ще стигнат до същото заключение, до което стигна и началникът на противопожарната охрана. Виж какво, не виждам причини да не започнеш да правиш планове за възстановяване на „Сидни О’Нийл“, защо не възложиш на архитектите да изработят проекти.

— Мисля, че няма да строя.

Джейсън се ужаси.

— Трябва да построиш нов хотел, Шейн! Дължиш го на дядо си. Нещо повече, дължиш го на себе си.

Шейн не отговори. Отпусна се тежко на канапето и подпря главата си с ръце, напълно изтощен и отчаян.

Джейсън го изгледа и изведнъж се сепна. Никога досега не бе виждал Шейн в такова състояние, разчорлен и небръснат, по пижама и халат посред бял ден. Какво им става на тези млади хора? Толкова ли нямат кураж? Първо рухна Филип след смъртта на Мади, а сега и Шейн сякаш всеки момент ще се сгромоляса.

Джейсън се изкашля и каза:

— Беше толкова рязък с Дейзи по телефона, че тя ме помоли да дойда и да видя какво става тук. Кани те тази вечер на вечеря в Роуз Бей.

Шейн го погледна и поклати глава.

— Имам да работя — побутна той купчината с папки на масичката пред себе си — Трябва да се оправя с цялата тази история около пожара.

— Днес е събота. Все някога трябва да си починеш. А между другото, къде е Филип?

— Честна дума, не знам, Джейсън. И моля те да ме извиниш, но точно сега не мога да се тревожа и за него. Имам си достатъчно проблеми за оправяне.

— Да, знам. Затова с Дейзи искаме да дойдеш на вечеря. Ще ти се отрази добре да излезеш, да бъдеш сред хора.

— Не, искам да остана сам. Така ще бъде най-добре. Имам да свърша много работа. И много да мисля.

— Ако си промениш решението, можеш да дойдеш по всяко време.

— Да. Благодаря, Джейсън.

Шейн взе бутилката с уиски и си наля още.

Излизайки от кабинета, Джейсън тъжно поклати глава, мина през коридора и тихо излезе от апартамента.

39.

Той яздеше сам сред имението си.

Яздеше Черния опал, абаносовочерния жребец. До него крачеше още един кон без ездач. Това беше Джилда, дорестата кобила, която бе подарил на Мади след сватбата им. Като излезе от конюшнията, той й сложи любимото седло на Мади, гравирано със сребро, и обърна назад стремената, за да се знае, че господарката ѝ никога вече няма да я язди.

За първи път идваше в Дънун, откакто погребва тук Мади преди четири седмици. Когато пристигна в петък вечерта, Тим и всички останали в имението го посрещнаха сърдечно — явно се радваха, че най-после се е върнал. Той също се радваше.

Смъртта на Мади го бе разкъсала и изпълнила с непоносима скръб. Страхуваше се, че идването тук ще бъде много болезнено. Двамата бяха толкова щастливи в Дънун. Но сега, в този неделен следобед, докато яздеше през красивата пасторална местност, почувства, че го обзема покой. Знаеше, че това отчасти се дължи на тишината, красотата и спокойствието, които царяха тук.

Дълго време следваше течението на река Касълрей, после се отклони, прекоси няколко поляни и пое по виещата се пътека през зелените хълмове на Дънун. Като се изкачи на стръмния склон, слезе от коня, отиде при големия дъб и загледа изумително красивите околности.

Колко хубаво беше тук след двата дни дъжд. Всичко трептеше, окъпано в зеленина. Беше краят на август, почти краят на зимата. След няколко седмици щеше да започне пролетта, а времето вече беше прекрасно, толкова меко за сезона. Филип вдигна очи. Небето беше ярко, гладко синьо, залято от слънчева светлина. Красотата на деня сякаш подсилваше тъгата му. Искаше му се да сподели... с някого тази красота...

Филип се обърна, седна под дъба и се подпря на старото стебло. Свали широкополата шапка, хвърли я на земята и се опита да се отпусне. Мислите му бяха разпилени, все още хаотични, съзнанието

му бе замъглено от болка. Но може би тук щеше да успее да намери малко покой.

Това беше любимото му място от детските години. Мади също бе обикнала този хълм. Казваше, че тук се чувства като част от небето. Той се усмихна и си припомни онази сутрин, когато преди по-малко от една година се запознаха в галерията.

Дойдоха дотук с конете и седнаха под разлистеното старо дърво. Той ѝ зададе няколко съвсем лични въпроса, от които тогава сам се изненада. Но тя сякаш не се засегна. Изглежда го продължително, без да отговори нищо, а прекрасните ѝ умни сиви очи не трепнаха. Точно в този момент той разбра, че ще се ожени за нея.

Мадилана не можеше да се сравни с никоя от жените, които бе срещал. От самото начало той имаше странното чувство, че я познава. Все едно, че отдавна се знаеха, но се бяха разделили и след това отново се бяха събрали. Сега разбра защо е било така — цял живот бе търсил жена като нея и бе идеализирал образа ѝ. Най-накрая я бе намерил, за да я загуби... толкова бързо.

Мади притежаваше някакво вътрешно изящество. Може би на това се дължеше чарът ѝ... Цялото ѝ същество излъчваше светлина. Дойде му наум един стих от Рупърт Брук^[1]:

*„Ти цялата бе светлина,
засенчила сивотата на нощта...
а в шумоленето на роклята се таеше нежността.“*

Филип въздъхна, затвори очи и мислите му се понесоха, докато спомените бавно започнаха да нахлуват. Той постепенно си припомни.

Всяка една подробност от съвместния им живот... всеки миг, прекаран с нея, изведнъж стана кристално ясен. Припомни си часовете, дните, седмиците, месеците. Събитията едно по едно заставаха по местата си до най-малката подробност, сякаш пред очите му се въртеше филмова лента. И тук, на хълма, където Ема Харт го бе довела като малък, той отново намери своята Мади. Беше такава, каквато я видя за първи път в галерията — съвършено същата. Усети парфюма в косата ѝ, чу радостния ѝ смях, почувства нежното

докосване на ръката ѝ. Тогава сълзите му се отприщиха и той се разплака. Остана на хълма, докато започна да се смрачава.

Докато яздеше обратно към имението през зелените хълмове на Дънун заедно с коня без ездач, Филип усещаше навсякъде присъствието ѝ. Тогава разбра, че никога вече няма да загуби своята Мади. Тя беше в сърцето му и докато е жив, щеше да бъде част от него. Шейн се оказа прав. Духът ѝ беше в него.

Късно същата вечер той се върна в Сидни. В понеделник рано сутринта отиде в Роуз Бей.

Като го видя, застанал по средата на всекидневната, майка му се стресна и не можа да скрие изненадата си — забързано тръгна към него да го поздрави.

Хладните слънчеви лъчи проникваха през прозорците и осветяваха безпощадно лицето на Филип. Дейзи трепна и сърцето ѝ се сви. Той сякаш не бе спал седмици наред. Лицето му носеше всички белези на безутешна мъка. Порази я колко изтощен беше и колко бе побеляла черната му коса. Пред нея сякаш стоеше сянката на Филип — жизнерадостният вид и енергичността му бяха изчезнали.

Искаше ѝ се да притисне сина си в прегръдките си и да го утеши, но не смееше. Откакто Мади умря, той я отблъскваше, държеше я настрана и тя уважаваше чувствата му — нямаше друг избор, освен да го остави сам с мъката му.

Затова се изненада още повече, когато той пристъпи към нея и я прегърна. Притисна я силно, както правеше като малък, когато търсеше утеха, а тя се устреми към него, преливаща от обич. Не си казаха нищо. Тази продължителна прегръдка бе достатъчна; от думи нямаше нужда. Дейзи разбра, че той е започнал да оздравява. И благодари на бога за това.

Най-накрая той я пусна и каза:

— Е, мамо, реших, че е най-добре да дойда да те видя...

— Толкова се радвам, че дойде, Филип.

— Много съжалявам, че се държах така, мамо. Знам, че бях ужасен, че ти създадох много грижи, не само на теб, а и на всички останали. Но просто не можех иначе.

— О, скъпи... аз разбирам, наистина разбирам. Ти толкова много изстрада.

— Да. — Той се поколеба за миг, после бавно продължи: — Като видях колко трагично бе прекъснат животът на Мади, просто не издържах и съвсем искрено смятах, че няма да мога да понеса тази загуба. Преживях истински ад, мамо. Но снощи в самолета от Дънун започнах да си давам сметка, че в мъката ми е имало и самосъжаление. Скърбях не само за Мади, но и за себе си... скърбях за живота, който никога вече няма да имаме заедно.

— Това е съвсем естествено — промълви Дейзи и сините ѝ очи се изпълниха със съчувствие и разбиране.

— Да, сигурно е така. — Той се отдалечи от майка си, тръгна към вратата, но изведнъж се обърна. Помълча, после заяви: — Дойдох да взема детето.

Дейзи го погледна и сърцето ѝ радостно трепна.

— Фиона е с бавачката. Младата англичанка, която Мади нае, преди да... — Дейзи не довърши и смутено погледна Филип.

— Не се страхувай да говориш за смъртта на Мади, мамо. Аз вече я приех.

Дейзи само кимна. Не смееше да отговори, за да не би гласът ѝ да се разтрепери.

Заведе Филип на горния етаж и когато влязоха в стаята, каза на бавачката:

— Това е мистър Еймъри. Синът ми.

— Да, знам, мисис Рикардс. Ние се запознахме, когато дойдох да разговарям с мисис Еймъри.

Филип се ръкува с бавачката, изрече няколко любезни думи и отиде при кошарката в ъгъла на спалнята, която сега служеше за детска стая. Наведе се да види дъщеря си.

Не я бе виждал от деня на раждането ѝ. Тя беше вече на един месец. Той протегна ръце. Взе я някак боязливо, почти разтреперан, като че ли се страхуваше да не се счупи.

Като я отдалечи от себе си, той се взря в малкото личице. Две сериозни сиви очи го гледаха, без да трепнат. Очите на Мади, каза си той и нещо го стисна за гърлото. Притиснал здраво детето до гърдите си, близо до сърцето, той сложи внимателно ръка на главата му. Това

беше детето на Мади. Неговото дете. Изпита прилив на обич към бебето.

Бавно прекоси стаята с Фиона на ръце. На вратата се спря и се обърна.

— Отивам с дъщеря си у дома — каза той и погледна Дейзи. — Не се тревожи, мамо. Всичко е наред. Аз съм добре. — Лека усмивка пробягна по устните му и той добави: — Двамата ще бъдем добре. Защото сме заедно.

[1] Рупърт Брук (1887 — 1915), английски поет — Б.пр. ↑

40.

— Опитвах се да му се обадя и да му кажа да не идваш, Емили — обясни Пола на братовчедката си, която влезе забързано в кабинета ѝ в къщата на „Белгрейв Скуеър“. — Но се оказа, че съм закъсняла. Икономката ти каза, че току-що си тръгнала.

Емили спря по средата на стария, скъп килим. Присви очи срещу Пола, която седеше на канапето, огряна от септемврийското слънце.

— Не искаш ли да дойда с теб до летището?

Пола разочарована поклати глава.

— Току-що говорих с Шейн. Той не иска да отивам в Сидни. Затова отмених пътуването.

— Но защо не иска да отидеш при него? — изуми се Емили. — Нали онзи ден каза, че веднага се съгласил, дори настоявал да идеш.

— Така беше и аз лично смятам, че в такъв момент трябва да съм при него, но сега казва, че може да се справи сам, и твърди, че е преживял шока от пожара. Така или иначе, мисли, че аз трябва да съм тук с децата. Нали знаеш, че никой не може да му избие от главата убеждението, че един от двамата ни трябва да стои при децата.

— Уинстън е същият. Но и ние сме такива — каза Емили и изгледа внимателно Пола. — Да не забравяме как баба ни повтаряше, че трябва да сме отговорни родители. Разправяше, че когато имаме деца, трябва да поставяме на първо място техните интереси и да се съобразяваме преди всичко с техните нужди. Всъщност беше непреклонна по този въпрос, най-вероятно, защото тя самата често е пренебрегвала собствените си деца.

— Емили! Как може да говориш така!

— Но това е вярно. И баба сама го е казвала. Толкова заета е била да създаде империята си, че често децата ѝ са оставали на втори план. С изключение на майка ти. Леля Дейзи е имала късмет. Сигурно защото баба вече е била успяла в живота, преди тя да се роди.

Пола не можа да не се засмее и каза:

— Да, права си, както обикновено, Емили. — После дълбоко въздъхна. — Колкото и да ми се иска да отида при Шейн, ще трябва да

се съобрази с неговото решение. — Тя горчиво се усмихна и добави: — все пак съжалявам, че ме хвана по телефона тази сутрин. Разбираш ли, мисля, че той наистина има нужда от мен поне за морална подкрепа, въпреки че така говори.

— Защо тогава просто не отидеш — предложи Емили.

— О, Пухчо, много добре знаеш защо! — засмя се глухо Пола. — Шейн ще побеснее, знаеш как обича да командва и да се налага. Отиването ми там ще бъде съвсем безполезно.

— Сигурно най-добре е да направиш, както ти казва — съгласи се Емили, която имаше представа колко труден е понякога Шейн. Седна на стола срещу Пола и видя, че на старинната джорджианска масичка е сервирана закуска за двама. — Колко хубаво, че си предвидила чаша и за мен — усмихна се тя на братовчедка си. Докато си наливаше чай, тя замислено оглеждаше кошничката със съблазнителни кифлички. — Ти сигурно няма да си хапнеш?

— Не, май че съм напълняла през миналата седмица. Но и ти не трябва да ядеш — предупреди я Пола.

— Знам, че не трябва — отвърна Емили и в същия момент протегна ръка към кошничката. Докато дъвчеше, се замисли за нещо. Като отпи от чая, тя се облегна на стола и бавно каза: — Виж какво, Пола, може би Уинстън трябва да отиде в Сидни. Ще прави компания на Шейн, а освен това съм сигурна, че може да му бъде в помощ за най-различни неща. Той заминава следобед за Торонто и довечера ще бъде в Ню Йорк. Вместо да отиде в Рочестър да разглежда онази печатница, може да отиде със самолет до Лос Анджелис и оттам да продължи за Сидни с нощния полет, за който ти все мечтаеш. Веднага ще му се обадя.

— Сега в Канада е четири часът през нощта.

— Че какво от това! Въпросът е спешен.

— Не, не е, Емили, вече не е спешен. Освен това мисля, че Уинстън не бива да ходи. Шейн ще се справи, той има много силен характер. Просто беше потресен от пожара. Всеки на негово място би реагирал по този начин. Беше съкрушен, че загинаха толкова хора, а много други бяха ранени. Всеки път, като се обаждаше, това повтаряше, а знаеш, че откакто избухна пожарът, не минава ден да не говорим по телефона. Мисля, че няколко дни е бил в депресия, поне останах с такова впечатление от това, което ми разправи мама. Но вече

е излязъл от това състояние — познавам по гласа му. Както ти казах, предпочитам да отида и да съм с него, но трябва да постъпя така, както той смята, че е най-добре.

— Да — отговори бавно Емили и добави: — Той, разбира се, има много силен характер — за това си права. Никой не може да се справи по-добре от Шейн.

— Знам, че ще се справи, Пухчо. И не забравяй, че не е сам. Там са майка ми, Джейсън и Филип, разбира се.

— Филип по-добре ли е вече? — попита Емили.

— Да, за щастие. Шейн ми каза, че Филип отишъл у майка ми онзи ден и най-сетне взел детето.

— Слава богу! Трябва да си призная, че бях започнала да се тревожа. Представях си как леля Дейзи и Джейсън ще трябва да отгледат Фиона! И то на тяхната възраст!

При тези думи Пола леко се усмихна и каза:

— Шейн смята, че пагубният пожар с всички последици е извадил Филип от състоянието му и го е върнал в действителността.

— Сигурна съм, че е прав. Шейн разбира много добре човешката психика и знае механизмите ѝ. — Тя тъжно поклати глава. — Горката Мади... да умре от такова нещо, и то толкова неочаквано. Още ми е трудно да го приема.

— Разбирам те. — Пола замълча ѝ се замисли за Мади. Чувстваше тъпа болка в сърцето заради снаха си. Страдаше много за нея и скръбта ѝ още не бе стихнала. Понякога, дори когато беше на работа, очите ѝ се наливаха със сълзи и трябваше да се извини пред хората, да остане за малко сама, за да възвърне спокойствието си. Мади беше необикновена жена и бе оставила дълбоки следи в живота на всички тях.

Пола се намести на възглавниците и се загледа пред себе си. Сякаш се бе озовала някъде далече.

Емили я наблюдаваше, без да каже нещо, защото не искаше да се намесва точно в този момент. Знаеше, че Пола мисли за Мадилана, чиято смърт я бе ужасила и дълбоко разстроила. Най-неочаквано я чу да прошепва с необичайно мрачен глас:

— Започвам да си мисля, че това семейство е прокълнато.

Стресната от сериозния ѝ глас, Емили се изправи на стола си и изумено я погледна.

— Пола! Как може да си толкова суеверна! Какви са тези келтски настроения... да не би Шейн да е влял ирландска кръв и в твоите жили!

— Помисли си само за изминалата година, Емили. Някой изрови онази стара история в Ирландия, която доведе до смъртта на управителя. За Антъни и Сали беше толкова мъчително да преживеят отново смъртта на Мин, а Антъни се терзае, че той е причината Майкъл Ламон да получи удар.

— За Майкъл Ламон беше много по-добре да получи удар и да умре, отколкото да се изправи в съда за обвинение в убийство.

— Боже мой, Емили! Понякога говориш такива неща, че дъхът ми секва.

— Но това е истина и аз не съм лицемерка.

— Знам, но си толкова пряма, че...

— Като баба.

— Да, като баба — съгласи се Пола. Замълча малко и после тихо продължи: — После дойде неизлечимата болест на Санди, злополуката по време на лов, след това Мади получи мозъчен кръвоизлив и умря, а миналата седмица „Сидни О’Нийл“ изгоря. Това не е ли достатъчно човек да си помисли, че над семейството тегне някакво проклятие. Ами я си припомни ужасните неща, които са се случвали на баба цял живот. Ами лавината, в която загинаха татко. Джим и Маги? А какво ще кажеш за моя Патрик, който изостава в развитието си. — Пола изглежда продължително Емили. — Все едно, че сме наказани за нещо.

Тъй като не искаше да подхранва у Пола тези внезапно породили се мрачни мисли, Емили пренебрежително възкликна:

— Уф! Не вярвам на такива работи! Ние сме голям род с много клонове, като Кенеди. На всички хора им се случват какви ли не ужасни неща, но когато са повече, какъвто е нашият случай, нещастията изглеждат много повече, отколкото в малките семейства. Въпреки всичко аз смятам, че ние имаме късмет... и то за безброй много неща.

— Вярно, че жънем замайващи успехи и сме много богати, но и трагедиите, които сме преживели, никак не са малко.

— И още има да преживяваме.

— Боже мой, Емили, ти, вместо да ме успокоиш, само засилваш опасенията ми.

— О, съжалявам, скъпа, нямах такова намерение, нито пък се опитвам да омаловажа ужасните неща, които се случиха неотдавна в Австралия. Но няма да се поддам на суеверия и затова съм изненадана от теб. Прокълнати — глупости! — Емили се засмя и поклати глава, сякаш ѝ бе много весело. — Едно само мога да ти кажа: ако баба ни беше жива, голям смях щеше да падне.

— Какво искаш да кажеш?

— Щеше да ти се присмее. Често казваше, че човек сам си пише сценария на живота и живее живота, който сам си е създал, и че единствено той е отговорен за всичко, което му се случва.

— Изобщо не си спомням да е казвала такова нещо. — Пола намръщено изгледа Емили. Погледът ѝ издаваше недоумение. — Сигурна ли си, че това са думи на баба?

— О, да.

Пола кимна и заговори за нещо друго.

Но по-късно същата вечер тя си припомни тези думи и изпитвайки някакво мрачно предчувствие, осъзна колко много истина съдържат те.

Пола прекара останалата част от сутринта и почти целия следобед в магазина на Нйтсбридж.

Още преди да влезе в кабинета си малко след три и половина, телефонът зазвъня. Тя забърза към бюрото, пресегна се и вдигна слушалката, очаквайки да чуе гласа на Шейн. Разликата във времето между Сидни и Лондон беше десет часа и той често ѝ се обаждаше, преди да си легне.

Затова, като притисна слушалката към ухото си, заобикаляйки бюрото, тя каза с бодър, радостен глас:

— Пола О'Нийл.

— Чарлс Роситър се обажда, Пола.

— Здравей, Чарлс! Как си? — Тя изпита разочарование, но се постара гласът ѝ да не го издаде.

— Ами... добре съм, благодаря.

— Значи са ти предали съобщението ми?

— Какво съобщение? — попита разсеяно и някак нетърпеливо той.

— Обадох се тази сутрин да ти кажа, че в крайна сметка няма да замина за Сидни. Така че ще можем да обядваме в петък, както се бяхме уговорили.

— О, да, разбира се, че ми предадоха...

Последва внезапно мълчание и тя долови известно колебание от страна на банкера си.

— Значи затова се обаждаш, така ли? Да потвърдиш уговорката?
— попита Пола.

— Не, не е за това.

Тя си даде сметка, че гласът му звучи странно, и попита:

— Някакви проблеми ли има, Чарлс?

— Страхувам се, че да.

— Но аз смятах, че новите документи са в ред и че...

— Не става дума за обичайните ни банкови взаимоотношения, Пола — прекъсна я Чарлс. — Възникна нещо много спешно. Мисля, че трябва да дойдеш в банката следобед. Да кажем в пет часа.

— Защо, Чарлс? Какво има? Говориш много тайнствено.

— Днес следобед по телефона ми се обади сър Логан Къртис. Сигурен съм, че си чувала за него и за кантората на Блер, Къртис, Съмърсет и Ломакс.

— Разбира се. Много престижна адвокатска кантора, а сър Логан е един от най-видните юристи в страната.

— Точно така. Сър Логан поиска да уредим тази среща днес. Тук при мен в банката. Искане ти да присъстваш.

— Защо? — изненада се Пола.

— Оказва се, че той представлява братовчед ти Джонатан Ейнзли, който е дошъл в Лондон от Хонконг, където живее от десет-дванайсет години. Според сър Логан Ейнзли е този, който иска да се уреди среща с нас. За да обсъди с теб някакъв общ бизнес.

Пола така се сепна, че за малко не изпусна слушалката. За миг остана безмълвна и след това извика:

— Нямам никакъв общ бизнес с Джонатан Ейнзли! И ти много добре знаеш, Чарлс. От години си мой банкер. Братовчед ми, разбира се, получава дивиденди от „Харт ентърпрайз“, но това е единствената му връзка със семейството. И с нашия бизнес.

— Не и според сър Логан.

— Но ти нали знаеш как стоят нещата! — извика тя и гласът ѝ прозвуча рязко. — Сър Логан е погрешно осведомен.

— Не ми се вярва.

— За бога, Чарлс, какво искаш да кажеш? — Тя ужасена седна на стола.

— Виж какво, Пола, наистина предпочитам да не обсъждаме повече този въпрос по телефона. Разговорът е от конфиденциален характер и освен това излязох от годишното събрание на управителния съвет, за да ти се обадя, след като реших да удовлетвори молбата на сър Логан да се срещнем. Нямам никакво време. Трябва веднага да се върна в заседателната зала. Но ще ти кажа само, че е наложително да присъстваш.

— Просто не разбирам.

— Независимо какво иска Джонатан Ейнзли от теб, по всичко личи, че то може да засегне нашата банка и другите банки в града, с които работиш, както и магазините „Харт“.

— Много съм озадачена! Трябва да ми обясниш по-подробно!

— Страхувам се, че не мога, Пола — възрази сър Чарлс, стараейки се да не повишава тон. — Не си мисли, че ти отговарям уклончиво. Повярвай ми, не е така. Сър Логан ме осведоми най-общо как стоят нещата. И той не искаше да води продължителен телефонен разговор по конфиденциални въпроси. Но подчерта, че става дума за нещо, което засяга всички нас. Затова се съгласих да се видим. Положението изглежда критично. Нещо повече, мисля, че твоето присъствие ще бъде решаващо.

— Ще дойда, Чарлс. В пет часа.

— Добре. Още нещо... трябва да те предупредя, Пола, че Джонатан Ейнзли също ще присъства на срещата.

— Разбирам — отвърна мрачно тя.

След като каза „довиждане“ и затвори телефона, Пола се облегна на стола и притисна с пръсти очите си. Беше толкова зашеметена, че ѝ трябваша няколко минути, за да стихне хаосът в главата ѝ и да започне отново да разсъждава.

Насочи всичките си мисли към братовчед си. Джонатан Ейнзли, каза си тя. Защо е дошъл? Какво иска? Не можеше да си отговори на тези въпроси. Но си спомни заплахата, която той бе отправил към нея преди години, и изтръпна от ужас.

41.

Точно в пет без пет Пола влезе в търговската банка „Роситър“ в лондонското Сити.

Личният секретар на Чарлс Роситър я чакаше в приемната и веднага я въведе в кабинета му.

Директорът на банката, стар приятел на семейството, побърза да я поздрави и я целуна по бузата.

— Пристигнаха ли вече? — попита Пола; двамата бяха застанали в средата на стаята и тревожно се гледаха.

— Да, преди петнайсетина минути. Чакат ни в заседателната зала.

— Разбра ли нещо повече, Чарлс?

— Не много. Сър Логан ме осведоми накратко.

— Джонатан Ейнзли има акции в „Харт“, нали?

Чарлс кимна.

— Купил е част или всичките десет процента, които неотдавна пуснах на борсата, нали?

— Да. Всичките.

— Така и предположих. Това успях да предвидя, докато идвах насам — промълви Пола и мрачно се усмихна на банкера.

— Той иска да получи място в управителния съвет на „Харт“.

— Не може да иска такова нещо! Това, че притежава десет процента от акциите, не му дава право да го иска! Да върви по дяволите!

— Твърди, че му се полага, Пола. Според мен се готви да ти създаде неприятности.

— Това е очевидно. Чарлс. Иначе защо ще си прави труда да идва тук чак от Хонконг. Хайде да влезем и да приключим по-бързо с тази история.

— Да, хайде — съгласи се Чарлс и я поведе към вътрешната врата, водеща от кабинета му в облицованата с дъб заседателна зала.

Сър Логан Къртис, дребен, сивокос и по-млад, отколкото тя очакваше, веднага пристъпи към тях.

— Мисис О'Нийл, аз съм Логан Къртис — представи се той, без да даде възможност на Чарлс да ги запознае. Усмихна се и протегна ръка.

— Приятно ми е — каза делово Пола, като стисна ръката му. С крайчеца на окото си тя видя Джонатан, седнал на заседателната маса. Той не стана, нито я поздрави. Тя не даде знак, че го е забелязала.

— Братовчед ви желае да говори с вас, мисис О'Нийл — каза сър Логан. — Ние ще се оттеглим и ще ви оставим двамата. — Запътвайки се към вратата, той изгледа многозначително Чарл Роситър.

На банкера не му стана приятно, че го командват в собствената му банка, и вътрешно кипна. Обърна се към Пола и загрижено попита:

— Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не, Чарлс — отговори твърдо тя.

Чарлс Роситър не можеше да не се възхити на хладнокръвието и изключителното спокойствие, което тя успяваше да запази. Въпреки това не се сдържа и добави:

— Ако имаш нужда от мене, Пола, да знаеш, че ще бъда в кабинета си.

— Благодаря, Чарлс, много си внимателен. — Тя му се усмихна и той излезе, като затвори тихо вратата зад себе си.

Останала сама с братовчед си, тя бавно се обърна и тръгна към заседателната маса.

Джонатан не сваляше поглед от лицето ѝ. Вътрешно ликуваше, защото знаеше, че има надмощие, и му доставяше удоволствие да си играе с нея като котка с мишка. Толкова време бе чакал да си отмъсти на Пола О'Нийл и най-последно моментът беше настъпил. Предварително бе решил, че няма да стане от мястото си и няма да я покани да седне. Нямахше да проявява уважение към тази безчувствена, хитра кучка, в която се бе превъплътила злата му баба Ема Харт.

Пола спря на няколко крачки пред масата. Отвърна на погледа му, без да трепне. Сините ѝ очи излъчваха студен, стоманен блясък.

Джонатан заговори пръв, и то с възможно най-кротък глас.

— Много време мина, откакто за последен път бяхме заедно на една заседателна маса. По-точно дванайсет години, откакто светецът Александър ме изхвърли, а ти ме изгони от семейството.

— Съвсем сигурна съм, че тази среща не е уредена, за да си припомним двамата какво се е случило едно време — отговори

троснато Пола. — Затова хайде да минем направо на въпроса.

— Въпросът е, че аз...

— Знам, че имаш акции в магазините на „Харт“ — прекъсна го рязко тя. — Десет процента. Знам също, че смяташ, че ти се полага място в управителния съвет. Отговорът е не, не ти се полага. И след като знаеш отговора, мога да си тръгна.

Пола се обърна и се запъти към вратата. Тъй като беше твърде умна и предвидлива, допускаше, че той има още козове, затова не се изненада, нито обезпокои, когато той се обади:

— Още не съм свършил, Пола. Имам да ти кажа и нещо друго.

Тя спря, обърна се и попита:

— Какво е то?

— През всичките тези години купувах акции на „Харт“ чрез различни лица. Притежавам общо двацет и шест процента.

Макар че думите му я стреснаха, тя успя да прикрие изненадата си. Нито едно мускулче не трепна на лицето ѝ, погледът ѝ не се отмести, тя не го удостои с отговор. Продължи да го наблюдава внимателно, но инстинктивно застана нащрек.

Джонатан продължи:

— Освен това контролирам други двацет процента от акциите. — Той замълча, за да постигне по-драматичен ефект с думите си, и по лицето му се разля самодоволна усмивка. — Помисли си само, Пола, държа в ръцете си четирийсет и шест процента! А ти имаш сега само четирийсет и един процента. — Той победоносно се изсмя. — Аз всъщност контролирам повече акции на магазините „Харт“, отколкото ти! — Алчни пламъчета блеснаха в коварните му очи. — Много неразумно постъпи и се озова в толкова уязвима позиция... когато купи веригата „Ларсън“ в Щатите.

Пола изпита такъв силен шок, че усети как земята под краката ѝ се залюлява. Но успя да се задържи права, въпреки че цялото ѝ тяло се разтрепери. Не смееше да даде израз на чувствата си.

С тих, спокоен глас тя попита:

— И чии двацет процента контролираш?

— Акциите на Джеймс и Синтия Уестън, оставени от дядо им, покойния Самюъл Уестън.

— Те са малолетни. Тези акции се контролират от техните адвокати, изпълнители на завещанието на дядо им. А Джаксън, Кумб и

Барбър открай време предоставят тези дялове на мен, както правеше Сам Уестън, докато Ема Харт беше жива.

— Човек може да е лоялен днес към един, а утре към друг, Пола.

— Трудно ми е да повярвам, че Джаксън, Кумб и Барбър биха се ангажирали с теб.

— Повярвай... това е истината.

— Блъфираш.

— Съвсем не. — Той стана и тръгна към вратата. По средата на залата се спря и се обърна. — Нужни са ми само една-две седмици, за да купя петте процента и да получа пълен контрол над „Харт“. Най-добре е да започнеш да си събираш багажа и да освободиш мястото. Аз ще го заема. — Студеният му изпитателен поглед издаваше жестока ненавист. — Отправлям ти предупреждение. Смятам да установя пълен контрол над „Харт“. И ти обещавам, че ще успея. Този път аз ще бъда победителят! А ти ще загубиш, Пола О'Нийл!

Тя не го удостои с отговор.

Той излезе от заседателната зала, затръшвайки вратата след себе си.

Пола се отпусна на най-близкия стол.

Вътрешно цялата трепереше и стисна чантичката в скута си, за да се овладее. Имаше чувството, че е останала съвсем без сила.

На вратата застана Чарлс Роситър. Втурна се към нея, и той преbledнял, със сериозно лице и уплашен поглед.

— Знаех си аз, че ще имаме неприятности, още докато водех телефонния разговор. Но не предполагах, че положението е толкова лошо — извика той. — Сър Логан Къртис току-що ми съобщи какви са намеренията на Ейнзли. Направо съм изумен.

Пола кимна. Все още не можеше да говори. Самообладанието я бе напуснало.

— Нека да ти донеса един коняк — каза той. Взирайки се в нея. — Изглеждаш ужасно.

— Благодаря, но не коняк, Чарлс. Не го обичам. Имаш ли водка?

— Да, сега ще донеса. Аз също трябва да пийна нещо.

След малко той се върна с бутилка и две чаши от барчето в кабинета си. Наля и ѝ подаде чашата.

— Изпий я на един дъх. Ще видиш, че ще има ефект.

Пола го послуша, алкохолът опари гърлото ѝ и тя усети прилив на топлина. След малко каза бавно с недоумяващ глас:

— Трудно ми е да повярвам, че такава сериозна, почтена фирма като „Джаксън, Кумб и Барбър“ може да постъпи така. Да се обвърже с Джонатан. Възможно ли е да блъфира, Чарлс?

— Съмнявам се. А и защо ще го прави? Освен това фактът, че сър Логан Къртис беше с него, цели да ти покаже, а и на мен също, че действа съвсем открито, напълно легално и че всичко, което се опитва да направи, е съобразено със закона. Сър Логан ми каза, че е много богат, истински магнат и че оглавява в Хонконг голяма компания — „Янус енд Янус холдингс“. Отседнал е със съпругата си за няколко седмици в „Кларидж“. Не, Пола, страхувам се, че не блъфира.

— Но защо Артър Джаксън ще действа против мен? — извика гневно Пола. — Защо ще се съгласява да прехвърли акциите, които той контролира, под контрола на Джонатан?

— Сигурен съм, че Ейнзли му е предложил изключително примамливи условия, нещо много изгодно за тези деца. Ейнзли сигурно е сключил някакво споразумение с тези адвокати, Пола. Нямах да дойде днес тук, ако не си беше осигурил всички козове.

Тя отчаяно кимна, съзнавайки, че той е прав.

Чарлс продължи:

— Искаше, разбира се, да подрони репутацията ти пред нашата банка, да разклати доверието ни в теб. Затова настоя срещата да се състои тук. Хитър дявол, нали? Все едно, искам да ти кажа само... че аз съм на твоя страна, Пола. Банката е на твоя страна, както винаги е била на страната на баба ти.

— Благодаря, Чарлс. — Тя мрачно го изглежда. — Ужасна каша ми е в главата.

— Да, виждам. — Той се замисли и после добави: — За теб може да се окаже пагубно дори това, че ще плъзнат слухове за смяна на ръководството на „Харт“.

— Знам — отвърна тя и скочи.

— Къде отиваш? — стресна се Чарлс.

— Трябва да глътна малко въздух. Връщам се в магазина.

— Но не искаш ли да поговорим още малко, да обмислим някаква стратегия, Пола?

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да направим това утре, Чарлс. Извинявай, но в момента имам нужда да бъда сама.

Тя седеше на бюрото в кабинета си в „Харт“ на Найтсбридж, най-прочутия универсален магазин в света, нейна запазена територия, нейна крепост.

Не можеше да помръдне, нито да помисли или да се съсредоточи върху нещо друго, освен върху ужасните проблеми, които я бяха връхлетели. Имаше чувството, че главата и тялото ѝ са смазани от неочаквания удар. Виеше ѝ се свят и от време на време я заливаха вълните на паниката, която блокираше всяка разумна мисъл.

За пръв път в живота си Пола О'Нийл изпитваше страх.

Страхуваше се от Джонатан Ейнзли, от властта, която толкова внезапно бе придобил над нея. Сянката му се извисяваше като черен облак. Чувството на безпомощност и безсилие я гнетеше, но тя ясно съзнаваше, че то няма лесно да изчезне.

Притиснал ме е до стената, каза си Пола, опитвайки се да потисне гаденето, което я измъчваше от един час. Ще изпълни закана си да ме унищожи, която отпрати преди толкова години. И за това съм си виновна само аз и никой друг.

Тя почувства, че отново ѝ се гади, и изтича в банята. Надвеси се над умивалника и започна да повръща... до пълно изтощение. Когато най-накрая се изправи и се погледна в огледалото, видя, че лицето ѝ е сиво-кафяво, очите — зачервени и мокри, а гримът ѝ се стичаше по бузите. След като изчисти лицето си с влажна кърпичка, тя си наля чаша студена вода и жадно я изпи. От водката ми стана лошо, каза си тя, макар и да знаеше, че причината е друга. Нервите, страхът и паниката, а не водката, ѝ се отразяваха толкова зле.

Върна се в кабинета си и бързо се запъти към бюрото, но по средата на стаята внезапно спря. Вниманието и бе приковано от портрета на баба ѝ над камината, осветен от една стенна лампа над него. Като се изключи лампата на бюрото и, това беше единственото осветление в притъмнялата стая. Поради това портретът ярко се открояваше. Тя пристъпи към него и загледа любимото лице на Ема Харт, пресъздадено толкова живо и точно с маслени бои.

О, бабо, какво направих? Как можах да постъпя толкова глупаво? Изложих на риск всичко, което ти създаде, изложих на риск себе си. Ти ме помоли да не изменям на мечтата ти, а аз направих точно обратното. Предадох те. О, бабо, какво ще правя сега? Как мога да си възвърна силата, за да няма опасност магазините да попаднат в лоши ръце?

Красивото лице от портрета я гледаше. Усмивваше се кротко, но зелените очи я наблюдаваха внимателно и зорко.

Защо не е жива сега, каза си Пола и изхлипа. Сълзите напиреха в очите ѝ. Почувства се много самотна.

Като избърса очите си с носната кърпичка, тя седна на канапето и продължи да гледа портрета на баба си. Започна нервно да мачка кърпичката и да се пита как би постъпила гениалната Ема Харт, за да се измъкне от ужасното положение, в което бе изпаднала тя.

Но никакво внезапно просветление, нито разумно решение не осени Пола. С нарастваща тревога тя взе да различава дантелената кърпичка. Нервите ѝ бяха изопнати, седеше като вцепенена от мрачни предчувствия. Облегна се на канапето, затвори очи и се опита да се успокои, надявайки се да приведе в ред хаотичните си, разпилени мисли.

Ударите на часовника стреснаха Пола и тя се изправи. Погледна към камината. С изненада установи, че е девет часът. Как е възможно толкова време да е минало? Да не би да е заспала? Даде си сметка, че е седяла на канапето повече от час.

Стана, отиде до бюрото, вдигна слушалката на телефона и в следващия миг я върна на мястото ѝ. Нямахме смисъл да се обажда на Шейн. Той си имаше достатъчно проблеми в момента. Щеше само да го разстрои. Много по-добре е да изчака до утре или до вдругиден и да му каже, след като състави някакъв план за действие. На всяка цена трябва да направи това: да намери начин да попречи на Джонатан Ейнзли да установи контрол над „Харт“. Не може да допусне това да се случи.

Внезапното усещане за клаустрофобия, което бе изпитала в търговската банка „Роситър“, отново я завладя. Имаше чувството, че се задушаваше, че трябва веднага да избяга от стаята, да излезе навън, да подиша чист въздух.

Грабна чантата си, изхвърча от кабинета и слезе с асансьора за персонала на приземния етаж. Кимна бързо на пазача от нощната охрана и се озова на улицата.

Въздухът беше свеж тази вечер и доста хладен за септември. Но на Пола ѝ стана приятно и студът я освежи. Той сякаш възвърна силите ѝ, докато се отдалечаваше от Нйтсбридж и крачеше към дома си на „Белгрейв Скуеър“.

Откакто излезе от банката в лондонското Сити, се чувстваше замаяна, обезсилена и обзета от паника. Но сега, докато вървеше пеша, тези неприятни усещания започнаха постепенно да изчезват. Нямаше представа какво ще направи, как ще постъпи с Джонатан Ейнзли, но знаеше, че ще води открита война с него. И беше решена да се бори с всички сили, да направи всичко възможно, за да спечели. Не можеше да си позволи да загуби. Не се и съмняваше, че братовчед ѝ ще бъде пресметлив, хладнокръвен и хитър противник. Той съвсем не се шегуваше. Беше страшно сериозен и нямаше пред нищо да се спре. Той искаше магазините „Харт“. Нещо повече, искаше — не, нужно му беше — да я унищожи. Към това го подтикваха най-различни чувства. И не на последно място — смазващата ревност, която хранеше към нея от дете.

Неочаквано ѝ хрумна, че съществуват няколко възможности да надхитри Джонатан. Но ще може ли да ги осъществи? Не знаеше дори има ли право да използва едната от тях. Не беше сигурна. Утре ще трябва да провери документацията за регистрирането на „Харт“. Да не забрави да се обади на адвокатата си Джон Крофорд, като се прибере вкъщи. Очевидно ще има нужда от юридически съвети.

Умът ѝ отново бе заработил, Пола изпита огромно облекчение. Сега мислите ѝ се надпреварваха и тя беше толкова погълната от тях, че не забеляза как е подминала къщата си, докато не прекоси „Итън Скуеър“.

Изведнъж разбра къде отива: да види сър Роналд Калински. Нейния чичо Рони, нейния мъдър равин. Той беше единственият човек, който можеше да ѝ помогне, да я посъветва, както би я посъветвала Ема Харт, ако беше жива.

42.

Уилбърсън, икономът на сър Роналд Калински, отвори вратата на къщата на „Итън Скуеър“ само секунди след като Пола натисна звънеца.

По лицето му се изписа изненада, като я видя застанала на стъпалата.

— О, добър вечер, мисис О’Нийл — каза той, кимайки учтиво.

— В къщи ли е сър Роналд, Уилбърсън? Трябва спешно да го видя.

— Но той има гости тази вечер, мисис О’Нийл. В момента вечерят.

— Идвам по спешност, Уилбърсън. Моля те, кажи на сър Роналд, че съм тук. — Преди икономът да я възпре, тя мина покрай него и влезе в мраморното антре, украсено със старинни френски гоблени. — Ще изчакам тук — заяви твърдо тя и отвори вратата на библиотеката.

— Да, мисис О’Нийл — отвърна Уилбърсън, прикривайки раздразнението си. Огорчен, той припряно прекоси обширното антре и почука на вратата на трапезарията.

Няколко секунди по-късно сър Роналд влезе забързан в библиотеката. Беше стреснат от неочакваното пристигане на Пола в девет и половина вечерта. Но като видя лицето ѝ, изненадата отстъпи място на загрижеността.

— Изглеждаш ужасно, Пола! Какво, за бога, се е случило? Да не си болна?

— Не, не съм, чичо Рони. И се извинявам, че нахлух по този начин. Но се случи нещо ужасно. Имам сериозни неприятности и се нуждая от помощта ти. Управлението на „Харт“ може да премине в други ръце. Аз може да загубя магазините.

Сър Роналд остана изумен. Разбра веднага, че тя не преувеличава. Не беше в стила ѝ.

— Извинявай за момент, Пола. Изчакай да обясня на гостите, че трябва да ги оставя за малко по спешност, и да помоля Майкъл да ме замести. Веднага се връщам.

— Благодаря, чичо Рони — каза тя и седна на коженото канапе. Той се върна много скоро и седна срещу нея.

— Започни от самото начало, Пола, без да пропускаш нищо — нареди ѝ той.

Бавно, точно, включвайки всички подробности, тя му разказа какво се е случило този ден. Имаше удивителна памет и можеше да повтори дума по дума разговора. Започна с телефонното обаждане на Чарлс Роситър и завърши със срещата с Джонатан Ейнзли в банката.

Сър Роналд я слушаше внимателно, подпрял с ръка брадичката си и кимайки от време на време. Когато най-накрая тя му съобщи всички факти, той гневно възкликна:

— Баща ми използваше една дума за хора като Джонатан Ейнзли! — Замълча, погледна я право в очите и презрително заяви: — Gonif.

— Да, той е най-големият крадец на света. — Пола се изкашля и продължи: — Но всъщност виновна съм си аз. Това, което направих, е добре дошло за такива като него. — Тя въздъхна и поклати глава. — Забравих каква компания е „Харт“, забравих, че имам акционери. Смятах, че компанията е моя, че никой никога няма да посмее да ме заплаши с нещо. Бях прекалено самоуверена, спокойна за много неща. И точно в такива моменти някой те издебва, нали?

Той леко кимна и продължи внимателно да я наблюдава. Обичаше я като своя дъщеря, възхищаваше ѝ се и я уважаваше повече от всеки друг. Тя беше смела, умна, със силно развита интуиция за бизнес. Човек трябваше да има голям кураж, за да каже това, което тя каза току-що — да признае грешките си. Въпреки това остана изумен в началото на разговора им, когато тя му съобщи, че е продала част от акциите на „Харт“. Това беше грешка с огромни последици.

— Не мога да разбера защо си продала десетте процента, Пола — обади се рязко той. — Докато съм жив, няма да мога да разбера. Много погрешна стъпка от твоя страна.

Тя сведе поглед към ръцете си и взе да върти брачната си халка. Когато накрая вдигна очи към него, на лицето ѝ се изписа лека усмивка на разочарование.

— Знам. Но исках да купя верига от магазини със собствени средства... За да бъдат тези магазини наистина мои.

— Самолюбието ти те е подвело.

— Така е.

Сър Роналд тежко въздъхна и продължи с по-мек глас:

— Но никой не е безгрешен, Пола, а най-малко бизнесмените като нас. Хората си мислят, че сме от друго тесто, че сме особена порода, че сме застраховани срещу всякакви човешки слабости. Смятат, че сме здравомислещи, безстрастни, неподдаващи се на изкушения и можем само да сключваме сделки и да трупаме богатства. Но това изобщо не е така. — Той поклати глава и завърши с думите: — В твоя случай ти си се поддала на някаква дълбока вътрешна необходимост. И тя те е подвела.

— Мисля, че исках да докажа нещо на себе си.

Много скъпо ти струва това, помисли си той, но каза:

— Самообвиненията и съжаленията са загуба на ценно време: Трябва да извлечем изгода от неизгодното положение, така че ти да излезеш победител. Нека да видим какви възможности имаш.

Тя кимна. Думите му потвърдиха собственото ѝ становище, в чиято правда тя се убеждаваше все повече, откакто бе дошла тук.

— Мога да отида да говоря с Джаксън в „Джаксън, Кумб и Барбър“, да се опитам да го вразумя, да го убедя да промени решението си да предостави тези акции под контрола на Джонатан — каза тя. — Бих могла дори да разбере с какви условия го е съблазнил Джонатан и да...

— При всички случаи се обади на Джаксън — прекъсна я сър Роналд. — Но не се изненадвай, ако остане глух за молбите ти. Той по никакъв начин не е обвързан с теб и не е задължен нищо да ти казва.

— Чичо Рони, поведението му не е етично.

— Може и така да изглежда, но не е задължително да се приеме за неетично. Артър Джаксън е изпълнител на завещанието на Сам Уестън. Той има едно-единствено задължение. И то е към двете деца, чиито интереси защитава. Ако може да сключи изгодна сделка или да им осигури допълнителен доход, ще го направи.

— Мисля, че точно това е направил с Джонатан, нали?

— Най-вероятно. Ейнзли винаги е действал хитро. Сигурно е предложил голяма сума от собствения си джоб, която ще отиде към състоянието на Уестън, при условие че адвокатската фирма прехвърли под негов контрол акциите, които притежава. — Сър Роналд разтърка брадичката си, прехапа устни и се замисли. После добави: — Аз ще

направя някои проучвания утре. Имам начини и средства да науча нещо. Нали знаеш, че в нашия свят тайни няма. Изчакай малко, преди да говориш с Артър Джаксън.

— Да, добре. Благодаря, чичо Рони. — Тя се наведе към него и възбудено попита: — Има ли някакви причини, които да ми попречат аз самата да откупя „Харт“? Да откупя акционерите си?

— Да, една много важна причина. Аз няма да ти позволя.

— Но нали това е законно?

— Да, законно е. Но за да превърнеш компанията в частна собственост, ще трябва да я купиш открито, на пазара на акционерите си. И по този начин веднага ще възбудиш апетитите на всички хищници и акули от лондонското Сити и Уол Стрийт. — Той яростно поклати глава. — Не, не, няма да ти позволя да направиш това, Пола. Тогава ще се явят и други купувачи, някои от тях вероятно враждебно настроени. А и защо очакваш акционерите ти да вземат твоите пари? Може да предпочетат парите на сър Джили Голдсмит или на сър Джеймс Хансън, или на Карл Икан, или на Тини Роуланд... или на Джонатан Ейнзли. Ще започнете да наддавате един срещу друг и ще постигнете само изкуствено повишаване на цените на акциите.

Изречението на Пола леко се промени, тя отмести поглед и прехапа устни. След малко обърна очи към него и уморено попита:

— Какво да направя тогава, чичо Рони?

— Започни да издирваш онези дребни акционери, които общо притежават десет процента от акциите на „Харт“. Може би са четирима-петима души, а може и да са дванайсет. Намери ги и купи акциите им. Ако трябва, ще им предложиш допълнителна сума. Ти имаш четирийсет и един процента. Нужни са ти петдесет и един, за да си осигуриш контрол.

— Господи, как може да съм толкова глупава, чичо Рони! Какво ми става тази вечер? Защо не мога да съобразявам? Очевидно умът ми не работи.

— Напълно разбираемо, получила си много силен шок. Освен това... — Той се замисли, преди да продължи: — Струва ми се, че трябва да направиш още едно нещо, мила моя.

— Какво е то?

— Трябва да се освободиш от Джонатан Ейнзли.

— Как!

— В момента не знам. — Сър Роналд се изправи, отиде до прозореца и се загледа към „Итън Скуеър“. Накрая се обърна. — Какво знаем за този крадец?

— За съжаление знаем много малко, откакто напусна Англия и отиде да живее в Хонконг.

— Хонконг! Там значи се е приютил, след като Александър го изгони. Много интересно място е Хонконг. Разкажи ми все пак какво знаеш.

Пола повтори информацията, която бе получила от Чарлс Роситър, който от своя страна я бе получил от сър Логан Къртис.

— Започвай да ровиш, Пола, и то надълбоко — каза сър Роланд. — Имаш ли частна детективска фирма, чиито услуги ползваш служебно? Ако нямаш, мога да ти препоръчам.

— Не, благодаря. От години работя с „Фиг интърнешънъл“. Те осигуряват охраната в магазините, препоръчват пазачи, нали разбираш каква работа вършат. Имат детективска служба с представителства в целия свят.

— Добре. Наеми ги веднага. Човек като Джонатан Ейнзли сигурно има не една тайна... — Сър Роналд не можа да довърши, защото врата на библиотеката широко се отвори, Майкъл влезе и като видя Пола, се засмя.

— Охо, това значи бил спешният случай! — Но веднага схвана колко сериозни са Пола и баща му и продължи вече по-сдържано: — Ако се съди по изражението ви, случаят наистина е спешен. — Погледът му се задържа върху Пола. Той видя колко е бледа, колко уморени са очите ѝ. — Какво има? Да не би да е във връзка с пожара в Сидни, Пола?

— Не, Майкъл, не е — тихо отвърна Пола и погледна към баща му.

— Джонатан Ейнзли се е върнал в Лондон, за да създава неприятности на Пола — каза сър Роналд.

— Как ще ги създава? — поиска да разбере Майкъл.

— Чичо Рони ще ти обясни.

След като баща му го запозна с фактите, Майкъл седна на канапето до Пола. Хвана нежно ръката ѝ и попита:

— Татко ти е дал прекрасни съвети, но аз как мога да ти помогна?

— Честно казано, не знам, Майкъл, но ти благодаря. Сега се връщам в магазина. Трябва да проверя документацията и да прегледам компютърните разпечатки. Трябва да открия тези толкова важни акционери. И то колкото е възможно по-бързо.

— Ще дойда с теб да ти помогна — заяви Майкъл.

— О, няма нужда. Чичо Рони има гости. Аз ви прекъснах вечерята.

— Такава работа не е за сам човек — възрази категорично Майкъл. — Ще трябва да стоиш цяла нощ.

— Щях да се обадя на Емили.

— Чудесна идея. Нека да ѝ се обадим оттук. Ще се срещнем в „Харт“. Тримата ще се справим.

— Но...

— Нека Майкъл да дойде с теб, мила моя — намеси се сър Роналд. — Ще се чувствам много по-добре, като знам, че той е с теб в магазина.

— Добре. — Пола стана и го целуна по бузата. Той я прегърна и тя прошепна: — Нямам думи да ти благодаря, чичо Рони.

— Нали сме сватовници — усмихна ѝ се той.

43.

— Опознай врага си — каза Пола. — За това става дума, Джак, и затова те помолих да дойдеш.

— Ясно ми е положението — кимна Джак Фиг, директор на „Фиг интърнешънъл“.

— Положението е критично. Иначе нямаше да те карам да идваш в магазина в единайсет и половина вечерта.

— Това няма значение. Заради теб, Пола, щях да дойда по всяко време.

Джак Фиг, който оглавяваше най-голямата и преуспяваща частна детективска компания в Англия, седеше на стола срещу нея. Той извади от джоба на спортното си сако кожен тефтер и каза:

— Добре, Пола, разказвай. Дай ми колкото се може повече факти.

— Там е работата, че не разполагам с много факти. Но разбрах, че Джонатан Ейнзли живее в Хонконг от дванайсетина години. Откакто напусна Англия. Собственик е на компанията „Янус енд Янус холдингс“. Най-вероятно се занимава с покупко-продажба на недвижима собственост; това е неговата област. Женен е, но не знам за кого. Чарлс Росистър ми каза, че е отседнал с жена си в „Кларидж“. О, спомена също, че тя е бременна. — Пола сви рамене и добави: — Това е всичко, което знам.

— Отправната ни точка явно ще бъде Хонконг. Но ще го наблюдавам и тук, за да знаем какво се готви да направи.

— Това е добра идея и както вече ти казах, положението е критично.

— Разбирам. И както излиза, срокът ти за тази информация е... вчера.

— Трябвало е да я имам преди пет години, ако искаш да знаеш истината — отговори тихо Пола.

Джак Фиг я погледна разбиращо и попита:

— Всъщност с колко време разполагаш?

— С пет дни, и то в най-добрия случай. Искам докладът ти да бъде на бюрото ми в понеделник.

— Боже мой, Пола! Ти искаш чудеса! Не мога да събера сведения за толкова кратко време!

— Джак, трябва... иначе информацията ще се окаже ненужна. Ще бъде много късно. — Тя се облегна на бюрото — лицето ѝ бе напрегнато, сините ѝ очи бяха вперени в него. — Не ме интересува колко хора ще включиш. Може и да са сто, ако трябва...

— Ако направя това, ще ти струва много пари — подхвърли Джак.

— Пазарила ли съм се някога с тебе, Джак?

— Не, разбира се, че не си. Това не е в стила ти. Но да се ровиш толкова надълбоко, че да се добереш до най-малките подробности за най-кратко време... това може да струва много скъпо. За да събера информация, каквото искаш, ще трябва да разровя целия живот на Ейнзли. Ще се наложи да включа много хора в тази операция. Освен това ще трябва да прехвърля много от агентите си от Далечния изток в Хонконг. Само това ще увеличи страшно много разходите. Ще трябва да се предвидят всякакви заплащания, подкупи...

— Не ме интересуват подробностите, Джак — прекъсна го Пола. — Просто го направи. Моля те. Събери ми колкото се може повече информация за Джонатан Ейнзли. Нужни са ми боеприпаси, за да се отбранявам. Все трябва да има някакви тайни в живота му.

— Може и да няма, Пола. Ами ако се окаже чист като света вода ненапита?

Тя замълча, съзнавайки, че и това е възможно.

— Надявам се, че за твой късмет няма да се окаже такъв — добави бързо Джак. — Виж какво, ще гледам да ти се обадя в понеделник. В краен случай — във вторник.

— Направи всичко възможно, Джак.

— Започвам още тази вечер — обеща той, горящ от нетърпение да се захване с телефоните и телексите. Изправи се и каза: — В Далечния изток работният ден вече е започнал.

След като изпрати Джак Фиг до асансьора за персонала и още веднъж му благодари. Пола бързо се върна в стаята, където Емили и Майкъл издирваха подходящите акционери на „Харт“.

— Нещо ново? — попита тя от вратата.

— Още не — отговори Емили. — Но не се притеснявай, няма начин да не открием нещо. Как мина разговорът с Джак Фиг? Ще поеме ли работата?

— Вече я пое. Имам много голямо доверие в него. Ако може да се изрови нещо, Джак ще го изрови.

— О, сигурен съм, че в живота на Джонатан Ейнзли има нещо гнило! — възкликна Емили. — Винаги е бил странен, а докато живееше тук, все се забъркваше с разни ексцентрични типове. Като, онзи ужасен Себастиан Крос.

Пола усети, че я побиват студени тръпки, и каза:

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да не си спомням за него.

— Защо пък от него трябва да се плашиш? Той е мъртъв. И недей да стоиш така, сякаш са ти потънали гемиите, ами ела да помогнеш.

— Разбира се — отвърна Пола и се присъедини към тях. Емили ѝ даде куп разпечатки и каза:

— Започни с тези, но преди да се заровиш в тях, ще ти донеса чаша кафе и един от сандвичите, които направих. Цяла вечер нищо не си хапнала, Пола.

— Не съм гладна, скъпа. Но ще изпия чаша кафе. Благодаря ти, Пухчо.

Пола се зае с първия лист и погледът ѝ бързо премина по страницата с имената. „Харт“ имаше стотици дребни акционери, които притежаваха малки дялове акции, както и други, които с течение на времето бяха придобили значителен брой. Майкъл беше прав, когато каза, че това е непосилна задача. За да намерят нужните хора, може би щеше да отиде повече от една нощ — сигурно няколко дни. А Джонатан бе заплашил, че бързо ще купи нужните му пет процента. И това не беше празна заплаха. Тя знаеше много добре, че той съвсем сериозно го е замислил.

— Сигурна съм, че Джонатан е вдигнал под тревога всичките си брокери и доверени хора да купуват акции на „Харт“! — изказа тя гласно мислите си и погледна Майкъл.

— Сигурен съм в това — отговори той. — Но ти имаш предимство, Пола. Разполагаш с информацията — с данните, които са пред нас.

— Да — съгласи се вяло тя и продължи да чете. Емили донесе кафе за тримата и седна до Пола.

— Горے главата, скъпа. Скоро ще открием нещо. Както обичаше да казва баба, два чифта ръце отхвърлят повече работа. Но колко хубаво щеше да бъде, ако Уинстън и Шейн бяха тук да ни помогнат.

— О, аз си мисля същото, Емили. Шейн ми липсва толкова много за толкова неща. Нямам търпение да се върне от Австралия. Когато не е тук, все едно че половината от мен я няма.

— Утре ще му се обадиш ли да му разкажеш за тази история? — попита Емили.

— Мисля, че трябва да му се обадя, иначе той ще се почувства засегнат. Надявам се само, че няма да се разтревожи много. Защото няма да мога да го понеса. Горкият, напоследък му се струпаша толкова много проблеми.

Нежността в гласа ѝ, обичта и копнежът в очите ѝ пронизаха Майкъл. Тя обожава Шейн, каза си той, внезапно прозрял истината. Той е смисълът на живота ѝ. В този миг Майкъл си даде сметка какъв глупак е бил, като си е въобразявал, че тя би могла да откликне на неговото увлечение. Ужаси се само при мисълта какво би могъл да направи в някакъв безумен момент.

Наведе глава и се престори, че цялото му внимание е погълнато от списъка с имената, за да прикрие внезапно чувство на неловкост. През изминалата година сексуалното му влечение към Пола не бе намаляло. През цялото време бе мечтал за нея, но едва сега видя колко нелепо е всичко това. Тя беше щастливо омъжена за приятеля му. Как е могъл да си мисли, че ще прояви интерес към него или към който и да е друг мъж. Още когато бяха деца, за нея съществуваше само Шейн.

Все едно, че някой му отвори очите. Изведнъж Майкъл ясно видя всичко. И разбра какво правеше Пола от началото на годината... настойчиво се опитваше да тласне Аманда към него. Трябваше да си даде сметка за това още преди месеци в Ню Йорк и да приеме, че Пола е недостижима за него. Но до такава степен се бе отдал на фантазиите си, че бе станал сляп за много неща и най-вече за действителността.

— Ето го! — изкрещя Емили. — Намерих акционер със солиден дял акции.

— Колко? — попита Пола, затаила дъх.

— Четири процента. Господи, това трябва да е доста богата жена.

— Коя е тя? — попита нетърпеливо Пола, заразена от ентузиазма на Емили.

— Някоя си мисис Айрис Ръмфорд от... — Емили проследи с пръст списъка — Боудън Гил Хаус, Илкли!

— Значи е от Йоркшир — каза тихо Майкъл. — Може би това е добър знак, Пола.

В десет часа в събота сутринта Пола седеше срещу мисис Айрис Ръмфорд в красивата гостна на хубавата ѝ стара къща в Илкли.

Мисис Ръмфорд явно разполагаше със средства. Посрещна любезно Пола и веднага ѝ предложи кафе.

Пола прие, двете жени си размениха любезности и поговориха за времето. Допивайки кафето си. Пола каза:

— Беше много любезно, че ме приехте, мисис Ръмфорд. Както ви е обяснила моята секретарка, исках да поговорим за вашите акции в магазините на „Харт“.

— Да. На драго сърце, мисис О'Нийл. Това е най-малкото, което мога да направя, след като в четвъртък приех на чай братовчед ви Джонатан Ейнзли.

Пола за малко не изпусна чашата за кафе. Сложи я внимателно на масичката. Това беше последното нещо, което очакваше да чуе, и изненадано погледна Айрис Ръмфорд.

— Както разбирам, той също е дошъл да говори за акциите ви в „Харт“.

— Да, мисис О'Нийл. За това дойде. Предложи ми отлична цена за тях, всъщност вдигна много високо цената.

Пола усети, че гърлото ѝ се свива, и преглътна няколко пъти, преди да попита:

— А вие приехте ли предложението му, мисис Ръмфорд?

— Не, не го приех.

Пола се отпусна и се усмихна на по-възрастната жена.

— Тогава значи аз мога да ви предложа да ги купя, нали?

— Да, можете.

— Кажете цената, мисис Ръмфорд.

— Нямам цена.

— Но сигурно знаете какво искате да получите за акциите си.

— Не, не знам. Изобщо нямам намерение да ги продавам. Покойният ми съпруг ги купи на мое име през 1959 година. — Тя се засмя някак странно. — За мен те са свързани със сантиментални чувства. „Харт“ е любимият ми магазин в Лийдс. Винаги съм била негова редовна клиентка.

Пола се въздържа да не покаже раздразнението си. Явно, че идването ѝ беше напразно. Но не биваше по никакъв начин да противоречи на жената; тя ѝ беше много нужна.

— Разбира се, много ми е приятно да чуя, че харесвате магазина и сте доволна като клиентка — каза Пола. — Но много ви моля да обмислите предложението ми. Аз ще купя акциите ви на същата цена, която ви е предложил мистър Ейнзли.

Леко намръщена, мисис Ръмфорд я изглежда, сякаш се опитваше да прецени нещо. След това попита:

— Да не би да предстои голямо сражение? От онези, за които пишат във финансовите страници на неделното издание на „Таймс“?

— Искрено се надявам, че не — отвърна тихо Пола.

Айрис Ръмфорд неочаквано стана.

Пола също се изправи, давайки си сметка, че разговорът внезапно е приключил.

— Съжалявам, мисис О'Нийл — каза тихо мисис Ръмфорд. — Може би не трябваше да ви приема. Страхувам се, че само ви загубих времето. Разбирате ли, смятах, че може би ще се реша да продам акциите, но сега размислих.

— Много съжалявам за това. — Пола, протегна ръка, стараяйки се да бъде учтива.

Айрис Ръмфорд пое ръката ѝ и каза:

— Виждам, че сте ядосана. И не ви се сърдя. Извинете за колебанието ми. Простете нерешителността на една възрастна жена.

— Няма нищо, наистина няма нищо — отвърна Пола. — Но ако все пак отново размислите, моля ви, обадете ми се.

През целия път обратно до Лийдс Пола кипеше от гняв. Беше озадачена и раздразнена от странното поведение на жената и в същото време беше разочарована. Може би Айрис Ръмфорд просто искаше да се покаже важна един път в живота си. А може би това беше

обикновена проява на любопитство от страна на самотната възрастна жена. Да не би просто да е искала да се запознае с Джонатан и с нея? Пола се чудеше как Джонатан Ейнзли е разбрал за Айрис Ръмфорд, как е узнал, че тя притежава акции в „Харт“.

Въздъхна и нетърпеливо натисна газта. Колата се устреми към Лийдс. Посещението при Айрис Ръмфорд наистина се оказа загуба на време.

Пола прекара почти целия ден в кабинета си в магазина в Лийдс.

Няколко пъти обиколи етажите, но през повечето време имаше да върши писмена работа. Стараеше се да не мисли за Джонатан Ейнзли, за евентуалната смяна в ръководството и за ужасната перспектива да загуби магазините.

Когато започнеш прекалено да нервничи, си припомняше, че през последните четирийсет и осем часа борсовите ѝ агенти и Чарлс Роситър бяха успели да купят на нейно име още седем процента от акциите на „Харт“. Изкупиха ги от девет дребни акционери, които Емили и Майкъл откриха по компютърните разпечатки.

Само три процента, това е всичко, което ми трябва сега, повтаряше си тихичко тя всеки път, щом трябваше да се окуражи. Думите я успокояваха.

В четири часа сложи купчина документи в чантата си, заключи кабинета си и излезе от магазина. Обикновено оставаше до шест часа дори и в събота. Но тази вечер Емили щеше да дойде на вечеря в Пенистоун Ройъл и Пола искаше да прекара един час с Патрик и Линет преди това.

Беше прекрасен, слънчев септемврийски следобед. Целият ден в Лийдс бе много оживено. По „Чапълтаун Роуд“ имаше голямо движение, тъй като хората се връщаха по домовете си в покрайнините, след като бяха прекарвали деня в града. Но Пола беше отлична шофьорка — провираше се между колите и скоро излезе на шосето за Харогейт.

Наближаваше околоръстния път в Олудли, когато телефонът в колата ѝ иззвъня. Очаквайки да чуе Емили, тя се отзова:

— Ало?

— Мисис О’Нийл, обажда се Дорис от магазина.

— Да, Дорис?

— Мисис Ръмфорд от Илкли е на другия телефон — обясни телефонистката. — Твърди, че е нещо спешно. Разбирам, че имате телефонния и номер.

— Имам го, Дорис. Но ми е в чантата. Моля те, дай й номера на колата и я помоли веднага да ми се обади. Благодаря ти много.

Няколко минути по-късно телефонът в колата отново иззвъня. Беше Айрис Ръмфорд, която мина право на въпроса.

— Може ли да се видим утре? Да поговорим пак за тези акции.

— Не ми е възможно, мисис Ръмфорд. Утре трябва да бъда в Лондон. Но при положение, че не искате да ги продавате, има ли смисъл да говорим?

— Може би ще приема предложението ви, мисис О'Нийл.

— Тогава да дойда веднага?

— Добре — съгласи се Айрис Ръмфорд.

— Вие не знаете коя съм, нали? — запита Айрис Ръмфорд.

— Трябва ли да знам? Познавам ли ви? — поклати глава Пола и вдигна озадачено вежди. Изглежда внимателно жената срещу себе си. Айрис Ръмфорд беше слаба, но енергична, с посребрена коса и румено лице; изглеждаше над седемдесетгодишна. Пола беше сигурна, че не я познава. — Виждали ли сме се някъде? — попита тя.

Айрис Ръмфорд се облегна и отвърна на изпитателния поглед на Пола.

— Не, не сме. Но познавахте брат ми. Или поне сте се запознавали с него.

— О! — възкликна Пола, вдигайки черните си вежди. — Как се казва той?

— Джон Крос.

Това име толкова много стресна Пола, че тя едва не извика. Но все пак успя да произнесе спокойно:

— Запознахме се, когато той беше собственик на „Крос къмюникейшънс“. — Докато говореше, Пола се замисли за неговия покоен син. Себастиан, някогашен неин смъртен враг и най-добър приятел на Джонатан. Веднага разбра откъде Джонатан знае за Айрис Ръмфорд и за акциите, които тя притежава в „Харт“.

— Вие бяхте много мила и любезна към брат ми в края на живота му — продължи Айрис Ръмфорд. — Той ми разказа за вас, преди да умре. Уважаваше ви и смяташе, че сте много честен човек. Докато брат ми беше в болницата „Сейнт Джеймс“ в Лийдс, се запознах с другия ви братовчед Александър Баркстоун. — Айрис Ръмфорд се загледа в горящата камина. Последва кратко мълчание. — Вие и мистър Баркстоун... вие сте различни от Джонатан Ейнзли... — Тя погледна Пола полуусмихната.

Пола чакаше и се чудеше какво ще последва. Тъй като мисис Ръмфорд продължи да мълчи, тя каза:

— Да, вярвам, че е така. Поне се надявам. Но за жалост мистър Баркстоун вече не е жив.

— Съжалявам. — Старата жена отново устреми поглед към пламъците и тихо поде отново: — Странно как хора от едно и също семейство могат да бъдат толкова различни. Моят племенник Себастиан беше лош, зъл човек. Никога не съм го обичала. Джон, разбира се, го боготвореше — единствен син, единствено дете. Но той уби брат ми, вкара го в гроба със своята проклетия. Джонатан Ейнзли беше същият. Той също допринесе за смъртта на брат ми. Калпави хора — и Себастиан, и братовчед ви.

Айрис внезапно тръсна сребрилата си коса и отново прикова поглед върху Пола.

— Искях да се запозная с вас, мисис О'Нийл, да преценя що за човек сте. Затова ви поканих да дойдете тази сутрин. Вие сте честна жена — познавам по очите ви. Във всеки случай тук не съм чула нищо лошо за вас. Повечето хората разправят, че сте като Ема Харт. Тя беше добра жена. Радвам се, че приличате на нея.

Пола не знаеше какво да каже, седеше със затаен дъх.

— Затова, ако мога да помогна лично на вас, готова съм да ви продам акциите на „Харт“.

За миг Пола си помисли, че сълзите ѝ ще рукнат.

— Благодаря, мисис Ръмфорд. Ще ми помогнете, и то много. Ще ви бъда особено благодарна, ако ги продадете на мен, а не на братовчед ми.

— О, никога не съм имала намерение да ги продавам на него. Просто исках... исках да го видя отново и да се уверя, че съм била права в преценките си. Освен това изпитах и задоволство, защото

подхраних надеждите му, а после ги попарих. — Тя поклати глава. В умните ѝ очи проблесна хитро пламъче. — Когато и двамата ми се обадохте, за да ме молите да си продам акциите, останах с впечатлението, че той ви готви неприятности. Но няма значение, един ден ще му се върне тъпкано.

— Да — съгласи се Пола и се наклони към нея. — Казах ви тази сутрин, че ще купя акциите на цената, която ви е предложил Джонатан Ейнзли. Това, разбира се, остава в сила.

— Велики боже, това няма никакво значение! Нямам никакво намерение да ви изнудвам, мисис О'Нийл. Можете да ги купите на пазарната им цена.

44.

Пола стоеше пред камината под портрета на Ема в кабинета си в „Харт“ на Найтсбридж. Беше вторник, три и петнайсет следобед, и тя чакаше Джонатан Ейнзли.

Обикновено за работа се обличаше в черно. Днес бе избрала яркочервена вълнена рокля в семпла кройка с дълги ръкави. Смяташе, че цветът ѝ е подходящ. Излъчваше сила, предизвикателност и смелост и съответстваше на настроението ѝ.

Бе съумяла да извлече полза от неизгодното положение. Щеше да унищожи врага си.

Няколко минути по-късно, когато Джонатан се появи, Пола веднага разбра колко е уверен той, че именно тя ще капитулира пред него. Цялото му поведение говореше за това. Влезе небрежно, наперен, с арогантната усмивка на победител.

Спря по средата на стаята.

Двамата противници не се поздравиха.

Той започна направо:

— Искала си да дойда. Тук съм. Имаш ли да ми кажеш нещо?

— Ти загуби!

— Аз никога не губя! — изсмя се той в лицето ѝ.

— Значи сега ще загубиш за първи път. — Самоуверена и горда, тя леко вдигна глава. — Разполагам с допълнителен брой акции на „Харт“... — Тя изчака да види какъв ще бъде ефектът от думите ѝ. — Сега притежавам петдесет и два процента.

Нейното изявление го стресна. Но той се овладя. Без да дава израз на чувствата си, презрително каза:

— Какво от това? Аз имам четирийсет и шест процента. Аз съм вторият най-голям акционер и имам пълно право да искам място в управителния съвет. Ще подам официално молба днес. Чрез адвокатите си. Освен това ще пристъпя към осъществяването на намеренията си за контрол над компанията. — Той я изгледа студено. — Много скоро това ще бъде моят кабинет.

— Съмнявам се! — бързо отговори тя. — Трябва да ти кажа още нещо — нямаш четирийсет и шест процента, а само двайсет и шест.

— Да не би да си забравила, че акциите на децата на Уестън, оставени под попечителството на Артър Джаксън, са под мой контрол?

— Нищо не забравям. И съм напълно сигурна, че от този момент нататък Артър Джаксън ще прекъсне всякакви делови контакти с тебе.

— Не ставай смешна! — изгледа я самодоволно той. — Аз имам договор с тях, с адвокатската фирма. Писмен договор.

Пола пристъпи към масичката, пресегна се и взе един кафяв плик. Почука по него с яркочервения си нокът и каза:

— Когато Артър Джаксън прочете този доклад, който му бе предаден преди един час, сигурна съм, че ще скъса договора на парченца.

— Какъв е този доклад? — попита той и на лицето му се изписа презрение.

— В него се проследява животът ти в Хонконг.

Той я изгледа с ненавист и каза високомерно:

— В нищо не можеш да ме обвиниш. Аз съм чист.

Пола замислено го наблюдаваше и след кратко мълчание продължи:

— Колкото и да е невероятно, аз съм склонна да ти повярвам. Но никой друг няма да ти повярва.

— Какво искаш да кажеш?

Без да отговаря на въпроса му, тя продължи:

— Имаш съдружник в Хонконг, неофициален съдружник, някой си Тони Чиу, син на Ван Чин Чиу, който е починал миналата година. Този възрастен човек е бил твой настойник и съветник, както и неофициален съдружник от момента, щом си пристигнал в колонията. Жалко, че синът не се е оказал достоен и почтен като баща си.

— Животът и бизнесът ми в Хонконг изобщо не те засягат — извика гневно той. Беше разярен, но се опитваше да се владее.

— О, засягат ме. Засягат ме много, след като се опитваш да установиш контрол над „Харт“.

— И ще го установя!

— Не, няма! — Очите ѝ се присвиха и тя продължи с тих, смразяващ глас: — Много интересно нещо научихме. Тони Чиу се занимава с една странична дейност. При това твърде доходна. Оказва

се, че той е един от най-големите търговци на опиум в Златния триъгълник с огромна мрежа в Лаос и Тайланд. Много му е удобно да пере парите от наркотиците чрез „Янус енд Янус холдингс“, без никой нищо да подозира. Чудесно прикритие. Не знам обаче как биха реагирали хонконгското правителство и полицията и какво биха направили, ако узнаят фактите.

Той я погледна изумено и изкрещя:

— Лъжеш! Този доклад, с който смяташ да си спасиш кожата, е пълен с лъжи! Тони Чиу не е търговец на наркотици, а уважаван и почитан banker. И никога не би използвал компанията ми, за да пере мръсни пари. Щях да го знам. Не би могъл да направи подобно нещо и да го скрие от мен.

— Не бъди наивен — усмихна се язвително тя. — Служителите ти китайци са негови хора, поставени от него, още докато баща му е бил жив. Подбирал ги е така, че да бъде готов, когато дойде моментът, да поеме банковите дела на баща си. И тези хора са шпиони в твоята фирма.

— Глупости!

— Съпругата ти Арабела знае всичко за това. Тя е негов съдружник от години. Той е финансирал много от дейностите ѝ по различно време, включително антикварния магазин, който Арабела сега има в Хонконг. Тя също е негов шпионин. Затова се е омъжила за теб. Да те шпионира.

Джонатан бе посивял от гняв и не можеше да говори ясно. Искаше да удари Пола О'Нийл през лицето, затова, че си позволява да изрича такива недопустими неща за Арабела. Няколко пъти пое дълбоко въздух и успя да каже:

— Някой с много развинута фантазия е написал тези измишльотини. Всичко това са лъжи, лъжи, лъжи! — завърши Джонатан на пресекулки. — Той е мой неофициален съдружник. Никога не се движим заедно. Жена ми изобщо не познава Тони Чиу.

— Защо не я попиташ?

Той сви устни. Бледите му очи се изпълниха с омраза. Погледът му се спря на портрета на Ема Харт над главата му и ненавистта му към двете жени се засили още повече.

— Мръсница такава! — изсъска той. — Същата си като тая стара крава! Дано и в гроба си няма покой! И ти също! — прокле я той.

Сквернословните му думи вбесиха Пола. Тя се приготви да нанесе последния удар. Заговори бавно и ясно:

— Красивата Арабела Сътън, дъщеря на лекар от Хампшир, не е точно такава, за каквата се представя. Естествено, ти знаеш, че години наред е живяла в Париж. Но знаеш ли, че е била „момиче на Клод“? — Пола се изсмя студено и продължи безмилостно: — Само не ме убеждавай, че един светски мъж като тебе не е чувал нищо за мадам Клод. Тя организираше най-прочутите и най-изисканите секс оргии в Париж. До 1977 година... — Джонатан я гледаше изумено. Беше поразен. — Арабела Сътън, твоята съпруга, е била момиче на мадам Клод. Известна под името Франсин.

— Не ти вярвам — изкрещя той. — Арабела е...

— Вярно е — извика тя и му хвърли плика. Той падна в краката му. — Ще ти бъде интересно да прочетеш доклада и копия от някои официални документи, прикрепени към него.

Джонатан погледна плика с крайчеца на окото си, но не се наведе да го вземе.

Пола добави с леден глас:

— Вместо да се опитваш да провалиш моя живот, оправи първо собствения си.

Той отвори уста да каже нещо, но се отказа. Погледна към плика в краката си. Искаше му се да обърне гръб на този плик и по този начин да ѝ покаже какво мисли за нейния доклад. Но не можа да устои. Поддаде се на непреодолимото желание и на очевидната необходимост да види официалните документи, за които тя бе споменала. Наведе се, взе плика, обърна се и тръгна към вратата.

— Аз победих! — извика Пола след него. — И никога не забравяй това!

Той спря, погледна я и каза:

— Ще видим.

Пола се върна на бюрото си, протегна ръка към телефона, но не вдигна слушалката. Седна и се замисли. За да си осигури пълен успех, трябваше да свърши още една работа, но тя изискваше такава безкомпромисност, каквата дори Ема Харт не бе проявявала. Все още нещо я възпираше. Погледна портрета на баба си, после сведе очи към

снимката в сребърна рамка на бюрото си. Тя беше на Шейн и на децата. Те също бяха наследници на Ема. Тя трябваше да пази „Харт“ заради тях, независимо какво ѝ струваше това.

Без да се колебае повече, Пола се пресегна към телефона и набра номера на сър Роналд.

Той отговори след две извънмявания с думите:

— Калински на телефона.

— Чичо Рони, пак съм аз. Извинявай, че и днес те безпокоя.

— Не ме безпокоиш, мила моя. — След кратка пауза сър Роналд попита: — Той тръгна ли си вече?

— Да. Смути се много, но нищо не призна. Всъщност по всичко личи, че е решен да продължи борбата с мен. Затова ще трябва да се отърва от него, както вече говорихме. Ще изпратя копие от доклада до властите в Хонконг. Но, чичо Рони, аз...

— И то, надявам се, без всякакви угризения, Пола.

— Ще се окажа много по-безкомпромисна, отколкото баба някога е била.

— Това не е вярно, мила моя. Ема също беше безкомпромисна, когато имаше за какво... за „Харт“, за бизнес империята, която бе създала от нищо, за онези, които обичаше.

— Може би си прав.

— Знам, че съм прав — каза сър Роналд вече с по-тих глас. — Обясних ти снощи, че Джонатан Ейнзли няма никога да се откаже да те преследва. Винаги ще се опитва да сложи ръка на магазините. Такава му е природата на този човек.

Тъй като тя не отговори, сър Роналд добави:

— Нямаш друг избор, освен да го спреш сега. За да се опазиш.

— Да, разбирам, чичо Рони.

Той седеше в ъгъла на фойето в „Кларидж“, където сервираха следобедния чай. Но почти не чуваше тракането на чашите, оркестъра от цигулки и шума в залата. Четеше съсредоточено и не забелязваше нищо.

Джонатан прочете два пъти доклада.

Отначало му се искаше да отхвърли всичко като чиста измислица, като нечие отмъстително изопачаване на фактите, особено

онези, свързани с Тони Чиу. Но сега това му се струваше все по-трудно. Имаше твърде много достоверна информация, за да обяви, че всичко е лъжа. Остана изумен, като прочете цяла страница за отношенията си с лейди Сюзан Соръл. Връзката им беше толкова тайна, че просто не можеше да повярва на очите си, като видя името ѝ. Беше убеден, че Сюзан не е говорила пред никого за любовната им връзка, докато тя траеше. Нито след като бе приключила. Тя се ужасяваше от клюки и от опасността да предизвика гнева на съпруга си. В никакъв случай не искаше развод със своя богат banker.

Що се отнасяше до информацията за Тони, която го смути и обезпокои, той самият беше невинен, както твърдеше пред Пола. Ако обаче обвиненията се окажеха верни, излизаше, че е замесен в нещо, за което нямаше представа. Тогава „Янус енд Янус холдингс“ се излагаше на опасност, а също и той. Нещата можеше да се окажат сериозни. Трябваше да се върне в Хонконг колкото се може по-скоро, за да проучи положението на място.

Най-много обаче го разстроиха подробните сведения за миналото на Арабела. Те бяха придружени от копия на документи, свързани с годините, прекарани в Париж. Целият ѝ живот във Франция беше проследен и подробно описан в тези машинописни страници. За него вече нямаше съмнение, че тя е използвала името Франсин и е била едно от момичетата на мадам Клод. Освен документите имаше много други неща, които потвърждаваха достоверността на доклада. Нейните сексуални умения и опит, цялостното ѝ отношение към мъжете, в което прозираше философията на куртизанката, изтънчеността ѝ, светското ѝ поведение, елегантността ѝ... всички момичета на мадам Клод бяха като нея.

Той внимателно сложи документите в плика, изправи се и бързо се запъти към асансьора. Засега не можеше да направи нищо конкретно за Хонконг, но можеше да се качи горе и да поиска отговор от жената, за която се бе оженил.

Докато асансьорът го издигаше към десетия етаж, той се мъчеше да потисне напирания гняв, който прерастваше в страхотна ярост. Когато влезе в апартамента, лицето му бе посивяло. Вътрешно целият трепереше. Отвори тихо вратата, но тя го чу и усмихната излезе в коридора.

— Как мина, скъпи? — попита Арабела, като се приближи до него и го целуна по бузата.

Джонатан беше ужасен от това, което току-що бе прочел за жена си, и докосването ѝ му беше противно. Трябваше да си наложи да не реагира на целувката ѝ и да не я удари.

Той я обичаше, смяташе, че е най-прекрасното му притежание. Сега обаче тя беше омърсена, опозорена, не струваше нищо.

— Добре ли мина срещата в „Харт“? — отново попита тя.

— Горе-долу — отговори неопределено той, стараяйки се да се владее, макар че кипеше от гняв.

Арабела го изгледа особено, долавяйки внезапно студенина в гласа му, но веднага реши, че раздражението му се дължи на Пола О'Нийл, неговия зъл гений.

Тя се обърна, върна се във всекидневната, където четеше, и се настани на канапето. Кошничката с плетката беше до нея, тя извади бебешкото жакетче, което плетеше, и усърдно заработи с иглите.

Джонатан я погледна, остави плика на масичката и отиде при барчето, където си наля водка.

Докато отпиваше от чашата си, той гледаше Арабела и си мислеше колко много е напреднала бременността ѝ. Бебето трябваше да се роди всеки момент и макар че му се искаше да разобличи Арабела още сега, знаеше, че трябва да се въздържа. Не я искаше вече и щеше да се разведе с нея колкото е възможно по-скоро, но искаше детето си... своя син и наследник.

Той небрежно попита:

— Познаваш ли един човек в Хонконг на име Тони Чиу?

Дори и да се бе стреснала от този въпрос, Арабела не го показа.

— Не, защо питаш? — каза тихо тя, запазвайки пълно спокойствие и безгрижие.

— Просто така. Споменаха името му днес, когато обядвах с адвокатите си. Мислех, че може да си се запознала с него през някое от твоите пътувания и да знаеш нещо за него.

— Страхувам се, че не, скъпи.

Той допи водката, взе плика и прекоси стаята. Седна на стола срещу нея и каза:

— Години наред си живяла в Париж... но никога не искаш да отидеш там. Защо?

— Париж никога не е бил любимият ми град — отвърна тя, вдигна очи от плетката и нежно му се усмихна.

— Защо тогава си живяла там близо осем години?

— Работата ми беше там. Нали знаеш, че съм била манекенка. Защо са всички тези въпроси за Париж, Джони?

— Страх ли те е да отидеш в Париж? — попита бавно той.

— Разбира се, че не. А ти защо се държиш толкова странно? Не те разбирам.

— Да не ба да се страхуваш, че ще налетиш на някой от твоите стари... любовници, затова ли те е страх, Франсин?

Арабела изумено го погледна. Черните ѝ като катран очи бяха самата невинност.

— Не разбирам какво искаш да кажеш, нито защо ме наричаш Франсин. — Тя тихо се засмя и поклати глава.

— Защото си била известна под това име, когато си била скъпоплатена проститутка.

— Какво говориш, за бога? — извика тя и го изгледа подозрително.

— Недей да отричаш! Всички доказателства са тук, благодарение на съдействието на Пола О'Нийл. Можеш да ги прочетеш — каза той, пронизвайки я с погледа си. — Разровили са живота ми, както и твоя.

Арабела нямаше избор и пое документите, които той насилата тикаше в ръцете ѝ.

— Чети.

Тя внезапно изпита ужас. Видя тъмните пламъчета в очите му, хладната неумолимост, изписана на лицето му. Когато се ядосаше, той можеше да бъде жесток, опасен; тя знаеше това, познаваше нрава му. Затова направи, каквото ѝ каза, плъзгайки бързо поглед по страниците — не искаше да ги чете, защото знаеше, че са изобличаващи. Но думите сами се набиваха; тя схвана общия смисъл и сърцето ѝ примря.

Подаде му ги. Лицето ѝ беше бяло като тебешир. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Скъпи, моля те, ти не разбираш. Нека да ти обясня. Моля те. Миналото ми няма нищо общо с днешния ден, с теб, с нас. Всичко това е било толкова отдавна. Аз бях много млада. Само на деветнайсет години. Отдавна съм сложила край на този живот, скъпи Джони.

— Още веднъж те питам: познаваш ли Тони Чиу? — каза той.

— Да — прошепна тя.

— Той ли финансира търговията ти с нефрит в Хонконг?

— Да.

— Защо?

— И друг път сме имали общ бизнес. Предприемчивостта е в кръвта му.

— И те пусна да ме следиш, нали? Набеляза ме като твой обект. Искаше да ме впримчиш, да се омъжиш за мен, за да не ме изпускаш от очи. За да ме държи той изкъсо.

— Не, не, това не е истина. О, Джони, аз се влюбих в теб! Наистина! Знаеш, че се влюбих.

— Признай, че ме измами. Знаем всичко — извика той побеснял.

Тя се разтрепери. Вече съвсем сломена, каза:

— Да, опитах се да те подмамя първата вечер, когато се запознахме у Сюзан Соръл. Но много скоро след това се прибързах към теб. Не исках да правя нищо друго, освен да те обичам. Истински. И ти знаеш това — помниш дните, които прекарахме в Мужен, близостта, която се създаде между нас и ни сля в едно.

— Не вярвам на нито една твоя дума — извика той и отиде да си налее още едно питие.

Арабела го наблюдаваше как се отдалечава от нея и после се връща на стола си. Щом седна, тя продължи:

— Казах на Тони, че не мога да му осигурявам никаква информация за тебе, че не искам да го правя. И това мое решение се затвърди още повече, когато забременях от тебе... обичам те — повтори тя искрено, отправила поглед към него.

— А участваш ли с него в търговията с наркотици?

— Не разбирам какво искаш да кажеш — извика тя напълно обърквана.

— Недей, за бога, да продължаваш да отричаш! — изкрещя той.

Нервите му не издържаха. Той скочи, хвана я за раменете и силно я разтърси. — Проститутка — продължи да крещи той, — развратница, putain. Аз те обичах, не — обожавях те. Смятах, че си най-съвършената, най-красивата жена на света, без никакъв недостатък. Но ти не струваш нищо... ти си отрепка.

Арабела избухна в плач.

— Трябва да ми повярваш. Джони. Обичам те с цялото си сърце и не съм казала нищо...

— Лъжкиня! — изкрещя той.

Тя протегна ръка и го хвана за ръкава на сакото.

Той я отблъсна. На лицето му бе изписано презрение и омраза.

— Не ме докосвай.

Изведнъж лицето на Арабела се изкриви и тя сложи ръце на корема си.

— Бебето! Мисля, че е бебето. Имам контракции. Моля те, помогни ми... помогни ми, Джони. Заведи ме в болницата. Моля те — повтори тя.

Веднага щом пристигнаха в лондонската клиника, Арабела бе откарана в родилната зала.

Джонатан остана да чака в салона на прочутата частна клиника, предвиден за нетърпеливите бащи. Час и половина по-късно синът му се роди. Една сестра му съобщи новината и добави, че след малко ще може да види съпругата и детето си.

Арабела не го интересуваше. Мислеше единствено за детето. За наследника, който винаги бе искал да има. Щеше да си вземе детето колкото е възможно по-скоро. Жени като Арабела — проститутки — не проявяват интерес към децата си. Момчето щеше да порасне като английски джентълмен. Щеше да го изпрати в „Итън“, където той бе учил, а после в университета в Кеймбридж.

Отдаден на тези мисли, той зачака да види детето си. Даде си сметка, че е развълнуван, че очаква с нетърпение да поеме бебето в ръцете си. Баща му и майка му ще бъдат щастливи. Това е първият им внук. Може би ще го кръсти Робин. След кръщенето ще има прием в Камарата на общините. Като виден политик и член на Парламента баща му лесно може да уреди това.

Мислите му потекоха в друга насока, към Пола О'Нийл и проблема с магазините „Харт“. Повече от всякога той бе твърдо решен да осъществи плановете си. Трябваше да го направи. Вече имаше син и наследник, за когото да мисли.

Появи се една сестра — той не очакваше, че ще го повикат толкова скоро. Тръгна след нея по коридора към частния апартамент,

който преди месец бе запазил за Арабела. Сестрата го въведе, измърмори, че отива за бебето, и изчезна.

Арабела лежеше на леглото, подпряна с възглавници. Изглеждаше бледа, изтощена.

— Джони — започна тя, протягайки ръка към него. Очите ѝ го гледаха умолително. — Моля те, не се дръж така с мен. Дай ми последна възможност в името на нашето дете. Не съм ти направила нищо лошо. Нищо. Аз те обичам, скъпи.

— Не желая да говоря с теб — прекъсна я грубо той.

— Но, Джони... — Тя не довърши, защото вратата се отвори. Влезе същата сестра. Носеше бебето, увито в одеяло и дантелен кашмирен шал.

Джонатан се устреми към леглото, където сестрата положи бебето в протегнатите ръце на Арабела. Двамата сведоха погледи към детето.

Той се вцепени. Първото нещо, което забеляза, бяха клепачите с характерната гънка над вътрешния ъгъл на очите като при всички ориенталци.

Остана ужасен. Арабела също беше потресена. Погледна го, но не можа да продума.

— Това дете не е мое! — изкрещя Джонатан, давайки воля на яростта си. — На Тони Чиу е! Или на някой друг китаец, мръсна проститутка такава!

Втурна се край изумената сестра, залитна, излезе тичешком от апартамента, изгаряйки от нетърпение да се махне колкото се може подалеч от Арабела.

Униформеният шофьор запали мотора и внушителният сребристосив ролс-ройс се отдалечи безшумно от хотел „Кларидж“ и пое към лондонското летище.

Джонатан се облегна и потъна в меката кожа на седалката. Яростта му нямаше граници и нямаше да се уталожии. Той не можеше да превъзмогне шока от разкритията за миналото на Арабела, от нейното двуличие и предателство, от факта, че е спала с друг мъж, след като вече е била омъжена за него. С ориенталец. И нямаше как да го отрече. Бебето беше живо доказателство за това. Тони Чиу, каза си

Джонатан за пореден път. Нейният стар приятел и благодетел беше най-вероятният кандидат за бащинство.

Погледна чантата на съседната седалка до себе си и отново се замисли за доклада. Не беше сигурен колко истина има в информацията за дейността на Тони Чиу. Но ако переше мръсни пари, използвайки „Янус енд Янус холдингс“, той щеше да сложи край на това. Веднага. И щеше да намери начин да си оправи сметките с китайския си съдружник.

Джонатан нямаше търпение да се върне в Хонконг. Погледна часовника си и видя, че е само девет и половина. Имаше достатъчно време да хване нощния полет за британската колония.

Пъхна ръка в джоба си и машинално стисна кафеникавия нефрит. Извади го и го разгледа в полумрака на колата. Очите му замислено се присвиха. Той вече му изглеждаше различен. Беше изгубил блясъка си. Но нали това беше неговият талисман. Джонатан глухо се изсмя. Какъв ти талисман. Никакъв късмет не му носеше напоследък. Само ядове. Големи ядове.

Отвори прозореца, хвърли камъчето на улицата и го видя как се изтърколи в канавката.

Колата набра скорост. Той се облегна и се усмихна. Радваше се, че се е отървал от нефрита. Сега може би късметът щеше да му се усмихне.

ЕПИЛОГ

„Всеки сам е автор на живота си... Няма как да обвиняваме друг и няма кой друг да приеме почитите ѝ славата.“

Пол Макгил в
„Изключителна жена“

Двамата седяха на скалите на върха на света.

Беше прекрасен съботен следобед в края на септември. Окъпаното в слънце небе имаше цвят на великденче, а суровите хълмове под тях изглеждаха развеселени под пурпурните пелени от пирен. Някъде в далечината се чуваше плискащата се вода на поточе, което скачаше сред скалистите чукари, а в прозрачния въздух се носеше уханието на пирен, орлова папрат и боровинки.

Седяха мълчаливо, всеки потънал в мислите си, доволни, че са заедно, че са тук, че наоколо е толкова спокойно.

Шейн изведнъж прегърна Пола и я притисна към себе си.

— Прекрасно е, че съм у дома, с тебе — каза той. — Чувствам се загубен, когато сме разделени.

Тя се обърна към него и му се усмихна.

— Аз се чувствам по същия начин.

— Радвам се, че дойдохме днес на хълмовете — продължи Шейн. — В целия свят няма по-красиво място от това.

— Хълмовете на баба — каза Пола. — Тя също ги обичаше.

— Особено тези, на върха на света.

— Веднъж баба каза, че тайната на живота е да устояваш — каза тихо Пола и го погледна шеговито. — Аз се надявам, че ще устоя.

— Разбира се, че ще устоиш, скъпа. Ти вече устоя. Нещо повече, ти всъщност се наложи. Тя щеше много да се гордее с теб. Ема винаги искаше ти да си на върха. И ти си там.

— Ти си пристрастен.

— Да, така е. Но от това твърдението ми не губи силата си.

— За малко не загубих „Харт“, Шейн — промълви Пола.

— Но все пак не го загуби. И това е важното, Пола.

Той скочи от скалите, хвана я за ръцете и ѝ помогна да се изправи.

— Хайде да се връщаме. Обещах на Патрик и на Линет, че ще прием чай в детската стая.

Тръгнаха през пирена към колата, която бяха оставили на черния път. Пола крадешком му хвърли поглед, изпълнен с обич, чувстваше се успокоена и щастлива, че се върнал от Австралия. Беше пристигнал в Йоркшир снощи и оттогава не спираше да говори за плановете си как ще възстанови хотел „Сидни О’Нийл“. Пола внезапно спря.

Шейн също спря и извърна глава да я погледне.

— Какво има? — попита той. — Нещо лошо ли?

— Надявам се, че не — отвърна тя и се разсмя. Очите светеха от щастие. — От снощи искам да ти кажа, но ти все не ми даваш възможност...

— Какво да ми кажеш? — попита той.

Тя се облегна на него и вдигна очи към лицето му, което познаваше и обичаше, откакто се помнеше.

— Ще си имаме бебе. Бременна съм в третия месец.

Той я притегли към себе си и я прегърна.

— Това е най-прекрасният подарък за добре дошъл, който съм получавал — каза Шейн, като се усмихна.

И продължи да се усмихва през целия път до Пенистоун Ройъл.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.